

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

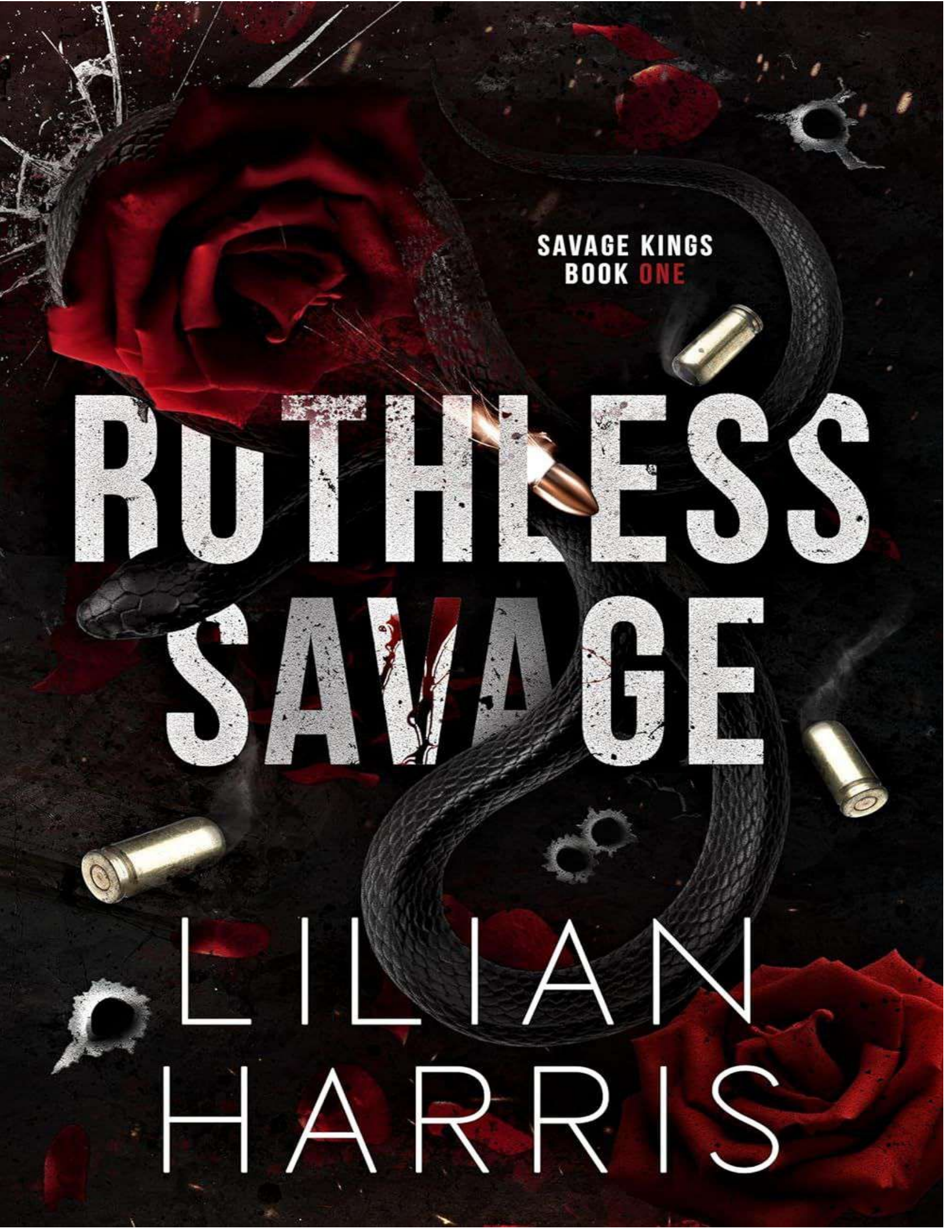
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



SAVAGE KINGS
BOOK ONE

RUTHLESS SAVAGE

LILIAN
HARRIS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RUTKLEGG GAVAJ

GAVAGE K)NGG

BİRİNCİ KİTAP



LILIAN HARRIS

CONTENTS

[İçerik Uyarısı](#)

[Çeviriler ve Telaffuzlar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

Beş Ay Sonra

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

İki Gün Sonra

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#) Dört

Gün Sonra

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#) Beş

Gün Sonra

[Bölüm 37](#)

İki Hafta Sonra

[Bölüm 38](#)

İki Hafta Sonra

[Bölüm 39](#)

Üç Hafta Sonra

[Ayrıca Lilian Harris](#)
[tarafından çalma listesi](#)
[Yazar Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2024 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: CPR Düzenleme

Düzeltilmen: Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Wildheart Graphics

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENT WARNING

Lütfen bu kitabın ağır konular ve sahneler içerdiğini unutmayın. Uyarıların tam listesini görmek için lütfen BURAYA [TIKLAYINIZ](#).

TRANSLATIONS AND PRONUNCIATIONS

- Eriu - "Air-ooH"
- Iseult - "Ee-salt"
- Tynan - "Tie-nan"
- Cillian - "KILL-ee-in." Fionn
- - "Fee-yun"
- Bratva - Rus organize suç örgütü veya Rus mafyası
- Pakhan - Rus mafyasının başı
- Mo stoirín- benim küçük sevgilim - "Mu store -ee"
- Daragaya - Sevgili
- A Thiarna dean tròcaire - Tanrım bana merhamet et
- Eta suka okhu`el - Bu kaltak aklını kaçırmış Mogu ya
- yego ubit? - Onu öldürebilir miyim?
- Na zdorovie - Sağlığa ("şerefe "nin Rusça versiyonu) Pozdravleyu
- - Tebrikler

CKAPTER L



DEVL)N

"SANA MEKTUP VAR, MCHALE." Bir hapishane görevlisi, yaklaşık bir yıldır evim olan altıya sekizlik kutunun yuvasına bir zarf atıyor.

Tabii bu, bir adamı öldürdüğüm için hücreye tıklmadığım zamanlar için geçerli. Yine de başka seçeneğim yoktu. Bu bir suikasttı. O benim kanımı istiyordu, ben de onunkini aldım. Onu boğarak öldürdüm.

Bana karşı hiç şansı . Hiç kimsenin olmadı.

Onu kimin gönderdiğini bilmiyorum ama her kimse, öldürmekle suçlandığım ve burada bulunma sebebim olan adamla bağlantılı olmalı.

Saldırıyı Messina suç ailesinden Gio Marino'nun organize ettiğini düşünüyorum. Uygun olurdu. Ne de olsa arkadaşını ben öldürdüm. Ya da o öyle sanıyor. Ama o piç bunu hak etmişti. Bir kaçakçılık çetesiyle bağlantılıydı.

Gio birkaç ay önce beni görmeye geldi ve o gece hakkında sorular sordu. Ne olduğunu bilmek istiyordu. ona asla gerçeği söylemeyeceğim. Bunu mezara götüreceğim.

O adam gibilerle neden ilişki kurmak istesin ki? Messinalar hiçbir zaman insanlarla uğraşacak tipler olmadılar.

Ama arkadaşını öldürenin ben olduğumu düşünsün. Mesele de buydu zaten. Sırf Eriu'yu güvende tutabilmek için her seferinde suçu üstlenirdim.

Sıradan biri değil. Çalıştığım adam ve Boston'daki İrlanda mafyasının başı Patrick Quinn'in en küçük kızı.

Hücreden çıktıktan sonra Patrick, müdürü olayı sicilimden silmeye zorladı. Müebbet hapis cezası alan başka üzerine attı.

bazı çocukları öldürmek için. Quinn ailesi güçlüdür ve bağlantıları derindir.

Ayağa kalktım, daha mektubu açmadan kimden geldiğini biliyordum. Benim gibi bir piçi mektup yazacak kadar önemseyen tek kişi o. Beni umursayan başka kimsem yok. Ailemin hepsi öldü. Elimde kalan tek aile onunki.

Zarfin üzerindeki ismin izini sürerken, onu şu anda düşündüğüm gibi düşünmenin yanlış olduğunu bildiğim için bedenim geriliyor. O sadece on sekiz yaşında ve en önemlisi Patrick'in kızı. Benim için yaratılmamış.

Ancak son birkaç aydır ona karşı hissettiklerim tahammül edebileceğimden daha fazla olmaya başladı. Birkaç ay önce bana karşı gerçek hisler beslediğini bir mektupla itiraf edene kadar onu bu şekilde düşünmeye asla cesaret edemezdim.

Ve bir an için bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Beni gerçekten seven birine sahip olmak.

Tabii ki ona hiçbir şey olamayacağını söyledim. Aptalca davrandığını söyledim. O sadece bir çocuktur. Ama şu anda pek de çocuk sayılmaz, değil mi?

Ama o hala çok genç ve etkilenebilir. Ölçülemeyecek kadar masum. Çok iyi kalpli ve saf bir ruhu var. Benim için fazla iyi. Ona sunacak hiçbir şeyim yok.

Öyleyse neden o parlak yeşil gözler benimkileri kapattığımda beni rahatsız ediyor? İşte o zaman onun her şeyini görüyorum: o zayıf, güneşte kızarmış bacakları, erkeklerin sırf onun sunağında günah işlemek için kan dökebileceği o kıvrımları.

Yine de erkekler üzerindeki etkisinin hiç farkına varmadı. Her zaman utangaçtı ve ona her baktığımda yanakları pembeleşirdi. Bana karşı bir şeyler hissettiği için olduğunu fark ettim.

Şimdi ona karşı olan hislerimi saklayan benim.

Benim Eriu'm.

Çok baştan çıkarıcı bir cazibe. Tek bir tadımla sonsuza dek onun olacaktım.

Bu yüzden mesafemi korumalıyım. Karşılıklı çekimimizden bir şey çıkmayacağını düşünmesini sağlamalıyım. Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Her zaman da öyle olacağız.

Ben de onunla asla basitçe takılmam. O bunun için çok özel. Ayrıca kızının elini tutmamı önererek babasına asla saygısızlık etmem. Benim gibi biri asla yeterince iyi olamaz.

Quinn'lere çok fazla saygı duyuyorum. Patrick benim için çok şey yaptı. Kardeşim Keegan öldürüldükten sonra yeniden başlamak için yardım etti. Aile için bir infazcı olmam için beni işe aldı.

O gelene kadar yaşadığım ve nefes aldığım tek şey buydu. Ta ki o daha 13 yaşındayken babası benden koruması olmamı isteyene kadar.

Ondan sonra, onun için hayatımdan vazgeçmeye yemin ettim. O kızı her şeyimle koruyacağıma yemin ettim ve her zaman da koruyacağım.

Onun güvende olması için bu hapisane parmaklıklarının ardında ölebilirim. Benim asla yapamayacağım gibi o da dünyaya ışık saçabilseydi.

Onu korumam gerektiğini biliyordum. Kardeşim için yapamadığım tek şey buydu. Bu yüzden öldü. Onu korumak için yapmam gerekeni yaptığımı düşünsem bile, yine de yeterli değildi.

Francis Palmer, Quinn'lere katılmadan önce çalıştığım çetenin lideriydi. İhanet ettiğim kişi. Ve kardeşimi öldüren kişi.

Keegan'ın Palmers'la hiçbir ilgisi yoktu. O sadece bana ulaşmanın bir yoluydu. Yaptığım şey için beni cezalandırmak için.

Kardeşim uyurken beni rahatsız ediyor. Beni onu öldürmekle suçluyor. Ve haklı da. Bıçağı boğazına dayamış da olabilirdim.

Hayatının son birkaç anı sürekli zihnimde canlanıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, o günden asla kaçamıyorum.

Ve asla yapmayacağım.

"Hadi Francis, bırak gitsin."

Adamlarından ikisi beni tutarken, bir diğeri kafama silah doğrultuyor.

Adamları her yerde, sahip olduğu dönümlerce arazide etrafımı sarmış durumda. Beni tutanlarla savaşılabirim ama denersem Francis'in Keegan'ı anında öldüreceğini biliyorum.

Francis ağzını yukarı kaldırıyor, gözleri kısılıyor, kardeşimin adem elmasına keskin bir bıçak gibi saplanıyor.

Keegan titriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Kahretsın! Onu bundan nasıl kurtaracağım?

Ne yapacağımı bilmiyorum!

Düşün, seni pislik, düşün!

"Beni aldatabileceğini ve bunu anlatmak için yaşayabileceğini mi düşündün?" Francis soğuk bir şekilde gülüyor. "Seni ve bağımlı kardeşini öldürdükten sonra İrlanda'ya uçacağım ve anne babanın kalplerini bizzat keseceğim. Bunu yaparken beni göremeyecek olman çok kötü."

"Yapmayın bunu! Yemin ederim, onlara başka bir bok söylemeyeceğim. Yalan söylediğimi söyleyeceğim. Lütfen, bırak gitsin!" Bu pisliğe yalvarmaktan nefret ediyorum ama kardeşim, kanım için her şeyi yaparım.

Annem haklıydı. Bir gün onu öldüreceğimi söyledi. Eğer o ölürse ve annem bunu öğrenirse.

Göğsümden acı fışkırıyor. Bu ailemi öldürecek. Bunun olmasına izin veremem.

"Sana bir daha güvenebileceğimi düşünüyor musun?" Beni keskin bir bakışla süzüyor. "Eğer bir sıçanı öldürüp diğer sıçanlara nereye sıçmamaları gerektiğini öğretmezsen, derslerini asla öğrenemezler."

Keegan'ın gözleri benimkilerle birleşiyor, korkuyla kesiliyor, vücudu titremeye devam ediyor.

Özür , diyorum, göğsümden bir ağırlık hissediyorum.

Küçük kardeşimi kaybedemem.

Hepsi benim suçum. Dikkatsiz davrandım. Keegan'ı bulmalarına izin verdim.

Her zaman dikkatliydim. Gece parktaki gizli yerimiz dışında onunla asla buluşmadım. Kötü insanlar için çalıştığımı biliyordu ve ben de onun uyuşturucu sattığını biliyordum. Onu durdurmaya çalıştım ama sonra bağımlısı oldu. Yapabileceğim her şeyin ötesine düştüğünü bilmeme rağmen ona yardım etmeye çalıştım.

Ama yine de denemek zorundaydım. O ailedendi. Aileden vazgeçemezsin.

Bir gün beni arayıp birinin onu öldürmeye çalıştığını söylediğinde koşarak geldim. Ama Francis'in adamları beni takip ediyordu. Olma ihtimalleri olduğunu biliyordum. Ama yine de risk aldım. Keegan'ın ölmesine izin veremezdim.

Onu beladan kurtardım ama yepyeni belanın içine düştük.

"Lütfen, ölmek istemiyorum!" Keegan ağlıyor.

"Sus, ." Francis onun yanağına hafifçe vurur. "Sesini boşa harcamanın bir anlamı yok. Bugün her halükarda öleceksin."

Bir hıçkırık Keegan'ın vücudunu sarsar.

"Hepsi kardeşinin suçu. Eğer sadık olsaydı, burada olmazdık. değil mi?" Bana dik dik bakıyor.

"Başka seçeneğim yoktu." Onu bu konuda ikna edemeyeceğimi biliyorum ama yine de den

"Hepimizin bir seçimi var ve sen de yaptın. Şimdi 'Lütfen Palmer' diyerek e."

yaşayacaksın. Sadece öldür beni. Bu onun suçu değil!"

"Biliyorum." Bıçağın kenarını kardeşimin boğazının yan tarafına doğru tutuyor. "Bu senin."

Bir saniyede bitti. Keegan'ın şahdamarına bir kesik ve kardeşimin ölümünü izliyorum.

Hayatı yavaşça ve acıyla kayıp giderken içimden bir çığlık atıyorum. "Hayır!" Adamlardan birine kafa atıp diğerini tekmeledikten sonra kardeşimin kanı yavaş akan bir nehir gibi sızan cansız bedenine koşuyorum. "Sen Orospu çocuğu!"

Keegan yere düşüyor, boğazını tutuyor, parmakları kıpkırmızı, gözleri kocaman ve eşit oranda şok, korku ve vedayla dolu.

En çok bu kısmı acıtıyor. Onu bir daha asla göremeyeceğim. "Çok özür dilerim." Başımın arkasını tutuyorum.

şeyler söylemeye çabalıyor ama kan onu boğduğu için ağzından çıkan tek şey homurdanarak boğulmak oluyor.

"yok," diye fısıldıyorum, tutmaya çalışarak.

Gözümün önünde ölüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Son anlarında ona sarılmak dışında bunu durduracak bir şey yoktu.

"Seni yakaladım. Gitmene izin vermeyeceğim." Sesim kesildi. "Sorun yok. Karşı koyma."

Kendi ıstırabıma göz kırpiyorum. Sonra vücudu sarkıyor ve saniyeler içinde ölüyor.

Gitti.

Sonsuza

kadar.

"Lanet olsun!" Bakışlarım öfkeyle dolu, sırtarak silahını kafama doğrultan Francis'e bakıyorum.

"Seni öldürmeden önce, benim için yapmanı istediğim bir şey daha var." Bıçağı gömleğinin üzerine sildi, kardeşimin kanı beyaz pamuğa işledi.

"Cehenneme git! Senin için bir şey yapmaktan bıktım," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından, nabzım kulaklarıma çarpıyordu.

"Tamam. Adamlar kardeşinin cesedini balıklar için binlerce küçük parçaya ayıracak. Ya da... onu gömebiliriz."

"Seni orospu çocuğu!"

Kıkırdıyor. "Tek şartım onu buraya, benim arazime gömmemiz." "Asla olmaz!" Kardeşime daha sıkı sarılıyorum. "Cesedini yanımda götüreceğim."

Francis gülüyor, koyu renk gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor, sonra yüzü öfkeyle doluyor. "Burası onun gömüleceği yer, bu yüzden bileceksin ki

ona sonsuza dek sahip ol."

Daha fazla adam sardı, silahlarını bana doğrulttular. On kişi kadar.

"Ayağa kalk." Bıçağı adamlarından birine uzatır. "Hava kararmadan kazmaya başlasanız iyi olur. Belki şanslıysanız sizi birlikte gömerim."

Bir kükremeye yumruğumu duvara vuruyorum ama acıyı hissetmiyorum bile. O günü hatırlamaktan nefret ediyorum, gözlerimin önünde öldüğünü görmekten nefret ediyorum.

Palmers'la olan ilişkim kardeşimi mahvetti ve eğer dikkatli olmazsam Eriu'yu da mahvedecek.

Mezarını kazdıktan sonra cesedini sığır gibi içeri attılar. Beni de öldüreceklerdi ama sonunda yardım geldi. Rakip çetenin bana bir iyilik borcu vardı. Eğer zamanında gelselerdi, belki de kardeşim bugün hayatta olacaktı.

Francis ve oğulları kaçmadan önce biz Palmer ekibinden bazılarını öldürdük, onlar da bizim tarafımızdan bazılarını öldürdü. Onları bulmak istedim. Denedim. Ama bulamadım, ben de o hayatı terk ettim.

Ta ki Patrick arayana kadar. Kim olduğumu çok iyi biliyordu.

İrlanda'dayken, on dört yaşındayken, bazı çeteler için çalışan kötü bir kalabalığın arasına düştüm. Her şey böyle başladı. Nedenini söyleyemem. Belki de ilgiyi, saygıyı seviyordum. Belki de sadece bir vahşiydim.

Her şeye el attım. Borçlarını ödeyemeyen çocukları hırpaladım. İlk adamımı on beş yaşında öldürdüm. Bir ünüm vardı. Boyun kırıcı. Benim geldiğimi gördüklerinde, diğer tarafa kaçarlardı. Bu pek değişmedi.

Amerika'ya gelmeye karar verdiğimde ailem benimle gelmeyi reddetti ama kardeşim beni takip etti. Keşke gelmeseydi.

Kaliforniya'ya indik ve yüksek fiyatlı eşyalar taşıyan müzelerin peşine düşen bir grup hırsız olan Palmer çetesi tarafından işe alınmam uzun sürmedi. Yetenekliydim ve onlarla geçirdiğim zaman hoşuma gitti.

Ta ki bağıllığım değişene kadar. Kardeşim nihai bedeli ödeyene kadar. İşte o zaman ailem benden tamamen uzaklaştı.

Ailem ona olanlara benim de dahil olduğumu biliyordu ve bu yüzden benden nefret ediyorlardı. Küçük kardeşimin uyuşturucuyla ilgili sorunları vardı ama iyi bir adamdı. Bana hiç benzemezdi.

Onu kurtarmak için bir şansım olduğunda, bildiğim tek yaptım. Ama bu ikimize de her şeye mal oldu. Kardeşim 21 yaşında ölmüştü, benden sadece iki yaş küçüktü. Onun için daha fazlasını istedim. Sahip olduğumdan daha fazlasını. Ama bu pek işe yaramadı.

On iki yıl oldu ve Palmer çetesi beni bulamadı. Belki de vazgeçmişlerdir. Hâlâ beni aramaları için çok zaman geçti. Yine de intikamın son kullanma tarihi yoktur.

Kardeşimi korumak için yaptığım şey için hâlâ kan istiyor olabilirler. Onlardan aldığım her şey için.

Ama gerçek adımları hiç bilmediler. Devlin'i hiç bilmediler. Beni Scott olarak biliyorlardı.

Ama yine de beni bulabilirler. Gardımı asla indiremem. Ben olsaydım, her biri ölene kadar durmazdım.

Geldiklerinde hazır olacağım. Buna bir kez ve dek son vereceğim.

Yıllar boyunca onları aradım ama sessiz kaldılar. Çok sessiz. Bir yanımların ölmüş olmasını umuyor, ama eminim hala bir yerlerde yaşıyorlar ve beni düşündükleri için nefret ediyorlar.

Bunun Eriu'ya dokunmasına izin veremem. Kardeşim gibi ölmesine izin veremem. İçinde benim gibi birinin onu almasına izin vermeyecek kadar çok hayat var.

Onun için doğru olanı yapmalıyım. Onu kendimden uzak tutmalıyım. Bizimle ilgili çılgın fantezilerini eğlendirmemeliyim. Bunlar peri masalından başka bir şey değil.

Yine de her ay saat gibi ziyaretime geliyor ve ben her seferinde onu reddediyorum. Onu bu kadar ağır bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıktan sonra nasıl hala geliyor, nasıl hala yanımda olmak istiyor, asla anlayamayacağım bir şey.

Onu kendisinden bile korumak benim görevimdi. Bana verdiği bir bardak suyu asla içmemeliydim. Bundan daha akıllı olmalıydım. Ama içtim. Bana ilaç verdi, sonra da arkadaşıyla gizlice kulübe gitti.

Bu her şeyi değiştirdi. Bu beni hapse düşürdü. Bu da ona göz kulak olmamı engelledi.

Yazdığı tüm mektuplar elimde ama ona sadece iki kez cevap yazdım. Bir kez ilk mektuptan sonra, sonra bana olan hislerini itiraf ettiğinde yazmayı bırakmasını söylemek için. Ona bana olan hayranlığının tek taraflı olduğunu söyledim.

Ama bu yalandan başka bir şey değil.

Burada olduğum ve ondan uzak kaldığım süre uzadıkça ona olan açlığım da artıyor.

Katlanmış kâğıt parçasını zarftan çıkarıp ellerimle kavıyorum. Bu mektuplar beni öldürmeye, onu kollarımın arasına almak istememe ya da yaptığı şey için onu tokatlamak istememe yetiyor.

Eğer onun cazibesine kapılmamış olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Ama konuşmaya başladık ve suyuma beni bayıltan bir şey attığında bunu kaçırdım. Eğer buradan çıkarsam, bir daha asla olmayacak.

Adıma ve işime utanç getirdim. Patrick beni asla geri istemeyecek. Şimdiye kadar insanları hayal kırıklığına uğratmaya alışmış olmalıydım. Bunu kendi ailemle de çok yaşadım.

Patronun kızına atanmak gerçek bir onurdu. Birçok kişi bu pozisyonu istedi. Ama ben görevimi yerine getiremedim ve bunu geri almak için hiçbir şey yapamam.

Eğer dışarı çıkarsam ve Patrick beni onun koruması olarak yeniden görevlendirmezse, yine de onu izleyeceğim. O her zaman benim korumam altında olacak. Bu asla değişmeyecek.

Patrick avukat faturalarımı ödediği için şanslıyım. Ödemek zorunda değildi. Bana ödediği parayla yirmi tanesini karşılayabilirdim ama bu jest, ailemin asla affedemediği gibi onun da bir parçasının beni affedebileceği anlamına geliyor.

Alt ranzaya yerleştim. Yalnız olmak güzel. Hücre arkadaşım bıçaklandı ve hala hastanede.

Mektuba bakıp el yazısını görür görmez nefesim daralıyor.

Zümrüt yeşili gözleri sanki önümde beliriyor ve nabzımın atmasına engel olamayarak düzyazılarını okumaya başlıyorum.

3eax 3exli> ,

5 hee n'i9ing, ;er ;o nere n'i9e Sa a. 5 h ov ;o 'xe
ger9ing; ler9exS. 5 no 'c sro n'i9ing cLe . Noc vnrl cLe
!o e>c ;o 'xe fee.

5 h ov ;o saib ;o fo'pixe, Svr 5 do 'c fo'pixe l;el(.
Rnb exe'y da; ;o 'xe go e, 5 play cLa9 nig³c in;
^eab, niS³ing 5'd do e cLi>gS diffe'e>cly.

5 xeg ec ic. W^ar 5 dib co ;o naS n'o>g. 5! nor !a
i>g ex 'es, Svr ;o h ov ^ow sr icr; far³ex ^aS

her zaman Bkz. NIR³ Je. 5 naS always c'ea9ed diffe'e>cly
cLa> all; sibling'. Rnb 5 ^aret cLa9. Ccill do. 5'l
eigL9een, anb srill nor³ing cLa>geS. 5'l fo'ecex a cLild in
^iS e;eS.

5c's li e ^e's nairi>g co' ; Je off. Rnb cLe da; ^e
an'>ceS cLa9 5'xe See ax'a>geb co' ; so eo>e is cLe
da; 5 die.

5 h ov ic's co i>g soσ . 5 do 'c na 9 co **Ja'** ;
yani eo>e; far³ex cLoσ'es, Svr 5 ca 'c cell ^i cLa9. Je seeS
Je as a gi'l NLO oSe;' ^i , NLO doeS NLA9's SeS9 fo' cLe fa il;
§vc 5 do 'c na 9 co, 3exli>. 5 na 9 co Se fee. Wanr co do
nLa9 5 na 9. Rnb nLa9 5 na 9, nLa9 5'xe her zaman na
9ed, is ;o .

W^; ca 'c ;o Se cLe one co' ;? P; far³ex adσ'e' ;o .
Evet. 5 h ov ^e doeS. Je no lt ac e c
;o as; ^vS anb, exe nir³ cLe age diffe'e>ce. Je h
ovs ;o 'd la; dow> ;o ' li(e fo'. T^ar's nLa9 ^e na 9s
in cLe enb. Coļeo e co p'o9ecr. Rnb ;o 'xe her
zaman p'o9ecret.

5 h ov ;o feel so e9^i p fo' Je coσ. 5'l ne de
ilagi>ing ic. JON lo p nill ;o s e>d de ying cLa9 cLe e's so
e9^i p Serveen vs?

PleaSe, 3exli>. 5 neeb ;o . 5 do 'c na 9 co Se an;σ>e elSe's
ni(e Svr ;o ''.

Soxe,

√xi

Kalbim duracak gibi oluyor. Parmak ucumla, mükemmel bir şekilde çizdiği üçlü düğümün izini sürüyorum. Her harfin yanına adını yazıyor, sanki bana sonsuza kadar bağlı olduğumuzu söylüyor.

Bir haklı. Ona hep farklı davranıldı. Ama bunun nedeni onun kelimenin tam anlamıyla masum olması.

Yine de onda daha fazlası var. Eriu çok yetenekli bir kadın ve onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Benim olmasını ne kadar çok istesem de o benim değil.

Bir kükremeyele mektubu avucumun içinde buruşturdum.

Başka biriyle evleneceğini düşünmek bile beni çıldırtıyor.

İyi bir adam olsaydım, ona layık olsaydım, belki babasından onu isterdim.

Ama ben o adam değilim ve bunu ne kadar çabuk kabullenirse, ikimiz için de o kadar iyi olur.

CKAPTER s



DEVL)N

GÜNLER SONRA, hücremde, kötü boyanmış beyaz tavana bakıyorum, damlalar çoktan unutulmuş gibi zaman içinde donmuş.

Havada yoğun bir ter ve dezenfektan kokusu var, kokuşmuş bir şeye dönüşmüş.

Bu kokuyu ilk kez almıyorum. İrlanda'da hapse girmiştım. Bir kavga yüzünden birkaç gün küçücük bir hücrede tek başıma kalmıştım. Yine de sicilimde hiçbir şey kalmadı. Bir çetenin parçası olmak ve bağlantılarımın olması yardımcı oldu.

Orada olmamı umursayan tek kişi kardeşimdi. Sahip olduğum tek şey oydu.

On sekiz yaşındaydım ve ailem o noktada benim bir insan olmamdan umudunu kesmişti. Onlara göre ben boşa kürek çekmekten başka bir şey değildim, sürekli kaçıyor, onları utandırıyordum. Annem benim gibi bir adamın kendisini sevecek bir fahişeden başka kimseyi bulamayacağını söylerdi.

Belki de haklıydı.

Hapisten çıktıktan sonra beni evden kovduğu geceyi sık sık hatırlıyorum.

Birini öldürdükten sonra eve gelmişim, parmaklarımda ve gömleğimde kan vardı. İçeri girer girmez mutfakta oturuyordu, o ışıkları açana kadar ışıklar kapalıydı.

Yanımdaki valizi ilk başta fark etmedim. Ama sonra bana asla değişmeyeceğimi bildiğini ve bu süreçte kardeşimin hayatını nasıl mahvedeceğimi anlattı.

Elimde kalan tek oğlumu kaybetmek istemiyorum, dedi.

Bunu duymak canımı yakmıştı ama haksız da değildi. Ben berbat biriydim. Her zaman da öyle olacaktım.

Ayrıldıktan sonra, yaptığım boktan işlerden biraz para biriktirene kadar önce bir arkadaşım, sonra bir başkasında kaldım. Yirmi bir yaşına geldiğimde İrlanda'dan ve ailemin hayatından çıkmam gerektiğine karar verdim. Benden güvende olabilecekleri bir yere.

Kaliforniya'ya indim ama yalnız değildim. Kardeşimin beni takip etmeye karar vermesi ailemin kalbini kırmıştı ama o beni onlar gibi görmüyordu. Ona kalmasını söylemeliydim ama onun yerine benimle geldiği için mutluydum. Ailemden biri beni gerçekten umursadığı için mutluydum.

Şimdi hepsi gitti. Ve
ben yalnızım.

Annem kaba değildi. İyi bir ailem vardı ama ben bir hayal kırıklığına dönüşmüştüm ve sonunda benden nefret ettikleri için onları suçlamıyorum.

Çünkü ben de kendimden nefret ediyordum. Eğer farklı olsaydım, Keegan hala hayatta olurdu.

Kapı açılıyor ve Memur Doyle'un eşikte durduğunu görüyorum.

"O geri döndü, McHale." Gri kaşlarını kaldırdı. "Ya gidip o zavallı kızı gör ya da ona gelmemesini söyle."

Endişe içimi kemiriyor. Neden bugün burada? Genelde bir hafta daha gelmez. Ya o mektubu yazdıktan sonra bir şey olduysa?

Onu öylece terk edemem. Onu görmem gerek.

Ama bunca zaman sonra onun etrafında olma düşüncesi...

Güçlü kalmak zorundayım. Bana ne yaptığını ona gösteremem: kalbimin her bir parçasını tamamen çözüyor.

Bir iniltiyle ayağa kalkıyorum. "Tamam."

"Çok konuşan adam." Gülüyor.

Bana tahammül eden tek kişi o. Nedenini bilmiyorum. Onunla çok az konuşuyorum. Neredeyse kimseyle konuşmuyorum. Yumruk kullanmayı tercih ederim. Bildiğim tek dil bu.

Kelepçeleri bana takıyor ve birlikte koridora adım atıyoruz, her iki tarafta hapisane hücrelerinin duvarları sıralanıyor. Merdivenleri kullanarak virajı dönüyoruz. Kartını okutuyor ve beni beyaz masaların etrafında oturan insanlarla dolu bir odaya götürmeden önce çift kapıyı açıyor.

İlk başta onu görmüyorum, havaya hasret aç bir adam gibi uçsuz bucaksız alanı inceliyorum. Ve gözlerimiz birleştiğinde, kalbim yerinden fırlıyor.

Göğüs. Onu görmeyeli kadar uzun zaman oldu ki, gerçek olup olmadığından bile emin değilim.

Parmaklarım yumruk gibi sıkılıyor. Etrafımdaki tüm hava tamamen buharlaşıyor.

O burada. Bu güzel tanrıçanın gözü sadece bende ve bu ani sahiplenme duygusu beni tamamen ele geçiriyor. Onun için her şeyi yaparım. Ona zarar veren herkesi öldürürüm. Bu kadar basit.

Kestane rengi saçları iki omzuna yayılmış, uçlarında hafif dalgalar var, parlak ve yumuşak. Açık pembe bir bluz giymiş, küçük göğüslerinin üzerinde bir düğme var. Onları düşünmemeliydim bile, ama işte buradayım, yatakta birlikte olduğumuzu hayal ediyorum, ağzımı bir meme ucuna sarıp emerken gözleri benimkilerde.

"edin." Doyle beni arkadan itti. Yürümeyi bıraktığımı fark etmemiştim bile.

"Mm-hmm." Yanıt olarak homurdanarak ilerlemeye devam ediyorum.

Işıltılı bakışları peridot ve vahşi yeşil okyanusun bir karışımı. Tüm ihtişamıyla nadir bulunan bir şey. Yine de ona dokunamıyorum ya da tadına bakamıyorum. Sahip olacağımız tek şey bu: çalıntı bakışlar ve parçalanmış kalpler.

Ona zihnimde yaptığım şeyler için kendi gözlerimi oymalıyım ama hiçbir zaman dürüst bir adam olmadım. Olmak bile istemedim, ta ki ona kadar.

Ben yaklaşırken gözleri parlıyor ve gerçek bir neşe var.

Olmasını istemiyorum. Onu burada istemiyorum. Benden uzakta olması gerekiyor.

Bir sandalye kapıp içine yerleşiyorum, hain bedenimdeki her molekül onu benim yapmak için savaşıırken bile yüz ifademi sıkı tutuyorum.

"On dakikam var McHale," diye geveliyor Doyle, sonra da çekip gidiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim kayıtsızlık, hatta biraz Öfkenin.

Bu berbat yerde olmamalı, önemliymişim gibi bana zaman ayırmamalı.

Boğazını temizliyor ve parmaklarını masanın üzerinde oynatıyor. "Gelmene şaşırdım. Biri bana gelmeyeceğini söylemeden önce burada tek başıma oturmaya alışmıştım."

Yüzü üzgünleşiyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Eve gitsen iyi olur, aşkım. Burası sana göre bir yer değil." Ses tonum yumuşuyor ve işte onunla böyle olmak istiyorum. Hayatında hiçbir şeye karşı yumuşak davranmamış bir adam.

Sonuç olarak bakışları genişler.
O zaman ona ne dediğimi fark
ettim. Bir sürçmeydi. Bir anlık
başarısızlık.

Çünkü ona sadece rüyalarımda seslenmeye cesaret edebiliyorum; o benim,
ben de onun oluyorum.

Anlamlandırabildiğimiz tek yer orası. Çünkü burada, bizim dünyamızda,
asla yapamayız. Onun aydınlık olduğu yerde ben karanlığım. Birbirimize
karışmayız. Aynı yörüngede bile var olamayız. Olasılıklar aleminin çok
dışında.

"Benim yerim sen neredeyse orası Devlin." Elini uzatıp benimkini
tutuyor ama hemen geri çekiyorum.

Burun delikleri ıstırabından alev alev yanıyor ve gözlerini hızla
kırıştırarak gözyaşlarının oluşmasını engelliyor. Ama ben onları görüyorum
ve suçlunun ben olduğumu biliyorum.

"Buraya gelmeyi bırakmalısın, Eriu. Ciddiyim. Sadece iyi olduğundan
emin olmak için geldim."

"Neden olmayayım ki?"

"Aydın on beşinde geliyorsun. Bir hafta erkencisin." Bir elimi saçlarımda
gezdirip gözlerimden uzaklaştırıyorum.

"Demek boşaldığımda fark *ediyorsun*." Dudakları
seğiriyor. Ben de karşılığında çenemi sıkıyorum.

"Sorun yok. Bir şey söyleme. Her ne kadar dikkat etmiyormuş gibi yapsan
da dikkat ettiğini bilmek güzel." Öfkelendi. "Bu daha mı kolay?"

"Ne daha kolay?" "Ben
gibi davranmak." Elimi
masaya vuruyorum.

İstesem de yokmuşsun gibi davranamazdım.

Ama bunu ona söylemedim. Bu onu yönlendirmek
olurdu. "Neden geldin?"

Yüz hatları sönüyor, gerçek bir acı bakışlarının dallarına takılıyor. "Çünkü
normalden erken gelsem bir sorun olup olmadığını merak edeceğini ve
gerçekten geleceğini umuyordum. Sanırım haklıymışım."

Çok gururlu görünüyor.

Ben de öyleyim. Beni çok iyi
tanıyor. "Peki var mı? Bir sorun mu
var?"

O başını sallıyor, onu kaşlar, çekiştiriyor. "Benim Baba, o
olmuştur konuşmak birine." Sertçe yutkunuyor. "Sanırım
beni evlendirecek."

Allah kahretsin!

"Baban sana ne derse onu "

Gözleri perdeli bir öfkeyle kayıyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yoksa kaçıyor musun?" Vücudunu daha da yaklaştırıyor. "Neden korkuyorsun? Gerçekten mantıklı olmamızdan mı?"

Parmakları elimin üstünde geziniyor ve bu sefer onu itmiyorum. Tenim yanıyor, sanki o ana kadar ölüymüş gibi karıncalanıyor.

"Ben otuz beş yaşındayım. Sen on sekiz yaşındasın. Ne dediğini anlıyor musun?"

"Yani bunu düşündün mü?" Bakışları, paramparça etmek üzere olduğum bir umutla doluyor.

"Hayır. Yapmadım. Gerçekten gülünç olduğunu düşünüyorum." Soğuk bir şekilde kıkırdıyorum ve kendimi sandalyeye geri itiyorum. "Sen bir çocuksun. Ben bir erkeğim. Bırak seni becermeyi, seninle asla evlenmem Eriu."

Ağzını açıyor ve gözyaşları alt kirpiklerini boyuyor. O zaman annemin sözlerini hatırlıyorum, bir kadın için yeterince iyi olmadığımı. Asla onun için yeterince iyi olamayacağım.

"Bunu nasıl söylersin?" Nefesinin altında burnunu çekiyor. "Sen hapse girmeden hemen önce birbirimize gerçekten bağlandık. Bana aileden bahsettin. Kardeşinden. Onu ne kadar çok sevdiğini. Unuttun mu?"

Kirpiklerinin altını sıvazlıyor ve ben onun ipeksi tenine dokunmak, gözyaşlarının yerine güzel kahkahalarını koymak istiyorum.

Ama ben sadece var olmak için nefes alan hasarlı, çürümüş bir cesetten başka bir şey değilim. Onu mahvedemem ve birlikte olsaydık yapacağım şey tam olarak bu olurdu. O keçi sağıyor, Tanrı aşkına. Birçok yönden farklıyız.

Tekrar koruması olmak bile istememeliyim. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Bu çekime daha ne kadar karşı koyabileceğim? Sürekli onun yanındayken nasıl etkilenmeden kalabileceğim?

Belki de Patrick'in beni geri istememesi iyi bir şey olurdu. Bir yerlerde kaybolabilir ve onu tamamen unutabilirdim.

Onu her gün göremeyeceğimi düşününce göğsüme bir sızı saplanıyor.

Onu her zaman görürdüm -tatiller, doğum günleri, büyümesini izlerdim. Ailesi yakındı ve ben de bunun bir parçasıydım.

Artık öyle olamam. Hayatımın o kısmının gitmesine izin vermeliyim. Ama onlar olmadan neyim var ki? Hiçbir şey. Bildiğim tek şey o aile.

Patrick'in Boston'da dönümlerce arazisi, çocukları ve kendilerine ait bir yeri olmayan askerler için inşa ettiği evlerin bulunduğu güzel bir çiftlik arazisi var. O da onlara bir tane verdi. Geleceğin infazcıları için bir yeraltı okulu inşa etti.

Her şey karmaşık tünellerle birbirine bağlı, öğrenciler için yurtlar ve ihtiyaç duydukları her şey için daha fazla alan.

Burası benim başladığım ve buraya gelmeden önce ara sıra öğretmenlik yaptığım yer. Sadece öğretmedim, örnek oldum. Quinn'ler için sayamayacağım kadar çok adam öldürdüm ve izin verseler yine yapardım. En azından bu beni ondan uzak tutardı.

"Konuştuğumuz şeyleri unutmadım," diyorum sonunda ona. "Ama düşündüğün gibi bir anlamı yoktu."

Her şey demekti.

Daha önce hiç böyle açılmamıştım. Hayattayken kardeşime bile. Kimse onu ne kadar özlediğimi bilmiyordu. Ben bile. Ta ki onun koltuğuna oturup onunla ilgili hikâyeler anlatana kadar.

Ve dinledi. Tanrım, dinledi. Her kelimeyi altın gibi kabul etti ve ondan sonra beni besledi. En gibi yemek yapabiliyor. Körili tavuğun lezzeti cenneti tatmak gibiydi.

Başını sallıyor, yaralı bakışları ruhuma batıyor. Dışarı çıkmak ve onu hiç görmemiş gibi davranmak istiyorum. Sanki onun güzel kalbini kırmamışım gibi. Sanki benim için ne kadar önemli olduğunun farkında bile olmayan birini incitmemişim gibi.

"Gitmelisin, Eriu. Ve bu sefer geri gelme çünkü beni bir daha göremeyeceksin."

Yüz hatlarında yenilgi ifadesi beliriyor. "Avukatınız temyiz başvurunuz üzerinde çalışıyor mu?"

"Evet. Anlamadığım bazı teknik detaylarla beni dışarı çıkarmaya çalışıyorlar." İçini çekti. "Dışarıda olup olmadığını ne zaman öğreneceğiz?" "Bilmiyorum." Ayağa kalkmaya başladım.

"Bekle!" Tek bir bakışıyla kalmam, onu kollarıma almam ve geçmişimin tüm kirli ayrıntılarını itiraf etmem için bana yalvarıyor.

Beni olduğum gibi kabul eder miydi? Yaptığım şeyleri gerçekten bilseydi beni ister ?

"Ara beni. Çıktığında beni ara. Lütfen, Devlin." "Evet." Kabul etmek zorundayım. Bunu yapmamak çok zalimce olurdu.

Güle güle, mo stoirín.

Arkamı döner dönmez küçük bir hırıltı duyuyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "O her kimse, sana sahip olduğu için çok şanslı bir adam."

Sonra da bu lanet yerdeki bütün masaları kendimi sonsuza kadar burada tıklılı bırakmadan önce çekip gidiyorum.

Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir.

CKAPTER 3



ER)U

F) VE AYKG SU

Omuz çantamı yurt odamdaki masanın üzerine fırlatıyorum, yatağıma tırmanıp başımı yastığa bastırırken iç çekiyorum.

Babamın ilk yılımda okul değiştirmeme izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Boston'da, evden çok da uzak olmayan bir üniversiteye gidiyordum ama birkaç ay önce ailemden nefret eden biri tarafından kaçırıldıktan sonra her şey değişti. Sonuç olarak, babam kısa bir süre sonra New York'ta okula gitmeme izin verdi.

Kaçırıldığım ana kadar ailemin neler yapabileceğini gerçekten fark etmemiştim. Elbette kim olduğumuzu biliyorum. Hepsinin sandığı kadar saf değilim. Ama bunu bilmek başka bir şey, görmek bambaşka bir şey.

Serbest bırakıldıktan sonra kız kardeşim Iseult bana sadece bir Quinn değil, aynı zamanda bizim için bir suikastçi olduğunu söyledi, yani mafya için.

Bu kelime bana çok garip geliyor. Bizi o şekilde düşünmüyorum. Biz sadece normal bir aileyiz.

Annem ben beş yaşındayken öldü. Her zaman bunun bir kaza olduğuna inandırıldım, ancak son zamanlarda annemin muhtemelen babam ve ailemizin yaptıkları yüzünden öldüğünü anladım.

Onu çok özliyorum. Hiç sahip olmadığınız birini nasıl özlersiniz?

Gözlerimin arkasında bir sızı oluşuyor. Elimdeki tek şey onun fotoğrafları. Koyu kahverengi saçları tıpkı benimkiler gibiydi ve bu onunla olan tek bağlantım. Benim gözlerim babaminkiler kadar yeşil. Anneminki ela altın rengiydi.

O öldükten sonra kız kardeşim hep yanımda oldu. O zamanlar on dört yaşındaydı ve benimle ilgilenerek büyüdü. Hâlâ da öyle. Üç ağabeyim -Tynan, Cillian ve Fionn- tıpkı babam gibi koruyucuydular ama Iseult benim insanımdı. Kaybolduğumda ve rehberliğe ihtiyaç duyduğumda, ağlayacak bir omuza ihtiyaç duyduğumda her zaman gideceğim kişi o olacak.

Şu anda şehrin hemen dışında, Long Island'da Gio Marino ile yaşıyor olması da cabası. Babamın burada okula gitmeme izin vermesinin nedenlerinden biri de bu.

Ama başka neden daha vardı ve eminim en büyüğü de buydu. Devlin benimle geldi. Çünkü o bir kez daha benim korumam oldu.

Yay...ish.

Kendi kendime inledim.

Yani, beni yanlış anlama. Onu burada istiyorum. Ama korumam olarak değil. Bundan daha fazlasını istiyorum. Her zaman isteyeceğim. Zaman ona karşı olan hislerimi pek değiştirmede.

Mahvoldum.

Onu hapishanede ziyaret ettikten ve bana asla geri dönmememi söyledikten sonra dönmedim. Onunla yüzleşemeyecek kadar incinmişim. Kısa bir süre sonra avukatı onu teknik bir gerekçeyle dışarı çıkarmayı başardı.

Sözünü tuttu ve serbest bırakıldığında mesaj attı ama onu ziyaret etmememi söyledi. Beni hayatından tamamen çıkarıyordu, ben de bitmişim.

Onu görmeye
gitmedim.

Ben yazmadım.

O gibi davrandım.

Tabii ki bu imkânsızdı ama sürekli reddedildiğim için acı çekiyordum. Sanırım sonunda beni asla istemeyeceğini anladım.

O benim ilk aşkımdı, öpmeyi hayal ettiğim ilk erkekti. Ama bana asla bir çocuktan fazlası olarak bakmadı.

Büyüdükçe bu hiç değişmedi.

Elbette o zamanlar ne kadar gülünç olduğumu biliyorum. Gençtim. Yetişkin bir adama aşık olmamam gerekirdi ama kendime engel olamıyordum. Hala onu aklımdan çıkaramıyorum.

Ama artık çocuk değilim, yine de bana davranıyor gibi görünüyor. Ne zaman herkes bana küçük bir kızmışım gibi davranmayı bırakacak?

Aramızdaki yaş farkı Devlin için büyük bir sorun ama benim için değil. Babam da büyük ihtimalle onaylamazdı ama ben bizim için savaşırdım.

Ama savaşmaktan bıktım. Sadece çok uzun süre deneyebilirim.

Ben kaçırlıldığım da Devlin çoktan hapisten çıkmıştı. Beni aramaya gitti. Ve zaten kurtarılmış olduğumu anladığında, cehennemden çıkmış bir adam gibi babamın evine daldı. O safir mavisi gözler benimkilerle buluştuğunda bir şeyler hissettim ve onun da hissettiğini biliyorum. Bunu görebiliyordum. Ve sonunda bana olan hislerini itiraf edeceğini düşünmüştüm.

Ama ortalık yatıştıktan sonra yine mesafesini korumaya devam etti.

Devlin'in babamın evine gelmesi büyük bir olaydı. Iseult dışında kimse onun hapisten çıktığını bile bilmiyordu. Onların bilmesini istemiyordu. Beni güvende tutamadığı, suyuna bir şey karıştırmama izin verdiği için babamla yüzleşmeye hazır değildi.

Babam elbette Devlin'i ona ilaç verdiğim için affetmişti. Affetmemesi çok saçma olurdu. Adam benim için hapse girdi. Babam gibi biri için bunun bir anlamı var. Onurlu bir davranıştı ve babamın saygı duyduğu başka bir şey yoktur.

Neyse ki babam evlilik konusunu açmadı. Gio'dan beri. Evet, kız kardeşimin kocasının aslında bana gitmesi gerekiyordu. O kurşundan kurtulduğuma çok sevindim.

Neyse ki o zaten kız kardeşime aşıktı. Keşke Iseult onunla ilk tanıştığını bana hemen söyleseydi, babam onunla evlenmemi ayarlamadan çok önce. Daha kolay olurdu. Ama o birine karşı bir şeyler hissetmekten korkuyordu ve tabii ki babamızı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Gio ile bir ilişkisi olduğunu düşünebilirdi. Ona göre sadakat bir evliliğin anahtarıdır ve sadakatsizliği iyi karşılamaz.

Ama ona inanırdı. Iseult'u seviyor. Ve on yedi yaşındayken Ruslar ona işkence ettiğinde başına gelenlerden sonra, onun için her şeyi yapardı.

Yine de her şey olması gerektiği gibi oldu. Kız kardeşim ve Gio birbirleri için yaratılmışlardı. İkisi de deli ve sırısıklam aşıktı. Kendini başkasına vermek konusunda hep isteksizdi, ama doğru kişi gerekiyordu. Onun bir erkek arkadaşı olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama Gio ile aşkı buldu. Ve hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemez.

Bana gelince, muhtemelen mafyadan biri olacak bir adamla, beni değer vermesi gereken bir eşten çok bir basamak olarak gören bir adamla sıkışıp kalmak zorundayım. Çevremdeki erkeklerin çoğu böyle. Babam izlediğimi düşünmediğinde onları evimde yeterince gördüm. Kendi eşleri hakkında nasıl konuştuklarını duyardım ve bu beni hasta ederdi.

Sadakatsizlik edecek, bana kötü davranacak birini istemiyorum. Bir sürü kediyle yalnız ölmeyi tercih ederim, belki bir ya da iki köpek yavrusu. Babamın benim için planladığından çok daha iyi görünüyor. Bizim çevremizdeki evlilikler aşkla ilgili değildir. İttifak, para ya da güçle ilgilidir. Genellikle üçü birden. Düşündüğün zaman üzücü.

Sık sık kaçmayı düşünürüm. Bir yerlerde yeni bir hayata başlamayı. Ama tabii ki bu karşılayamayacağım bir hayal. Paran olmadan tek başına yaşayamazsın. Ve benim hiç param yok.

Umarım babam benimle evlenmek için sevmediğim başka bir adam bulmadan önce biraz zamanım olur.

Aklım hemen Devlin'e gidiyor. Şu anda işler daha önce korumam olduğu zamankinden çok daha garip. Çünkü artık onun hakkında ne hissettiğimi gerçekten biliyor.

sana. İşleri kendin için çok daha kötü hale getirdin.

Benimle New York'a geldiğinden beri geçen üç ay boyunca neredeyse tek kelime etmedi, ettiğinde de bana ne yapacağımı söyledi.

Kazara elime ya da koluma dokunduğunda, yemin ederim alev alıyorum.

Hissediyor mu?

Biliyorsa da asla göstermiyor. Ve her seferinde kalbim kırılıyor.

birinin şifreyi girdiğini duyuyorum ve en iyi arkadaşım Karen olduğunu anlıyorum. Devlin'den başka bir tek onda var.

İçeri giriyor, oflaya puflaya ayaklarını koltuğa doğru sürüklüyor ve üzerine uzanıyor. Yemin ederim benim odamda kendi odasından daha çok vakit geçiriyor.

Babam tüm odanın bana kalmasını ve Devlin'in okul sınırları içinde her yere girmesine izin verilmesini sağladı. Muhtemelen bunun için üniversiteye tonla para bağışlamıştır.

"Vurulдум." Esniyor. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Pek aç değilim." Dudaklarımı büküyorum ve bu onu doğrulup uzun, güneşli sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

Beni bir kez daha süzerken koyu renk gözleri sıkılıyor. "Ne oldu? O seksi gardiyan yine sana cehennemi mi yaşıyor?"

"Ona seksi deme." Sanki bana yapması gereken şeyleri ona yaptığını hayal ediyormuş gibi onu her süzdüğünde yemin ederim kıskanıyorum.

"Evet, öyle." Kaşlarını sallıyor. "O lanet bakışlar ve o uzun saçlar." Abartılı bir nefes üflüyor. "Nasıl olur da onun kemiklerinin üzerine atlamazsın?"

Gözlerim doldu. "Seni istemeyen bir adamın kemiklerini sızlatamazsın." Sözlerimi elinin tersiyle itti. "Sadece yeterince uğraşmadın." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ayın başlarında Kayla ile o salona gittiğinizde sizi omzunun üzerinden nasıl fırlattığını hatırlıyor musunuz?"

"Evet..." Omuz silkiyorum. "Ve sonrasında hiçbir şey olmadı. Beni yurda geri getirdi ve gitti."

Kayla benim diğer arkadaşım. Messina ailesinin başı Michael Marino'nun karısı Elsie Marino ile yakınlar. Bana New York'un İtalyan suç ailelerinden biri oldukları söylendi.

Iseult bana Kayla, Elsie ve diğer arkadaşları Jade'in on dokuz yaşındayken beş aileden biri tarafından kaçırıldıklarını söyledi. Artık var olmayan şeytani bir sendika. Onlardan nefret eden bir grup kardeş, Cavaleriler, hepsini öldürmüş.

Kayla kurtarıldıktan sonra, kaçırılmasından dokuz yıl sonra, üniversiteye gitmek istedi. Hiç yapamadığı bir şey. Bu yüzden Michael onun şu anda benim gittiğim okula gitmesini .

Karen kıkırdıyor. "Başka bir erkekle dans ettiğin için seni omzunun üzerinden atması, gerçekten kıskandığı anlamına geliyor. Bu yüzden kendini geliştir. Daha çok dışarı çık. Daha dar kıyafetler giy. Onu çıldırt. Ta ki patlayana kadar." Dudakları hesapçı bir sırıtişla inceliyor. "Ona meydan okumalısın. Ne kadarını kaldırabileceğini görmelisin. Bakireliğini senden almasının tek yolu bu."

Homurdanıyorum ve fazladan yastığı yüzüme atıyorum. "Sana söylememem gerektiğini biliyordum," diye mırıldanıyorum.

"Önemli bir şey değil." Alay ediyor. "Yani, o kadar çok on sekiz yaşında bakire tanımıyorum... Aslında hiç tanımıyorum." Kahkahası yankılanıyor. "Ama sorun değil. Onun senin ilk erkeğin olmasını istiyorsun. Eminim seni öyle bir siker ki yatak kırılır."

"Tanrım!" Yastığı attım. "mısın?" "Ayy, yüzün mü kızardı?"

Deneyimsizliğim konusunda benimle dalga geçmeye bayılır. Hepsinin iyi bir eğlence olduğunu biliyorum. Yine de onun gibi olmayı isterdim. Onunla çıkmak için sıraya giren erkekleri var ve onların onu istemesini sağlayacak tüm numaraları biliyor. Ben bir şey bilmiyorum. Bir keresinde bir dergi makalesi okumuştum.

ve bunların hiçbirini yapmamın imkanı yok. Daha önce canlı bir penis bile görmedim.

Devlin'in çıplak olduğunu ya da onun önünde soyunduğunu, her yerine dokunduğunu düşünmek bile yüzümü ısıtıyor. Tanrım, vücudum gerilmeden bunları düşünemiyorum bile. Deneyimsizliğim onu o kadar soğutur ki bir daha bana dokunmak istemez.

"Bu gece bir partiye gidiyoruz," diye anons ediyor Karen, ayağa fırlıyor, yüzü heyecandan ışıldıyor. "Psi Zeta'nın çocukları evlerinde büyük bir parti veriyorlar ve sen buna hayır diyemeyeceksin."

Devlin'in bir dernekte olması ilginç olmalı.

Alt dudağımı ısıtıyorum. Belki onu bir şeyler deneyecek kadar kıskandırabilirim.

"Makyajını ben yaparım, sen de elbiselerimden birini ödünç alabilirsin." Karen sırtlıyor.

"Makyaj yapmamın nesi yanlış?"

"Hiçbir şey! Sen harikasın. Ama seni baştan çıkarıcı ve seksi yapacağım. Sana karşı koyamayacak."

Heyecandan tüylerim diken diken oluyor. "Tamam. Sanırım bir partiye gidiyoruz."

Karen'ın benimle işi bittikten sonra yüzündeki görmek için .

BÖLÜM 4



DEVL)N

Hapisten bu kadar çabuk çıkmayı BEKLEMİYORDUM ama avukatlar bir açık bulmuşlar. Bazen kanunlar sizin lehinize işler.

İlk çıktığımda Patrick'in yüzüne bakamayacak kadar utanmıştım. Avukat faturalarımı ödediği için dışarıda olduğumu biliyor olmalıydı ama benimle iletişime geçmeye de çalışmadı. Bu yüzden kendi evimde kaldım - kendi evimde, onun malikanesinde yaşadığım evde değil. Beni orada isteyeceğini düşünmedim.

Ama Iseult bana Eriu'nun kaçırıldığını söyledikten sonra, onu aramak için tek başıma dışarı çıktım. Birinin ona zarar verebileceğini bilmek beni derin bir işkenceye sürüklüyordu.

bir parçası olduğum çete olmasından endişeleniyordum ama kısa sürede onlar olmadığını öğrendim.

Başka biriydi: Bratva'nın şimdiki Pakhan'ının babası Sergey Marinov.

İrlandalılar ve Ruslar arasındaki savaş bu hıyarla başladı. Patrick ve Sergey arasında toprak konusunda çıkan bir anlaşmazlıktan sonra Sergey, Eriu'nun annesini kaçırıp öldürdü. Patrick de intikam almak için Marinov'un oğullarından birini öldürdü. Göze göz. Bu topyekûn bir savaş başlattı ve sonunda en büyükleri olan Konstantin ve üç kardeşi ateşkes ilan etti.

Babaları bundan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu ama Iseult on yedi yaşındayken peşine düşmeden önce üç yıl bekledi. Iseult deli gibi dövüştü ve kaçtı, ama babasının gözlerinden birini almadan önce değil ve piç kurusu intikam olarak Eriu'yu almadan önce uzun süre bekledi.

Şimdi toprakta çürüyor. Tanrıya şükür ona bir şey olmadı. O aileye cehennemi yaşatırdım.

Eriu kurtarıldıktan ve onun güvende olduğunu kendi gözlerimle gördükten sonra evime geri döndüm. Ta ki haftalar sonra bir gün Patrick beni arayıp işimi geri isteyip istemediğimi sorana kadar.

Hiç tereddüt etmedim. Evet dedim. Tabii ki evet diyecektim. Ona yakın olma şansını elde edersem neden reddedeceğimi düşündüm ki? Onu korumak için? Bunu asla geri çevirmezdim. Ait olduğum yerde başka bir adam istemedim.

New York'a taşınmak zorunda kalmam umurumda bile değildi. Eriu için orada olacağım ve bu sefer onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. O benim sürekli bakımım ve korumam altında.

Patrick, Eriu'nun bana ilaç verdiği gece olanlar için beni affetti ama aynı zamanda işimde başarısız olduğum için utandığımı anlayacak kadar beni iyi tanıyordu. Ama bana güvendiğini söyledi ve bu benim için onun sandığından çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Böylece onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım. Her hareketini izliyorum.

Eriu yurda taşınmadan önce dinleme cihazı taktırmıştım. Kamera eklemek istemedim, bu şekilde mahremiyetini ihlal etmemiş olurum. Arabasına da bir takip cihazı ekledim. Cep telefonu bile dinleniyor. Arkadaşlarının da geçmişini araştırdım, hepsi temiz çıktı.

Eriu'nun yaptığı her hareketi o yapmadan önce biliyorum. Tıpkı bu gece bir partiye gideceğini ve orada yaptığı her şeyi izleyeceğimi bildiğim gibi.

Korunması gerekiyor. Parçası tehlikeli dünyada onu bir piyon olarak kullanabilecek çok kişi var. Sadece varlığıyla bile nasıl bir tehlike içinde olduğunun farkında değil. Babasının pek çok düşmanı var ve benimkini de bu karışma eklemek daha da kötü.

Karen'la parti hakkında, Eriu'nun beni nasıl baştan çıkarması gerektiği hakkında konuşmalarını dinlemeye devam ediyorum. İkisinin de bana verdiğinden çok daha güçlü olmam çok kötü.

İstediğim şeyleri asla bilemeyecek.

Yalnız kaldığımda, onu düşünmek güvenli olduğunda, işte o zaman gerçek niyetlerimin serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. O benim, her arzusun nesnesi, karım, çocuklarımla annesi. İstediğim şey bu.

Ama hayatta hepimiz istediğimiz şeyleri elde edemeyiz. Bunu bilmeliyim. Kardeşimi kaybettiğimde her şeyimi kaybettim.

Evli olmadığım için rahatladım. Karımı öldürebilirlerdi. Çocuklarımızı da öldürürlerdi. Sınırları yok.

Her yerde olabilirler. New York'ta olabilirler, beni ve değer verdiğim herkesi ortadan kaldırmak için mükemmel zamanı bekliyor olabilirler.

Bunun olmasına izin

vermeyeceğim.

Eriu'nun ölmesine izin

vermeyeceğim.

Bu yüzden birlikte olamıyoruz.

Bunu ona söyleyememem çok

kötü.

ERIU

Ateşli kırmızı mini elbisemi aşağı çekiyorum, kardeşlik evine doğru yürürken kırımın bu şeyden dışarı çıkmamasını umuyorum.

Rahibe gibi giyinmiyorum ama bu çok kısa. Ama Karen ısrar etti ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak ya da Devlin'in kalbini yeme şansımı mahvetmek istemedim.

Belki de böyle giyinen kadınlardan hoşlanıyordur. Sanırım göreceğiz.

Makyajım konusunda da yalan söylemiyordu. Şu pinup modellerinden birine benziyorum: dumanlı gözler, pembe dudaklar, yanaklarımda allık ve ısıltı. Saçlarım açık, kıvrılmış büyük uçları sırtımın küçük kısmına çarpıyor.

"Çok görünüyorsun," diye fısıldıyor Karen. "Kıpırdanmayı kes."

Girişte insanları kontrol eden iki adama doğru merdivenlerden çıkıyoruz. Görünüşe göre kafaları iyi ya da sarhoşlar, hangisi olduğundan emin olamıyorum. Ve sadece kızları içeri alıyor ve erkeklerin çoğunu reddediyor gibi görünüyorlar.

Arkama baktığımda Devlin'in yaklaştığını ve gözlerinin benimkilere odaklandığını görüyorum. Bir an için gözlerinin başımdan bacaklarıma doğru kaydığını fark ediyorum ve hemen ürperiyorum.

Ben söylediğimde kendini tutuyor ve çenesi esniyor.

Boğazımda düğümlenen sinirleri yutkunarak bastırıyor ve tüylerimin diken diken olmasından kurtulmak için mücadele ediyorum.

Ama bunu yapmak zor

olurdu. Beni fark etti.

Bana bir erkeğin istediği bir kadına baktığı gibi bakıyordu ve bu beni heyecanlandırıyordu.

Ben de onu kesinlikle fark ettim, ama yine de her zaman fark ederim.

Takım elbise ceketi, altında bebek mavisi düğmeli bir bluz ve lacivert elbise pantolonuyla inanılmaz görünüyor. Her kası, her kası tam teşhirde. Gömleği olmadan nasıl göründüğünü merak etmeye başlıyorum. Bahse girerim günlerce süren karın kasları vardır ve ellerimi onun üzerinde tutmak, o dalgalanmaları hissetmek için can atıyorum.

Aman Tanrım... Onu bu şekilde hayal ettiğime inanamıyorum.

Yüzüm kızarıyor ve az önce ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ederek ona bakıyorum. Gözleri sert ve acımasız.

Tabii ki ne düşündüğümü bilmiyor. Bunun için zihin okuması gerekirdi. Yine de Devlin'den bahsediyoruz.

Arkasında duran kızlara bakıyorum, onlar da onu fark ediyor, çapkın gülümsemelerle onu dikizlerken birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Bazıları onunla olan bağlantımın farkında ama hepsi değil.

Partiye nasıl gireceğini bile bilmiyorum. Bu adamlar onun neden burada olduğunu merak edecekler. Yirmi yaşında biri gibi görünmüyor. Birinin babası olduğunu düşünecekler ve Devlin de hayır cevabını kabul etmeyecek. O zaman başımız belaya girer.

Belki onları benimle olduğuna ikna edebilirim.

İçeri girmek için bir kişi geride kaldığımızda, Devlin arkamdan yaklaşıyor, sıcak, uğultulu nefesleri ensemde kayarak nefes almayı zorlaştırıyor.

"Bu elbise çok kısa," diyor o boğuk tını, derin bir fısıltıyla. "Onu giymemelisin."

Avuç içi dirseğime değdiğinde nefesim kesiliyor, tüm moleküllerim sarsılıyor. Beni bu elbiseyle kıskandığı için mi yoksa üzerimde güzel durmadığı için mi beğenmediğinden emin değilim.

"Ne yazık ki ne düşündüğün umurumda değil," diye nefes alıyorum omzumun arkasına hızlı bir bakış atarak, titreyen sinirlerimi bastırıyorum.

Gözleri kutupsal ve tehlikeli bir hal alıyor ve göğsünde bir hırıltı derinleşiyor. Ama başka bir şey söylemiyor, yine de tepeye ulaşana kadar son bir basamak daha tırmanırken eli üzerimde kalıyor.

"Hey, Karen!" Çocuklardan biri ona sarılır. "Siz ikiniz içeri girebilirsiniz." Devlin bizi takip etmeye çalıştığında, adam onu durdurdu.

"Vay canına, dostum." Kuru kuru kıkırdıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun bilmiyorum ama içeri giremezsin."

Saçmalık.

Devlin bir kolunu belime doluyor ve beni kendi tarafına yaklaştırıyor. Tüm vücudum titriyor. Bu ona en yakın olduğum andı.

Gözleri üniversiteli gence odaklandığında şeytani bir hal alıyor.

Ama o bana bu şekilde dokunurken, kolonyasının odunsu, erkeksi kokusu burun deliklerimi istila ederken durumun ne kadar kötüye gidebileceğine konsantre olmak zor.

Ağzının benimkinin üzerinde olduğu, kalın parmaklarının kıyafetlerimi soyduğu düşünceleri zihnime hücum ediyor ve neredeyse bir inilti çıkarıyorum.

"O benimle, çocuklar." Karen onlara o boğucu gülümsemelerinden birini veriyor. "Sorun çıkarmayacağına söz veriyorum, tamam mı?"

Kolunu onunkine dolamaya çalışıyor ama o nazıkçe kolunu savuruyor ve bana daha sıkı tutunuyor.

Bana bilmiş bilmiş sırtıyor.

Devlin çocuğa kafasını omuzlarından ayıracakmış gibi bakıyor. Ve eğer onu içeri almazsak bunu yapabilir.

"Tamam, güzel," diye karşılık verir adam. "Sadece canavara tasma tak, olur mu?" Adam gülüyor ve Devlin'in vücudu sarsılıyor.

"Tamam, hadi siz ikiniz." Karen kasıla kasıla içeri girerken, ben de gözlerini adama dikmiş olan Devlin'i çekmeye çalışıyorum.

"Devlin," diye fısıldıyorum. "Hepimizi dışarı atmadan önce gel!"

"O kadar da kötü olmazdı," diye tükürüyor sıkılmış dişlerinin arasından, konsantrasyonunu dudaklarıma odaklayarak.

Bakışları kapüşona dönüşüyor, yanakları çukurlaşıyor ve neredeyse nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Yüzümüzü hızla öne dönerek kapıya doğru ilerliyoruz. Henüz beni omzuna atıp yatakaneme götürmediği için minnettarım.

Hepimiz eve girer girmez Karen diğer kolumu tutuyor ve yanımdan ayrılmayı reddedip bana tutunarak parmaklarını kalçama geçirdiğinde ona bir kez daha bakıyor.

"Artık bırakabilirsin. O benimle güvende."

"Doğru," diye mırıldanıyor hoyratça, ama bana olan tutumu kayboluyor ve daha önce olmayan bir ürperti hissediyorum.

Karen ona, "Geri çekil ve uslu dur," der. "Eriu bu kadar çok çalışarak eğlenceli bir geceyi hak ediyor. Uslu duracağına söz verirsen başını sallla."

İri göğüslerini ortaya çıkarıyor; elbisesi mavi ve bir o kadar küçük. Onun dikkatini çekmeyi umduğunu biliyorum, ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve kollarını kavuştururken başını sallamıyor ya da tek kelime etmiyor.

"Tamam, peki..." diye ekliyor. "Sessizliğinizi evet olarak kabul ediyorum. Şimdi gidiyoruz."

Ama alkol şişeleri ve plastik kırmızı bardaklarla dolu masaya doğru ilerlerken, beni takip ediyor, vücudunu daha önce olduğu gibi benimkine bastırılmış hissetmemem için yeterince mesafe bırakıyor.

Orada duruyor, etrafı inceliyor, üniversiteli çocukların kalabalığı ve yüksek sesli müzik onu hiç rahatsız etmiyor. Eminim üniversite kampüslerinden ve partilerden payına düşeni almıştır, ancak kardeşinin ölümü dışında geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Nasıl öldüğünü bana hiç anlatmadı. Tutuklandıktan sonra bu konuyu bir daha hiç açmadım.

Sık sık geçmişini ve babam için çalışmaya başlamadan önce kim olduğunu merak ediyorum. Her zaman ketum olmuştur. Keşke benimle birlikte olmasaydı.

"Çok gergin." Karen omzuma vuruyor, çoktan kendi hazırladığı bir karışımı içmeye başlamış. "Bu senin için."

Bana bir fincan uzatıyor ve ben de tatlı bir şeyin kokusunu içime çekerek alıyorum.

"Ne oldu?"

Alay ediyor. "Alkol. İç ve iyi vakit geçir, Tanrı aşkına!"

Elimdeki bardağı görünce gözleri kısılan Devlin'e bir bakış atıyorum.

İçmemi istemiyor.

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor ve kalktığı gibi alkolü boğazımdan aşağı atıp yudum yudum içiyorum. İçim yanıyor ama tatlılık likörü güzelce maskeliyor.

Burun delikleri açılıyor ve yüz hatlarındaki yoğunluk nabzımı hızlandırıyor. Her zaman çok soğukkanlıdır. Küçük de olsa onu heyecanlandırmak hoşuma gidiyor. Bu onun tepki vermesini sağlayabildiğimi gösteriyor. Ve ben ne kadar çok denersem, o da buna karşı koymak için o kadar çok çalışmak zorunda kalacak.

Bardağı masaya bırakıyorum.

"Daha fazla," diyorum Karen'a, gözlerim onunkilere sabitlenmişken ve başını sallayarak bana durmamı söylediğinde kaşlarımı kaldırıp sırtıyorum.

"İşte benim kızım!" Karen bana bir içki daha hazırlarken sersemlemişti.

O bitirdiğinde, ben de onu içiyorum ve... şey... bunu kesinlikle hissediyorum.

"Buna daha alkol mü kattın?" Fark etmemesini umarak kulağına doğru öksürüyorum.

"Evet, öyle yaptım! Belki biraz sarhoş ve sallantılı olursan, sana dokunmak için bir nedeni olur. O zaman kim bilir neler olur?" Göz kırıyor.

"Sen Kayla'dan daha kötüsün."

Ayrıca Devlin'i kışkırtmamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor.

"Öyleyim." Çenesini yukarı kaldırıyor ve sırıtıyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum ve sen transfer olduğun andan beri o adam hakkında konuşmayı bırakmadın. Yani, Görev: Korumanı Becerme Görevi tüm hızıyla devam ediyor."

Başımı sallayarak gülüyorum. Aşık olmamam gereken bir adama olan tutkumu her zaman desteklemiştir.

Karen ailemin kim olduğunu bilmiyor. Ona tek söylediğim, babamın Boston'da bir iş adamı olduğu ve her zaman aşırı korumacı olduğuydu, bu yüzden tabii ki New York'taki üniversiteye gözlerim olmadan gitmeme izin vermezdi. Kolayca inandı.

"Hanımlar!" Adam ve Camden, bazı derslerden tanıdığım iki çocuk, ikimizi de kucaklayarak yanımızdan geçiyorlar.

Herkesten şüphelenmeye başladım. Ailemin ve benim yaşadığımız onca şeyden sonra insanlara güvenmek çok zor. Ama ben de normal bir insan olmalıyım.

Adam bana utangaç bakışlar atarken çocuklar kendi içkilerini hazırlıyorlar. Uzun boylu, sağlam atletik havası potansiyel olarak ilgimi çekebilirdi, özellikle de güzel çocuk görünümüyle, ama istediğim tek bir adam var. Şu anda kafamın arkasında bir deliğe bakan adam. Onun olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yok.

"Dans etmek ister misin?" Adam sorar.

Tabii ki bilmiyorum. O Devlin değil.

Soruyu duymuş gibi göz ucuyla baktığımda Devlin'in birkaç adım ilerlediğini görüyorum, artık aramızda sadece birkaç metre var.

Hayır demek istiyorum. Demeliyim. Bir erkeği yönlendirmek istemiyorum. Ama bu sadece bir dans, evlilik teklifi değil.

"Evet desen iyi olur," diye fısıldıyor Karen kulağıma. "Devlin, senin bu halinle kışına yapışan bir adam yüzünden kendini kaybedecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum!"

Adam yanıma geliyor, boyu benim beş-dört bedenimden biraz daha uzun. Devlin gibi değil, o bir karış daha uzun.

Hüzünlü bir iç geçirdim. Her erkeği hep onunla mı kıyaslayacağım? Devlin'i sevmeme neden olan şey ne?

Korumam olduğu yıllar boyunca benimle pek konuşmadı, ama konuştuğunda... O anlar beklediğim anlardır.

O sert dış görünüşün ardında birinin onu sevmesini isteyen bir adam olduğunu biliyorum. Neden o ben olamıyorum? Neden buna izin vermiyor?

Çünkü sen on sekiz yaşındasın ve o otuz beş yaşında ve baban muhtemelen onu bunun için asar, özellikle de bekaretini alırsa.

Bekaretim müstakbel kocam için bir hediye gibi. Bu ataerkil saçmalık yüzünden hemen herkesle yatmak istiyorum ki belki babamın benim için bulduğu kişi artık beni istemez. Sağlığıma benden daha çok değer veren bir adam istemiyorum.

Devlin umursar mıydı? Bundan şüpheliyim. Öyle bir tipe benzemiyor. Ama yine de kendimi onun için sakladım.

Sanırım babamdan henüz beni istemediği için bu bir işe yaramayacak ve babam benim için birini bulduğunda artık böyle bir şansı olmayacak.

"Ee, dansa ne dersin?" Adam'ın ela gözleri ilgiyle parlıyor, ama ürkütücü türden değil.

Gerçekten iyi bir çocuğa benziyor. Kampüste onun hakkında hiç kötü bir şey duymadım.

"Elbette." Kibarca gülümsedim. "Çok isterim." Belki de Devlin'in ihtiyacı olan şey budur.

Adam elimi tutuyor ve beni bir grup insanın dans ettiği yere götürüyor. İlk başta mesafeli duruyor ama şarkı ilerledikçe ellerini kalçalarımın doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor, yüzünde bir sırıtişla bana bakıyor. Utangaç görünüyor, tipik bir sporcu gibi değil.

Beni etrafında döndürürken Devlin'in çenesini ve yumruğunu sıkıldığını görüyorum. Zavallı adamın kafasını koparmaya hazır görünüyordu.

Yapabileceklerinden korkmak yerine sırtıyorum ve kollarımı Adam'ın omuzlarına atarak kışkırtıcı bir şekilde dönüyorum. Devlin benim bu yönümü hiç görmemişti ve açıkçası ben de görmemiştim.

Devam ettiğimde arkamda bir bedenın sıcaklığını hissediyorum ve o olduğunu hemen anlıyorum. Adam yanımdan bakarken kaşları çatılıyor.

"Onunla dans etmeyi bırak. Hemen," diye uyarıyor Devlin boynumun kıvrımına doğru. O baştan çıkarıcı ses tonu, nefesinin sıcaklığı kalbimi .

Ama

Onu görmezden geliyorum, kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin veriyorum.

Hırıltısı ensemde sıcak ve ağır bir şekilde hissediliyor. "Eriu... Oyun oynamıyorum." Avuç içi kalçama değiyor ve nabzım hızlanıyor. "Sen

zar zor giyinmiş ve sen onun üzerinde dans ediyorsun."

"Affedersiniz?" Adam'dan hızlıca özür dileyip bir dakika müsaade istemeden önce aniden arkamı döndüm.

Başını sallıyor ve gitmeden önce bize meraklı bir bakış atıyor.

"Eğleniyorum," diye çıkışıyorum huysuz korumama. "Kim olduğunu sanıyorsun da bana nasıl giyineceğimi ya da nasıl dans edeceğimi söylüyorsun bilmiyorum ama hayatımda söz hakkın yok."

Yüz ifadesi daralıyor. "Biz . Çok fazla içiyorsun. Buradaki herhangi biri içkinize ilaç katabilir."

"Burada olacaksın, değil mi? Parlak zırhlı şövalye." Küstahça kaşlarımı kaldırdım. "Son baktığımda bedenim sana ait değildi. Beni izlemek için buradasın ve yanlış yaptığım bir şey yok. Babam içki içmemi hiç umursamadı. O yüzden devam et. Onu ara ve ne kadar kötü bir kız olduğumu söyle."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözleri hareketlerimi takip ederken yarıklara dönüşüyor, göğüslerimin nasıl açıldığını görüyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Ağzımda bir sırıtış yayılıyor.

"Söylemeyeceğim." "Eriu..." Bir anda yüzünü benimkine yaklaştırdı, sıcak nefesi

dudaklarımı okşayarak. "Gerçekten tehlikeli bir oyun oynuyorsun." "Belki de biraz tehlikeye atılmamın zamanı gelmiştir. Tam benim tarzıma uygun değil mi?"

CHAPTER 5



ER)U

GÖZLERİ sıcak ve davetkâr bir şeyle parlıyor, bakışlarımız çarpışıyor. Hızla çarpan kalbimin onun bana yaptıklarına karşı hiç şansı yok.

Dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar yakın. "Bu alıngan ağzınla başını bir sürü belaya sokacaksın."

Vücudum

hareketsiz.

Bekliyorum.

Umuyorum.

Tam da bu an için dua ediyorum.

Ama sonra bileğimi tuttu. "Hadi gidelim."

Tavırları değişti ve beni uzaklaştırmaya başladı.

"Hey! Dur!" Kimse polisi aramasın diye sinirlerime hakim olmaya çalışarak ona söylüyorum.

Babam bana çok kızardı ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Devlin'e ilaç verdiğim bir gece dışında bunu hiç yapmadım.

Ben her zaman babamın istediğini yaptım. Gio ile evliliğimi sürdürmeye istekliydim çünkü başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Ama inanç araya girdi ve kurtuldum. Bu bir daha olmayacak. Bir kız sadece birçok kez şanslı olabilir.

Devlin adımlarının ortasında durdu ve bana döndü. "Ya benimle gelirsin ya da seni omzuma atar ve buradan götürürüm. Sözümün eri olduğumu biliyorsun."

"Denediğini görmek isterim." Çenemi yukarı kaldırıp cesur bir yüz ifadesi takınıyorum ve aramızdaki mesafeyi açıp çenemi sahiplenici bir şekilde kavradığında

neredeysse çöküyordu.

Tenimin karıncalanması, gözlerinin açlıkla gözlerimi kesmesi, hepsi çok fazla. Sinirlerim mideme vuruyor ve dizlerim bükülüyor.

Başparmağı ağzıma uzanıyor ve yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Her nefes içimde hapsoluyor, ses çıkarmak imkansız, bana dokunuşuyla, bakışlarımı tekmişiz gibi tutmasıyla değil.

Yumuşak ellerimi sert göğsüne koyana kadar yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Benimle savaşmayı bırakmalısın, aşkım. Ben her zaman istediğimi alırım."

Daha fazla bir şey söyleyemeden kalçalarımın tutuyor ve söz verdiği gibi beni omzunun üzerinden atıyor.

"İndir beni!" Arkamın tamamen görünmesinden korkuyorum ama o kolunu orada sabit tutuyor.

"Bir dahaki sefere belki kışını kapatan bir elbise giyersin, çünkü bu kesinlikle kapatmıyor."

"Doğru..." Alay ettim. "Elbisemden nefret ettiğini unutmuşum." "Hiç öyle bir şey demedim," diye homurdanıyor.

Hoşuna gittiğini mi itiraf etti?

"Kışımı kimin gördüğü neden bu kadar önemli ki? Senin umurunda değil ki."

"Aslında, kışını çok önemsiyorum." Kuru bir kahkaha atarak kışını sıkıca kavırıyor. "Bu yüzden onu, ona iğrenç şeyler yapabilecek erkeklerle dolu bu yerden çıkarıyorum."

Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Namusumu koruyoruz, öyle mi?"

Şu anda ondan nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum. Sadece yarı şaka yapıyorum... Karen'in yanından geçerken bana bir başparmak işareti yapıyor. Bakışlarım ona doğru daralıyor, ama o daha çok sırtıyor. Korumam tarafından bir üniversite partisinden sürüklenerek çıkarılmam ancak onu heyecanlandırabilirdi.

Heyecan verici bir şey olacak gibi değil. Devlin'le olmaz. O sert mizaçlı bir adam.

"Herkesin yanında dikkatli olmalısın. Anlıyor musun? Ailenin çok fazla düşmanı var." Dışarı çıkar çıkmaz beni ayağa kaldırıyor, bana dikkatle bakıyor, irisleri derinleşiyor.

Midem bulanıyor.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Ve bunu söyleme şeklinden, önemsediyini anlıyorum. Orada, sözlerinin arasına sıkışmış, gerçek anlamı, gerçek kalbi.

Ya da belki de tüm bunları onun umursamasını istediğim için hayal ediyorum. Vereceği her şey için çaresizim.

Eli yüzüme uzanıyor, parmak uçları sanki bana dokunma ihtiyacıyla savaşıyormuş gibi aramızdaki havada kıpırdamadan duruyor. Bu beklenti ürpermeme neden oluyor.

Tanrım, keşke bana dokunsa. Sadece bir kez, bu adamın ellerini üzerimde hissetmek istiyorum. Bunu yapması için ne gerekiyor?

Uyluklarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor - bu tanıdık, ama hakkında hiçbir şey yapmadığım yabancı bir his. Kendime dokunamayacak kadar utangaçtım. Ama eminim o ne yapacağını biliyordur.

Keşke diğer kızlar gibi olsaydım, Karen gibi. Bir sürü erkekle seks yaptı. Nelerden hoşlandığını biliyor ve bu konuda utangaç değil. Ama ben kendi vücudum hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu biraz acınası bir durum.

"Ne kadar büyük bir tehlike içinde olabileceğimin farkındayım." Boğazımı temizliyorum. "Ben aptal değilim."

"Kelimeleri ağzıma tıkıp durma. Öyle olduğunu hiç söylemedim." Gözleri bedenimi tarıyor. "Üşümüştün."

Kollarıma baktığımda tüylerimin diken diken olduğunu görüyorum.

Ama buna sebep olan soğuk değil. Kendisi.

"Ben ." Kollarımı vücuduma doluyorum. Ağzı düzleşiyor. "Bunu giy."

Takım elbise ceketini silkiyor ve giymem için bana uzatıyor.

"Tamam." Bana bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyorum.

Tabii ki onun huysuz, çekilmez kıcına hâlâ ne kadar takıntılı olduğumu bilmesini istemiyorum.

Ama gerçekten, ona ait olan bir şeyi giyme düşüncesi göğsümü ısıtıyor. Ve kollarımı içine sokar sokmaz tek kokladığım Devlin oluyor. Cennetle çevriliymişim gibi hissederek iç çekiyorum.

", seni eve götürelim," diyor ben gülümsemek için kendimi zor tutarken.

Onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum ama tam ineceğim sırada aptal topuğum betona takılıyor ve neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum.

Ama kolu sırtıma dolanıyor ve beni sabitliyor, vücudumu göğsüm göğsüme gelecek şekilde kendisine doğru çekiyor.

Beni her zaman güvende tutuyor.

"İyi misin?" Sıcak nefesler dudaklarımı yıkıyor. "Neredeyse kötü bir takla atıyordum."

Ağız yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve nefes almam gerektiğini .

Parmakları kalçamda daha derine iniyor, bedenimi tam onunkine yaslıyor, ereksiyonunun kabarıklığının içime girmesine yetecek kadar yakın tutuyor.

"Tanrım," fısıldıyorum, duyup duymadığından emin değilim.

"Sarhoş musun?" Bakışlarımı endişeyle inceliyor.

Senden sarhoş olmuş olabilirim.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve yemin ederim bu adamı severken ağlayabilirim. Hissettiğim şeyin bu olduğunu biliyorum. Saf aşk. Yine de karşılığında sizi sevmeyen birini sevmek bitmeyen bir işkence.

"Hayır, sarhoş değilim" dedim. "Belki biraz?" Ağzım bir parça açılıyor. "Ben hafif sıkletim."

"yirmi bir yaşında bile değilsin. İçki içmene bile izin vermemeliyim." Gözleri ağzıma kayıyor ve tekrar bana bakmadan önce çenesi geriliyor.

"İzin mi?" Gülüyorum. "Ben sana değilim, sen de benim babam değilsin."

Bıkkın bir iç çekiş salıveriyor. Bir anlığına gözlerini kapatıyor ve tekrar bana baktığında kollarıyla beni gelin gibi kucaklıyor.

Gömleğini avuçluyorum ve bir anlığına tenini hissediyorum ve bedenim zevkten zonkluyor. "Ne yapıyorsun?"

Ama gerçekten umurunda değil, çünkü beni kucaklıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve şu anda gerçekten mutlu ölebilirim.

"Seni taşıyorum. Eğer yaralanırsan, bunu babandan duymak zorunda kalacağım ve istediğim son şey onu daha önce kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak."

Yüzüm düştü. "Özür dilerim. Hayatımı yaptığım şey için özür dileyerek geçireceğim. Bu senin hatan değil."

"Elbette öyle. On yedi yaşındaydın ve ben senin koruyucundum. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve artık kendini suçlamayı duymayacağım. Anladın mı?"

Parmakları omzumda aşağı yukarı geziniyor ve benim keskin nefes alışım ile sanki asitten ya da ateşten yapılmışım gibi anında duruyor. Ya da her ikisinden.

Ama dokunuşu gittikten çok sonra bile orada kalıyor, tutunmak için can attığım bir hayalet gibi.

KISIM 6



DEVL)N

Ona dokunurken, onu bu kadar yakın tutarken ne düşünüyordum? Ama sanki kendime engel olamıyordum, ihtiyacım vardı.

Kafamda rasyonalize ettim. Kendime sadece kendine zarar vermemesini sağladığımı söyledim. Ben bunun için buradayım, değil mi?

Ama bu öyle bir şey değil. Ben onu istedim. Tenini tenimde hissetmek istedim, nasıl olursa olsun.

Kolları boynuma dolanmış *durumda* ve onu öpmeme ramak kaldı. Öpsem ne yapardı? Bana durmamı mı söylerdi, yoksa onu tatmama izin mi verirdi?

Asla bilemeyecek olmam çok kötü.

Yurt odasına döndüğümüzde düşündüğünden daha fazla sarhoş olduğunu fark ediyorum.

Odasına girdiğimizde onu nazıkçe ayağa kaldırıyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Elbisesinin eteğiyle oynuyor, bana bu kadar yakın olmaktan rahatsız görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de çok rahatsızım.

Başka tarafa bakmamı gerektirecek şekilde giyinmiş, ama o beni görmezken vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Kendimi pis bir adam gibi hissediyorum. Ama ona karşı olan gerçek hislerimin hiçbiri kirli değil.

Partideki adamların onun vücuduna nasıl baktıklarını gördüm ve bundan nefret ettim. Gömleğimi çıkarıp ona sarmak istedim.

Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlatıyor ve ceketimi çıkarıp bana geri veriyor. Sandalyesinin arkasına koyuyorum.

"Tanrım, bunlar şimdiye kadar giydiğim en kötü şeyler." İç çekiyor.

"Neden yaptın o zaman?" Uzun, ince topuklara bakıyorum. Kadınlar bunu kendilerine neden yapar Tanrı bilir.

"Çünkü..." Boğazını temizliyor. "Boş ver. Başım ağrıyor."

"O zaman içmemeliydin." Kaşlarım çatıldı. "Tamam, baba. Bir dahaki sefere iyi olacağına söz ver."

Göğsümün derinliklerinden alçak, vahşi bir hırıltı yayılıyor. O sperm neden sikimi sertleştirdi?

Dudakları ince, başı masumca eğik ve yemin ederim ki o kızın içinde dışarı çıkmak için can atan sapkın küçük bir şeytan var. Ben etraftayken dışarı çıkmayacağı kesin. Beni yeterince zorlarsa bir sürü sorun çıkabilir.

Şimdilik ona karşı koyacak kadar güçlü olabilirim ama gün geçtikçe onu duvara yapıştırmamak ve taşaklarına kadar içine girene kadar kıyafetlerini parçalamamak daha da zorlaşıyor.

Eminim itaatkardır. Eminim sertlikten hoşlanıyordur.

Tanrım, bunları düşünerek ne halt ediyorum ben?

Her seferinde biraz geri çekiliyorum. "Sana ilaç getireyim ve gitmeden önce seni ."

Mini buzdolabından birkaç hap ve bir şişe su almak için ayaklarım banyosuna doğru ilerliyor. Döndüğümde açıp ikisini de ona uzatıyorum.

Suyu masanın üzerine koymadan önce ilaçları yutuyor.

Elbise dolabına doğru ilerliyorum ve nefes kesici vücudunu örtebilecek bir çift tayt ve bir tişört alıyorum.

O partide kalmak, o adamların ona baktığını görmek... Kendimi kaybetmemek çok zordu. O çocuklara yapmak istediğim çok şey vardı. Bunların hiçbirisi Quinn'ler ya da benim için iyi olmazdı. Hapishaneye geri dönemem. Bana ihtiyacı var.

Kıyafetleri ona uzattığımda merakla bana bakıyor ve bakışları inceliyor.

"Bu kıyafetlerin hangi çekmecede olduğunu nereden biliyordun?"

"Şanslı tahmin."

Alay ediyor. "Doğru. Eminim ben dersteyken bu odaya girip eşyalarımı karıştırmışsındır. Öyle mi?"

"Hayır."

Evet. Her şeyin yerini biliyorsun, aşkım. Kameraları tercih ederdim ama bunun doğru olmayacağını düşündüm.

"Sen ve babam -tüm ailem, Tanrı aşkına- hepiniz tepemdesiniz ve hayatımı bir çocukmuşum gibi yönetiyorsunuz. Herkesten uzak bir yere taşınmak için sabırsızlanıyorum, böylece sürekli gözler üzerimde olmadan yaşayabilirim!" Sesi yumuşuyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bence aileden ya da benden kaçabileceğini düşünmen çok şirin. Senin akıllı bir kız olduğunu sanıyordum."

"Canın cehenneme."

Şimdi bu düşünceleri kafama sokma.

"Ne zaman böyle konuşuyorsun?" Onun yerine ben söylüyorum.

"Beni hafife alıyorsun." Yaklaşıyor, gözleri kızgınlığıyla parlıyor. "Ailemin yanında değilken pek çok şey söylüyorum. Bu yüzden uzakta olduğum için mutluydum, ama tabii ki sen..." Parmağını göğsüme sapladı. "...beni takip etmek ve her şeyi babana rapor etmek zorundaydı."

Alaycı bir tavırla dudak büküyor ve çenem onu duvara yapıştırıp ağzıyla bu kendini beğenmişliği silme arzusuyla titriyor.

"Her şeyi babana bildiriyor olsaydım, onu çoktan arar ve ne kadar şımarık olduğunu söyledim."

"Velet, ha?" diye kıs kıs gülüyor. "Sanırım senin tipin değil?"

Parmaklarını karnımın üst kısmında aşağı yukarı gezdiriyor ve vücudumdaki her kas onun dokunuşuyla kasılıyor. Onun yerine o elin sikime dolanmasının nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Bu küçük şey muhtemelen utanır ve ne yapacağını bilemezdi.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Senin bir tipin var mı Devlin?" diye alay ediyor ve ben bu kadını yatağına çivileyip ona gerçek tipimin kim olduğunu göstermeye çok yaklaşıyorum. "Yoksa taş gibi soğuk musun? Kadın nüfusundan etkilenmiyor musun?"

"Eriu... durman gerek." Ses tonum buz gibi bir tehdit.

Kıkırdıyor. Sarhoş olması bile çok sevimli. "Her zaman çok ciddisin."

Surat asması hem çok seksi hem çok sinir bozucu. Seksi olmamalı, benim için değil. O Eriu. Bir zamanlar masum bir genç kızdı... Şimdi ise muhteşem bir kadın oldu.

Kahretsin! Zihnim bozuldu.

Ne kadar ciddi olduğumu göstermek için seni öpmek üzereyim.

am.

"Banyoya git ve üstünü değiştir ki seni yatağına yatırıp gidebileyim."

"Neden bana katılmıyorsun ve bütün gece beni sıcak tutmuyorsun?"

Horlamayacağıma söz veriyorum."

"Tanrım..." Boynumun arkasını tutuyorum.

Kahkahası kafamın içinde çınlıyor, onun yerine benim adımları inlediğini duymak istiyorum.

Geri çekilmeye başladı ve sonunda beni dinlediği için tanrılara sessiz bir dua bıraktım. Ama tuvalete gitmek yerine, ona verdiğim kıyafetleri yere bırakıyor. Elleri arkasına uzanıp elbisesi çözülmeye başlayana kadar ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

"Lanet olsun! Ne yapmaya çalışıyorsun?" Bir çırpıda arkamı dönüyorum, benim yanımda elbisesini çıkarmasına anlam veremiyorum.

"Beni görmeni sağlamak..."

Seni görüyorum, aşkım. Seni o kadar çok görüyorum ki, yanında olmak acı veriyor.

Ben bir şey söylemeyince gülüyor.

"Üstümü değiştirmemi söyledin, ben de değiştiriyorum." Sesi gırtlaktan geliyor ve çok şehvetli.

Ciğerlerimden gürleyen bir inilti yükseliyor. "Banyoya git, Eriu, yemin ederim. Bu çok uygunsuz."

Diğer tarafa bakmaya devam ediyorum.

"Neden? Sertleşeceğinden mi korkuyorsun? Belki de sertleşmezsen, sonunda senin tipin olmadığımı anlayacağım."

Benim tipim değil.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Keşke bilseydi.

"Gözleri olan herkes seni çekici bulur."

Keskin bir nefes aldı ve belki de bunu söylememem gerektiğini fark ettim ama kendini küçük görmesini istemedim. Göz kamaştırıcı.

"Ama birlikte olacağın kişi ben değilim." Bunu fikrimi değiştirmediğimi anlasın diye söyledim.

"Neden?" Sesi küçük ve hüzünlü çıkıyor ve ben ona uzanıp sarılmak istiyorum.

"Çünkü ben çok daha yaşlıyım ve hayatım seni daha fazla tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacak. Her halükarda kimseyle evlenmek gibi bir planım yok ve baban sana bir koca bulduğunda, bu aile için güçlü bir ittifak oluşturacağı için olacak. Benimle evlenmek senin için bunu yapmaz."

Kıs kıs gülüyor. "Aile. Doğru ya. İnsanların bu nedenlerle aşık olup evlenmelerine ne oldu? Kız kardeşim yaptı."

"Olabilir ama şansı yaver gitti. Sizin konumunuzdaki pek çok insan için bu şekilde olmuyor ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Keşke bir Quinn olmasaydım..." Burnunu çekiyor. "Keşke...ah!"

"Eriu?" Hemen arkamı döndüm ve onu yerde, ayağı bükülmüş halde buldum.

Ve hala çok çıplak. Tanrı ruhuma merhamet etsin. "Sandalyeye takıldı."

Göğüslerini kollarıyla kapatmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor, ama Tanrım, onun her şeyini gördüm. Bunu asla unutamam.

"Ayağa kalkabilir misin?" Kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum, kolumu onunkine doluyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, kendini örtmeye çalışırken ayağa kalkıyor ve ben de ona yardım ederken gözlerimi kapatmak için elimden geleni yapıyorum.

Yere düşürdüğü kıyafetleri bulmak için arkama bakıyorum.

Dizlerini kilitli tutarak göğüslerini örtmeye devam ediyor.

"Sanırım artık utangaçlığı geride bıraktık, aşkım. Görülecek her şeyi gördük." Dudaklarım titriyor ve yanakları renkleniyor. "Benim için kıyafetlerini çıkardın." Çenesini kavriyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum, o kadar yakın ki dağınık nefeslerinin tadını alabiliyorum. "Her şeyi iyice düşünmedin, değil mi?"

Başparmağım istemeden ağzının içinde gezinirken nefes alışları sığlaşıyor. Bunu bir daha yapmaması için ona bir ders vermeliyim.

İşte yine rasyonalize ediyorum.

Gözlerinin içine bakarken kanım arzuyla doluyor. Babası bunun için beni öldürürdü, ama bilmeyecek.

"Kollarını havaya kaldır. Giyinmene yardım edeceğim." Başını sallıyor.

"Sormuyordum."

Orada kalmasını dileyerek elimi ondan çekiyorum. Hala dediğimi yapmayınca kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bekliyorum. Seni görmemi istedin, ben de buradayım, bakıyorum. Kollar yukarı."

Bana utangaç bir şekilde bakarken sikim zonkluyor, artık o vahşi kıvrımlara teslim olmamı umarak soyunan cesur kadın değil.

Ama bunu onun için yapıyorum. Böyle şeyler yapamayacağını öğrenmesi gerekiyor. Ve artık onu bu şekilde görmemi istemediğini bilmek tam da bu yüzden bunun olması gerekiyor.

Göğsü titriyor, gözlerinde gergin bir parıltı var ve yavaşça geri çekiliyor, kolları vücudundan aşağıya doğru titriyor, ta ki ben pembe bir meme ucunu bulana kadar

sert ve küçük.

Ağzıma almak ve yüzünün zevkle büyümesini izlemek istiyorum.

Kollarını sonuna kadar kaldırıp pantolonumun içinde büyümeme ve ağrıyama neden olurken bu duygularla savaşıyorum.

Gözlerini indiriyor ve aletimin kalın hatlarını fark edince ağzı bir karış açılıyor. Eminim içine sığacak mı diye merak ediyordur.

Bir parmağımla onu yaklaştırmaya çağırıyorum ve o da birkaç santim ötede duruyor.

"Aferin kızıma."

Gözleri benimkilere kilitlenirken dudakları titriyor.

Onu örtmek zorunda olmam utanç verici. Gömlek üzerinden kayıyor ve göğsüne doğru çektiğimde parmağım yanlışlıkla meme ucuna sürtünüyor.

Nefesi kesiliyor.

"Özür dilerim." I Mırıldan, neredeyse geliyor
içinde benim Pantolon. Bu o çok uygunsuz. "Yatağa
otur, pantolonunu çıkarmana yardım edeyim."

Nefes alış veriş gittikçe hızlanıyor ve çok sıcak. Kendimi onun sıcak kalçalarının arasına gömmek istiyorum.

"Bunu kendim yapabilirim," diye fısıldıyor.

"Sana ne olacağını söyledim, değil mi? Şimdi otur ve dediğimi yap."

"Ama... ama beni göreceksin. İşte..." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Nereye?"

Çenesini kendime doğru çekiyorum. "Söyle."

Gözlerini kıstırıp kapatıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Söyle, Eriu. Seni nerede göreceğimi söyle."

Güzel ağzını açıyor ama yine de bana bakmıyor. "Bana bak
ve ." Başparmağımla dudaklarını okşuyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor ama kucağına bakmadan önce gözleri bir an benimkilere kilitleniyor. "Amım. Onu göreceksin."

Bilerek sırtıyorum ve elimin tersiyle çenesini eğiyorum. "Bu doğru, yapacağım. Ama sadece kendini suçlayabilirsin. Seni sorun çıkarma diye uyarıştım. Bu senin cezan. Bu geceden sonra bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacaksın. Beni asla baştan çıkarmaya çalışmayacaksın. Kabul ediyorsan başını salla."

Gözyaşları alt kirpiklerine doluyor ve onu ağlattığım için nefret ediyorum ama bu fanteziyi bırakmasını istiyorum. Bu asla gerçekleşmeyecek.

"Senden nefret ediyorum," diye usulca pantolonunu indiriyor yatağa. "Ben de tam bunu bekliyordum."

Önünde diz çöküp sağ ayağını tutuyorum, ayak parmaklarına nazikçe masaj yapıyorum, ona dokunmayı bırakmak istemiyorum. Ayağını taytının içine sokarken, sıcak ve ıslak çıplak göbeğinden kaçınmak zor. Vücudum arzuyla katılaşıyor, kanım pompalanıyor, onun tadına bakmaya ihtiyaç duyuyorum.

Buna katlanmak çok zor.

Bir öpücük ve ben biterdim. Hepsi bu kadar. Ve ben hiçbir zaman öpüşmeyi önemseyen bir adam olmadım. Ama Eriu? Onu ruhum tükenene kadar öperdim. O bana sahip.

Gözlerini kapatıyor ve ben sol ayağını sokarken neredeyse titriyor. "Çok güzelsin," fısıldadım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki böyle şeyler yapabilirdi.

Kirpikleri titriyor ve titreyen çenesiyle bana bakıyor. Ellerim hareketsiz, parmak uçlarım onun ipeksi teninde sıcacık.

Gözlerinde artık gözyaşı değil, tutku ve günah varken kalbim boğazımda atıyor. Ona yapmak istediğim şey için beni cehenneme götürecektir.

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" Sorusu kuşkuyla karşılanır. Kendinden nasıl şüphe edebilir ki?

Bir kez başımı salladım. "Çok güzel. O yüzden lütfen Eriu... lütfen buna bir son ver." Sesimde daha önce hiç olmayan bir yalvarış var, bu şekilde değil.

"Asla denemek , değil mi?"

Gözlerindeki o acı geri dönüyor ve keşke başka bir cevabım olsaydı. "Git." Burnunu çekiyor. "Git buradan!"

Bağırışları tek ayağının üzerinde zıplayıp pantolonunu sonuna kadar çekene ve iki avucunu göğsüme koyup beni itene kadar yükseliyor.

Ama bu beni yerimde sabit tutmaktan başka bir işe yaramıyor. Onun gibi küçük bir şeyin bana karşı hiç şansı yok.

"Kendini incitmeden otur." Elim bileğine dolandı. "Şu anda sana bakmak istemiyorum. Lütfen..." Sesi düşer. "Sadece git."

Nabzım kulaklarımda dört nala atıyor. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum. Niyetim bu değildi ama bu imkânsızken bizim için bir şans olduğunu düşünmesini sağlayamam.

Hayatının beni içermediğini öğrenmeli. "Ben gidiyorum. Ama yarın her zamanki gibi burada olacağım."

"Harika." Bükmüş olabileceği ayağına baskı uyguluyor. "Bunun için doktora gitmek ister misin?" Ona bakıyorum.

"Hayır." Yatağın kenarına oturur. "Ben iyi olacağım."

Bundan hoşlanmadım. Muhtemelen bunu benden kurtulmak için söylüyor. Kapıya doğru ilerliyorum.

"Özür dilerim." Sırtım dönükken kelimeler yankılanıyor, gözlerine daha fazla bakamıyorum.

Ben çıkarken bile tek kelime etmiyor. Ama ben uzun süre diğer tarafta kalıyorum, onun yumuşak hıçkırıklarının beni her seferinde bir gözyaşı ile çözdüğünü duyuyorum.

CHAPTER 7



ER)U

İnleyerek ikiz yatağıma uzandım ve dün gece olanları hatırladım. Ne yaptığımı. Onun yaptıklarını.

Belki de hepsi korkunç bir rüyaydı. Ya da daha çok bir kabus.

Ama ayağımı döndürdüğümde ve bileğime doğru biraz ağrı yayıldığında, böyle bir şans olmadığını anlıyorum. Her şey hatırladığım gibi oldu.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, otururken iki ayağımı da yere koydum ve biraz daha denedim.

Çok çılgınca bir şey değil. Ben yaşayacağım.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Onun için soyunduğuma inanamıyorum. Ne kadar aptal olabilirim? Ne olacağını sanmıştım ki? Bana bir kez bakacak ve *"Evet, bu kız tam bana göre" diyecekti. Şu meme uçlarına bak.*

Kendi çocukluğuma kuru kuru güldüm. Bunun yerine, ona her şeyin tam görüntüsünü verdim. Sonra kendi intikam versiyonunu uygulamaya ve beni gerçekten küçük düşürmeye karar verdi. Ne pislik ama!

Bunu yaptığına cidden inanamıyorum. Ceza mı? Alay ediyorum. Umarım manzaranın tadını çıkarmıştır, çünkü bu bir daha asla olmayacak. Devlin yüzük takmadığı sürece beni asla çıplak göremeyecek. Ya da en azından önce bana yemek ısmarlamazsa.

Şu anda ondan gerçekten nefret ediyorum, o seksi, sert yüzünü görmekten gerçekten korkuyorum. Tanrım, o sert, yontulmuş çenesinin üzerindeki ince kirli sakalına bayılıyorum. O beni öperken parmak uçlarımı üzerinde gezdirmek istiyorum.

Homurdanıyorum ve isteksizce ayağa kalkıyorum, gerçekte bu adamda nefret edebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Birkaç adım atıyorum ve yaralı ayağımın üzerinde yürüyebilsem de bugün dersi asmaya karar veriyorum. Hâlâ ağrıyor ve dersten derse yürürken daha fazla zarar vermekten korkuyorum. Ayrıca, mecbur kalmazsam bütün gün Devlin'i görmemenin de faydası olur.

Aramızda olanları hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

Aptal, aptal, aptal!

Yatağa dönüp komodinden cep telefonumu alıyorum ve Devlin'e bir mesaj atıyorum, beni derse kadar takip etmek için buraya geleceğini biliyorum.

ERIU

Bugün derse gitmiyorum. Baş ağrısı.

DEVLIN

Ayağın hala acıyor mu? Seni doktora götüreceğim.

ERIU

Ne oldu? Hayır. Sorun yok. Sadece biraz acıyor. Delirecek bir şey yok.

DEVLIN

On beş dakika. Hazır ol.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum, bu adamın tekrar düşünmesini sağlamanın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Kendimi duşa zorluyorum ve içeri girmeden önce kıyafetlerimi yavaşça çıkarıyorum. Su sıcak ve düşmemek için dikkatli davranıyorum.

İhtiyacım olan son şey çıplakken Devlin'den yardım istemek. Tekrar. Hayır, teşekkür ederim. Bir kere yeterliydi.

Karen, tabii ki, hala yurda dönmedi. Dönmüş olsaydı mesaj atardı. Tabii hala uyuyorsa, ki bu mümkün. Muhtemelen dün gece tanıştığı bir adamla birlikteydi diye düşünüyorum. Bunu çok yapar. Keşke ben de onun gibi olsaydım.

Özgür, aile yükümlülüklerinden kurtulmuş. Ya da, bilirsin, bekareti?

Daha deneyimli olsaydım, belki de Devlin gibi bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı bilirdim, arkama düşüp kendimi utandırmak yerine.

İşim bittiğinde dışarı çıkıp kurulanıyorum ve fön makinesinin her bir saç telini fısıldamasına izin verirken saçlarımı tarıyorum. Hızlı bir makyaj dokunuşu ve dudak nemlendiricisi ile kapıdan çıkıyorum.

Ve ben orada olur olmaz, o orada, beni bekliyor. O güçlü, kaslı kollarını belirgin göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Nabzım boğazımda dört nala atıyor ve kalbim neredeyse ağlıyor. Ama bu duyguları, bu açıklanamaz özlemi içime atıyorum ve arkasına saklanıyorum.

Sert ifadesi önceki haline dönmeden önce bir parça yumuşuyor.

Nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Çılgılık atmak istiyorum. Ağlamak. Dünyadan nefret etmek istiyorum. Beni asla seçmeyeceği için bile değil, babam eninde sonunda kocamı seçeceği ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için. Devlin benim mutluluk için tek şansımı ve bizim hakkımızdaki fikrini asla değiştirmeyecek.

Ne kadar yakışıklı olduğuna bakmaktan kendimi alıkoymaya çalışırken gözleri kısılıyor. Beyaz gömleğinin üzerine koyu lacivert bir takım elbise ceketini giymiş ve bir düğmesini açmış. O kadar çekici ki ona bakmak acı veriyor.

Derin bir konsantrasyonla beni değerlendiriyor, kaşlarının arasında bir çatıklık var, dün ona vücudumu göstermemi sağlayan baştan çıkarıcı adamdan eser yok. Yine o düşünceli haline döndü.

Ayağıma bakıyor. "Nasıl oldu?"

"Tamam." Dramatik bir şekilde nefes veriyorum ve onu hızla geçiyorum. "Hadi gidelim. Yapacak işlerim var."

"Ne gibi?" Bir anda önümde belirliyor, avuç içleri kalçalarını sarıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?!"

"Seni taşıyorum. Hâlâ ağrın varsa ve derse gidemiyorsan, hâlâ kötü olmalı. Daha da kötüleştirmeni istemem."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bana gözlerini devirerek bakma." Ağzı titriyor. "Bu konuda ne yapacaksın? Beni tekrar giydirecek misin?"

Homurdanıyor. "Bu konuyu açma."

Kaşlarını çatıyorum. "Neden? Pişman mısın?"

"Hiçbir şeyden pişman değilim." Boynundaki kalın damar zonkluyor. "Ama bununla işimiz bitti. Seni güvende tutmak için buradayım. Hepsisi bu kadar olacak."

"Evet, mesajı aldım." Beni girişten çıkarıp otoparka varmadan önce merdivenlerden aşağı indirirken dişlerim gıcırıyor.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerleştiriyor. Emniyet kemerimi bağlarken, gözleri bir an için benimkileri tutuyor ve neredeyse nerede olduğumuzu unutuyorum.

Aramızdaki alevli bağlantıyı göz kırparak uzaklaştırıyor, içeri girip arabayı sürmeden önce SUV'un etrafında dönüyor.

Vücudum bir balon gibi sönüyor.

Hep böyle mi olacak?

Kısa sürede yola çıktık ve ona bu kadar yakın olmaktan, havadaki odunsu kolonyayı koklamaktan, taytımı giydirirken kalçalarımın arasından nasıl görüldüğünü hatırlamaktan nefret ediyorum. Bir bacağımı diğerinin üzerine koyarak içimde dolaşan arzuyu bastırmaya çalışıyorum. Kendimi rahatlatmak için her sessiz nefesi içime çekiyorum ama faydası yok, o bu kadar yakınımıdayken olmaz.

Çantamdaki cep telefonum çalıyor ve bu kesinti beni rahatlatıyor. Ekranda Karen'ın adını buldum.

"Hey! Dün gece nasıl geçti?" Çevremden Devlin'e bakıyorum. "Şey... sen Adam'ı ektikten sonra, ağlayacak bir omuza ihtiyacı vardı ve ben de sevdiği bir tane vardı." Kıkırdıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Hayır, yapmadın."

"Elbette, ve adamım, o . Gerçekten harika bir sikişi kaçırdın."

O devam ederken yanaklarım sıcaktan kızarıyor.

"O senin kirazını patlatırdı ve sen de buna bayılırdın." "Hayır, teşekkür ederim..."

"Evet, çünkü Plan: Devlin'in Beynini S.ktir Et çok iyi gitti..."

Tabii ki almadığımı biliyor. Devlin kırılması çok zor bir güç.

"Sorun değil," diyor. "Sadece takılıyorum, ama gerçekten ondan uzaklaşmalısın. Eğer dün gecedен sonra seni becermediyse, bu asla olmayacak."

İç çekişim yorgunluktan boğuldu. O haklı, biliyorum. Ama ne zaman vazgeçmek istesem, onu istemeye ve onun için savaşmaya geri dönüyorum.

"Her neyse, sana en iyi kısmı anlatmam gerekiyor," diye devam ediyor ve ben hemen meraklanıyorum. "Adam'la hayatımın en iyi seksini yaptıktan sonra bana babasından ve ne kadar bağlantılı olduğundan bahsetti. Kongre üyesi falan filan." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi bunu atlıyor. "Bağlantıları sayesinde parti yapılacak en iyi yerleri bildiğini söyledi. Özel yerler."

"Tamam..." Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim. Gülüyor. "Beni bir pop-up kulübe davet etti." "Neymiş o?"

"Parti her seferinde farklı yerlerde olduğunda. Davetiye gönderilinceye kadar kimse adresi bilmiyor."

"Kulağa ilginç geliyor..."

Bu tür şeyler bana göre değil. Karen'ın buna bayılacağını biliyorum. Onun adına sevindim.

"Bu çok özel. Yani *gerçekten* özel, Eriu." Sesi heyecanla yükseliyor. "Sanki içeri girebilmek için on K gerekiyor. Ve bir başvuru sürecinden geçip kabul edildikten sonra, adresin yazılı olduğu anonim bir mesaj gönderiyorlar ve mesajı açtıktan altmış saniye sonra mesaj kayboluyor. Harika değil mi?"

"Umm... ölmek için iyi bir yol gibi geliyor."

"Orrr... ve benimle kal..." diye dalga geçiyor. "Eğlenmek için iyi bir yol! Asla bilemezsin, belki de bekaretini kaybetmen için mükemmel bir yerdir."

"Bekle..." Gözlerim büyüdü. "Bu bir... bilirsin işte?"

Bana şüphyle bakan Devlin'e utangaç bir ifadeyle bakıyorum.

"Evet, o tür bir kulüp." Kısa, alaycı kahkahası satırların arasından kayıyor. "Ve Adam seni davet edebileceğimi söyledi! İkimize de sponsor olacağını söyledi, yani ödeme yapmamıza bile gerek yok! Tam üye olacaktınız!"

Asla gidemem. Üye olacağımı mı söyledi? Bir seks kulübüne mi?! Ne oldu? Kim olduğumu unuttu mu? Yüzyılın Bayan Bakiresi mi?

"Orada hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz. Sadece izleyebilirsiniz. Belki biraz bir şeyler öğrenirsin. Gel hadi! Benimle gelmelisin! Bir ekibe ihtiyacım var."

İnsanları seks yaparken izlemek mi? Tamam, bu delilik. Tabii ki bunu yapamam. Ve işte en büyük sorun: Devlin olmadan içeri adım atamam. Tabii onu kaybetmenin bir yolunu bulamazsam. Bunu daha önce bir kez yaptım.

Beni bulamazsa, durduramaz da. Döndükten sonra onun gazabıyla başa çıkabilirim.

Ne düşünüyorum ki ben? Bunu ona tekrar yapamam.

"Ne zaman?"

Bunu ciddi ciddi düşünüyorum muyum? Ama daha çok Karen gibi olmak istediğimi söylemiştim. Bir yerden başlamalıyım. Sadece seks kulübünün bingo kartımda olduğunu düşünmemiştim.

"Üç gece içinde." Hayır dersem diye heyecanlanmış gibi görünmemeye çalışıyor. "Ne diyorsun?"

"Bırak düşünüyüm, tamam mı? Şu anda konuşamam. Bir doktor randevusuna götürülüyorum. Dün gece ayağımı burkmuş olabilirim."

"Kahretsin, Devlin orada. Anladım. Tamam, doktor ne diyor haber ver. Seni seviyorum. Zamparalık, işte geliyoruz. Ayrıca, ayağına ne oldu?"

"Ah, sorma..."

"Ooh! Seksi koruma adamıyla bir şeyler oldu." Ben aramayı bitirmeden önce kıkırdıyor.

Devlin'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"O da neydi öyle?" diye kabaca çıktı.

"Bir şey yok." Masum bir gülümseme takınıyorum. "Sadece Karen, Karen'liğini yapıyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Mm-hmm. Ben bundan korkuyorum."

Randevu sadece yirmi dakika sürdü ve sonra çıktık. Biraz ağrı kesici almam, buz koymam ve yükseltmem söylendi, ancak büyük bir ağrı olmadığı sürece yarın okula gitmemde bir sakınca yokmuş. Her şeyi zaten biliyordum ama Bay Aşırı Koruyucu beni sebepsiz yere dışarı sürüklemek zorunda kaldı.

Beni bir çocuk gibi yurt binama taşıırken, "Yürüye bilirim, biliyorsun," diye hayıflanıyorum. Öğrenciler bizi gördüklerinde fısıldaşıyorlar. "Bu utanç verici. Cidden, doktor ölmeyeceğini söyledi. Beni yere bırakabilirsin."

Pazu kasları etrafımda geriliyor ve elinin üstündeki damarlar dalgalanıyor. "Sen odana girene kadar olmaz. Sonra gidebilirim."

"İyi..."

Onunla konuşmanın faydası olmadığını biliyorum. Bir kere kararını verdi mi, kavga umutsuzdur. O her zaman kazanır.

Şifremi girerek kapıyı açtı ve beni yatağıma taşıdı.

Gitmeye hazır olduğunda, kalmasını sağlamaya niyetliyim. Ama bunun bir anlamı olmayacağını biliyorum. Burada oturup bana bakacak. Bana açılabilceği günler çoktan geride kaldı.

"Sırt çantamı uzatabilir misin?" Edebiyat dersim için biraz okuma yapmayı umarak masanın üzerindeki siyah kanvas çantaya bakarak ona soruyorum.

Ona uzanır ve uzanırken içinden yaratıcı yazarlık üzerine bir kitap çıkar. Kahretsin. Bunu göremez.

Yazma dersleri aldığımı fark edip babama bildirebilir.

Babam veteriner olmayı planladığımı sanıyor. Gerçek tutkumun peşinden gidip yazar olmaya karar haberi yok. Online dergiler için yazmak istiyorum, hatta belki bir gün roman bile yazabilirim. Ama babam yazarlar için bir kariyer olduğuna inanmıyor, ismimize layık bir kariyer olduğuna inanmıyor, bu yüzden yalana başvurdum, ama eninde sonunda öğreneceğini biliyorum. Sadece o gün için henüz hazır değilim.

Profesör Montgomery tarafından ileri düzey öğrenciler için küçük bir yazarlık sınıfına kabul edildim. Kendisi çok zeki ve bir nevi akıl hocam oldu. Ona babamın tutkumu hiç desteklemediğini söyledim. İngiliz edebiyatı diplomasının beni bir yere götüreceğine inanmadığını. Ama benim istediğim bu.

Sevdiğim işi yaptığım zaman, belki sonunda bana inanır. O zamana kadar, bu benim sırrım olarak kalmalı. Iseult bile bilmiyor. Birine söylemesi riskini göze alamam.

"Bu ne?" diye sorar. "Hiçbir şey. Sadece bir kitap."

"Yazma üzerine mi? Yazarlık dersleri mi alıyorsun? Babanın sana almamanı söylediğini sanıyordum."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, nabzım kulaklarımda hızla atıyor.

Düşün. Düşün!

"Eriu..."

"Ona söyleyemezsin!" Ayaklarımda üzerinde ilerleyerek kendimi ona doğru sürükledim ve titreyen ellerimle gömleğinin yakasını kavradım. "Lütfen Devlin, bunu benden alma."

Mavi gözleri yumuşuyor ve bir an için bunun sempati olup olmadığını merak ediyorum. "Neden ona söylemiyorsun? Sırlar her zaman ortaya çıkmaya mahkûmdur."

Kıs kıs gülüyorum. "Babamın ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun! Buna asla izin vermez. Beni okuldan alır ve eve geri götürür. O zaman bir hayatım olmaz. Muhtemelen beni dövecek bir adamla evleneceğim ve ben-"

Bir anda çenemi kavradı ve gözleri benimkilere dikildi. Nefesim kesildi.

"Lass, bunun olmasına asla izin vermem." Bakışları yoğunlaşıyor, vaatlerle parlıyor. "Seni koruma yeminimin sen evlendiğinde sona ereceğini düşünüyorsan, beni tanımıyorsun demektir. Kocan hayatının geri kalanında benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Gözlerimi ayaklarıma indirdim. "Yemin eder misin?"

Bunun yerine, ondan başka biriyle evlenmeme nasıl izin verebileceğini sormak istiyorum. Bu kadar kolay mı? Gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor muyum?

"Yemin ederim, aşkım."

Bu kelime. Anında eriyorum. Tekrar tekrar söylemesini dinleyebilirim. Gözlerimiz kilitleniyor ve başparmağıyla ağzımın kenarını okşuyor. Nefesim kesiliyor ve nabzım hızlanıyor.

Bakışlarımı tutuyor, boğazı düğümleniyor ve ben bu anı, her ne anlama geliyorsa riske atmaktan korkarak kımıldamıyorum bile.

Tanrım, çok güzel kokuyor. Ve yontulmuş çenesi, yüzünün keskin kenarları, o otoriter görünüşü... Hepsi bana bir şeyler yapıyor.

Şu anda hissettiklerimi hissetmeye yok. Yine de buradayım, her şeyi hissediyorum, onun benim, benim de onun olmamı diliyorum.

Cep telefonu çalıyor anında elini üzerimden çekip telefonu alıyor.

"Ben baban," diyor cevap vermeden önce. "Efendim?"

Babamın ne dediğini duyamıyorum ama Devlin dinlemeye devam ederken bana odaklanıyor.

"Onu hemen buraya getireceğim." "Ne?"

Fısıldıyorum.

"Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığında bana bakıyor ve orada henüz adını koy bir şey var. Ama uzuvlarıma doğru bir endişe sarsıntısı gönderiyor.

"Ne oldu?" Kalp atışlarım göğsümde zıplıyor.

"Babanız aileyi bir toplantıya çağırdı. Bu çok önemli." "Neden?"

Ben o toplantılara hiç dahil edilmedim. Neden şimdi?" Onlar geri kalanlar için, katiller.

"Orada olman gerektiğini söyledi, o yüzden hadi, bir an önce gitmeliyiz. Önümüzde uzun bir yol var."

Karnımdaki gerginlikle banyoya koşup musluğu tutuyorum ve aynada kendime bakıyorum.

Bedenimde tedirgin edici bir şey geziniyor, sanki içine girmek üzere olduğum şeyin hiç de iyi olmayacağına dair bir uyarı gibi.

CHAPTER 8



ER)U

Saatlerdir yoldayız ve kısa bir süre sonra babamın evinde olacağız. Bu toplantıdan haberi olup olmadığını ve onun da orada olup olmayacağını öğrenmek için kız kardeşime mesaj attım ama henüz beni geri aramadı.

Gergin Devlin'e bakıyorum, direksiyonu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri neredeyse bembeyaz olmuş.

Bir şeyler biliyor. Bilmek zorunda. Ama sorduğumda bile tek kelime etmedi. Neden davet edildiğimi bilmekten neredeyse korkuyorum. Belki de bu yüzden bana söylemedi.

Başımı pencereye yasladığımda vücudum sarkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesinin tınısı alçak ve derin.

Yanıt olarak başımı sallıyorum. "Benden bir şey sakladığımı biliyorum."

İnkâr bile etmiyor. Çenesi gözle görülür bir şekilde sıkıştı ve ihtiyacım olan tek doğrulama buydu. Devlin hiçbir zaman yalancı olmadı. Bana gerçeği söylemek istemediğinde bile, onun yerine hiçbir şey söylemiyor.

Telefonum titriyor ve kız kardeşimden gelen bir mesajla karşılaşıyorum. Nihayet.

SONUÇ

Kimse bana toplantıdan bahsetmedi. Ama merak etme, Boston'a gidiyorum. Gio'ya babama sürpriz yapacağımı söyledim. Eminim davetiyemi unutmuştur.

Cevap vermeden önce yüksek sesle gülüyorum.

ERIU

Benim için birini bulmuş olmasından korkuyorum. Tanımadığım bir adamla evlenemem. Lütfen, Iseult. Ben oraya gitmeden önce neler olduğunu öğren.

SONUÇ

Bak, eğer sevgili babamız sana bir koca bulduysa, adamın kalıcı olarak bağlandığından emin olacağım. Anladın mı beni?

ERIU

Sanırım öyle. Ama aslında bunu bir metne yazmak istemiyorum.

SONUÇ

Akıllı kız. Şimdi, dinle. Endişelenmene gerek yok. Hoşlanmadığın biriyle evlenmeyeceksin. Kuralları sen koyarsın. Babamızı da, sana kimi bulduysa onu da sık. Anladın mı?

ERIU

Seni seviyorum. Bunu yeterince söylemiyorum.

SONUÇ

Ben de seni seviyorum. Her zaman. Şimdi bırak ben süreyim, çünkü çok hızlı gidiyorum ve eğer ölürsem, Gio beni öldürecek.

ERIU

Evet, ölme. Kız kardeşime ihtiyacım var. Birkaç saat sonra görüşürüz.

Telefonu çantama geri koyuyorum. Iseult toplantıya gelemeyecek. Ne kadar hızlı sürerse sürsün, zamanında gelmesine imkân yok. Onu tehlikeye atmak istediğimden değil. Sadece ona ihtiyacım var. Benim tarafımda olan tek kişi o.

Etrafımdaki tüm erkekler - kardeşlerim, Devlin, babam - tek önemsedikleri şey onur ve doğru olanı yapmak. Benim umurumda değil.

Tek istediğim okuduğum kitaplardaki gibi aşık olmak. Nabzımın çarpmasını, bedenimin güçsüzleşmesini istiyorum. İlk seferimde heyecanlanmak istiyorum, kalbimin yükseldiğini hissetmek istiyorum. Evliliğimin babam ve onun seçtiği bir adam arasında sözleşmeye dayalı bir pazarlık olmasını istemiyorum.

Ama benim gibi kızların gerçekten seçenekleri var mı? Iseult'un güvencelerine rağmen, babam boyun eğecek mi?

Müstakbel kocamı öldürmesi mümkün değil.

Öldürebilir mi?

Arabadan inip arnavut kaldırımli merdivenlerden babamın evine doğru ilerlediğimiz anda kalbim sıkışıyor.

Muhafızlardan biri bizi malikânenin geniş fuayesinde karşılıyor, katedral tavanın üzerinde ısıltılı bir avize asılı, canlı mavi bir gökyüzünde süzülen melek resimleri dolu.

Babam görkemli bir dekorasyona sahiptir. Evinin her yerinde çeşitli Rönesans tabloları var. O döneme karşı sağlıksız bir takıntısı var. Mobilyalar da benzer şekilde altın rengi ve eski moda ama yine de güzel.

Ev şaşırtıcı derecede sessizdir. Genellikle birçok odadan birini temizleyen görevliler vardır. Ama babamın çorbasının kokusunu alıyorum ve içeride bir yerde misafir ağırladığından eminim. Misafir ağırlarken her zaman çorbasını pişirir.

Hala yerimde sayıyorum ve ellerim gözle görülür bir şekilde titriyor. Ama Devlin'in parmakları benimkilerin arasına giriyor, vücudu o kadar yakın ki omzuma karşı sertliğini fark ediyorum, göğsünün yavaşça inip kalkması beni paniğe sürüklüyor.

"Orada beni ne bekliyor?" Fısıldıyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasında zonkluyor.

İç çekiyor ve kaşları neredeyse acıyla çatılıyor. Bana doğru dönüyor, bir eli yanağımı kavıyor ve gözlerimiz birleşirken onu tutuyor.

Kalp atışlarım daha yüksek sesle titriyor, göğsümde çalkantılı bir şekilde atıyor. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bu bir yemin, ama yeterli değil. Eğer beni gerçekten incitmek istemeseydi, babamdan elimi isterdi ama istemedi.

Dokunuşu kayboluyor ve ben onsuz daha da soğuyorum. "Hadi artık. Babanın beklemesini istemeyiz."

Ama oyalamam lazım. Iseult'a burada ihtiyacım var. Orada her ne varsa onsuz yüzleşmem.

Babamın yeni karısı ve Gio'nun annesi Fernanda görünene kadar ani ayak sesleri yaklaşıyor, hafifliyor ve tıkırdıyor.

"Hey, tatlım!" Beni sıkıca kucaklıyor. "Geldiğini duydum. Merhaba, Devlin."

"Hanımefendi." Başını sallıyor.

"Hey, seni gördüğüme sevindim," diyorum. "Babam beni neden çağırdı biliyor musun?"

". Baban bazı ketum davranma eğiliminde." Alnı hayal kırıklığıyla çatlıyor.

Çünkü muhtemelen onun da bundan benim kadar nefret edeceğini biliyor. Geçmişinde olduğu gibi, görücü usulü evliliklerden hoşlanmıyor.

Bir zamanlar Messina suç ailesinin eski lideri Giancarlo Marino ile evliymiş, ta ki o ölene kadar. Ancak babam ve Fernanda görünüşe göre lise aşıklarıymış ve birbirlerine aşık olmalarına rağmen evlenmelerine izin verilmemiş. Eski bir İtalyan aileden gelen Fernanda, öğrendiğim kadarıyla zalim bir adam olan Giancarlo ile evlendirilmiş. Ama babam ve Fernanda birbirlerini sevmekten asla vazgeçmediler.

Iseult ona kızgındı çünkü her zaman annemizi hak ettiği gibi sevmediğinden şüpheleniyordu, ama kendi tarzında seviyordu. O sadece iki kadını sevdi ve ben de onun gibi bu yüzden onu suçlayamam. Neredeyse babam ve Fernanda için üzüleceğim. Birini sevmek ve onunla evlenmeye izin verilmemesi... Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

Devlin'e bakıyorum ve kalbim kırılıyor, onu söyleyebileceğimden daha çok istiyorum.

Daha fazla ayak sesi geliyor, bu set ağır ve önsezili. Ve anında babam olduğunu anlıyorum.

"Sevgilim, işte buradasın!" Yeşil gözleri neşe dolu, yüzünde kocaman bir sırıtışla beliriyor ve herhangi bir terslik olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Fernanda'yı öper. "Merhaba, benim güzel gelinim."

Başını şakacı bir şekilde sallıyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor.

Ya Devlin? Söze dökülmemiş bir duyguyla bana bakıyor ve acaba o da bir gün bizim olmamızı benim kadar istiyor mu diye merak . Ama bu çok saçma çünkü adam taştan yapılmış. Hiçbir şey onun beni sevmesini sağlayamaz.

Gülümsemeye zorluyorum kendimi, kollarımı babama dolayarak sıkıca sarılıyorum, o da bana karşılık veriyor.

Alnımdan öpüyor ve ellerini yüzüme koyuyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Biz de seni bekliyorduk."

"Biz mi?" Yutkunuyorum.

"Evet. Çok özel biriyle tanışmalısın. Bugün bu yüzden buradasın. Şimdi, gel. Çalışma odasındalar."

"Kim, baba?"

"Ne yapıyorsun, Pat?" Fernanda sorar.

"Birazdan sana daha fazlasını anlatacağım aşkım. Neden gidip dinlenmiyorsun, ben de birazdan sana katılacağım?"

Uzaklaşana kadar gözleri melankoliyle beni takip ediyor.

Sadece buradan çok uzaklara kaçmak istiyorum. Vücudumdaki her hücre kaçmak için çılglık atıyor ama yapamıyorum. Kimse bana yardım etmez.

Babam bir kolunu benimkine doluyor ve beni dar bir koridora götürüyor, Devlin de arkamdan geliyor.

Bir dönüş diğerine yol açıyor, babamın adamları etrafımızı sarıyor ve çalışma odasına girdiğimizde kardeşlerimi etrafta dikilirken buluyorum. En büyükleri olan Tynan her zamanki gibi ciddi görünüyor, ama nedense normalden daha ciddi. Diğer kardeşlerim Fionn ve Cillian da mutlu görünmüyorlar.

oluyor?

Gözlerim odanın geri kalanını tararken, burada da iki yabancının bir kanepede oturduğunu görüyorum. İlk başta göremedim, kardeşlerim görüşümü engellerken göremedim.

Biri kardeşlerimin yaşlarında, diğeri de babam gibi daha büyük.

İşte o zaman korktuğum şeyin sonunda gerçekleştiğini anladım.

Bu benim

nişanım.

Öyle olmalı.

Midem bulanıyor.

Kusacağım.

Arkamdan Devlin'e bakıyorum ama o benden kaçıyor ve kalbim umutsuzluğa gömülüyor. Gelip karşımda, boş bir kanepenin arkasında duruyor ve ben şu anda ona bakmaya dayanamıyorum. Biliyordu ve bana söylemedi! Bunun olmasına izin veriyor!

"Hayatım, bunlar Mason Reynolds ve babası William." Babam bir kolunu sırtıma doluyor ve ben de aşırı duygularım yüzünden titrememeye çalışıyorum.

Genç adam ela gözleriyle beni sanki satın alacağı bir arabaymışım gibi değerlendirirken, yaşlı olan başıyla onaylıyor. Kısa kahverengi saçları ve yüksek elmacık kemikleriyle yakışıklı ama onu itici kılan daha derin bir şey var.

Bakışlarının keskinliği beni rahatsız ediyor ve etrafındaki hava paradan geldiğini açıkça ortaya koyuyor. Hem de çok fazla ve bunu dünyanın da bilmesini istiyor.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum." İyi bir Quinn kızı gibi gülümsüyormuş gibi ama damarlarıma keder doluyor.

Mason eliyle havayı yararak bana "Lütfen otur," diyor.

Sanki kendi evimde oturmak için onun iznine ihtiyacım varmış gibi! Pislik herif!

Devlin'in bakışları sertleşiyor ve hayatımı birlikte geçirmem gereken adama ters ters bakarken çenesindeki bir kas patlıyor.

Kalbim kulaklarımda çarparken bacak bacak üstüne atıp derinin üzerine eğildiğimde dudaklarım inceliyor. Gözyaşlarımın oluşmasını engellemeye çalışıyorum ama nefes almak giderek zorlaşıyor

"Sizi bu kadar kısa sürede buraya getirdiğim için üzgünüm ama bu çok önemliydi," diyor babam. "Mason ve babası işleriyle meşguller, bu yüzden bu işin bugün halledilmesi gerekiyordu."

Mide bulantımı yutuyorum.

"Ne yapılması gerekiyordu baba?" Sesim titriyor, bu konuda yanıldığımı umuyorum ama tabii ki yanılmıyorum.

Mason'ın ağzının bir tarafı seğiriyor, sanki ses tonumdaki uysallıktan hoşlanmış gibi.

"Evet, sevgili kızım..." Babam bana bakıyor. "Gio'yla evliliğin bittikten sonra sana yeni bir koca bulmamız gerekiyordu. Ve ben sana bir tane buldum."

Ellerimi ellerinin arasına alıyor ve zaten nefret ettiğim adamı görmemi engelliyor.

"Her şey girecek," diyor sessizce. "İyi olacaksın."

Lütfen, sessizce söylüyorum. *Hayır*.

Başımı sallıyorum, gözlerim dolmaya başlıyor. Ama babamın yüzü sertleşiyor ve şakağımın tepesine bir öpücük kondurarak iki elimi de bırakıyor.

"Mason otuz yaşında," diye devam ediyor. "Ve şimdiden tanınmış bir işadamı. O ve babasının dünyanın dört bir yanında mimarlık firmaları var ve bu evlilik dünyalarımızı birleştirecek."

"Bu doğru," diye ekliyor William. "Mason senin hakkında çok iyi şeyler duymuş. Veteriner olma planlarını ve babanın çiftliğindeki hayvanlarla daha önce yaptığın çalışmaları."

Başımı sallıyorum, tüm vücudum titriyor ve ağlamamaya çalışıyorum ama eminim hepsi gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu anlayabilir.

"Gerçi evlendiğimizde asla çalışmak zorunda kalmayacaksın," diye ekliyor Mason dizlerinin üzerine eğilerek ve gözlerinde bir şey takılıyor. Soğuk ve hesapçı bir şey. "Karımın kendi parasını kazanmasına gerek kalmayacak."

Gözlerim büyüyor. Beni kontrol etmek istiyor. Sadece ona güvenmemi sağlayarak beni hizada tutmak. Bunu yapamam!

"Bu doğru. Evlilik bir bağıdır," diye ekliyor babam.

Ama Mason'ın bunu kastettiğini sanmıyorum. Gözlerindeki temkinli bakıştan değil. Hayır. Her şey için ona bağlı olmamı tercih ederdi ama bu asla olmayacak.

"Çalışmak istiyorum." Çenemi eğiyorum, kendi yolum üzerinde bir tür otorite kurmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Bunu evlendiğimizde konuşuruz ama ahlak anlayışınız takdire şayan."

"Teşekkür ." Artık başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Düğün iki ay içinde gerçekleşecek."

Bu sözler babamın ağzından çıkar çıkmaz başım dönüyor ve gözlerimin arkası yaşlarla doluyor.

İki ay mı? Bu kadar mı? Titreyen bir çeneyle Devlin'e bakıyorum. Her şey nasıl böyle bitebilir?

Devlin hemen orada, ellerimi tutuyor ve önümde diz çöküyor.

Ben.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, bakışlarımı inceliyor, duyguları birbirine karışmış gözlerinin içinde. "Suya ihtiyacın var mı?" Başımı salladım.

"Artık onun nişanlısıyım. Ona su getireceğim." Mason, Devlin'in omzuna bir tokat atar ve bakışları birbirine kilitlenir.

Devlin'in ona attığı bakış herkesi korkutur. Ancak Mason, yiyecek ve içeceklerle dolu masaya yönelmeden önce onunla alay edercesine kuru bir şekilde kıkırdıyor.

Devlin'e "Bunu yapamam," dedim. "Lütfen..."

Gözlerini kapatıyor ve ağzı hareket ettiğinde Mason bir hamamböceği gibi tekrar ortaya çıkıyor. Bana bir bardak su uzatıyor ve aramıza girmeye çalışıyor.

Ancak Devlin boyunun tamamına ulaştığında orada kalır ve aralarında paylaştıkları bakış bir savaş başlatabilir.

Belki de öyle olmalı. Devlin kazanırdı.

"Bırakalım da gençler birbirlerini tanısinlar." Babam Devlin'e bir kol atarak onu neredeyse dışarı itiyor.

Oda yavaş yavaş boşalıyor ve sadece müstakbel kocam ve ben kalıyoruz.

Kendine bir içki hazırlamak için yürüyüp kristal bir bardağa viski doldururken boğazım düğümleniyor.

"Söylediklerinden daha güzelmişsin." Tekrar kanepeye yerleşiyor. "Lütfen..." Yanındaki koltuğa vuruyor. "Buraya gel."

İçim içimi kemiriyor ve bacaklarımla mücadele ederek yavaşça ona doğru yöneliyorum. Boğazımı temizleyerek olduğum yere çöküyorum, bir elini dizime koyup sıktığında endişemin ağırlığını hissediyorum. Titrediğimde gülüyor.

"Yani babanın dediği gibi bakir misin?"

O ne?! Bunu mu tartışıyorlardı?

"I..."

"Bu iyi bir şey." Başparmağı diz kapağımın hemen üstüne masaj yapıyor ve içim tiksintiyle doluyor. "Bir eşte istediğim şey bu. Bir fahişeye ihtiyacım yok."

Kalbim, bedenim ve kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar daha yüksek sesle atıyor.

Bu rahatlatıcı olurdu.

"Biz evlenene kadar bakire kalacaksın. Beni anlıyor musun?" Parmağıyla çeneme vurarak beni, içinde hiçbir nezaket barındırmayan gözlerine bakmaya zorluyor. "Üniversitede olduğunu ve sürekli erkeklerle takıldığını biliyorum."

"Benim erkek arkadaşım yok." Kalın kalın

yutkunuyorum. "Şu koruma bile mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Devlin mi? Hayır!"

Keşke...

"Güzel." Temkinli sırtışı nabzımın kaotik bir ritme girmesine

neden oluyor. "Bana sadık kalacak mısın?"

Yapacağını sanmıyorum. Öyle bir adam gibi görünmüyor.
ol.

"Elbette. Bu babanın şartlarından biriydi ve ben her zaman anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim."

"Bu evlilik sana ne kazandıracak?"

"Sana sahip olmak yetmiyor mu?" Alaycı bir şekilde

gülüyor. "Sebebin ben olmadığımı biliyorum. Saf değilim."

Alay ediyor. "Bu da iyi bir şey. Aptal bir eş de istemiyorum."

Vücudum titriyor. O gözlerin ardında zalimlik var. Saklamasına bile gerek yok.

Arkasına yaslanıyor ve kollarını kanepenin üst kısmına doluyor. "Ailenizin bağlantılarıyla daha da genişleyebilir ve ihtiyacımız olan izinleri çok daha kolay alabiliriz. Ve bizim bağlantılarımızla, aileniz dünya çapında açmak istedikleri daha fazla yeraltı kumarhanesi için mülk edinebilir.

Biz olmadan elde edemeyecekleri arazilere erişimlerini sağlayabiliriz. Her iki taraf için de kazançlı bir durum."

Evet, ben hariç herkes.

DEVLIN

Öfkem beni sersemletiyor, tek kelime bile edemiyorum. Ortaya ne çıkacağından korkuyorum.

Patrick'in onun için bulduğu kişinin bu olduğuna inanamıyorum. O piç, kızın sahibiymiş gibi bana baktığı için kendini öldürtecekti.

Eriu benim. Her zaman benim olacak. Ona asla benim sahip olduğum gibi sahip olamayacak.

Mason bir sıçan. Bir deri bir kemik kalmış paradan başka bir şey değil. Babası tüm hayatı boyunca çalışmış, sıfırdan gelmiş biri. Oğlu ise bir zehir. Kumara ve fahişelere çok düşkün. Patrick bunu bilmeli.

Bu hiç mantıklı değil. Neden kızı için böyle birini seçsin ki?

"Konuşabilir miyiz?" Eriu o göt herifle bir odada sıkışıp kalmışken ona soruyorum.

"Tabii. İçeri gel."

Beni ofisine götürüyor, ben de kapıyı kapatıyorum. "Otur lütfen." Masasının arkasındaki sandalyeye yerleşti.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Pekala. Senin için ne yapabilirim, evlat?"

"O piçle evlenemez." Avuçlarım masasının kenarını kavırıyor.

Kıkırdıyor. "Doğru noktaya. Sende her zaman sevdiğim şeylerden biri." Bana dikkatle bakarak bir iç çekti. "Ona karşı çok korumacısın. Her zaman öyleydin. Bu yüzden küçüklüğünden beri onu güvende tutmak için mükemmel olacağını biliyordum ama onun bir korumadan daha fazlasına ihtiyacı var Devlin. Bir kocaya ihtiyacı var." Gözlerimin içine baktı. "Soyumuzu devam ettirebilecek birine. Onu sevecek, ona saygı duyacak ve onun yanında olacak birine. Mason bunları yapabilir."

Elbette, yapabilir.

Tüm bunları yapacak kişi *ben* . Başka kimse değil.

Ama bu düşünceleri bastırıyorum ve elimdeki soruna odaklanıyorum: Mason'dan kurtulmak.

"Oh, hadi ama!" Sesim yükselince bana ters ters baktı. "Saygısızlık etmek istemem ama iyi bir ünü yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"Gio da öyle ve bak o birliktelik ne kadar iyi sonuçlandı. Iseult'uma iyi bir koca oldu. Bu yüzden benim kararına güvenmelisin."

Şu anda bilmiyorum.

"Mason'la kadınlar hakkında konuştum ve bana tüm bunların sona ereceğine dair güvence verdi."

"Peki ya kumar?"

"Bir adama parasıyla ne yapacağını söyleyemem. Bu onun bileceği iş. Ben onun yatıp kalkmasını önemsiyorum ve evlendiklerinde bu sona erecek, yoksa bedelini ödeyecek."

Yanımda bir yumruk sıkılıyor. Bu evliliğin olmasına izin veremem. *Çünkü onunla evlenecek kişi sen olmak istiyorsun, seni piç kurusu.* Lanet olsun!

Mason'dan daha fazlasını hak ediyor. Benden daha fazlasını. Eriu gibi biri dünyayı hak ediyor ve ben bunu almasını sağlayacağım.

"Eriu bugün bir tehdit aldı. Posta kutuma bırakılmış bir nottu." Patrick derin bir nefes alır, kaşlarının arası çatılır.

"O ne?"

Başını sallıyor. "Kişisel bir tehditti ve kim yazdıysa onun için geleceklerini söyledi. Yirmi dört saat gözümün üzerinde olmasını istiyorum. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Onun evlenmesine ihtiyacım var, Devlin. Onun mümkün olduğunca korunmasına ihtiyacım var ve Reynolds'ların hükümetteki en üst düzey insanlarla bağlantıları olduğunu biliyorsun. Senatörler, hatta lanet olası başkan. Onun böyle biriyle evlenmesine ihtiyacım var. Önemsemediğim tek şey bu, onun korunması. Ben öldüğümde, küçük kızımın güvende olduğunu bilmek istiyorum. O hiçbir zaman bizim gibi olmadı. Kendini bizim gibi koruyamaz."

Onu güvende tutabilirim.

Kardeşini bile güvende tutamadın. Karını güvende tutabileceğini sana düşündüren nedir?

Kendi düşüncelerim onunla yakalayabileceğim her şansı sabote ediyor. "Notu görebilir miyim?"

Korku içimin derinliklerine yerleşiyor. Belki de bağlantılı olduğum çete yüzünden, ama neden bana değil de Patrick'e bir mektup göndersinler ki? Beni bulsalar ve Quinn'lerle bağlantımı öğrenselerdi, bana not göndererek onu tehdit ederlerdi.

Bu hiç mantıklı değil. Başka biri olmalı. Ama kim?

Bir çekmeceye uzanıyor ve kelimelerin olduğu kâğıdı bana uzatıyor.

Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Onun için geliyorum. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.

Kelimeleri tekrar tekrar okurken nabzım kulaklarımda çınlıyor. Onlar olabilir. Quinn'ler için çalıştığımı ve bu mektubu göreceğimi biliyorlardı. Benimle alay etmek için dolaylı bir yol bulurlar.

"Kimden geldiğini biliyor?" Ona sordum.

"Bilmiyoruz. Henüz bilmiyoruz. Hepimiz araştırıyoruz ama Eriu'ya söyleme. Onun endişelenmesini istemiyorum."

"Evet."

Ben çıkmaya başladığımda kapı açılıyor ve Iseult içeri giriyor, parlak kızıl saçları sallanıyor ve uzun zamandır görmediğim bir öfkeyle yürüyor.

"Devlin," diye homurdanıyor gözleri babasına odaklanmadan ve avuç içleri babasının masasına çarpmadan önce. "Gerçekten mi baba? Mason lanet olası Reynolds? Delirdin mi sen?!"

"Sana da merhaba hayatım. Lütfen içeri gel." *Bana yardım* et der gibi bir bakış attı.

Ama ben öyle bir şey yapmadım. Arkamı dönüp onu kızgın bir Iseult ile bırakıyorum.

Hiçbir şey değişmeyecek. O her zaman istediğini alır. Ama iki ay uzun bir süre ve çok şey olabilir.

Mason'a .

BÖLÜM 9



ER)U

İKİ DAVG SU

"O ADI HERIFLE EVLENEMEZSİN." Müstakbel korkunç kocamla tanıştığımda neler olduğunu anlattığımda Karen irkildi.

Ailemin orada öylece durup bu sahte nişanın gerçekleşmesine izin verdiğine inanamıyorum. Kimse benim ne istediğimi umursamıyor mu?

"Yapamayacağımı biliyorum. Ama başka ne var ki?"

"Öldürmek mi?" Güldükten sonra dizüstü bilgisayarına dönüyor, birkaç tuşa basıyor ve Mason'ın çeşitli magazin gazetelerindeki fotoğraflarına bakıyor.

Görünüşe göre sadece zengin değil, aynı zamanda ünlü ve bu konuda hiç utangaç değil. Kolunda farklı bir kadının olduğu resim resim.

Sessiz bir öfkeyle Karen'in yurt odasındaki boy aynasında kendime bakıyorum. Zümrüt yeşili dar elbise ayak bileklerimin hemen altına kadar uzanıyor ve yırtmacı dizlerimin üzerine kadar çıkıyor. Şimdiye kadar giydiğim tüm gece elbiselerinden daha seksi.

Ama gideceğimiz bu seks partisinin kıyafet yönetmeliği kadınlar için siyah kravat ya da iç çamaşırı diyor ve ben kesinlikle iç çamaşırı giymeyeceğim.

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen hayal ettiğimden daha kötüdür. Her yerde bir sürü insan var.

Şükürler olsun ki, etkinlik için bir şey almama gerek kalmadı. Karen'in her zaman gereğinden fazla elbisesi vardır. Annesi üst düzey bir giyim mağazasında satın almacı ve ona güzel şeyler alıyor, tabii ki bunları benimle de paylaşıyor.

Devlin'e yakalanacağım için çok gerginim. Bunu iyi ayarladık, umarım bir şeyden şüphelenmez.

Karen'ın binasının önüne park etti, partiye gitmeyi planladığını bilmiyordu. Bütün gece ders çalışacağımızı ve burada uyuyacağımızı sanıyor.

Bodrumdan çıkıp binanın diğer tarafına gideceğimizi ve sonra da arabasına bineceğimizi bilmiyordu. Onu aramayacaktır. Geniş park alanındaki birçok arabadan biri.

Eğer o gidiyor olsaydı çok daha eğlenceli olurdu. Eğer maskeli olsaydı. Bir geceliğine kim olduğumuzu unutup bir şeylerin olmasına izin verseydik.

Bir kız hayal kurabilir.

Bu arada ben de Mason gibi bir erkek fahişeye takılıp kaldım. Beni aldatan bir adamla evleneceğim.

Bu hep benim kaderim miydi? Sevgisiz bir evlilikte yaşamak?

Mason bugün bana iki kez mesaj attı, ne yaptığımı ve kiminle takıldığımı sordu, bir sürtükle nişanlı olduğu için kötü bir üne sahip olmaması için üniversiteli erkeklerle birlikte olmamam konusunda beni uyardı. Mesajları öfkeyle sildim ve ona endişelenmemesini söyledim. Ona hayatımın detaylarını vermeyecektim.

Onu sadece birkaç gündür tanıyorum ve şimdiden içim içimi yiyor.

Adam'ın gönderdiği maskeyi alıyorum, bu gece takmam gerekeni. Benimki altın renginde ve burnumun tam ortasına denk geliyor; üzerinde küçük şeffaf taşlarla parıldayan karmaşık, siyah bir tasarım var.

Karen'ınkı kırmızı ve aynı siyah tasarıma sahip. İkisi de güzel hazırlanmış ve açıkça pahalı. Etkinliğin çatı katına varana kadar onları takmamıza izin verilmiyor. Buranın kime ait olduğunu bilmiyorum ama kısa süre içinde öğreneceğim.

Karnımda sinirlerim zıplıyor. Bunu yapacağıma inanamıyorum. Tam olarak ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama bir yanımda... heyecanlı diyebilir miyim?

Ellerimi kalçalarımın gezdiriyorum, kumaş ipeksi bir yumuşaklıkta. Ve Devlin'in avuçlarının elbisemde gezindiğini, vücudunun arkamdan bedenime bastırıldığını, parmaklarının uykuda olan yerleri keşfettiğini hayal ediyorum.

Meme uçlarım gerginleşiyor, elbiseye sürtünüyor. Muhtemelen sütyen takmalıydım ama bu elbiseyle imkansız. Arkası tamamen açık, tüm omurgamı ortaya çıkarıyor.

Devlin beni bu halde görseydi ne yapardı .

"Eğer bu salak senin bekaretini bu kadar önemsiyorsa..." Karen düşüncelerimi böldü. "...belki de Devlin'e seni söylemelisin, böylece Mason

seninle evleneceğim." Sırıttıyor, tamamen ciddi.

"Evet, çünkü kızlığını bozmaya çok istekli." Gözlerimi deviriyorum.

"Şey..." Kaşlarını çatıyor. "Belki başka birini bulabilirsin senin bekaretini bozar. Sonra Mason'a, 'Hey, ahmak, sırf senin ezik kışınla evlenmek zorunda kalmamak için rastgele bir herifle yattım. Bu sana nasıl hissettiriyor?'"

"Ew. Hayır." Yüzüm buruştu. "Sırf evlenmemek için rastgele bir adamla yatmayacağım."

Ya da belki de yapmalıyım, çünkü başka ne seçeneğim var ki?

"İyi." Tek omzunu silkiyor. "Mason'la evlen. Bebeklerini doğur ve sana bok gibi davranmasına izin ver."

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Sanki bundan kaçınmak çok kolaymış gibi konuşuyor.

Iseult onu öldürebilir... Tek yapmam gereken istemek, o da bunu yapacaktır, sorun değil. Ve eğer bana söylediklerini ona söylersen, benim sormama gerek kalmadan onu öldürecektir.

Ne düşünüyorum ben? Birinin ölümünden sorumlu olamam.

Yatağa geri yerleşiyorum ve başımı sallıyorum. "Bu umutsuz bir durum. Sanırım iki ay sonra nedimem olacaksın."

"Tabii ki. Onur duyarım. Bana çirkin bir elbise giydirmediğin sürece." Öğürür gibi bir ifade takınır ve güler.

Yüzümü avuçlarımdan içine bıraktığımda, onun yaklaştığını duyuyorum.

"Bak..." Elini omzuma koydu. "Bunu , Tamam mı? Bu gece sadece eğlenelim. Başka bir şey düşünme."

Başımı salladım ve tekrar yukarı baktım.

"Oradayken başka biriymişsin gibi davranmanı istiyorum. Eriu'nun yapmayacağı şeyler yap. Benmişsin gibi davran." Yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı.

"Sadece birini becermemi istiyorsun." Gözlerimi bilerek kısıyorum.

"Bu çok mu kötü olurdu? O zaman hikayelerimizi değiş tokuş edebiliriz. Zaten ilk sefer berbattır. En iyisi bunu atlatalım ve güzel zamanları Devlin'e saklayalım." Dudakları bir sırıtışla inceldi.

"Devlin'in beni istemediğini çoktan ."

"Henüz değil." Kaderin usta bir planlayıcısı gibi avuçlarını birbirine sürtüyor. "Sadece onu yeterince motive edemedik."

Onun direncine karşı başımı sallıyorum. "Benim biriyle evlenmem onu uyandırmazsa, hiçbir şey uyandırmaz."

Karen ve ben dört katlı çağdaş bir cam binaya varıyoruz, pahalı arabaların içinde maskeli insanlar bizi götürüyor, o kadar çoklar ki saymayı unutuyorum.

Vale şoförlerinin hepsinde de maske var, anahtarları alıp araçları bitişikteki çok katlı garaja park ediyorlar. Yine de buraya park ediyoruz, çakıllı yolun yukarısına, bina önümüzde metrelerce uzağa.

Ceset orduları, kırmızı şeytan maskeli, uzun boylu, korkutucu görünümlü bir güvenlik görevlisinin onları karşıladığı ön çift kapıya doğru ilerliyor.

Yüzleri görmemenin tehlikeli bir yanı var. Yine de anonimlik kendine has bir şekilde heyecan verici. Bir daha asla göremeyeceğiniz yabancılarla bir şeyler yapmanın cazibesini takdir edebiliyorum.

Tabii ki burada hiçbir şey yapmam. Gelme sebebim bu değildi. Her şeyden çok meraklı.

Arabadan indiğimizde, maskelerimizi takmıştık bile, smokinli ve basit siyah maskeli bir adam bize doğru geliyor.

"Bu Adam," diye fısıldıyor bana, neredeyse zıplayarak.

Ondan gerçekten hoşlanıyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Hanımlar." Başını sallayarak her birimizin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "İkiniz de inanılmaz görünüyorsunuz. Umarım eğlenmeye hazırsınızdır."

"Ugh..." tek yapabildiğim bu.

"Ona aldırmayın." Karen beni başından savdı. "O sadece gergin. İyi olacaksın!" diyor bana.

Girişe doğru ilerlerken, "Hoşuna gitmeyen bir şey yapmak zorunda değilsin," diye teklif ediyor. "Sadece izleyebilirsin. Burada görülecek çok şey var."

"Bir sonraki parti ne zaman?" Karen heyecan dolu bir ses tonuyla soruyor.

Kıkırdıyor. "Sanırım bir sonraki bir sonraki hafta. Genellikle her hafta sonu ortaya çıkarlar."

"Bu çok havalı!" Karen elimi tutuyor ve biraz sıkıyor.

Bunların hiçbirinin havalı olduğunu düşünmüyorum. Aklıma delilik ve vahşilik geliyor ve daha içine bile girmedim.

Girişe vardığımızda, güvenlik görevlisi maskelerimizi tarıyor, görünüşe göre içlerinde üyelik numaralarımızı içeren cihazlar var. Bu çok korkutucu. Ya biri beni bir şekilde numaraya bağlarsa? Babam kafamı uçurur.

"Telefon." Kırmızı şeytan maskeli adam avucunu uzatır, diğer elinde plastik bir torba vardır.

"Onlara telefonlarımızı vermek zorunda mıyız?!" Karen'a fısıldadım.

Adam cevap veriyor. "Evet. Kimse fotoğraf ya da video çekmesin diye böyle bir zorunluluk var. Hiçbir şeyin sızmasına izin veremezler. Çantalar üyelik numaralarımıza bağlı ve güvenli bir alana yerleştiriliyorlar."

"Tanrım... Burayı kim işletiyor?" Gözlerim lobide ortalanmış kapalı giriş kapılarının ardındaki büyük kristal avizede geziniyor, altındaki mermer bembeyaz parlıyor.

"Çok zengin ve güçlü bir aile," diye mırıldanıyor kulağıma. "Onları tanımak istemezsin. Güven bana."

Sırtıma bir ürperti yayılıyor. İçeride bizi her ne bekliyorsa, çıkışa doğru koşmamı sağlayacak. Bunu garanti ederim.

Giriş işlemlerimizi tamamladıktan sonra, kırmızı askılı elbise giymiş bir kadın tarafından içeri alındık ve bizi bir asansöre götürdü.

Bizden sonra içeri giriyor ve bir düğmeye basarak saniyeler içinde en üst kata çıkıyoruz.

Midem adrenalinle doluyor ve bundan pişmanlık duymaya başlıyorum. Ben Eriu Quinn'im. İyi bir kızım. Seks kulüplerine gitmem!

Ding.

Oraya varır varmaz Karen beni dışarı çekiyor ve etraftan gelen boğucu müziğe doğru koşuyor. Bir dans kulübünde bulabileceğiniz kadar yüksek değil ama yine de ilerledikçe duyacağımızdan emin olduğum sesleri maskeleyemeye yetiyor.

Smokinli iki maskeli adam birer kapı açıp bizi içeri buyur ederken başlarıyla bizi selamlıyorlar.

Hemen seks görmeyi bekliyordum ama onun yerine dans eden, şık giyimli insanlar vardı. Gösterişli mücevherler, gösterişli elbiseler. Smokinli erkekler. Oda koyu mor ve mavi LED ışıklarla aydınlatılmış.

Eğer nerede olduğumu bilmeseydim, süslü bir düğünde ya da onun gibi bir şeyde olduğumu düşünürdüm, ama hayır, bu sadece bir yanılsama.

İlerlemeye devam ettiğimizde kapılar arkamızdan kapanıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Daha fazla insanın dans ettiği ve birbirini öptüğü geniş bir alana geçiyoruz. Adam bizi bir koridora götürüyor ve geçtiğimiz odalara bakarken tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum.

İnsanlar birbirlerine bir şeyler yapıyor.

Yutkunuyorum. Kaçma hissine kapıldığımda Karen elimi daha da sıkı tutuyor. "Bebek gibi davranma." Şakacı bir şekilde omzuyla beni itiyor.

"Daha önce hiç porno izlemedin mi?"

"Hayır..."

Adam gülüyor. "Onu rahat bırak."

Başka bir büyük odaya giriyoruz, ama bu sefer insanların çoğu giyinik değil.

Siyah korse elbiseli ve siyah maskeli bir kadın, deri bir tasma, boynuna zincirlenmiş altın bir tasma ve üzerinde beyaz tüylü bir yüz örtüsü olan çıplak bir kadını yönlendiriyor.

Ayrı bir köşede, üç erkek tek bir kadının üzerindedir. Kadın çıplak, içinde olan bir adamın karşısında uzanırken, bir diğeri kalçalarının arasında onu tatmin ediyor. Üçüncüsü sikini kadının ağzına sokmadan önce kendini okşuyor. Bu çılgınlık. Bunu insanların önünde nasıl yapıyorlar ve ben onları izlerken neden tahrik oluyorum?

"Sıcak değil mi?" Karen fısıldıyor. "Aynı anda üç erkeğe sahip olmak harika olmaz mıydı?"

"Uh...hayır..."

Benim hiç olmadı.

Hemen Devlin ve beni düşündüm. O çıplak, bana dokunuyor, kim olduğumu bilmiyor. Belki de daha iyidir... eğer ben olduğumu bilmiyorsa. Belki de bana sahip olmasının tek yolu budur.

Ama bu çok saçma. Tabii ki kim olduğumu bilirdi. Sesimi duyar ve hemen anlar.

Hipnotize olmuş gibi yürümeye devam ediyorum, başka bir koridordan geçiyorum, çok sayıda yatağın olduğu başka bir oda buluyorum, hepsi birbiriyle birlikte olan insanlarla dolu. Birden fazla insan kenarda durup izliyor.

Bu ben değilim... Burada olmamalıyım.

Ama belki de sorun budur. Bu tür düşünceler yüzünden neredeyse on dokuz yaşında hâlâ bakireyim.

Daha ileri gidiyorum, hepsinde farklı şeyler olan daha fazla özel oda görüyorum. Birinde bir adam çıplak, ereksiyonu sertleşmiş, bir kadın tavandan zincirlenmiş. Adam bir tür kırbaçlama aleti kullanırken kadının bilekleri ve ayak bilekleri de kelepçeli. Sanırım adı buydu. Maskesi çok güzel, siyah ve üzerine altın tavus kuşu tüyü desenleri çizilmiş. Ama beni asıl etkileyen çıkardığı sesler.

Elinde bir tür cihaz var, mırıldanan bir cihaz. Dairesel bir ucu var ve onu kızın göbeğine yerleştirdiğinde, kız çığlık atıyor ve vücudu inlerken kasılıyor, çığlık atana kadar tekrar tekrar. Ama adam

Dur. Kadın tekrar yapana kadar devam ediyor. Ona orgazm işkencesi yapıyor ve ben hemen kıskanıyorum.

Bu kadar mı iyi hissettiriyor? Nasıl bir şey olduğunu anlamak için sadece bir tane istiyorum.

Bir tane daha içiyor ve boğazım kuruyor, vücudumun her yeri ısınıyor. Bunu izlememeliydim.

"Karen, yapmalıyım-"

Ama başımı çevirdiğimde ne onun ne de Adam'ın artık burada olmadığını fark ettim. Artık yanımda olmadığını fark etmemiştim bile. Beni takip edip etmediğine bile bakmadım. Nerede o? Onu arayamıyorum bile çünkü lanet telefonlarımızı aldılar!

Nabzım boğazımda atarken bile kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Onları bulacağım. Buralarda bir yerde olmalılar.

Yürümeye devam ediyorum, bir kadının tahta bir düzeneğin üzerinde yattığı başka bir odanın önünden geçiyorum. Bilekleri başının üzerinde kalın bir iple bağlı, üzerinde siyah-kırmızı puantiyeli bir maske var.

Göğüs uçları, ortasında göz gibi büyük bir elmas bulunan kristal gözyaşlarıyla gizlenmiş ve taktığı yaka tamamen siyah. Yanında duran adam siyah bir şeytan maskesi takıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, onun üzerinde deri bir kırbaç kullanmasını izliyorum, kalçasına vurmadan önce göğüslerini, uyluklarını izliyor. Kadın inliyor, bacakları bükülürken adam parmaklarını kollarında gezdiriyor.

Delicesine rahatsız oluyorum - izlemekten değil, ki bundan hoşlandığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Vücudumdaki gerginlik, merkezimdiki zonklama boğazımı kurutuyor. Kendime dokunma ihtiyacı beni ele geçiriyor ama bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ve burada kesinlikle yapamam.

"Sen yenisin," diyor derin bir Rus aksanı .

Nefes nefese kalıyorum, arkamı döndüğümde takım elbiseli, son derece uzun boylu bir adam görüyorum, yüzünün tamamında süslü bir altın maske var. Siyah takım elbise ceketinin altındaki gri gömleğin iki düğmesi özenle açılmış. Yüzünü görebilmek için başımı kaldırmam gerekiyor. Belki bir basketbol takımında oynuyordur.

"Ah, evet. Üzgünüm, gitmeliyim."

Boğuk boğuk gülüyor. "Hayır, kal. Lütfen kal. Burada her şey özeldir. Her düşünce. Her hareket. İstedığınızı yapmakta ve istediğiniz kişiyle birlikte olmakta özgürsünüz. Kimse bilmek zorunda değil, Daragaya."

Daragaya... Bu kelimeyi daha önce duymuştum. "Sen Rus'sun."

Bu aptalcaydı çünkü aksanı onu ele veriyordu. "Öyleyim. Dil biliyor musun?"

"de değil." Vücudumdaki her sinir ucu beni uyararak sürüyorum. "Mm-hmm," diye düşünceli bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerini tam olarak göremesem de bana baktığını, beni incelediğini biliyorum. Vücudum titriyor ve onun gibi bir adamın benim ürkekliğimden hoşlandığını hissediyorum.

"Baban burada olduğunu biliyor mu?"

Nefesim kesiliyor ve hem sıcak hem de soğuk bir şey beni yutuyor. Hiç bilmediğim bir panik beni ele geçiriyor.

Benim kim olduğumu bilemez! Nasıl bilsin ki? Sadece beni korkutmaya çalışıyor. "Babam mı?"

"Evet." Kıkırdıyor. "Sen Eriu Quinn'sin, değil mi?"

Dizlerim güçsüzleşiyor ve maskemin ardında gözlerim neredeyse patlıyor.

Yine de ses tonu eğlence dolu. "Bakın, kulübüme katılan herkesi tanıyorum. Başvuruları ve maske atamalarını bizzat ben denetliyorum."

Onun kulübü! Aman Tanrım! Kalbim daha hızlı atıyor.

İşte o zaman Adam'ın sözleri aklıma geliyor. Zengin ve güçlü... Tabii ki ailemi tanıyor. Babam birçok kişiyi tanıyor ve bu adam, her kimse, bizi sevmiyor bile olabilir.

İntikam için bana zarar verebilir. Ya da dünyaya burada olduğumu söyleyebilir! Hatta yalan söyleyip benim bir şeyler yaptığımı bile söyleyebilir! Aman Tanrım, çok kötü durumdayım.

Lütfen evren, dikkatsiz davrandığım için beni affet. Bundan sonra iyi bir kız olacağıma ve bir daha buraya gelmeyeceğime söz veriyorum.

"Gitmem gerek. Ben...uh..." Bileğimi kavırıyor, kalın parmakları kimin yetkili olduğunu anlamamı sağlayacak kadar sert kıvrılıyor.

"Buraya seni incitmeye gelmedim. Sırrın kalacak. Söz veriyorum."

"Neden sana inanmıyorum? Sen tam olarak kimsin?"

Kıkırdıyor ama her yerinde tehlike yazılı. "Adam'ın babasıyla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor ve Adam bana iki genç kızı davet etmeyi planladığını söylediğinde buna izin vermeye karar verdim. Ama onlardan birinin sen olduğunu öğrendiğimde... bu hoş bir sürpriz oldu. Aileni iyi tanıyorum ama babana olan güvenini sarsmayacağım. Bir kadın cinselliğine sahip çıkmalı ve burası tam da ihtiyacın olan şey olabilir."

Başım dönüyor. Ona hiç inanmıyorum. Bu adam her şeyi mahvedebilir. Ama artık çok geç. Kim olduğumu zaten biliyor. Bunu inkar etmek anlamsız görünüyor.

"Lütfen, kimseye söylemeyeceğine söz ver!" Sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi birbirine kenetliyorum. "Eğer babam beni öldürmezse, nişanlım öldürecek."

"Nişanlı mı? Tebrik ederim." Bir kez başını salladı. "Ama bunun nasıl bir sorun olabileceğini görebiliyorum."

Kahkahası midemin çukuruna sıcak kömürler gönderiyor.

"Bu öyle bir evlilik değil. Onunla daha birkaç gün önce tanıştım ve o... boş ver." Mason'ı tanıdığını ve ona söylediklerimi anlattığını düşün.

"Ah..." Bilerek başını sallıyor. "Ondan hoşlanmıyorsun." "Biraz bile değil."

Bunu neden söyledim ki?! Bazı şeyleri kendime saklamayı ne zaman öğreneceğim?

"En içten özürlerimi sunarım. Ama sizi temin ederim, bazen böyle şeyler kendiliğinden çözülür."

"Bu sefer değil." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve bu yabancının onları göremediğine şükrediyorum.

"Ben de ona söylemeyeceğim. Sana söz veriyorum ve benim sözüm çok şey ifade eder. Şimdi gitmeliyim. İş görüşmeleri. Bir şeye ihtiyacınız olursa, kırmızı yakalılardan herhangi birine sormanız yeterli. Onlar benim için çalışıyor."

Etrafıma bakındım ve birkaç tane buldum. "Teşekkür ederim."

Ama arkama baktığımda, o gitmişti. Tıpkı bir hayalet gibi, geldiği gibi hızla kayboldu. Bu adam her kimse, onu tanımak istemiyorum. Ödümü koparıyor.

Eve gidebilmemiz için Karen'ı bulmam gerektiğinden ters yöne doğru ilerliyorum. Her iki yanımdaki odalardan geçerken zevk sesleri koridora yayılıyor. Bu lanet yer ne kadar büyük? Diğer tarafa dönmeden önce bir şey dikkatimi çekiyor.

Oda bir tiyatro gibi düzenlenmiştir. Bir uçta bir sahne var ve yüzü tamamen siyah maskeli bir adam oturmuş kalabalığa bakıyor. Burada kesinlikle yüzden fazla insan var.

Bu da ne böyle?

Dikkat çekmeden, bir sıranın sonundaki boş bir koltuğa kayıyorum, sunucu kalabalığa hitap etmeye devam ederken merak beni burada tutuyor.

"Açık artırmaya hoş geldiniz." İki kolunu havaya kaldırıyor ama kimse alkışlamıyor ya da tezahürat yapmıyor.

Sessiz kalırlar, gözleri onun üzerindedir.

Yanımdaki kadına doğru eğilerek, siyah dantel maskesinin ardından bana bakana kadar dikkatini çekiyorum, parlak kırmızı dudakları hafifçe yukarı kalkıyor.

"Ne tür bir açık artırma bu?" Fısıldıyorum.

"Bekaret müzayedesı, canım." O kadar açık söylüyor ki, sanki bu tamamen normalmiş gibi.

"A wha-"

Ama sunucu devam ettiği için sözlerimi tamamlayamadım. "İlk genç kadın on dokuz yaşında, güzel, eğitimli ve istekli."

Siyah elbiseli ve kırmızı yakalı bir kadın kızı elinden tutup dışarı çıkarır.

Genç kadın transparan beyaz bir elbise giyiyor, tüm vücudu sergileniyor, tıpkı diğerleri gibi üzerinde bir maske var. Onunki beyaz, dantel ve tüylerden yapılmış.

"Anladığım kadarıyla buraya daha önce hiç gelmemişsiniz," diyor yanımdaki kadın. "Hayır." Başımı sallıyorum.

"değil." Yaklaşıyor, bir parmağı kolumda geziniyor. "Muhteşem bir fiziğın var."

"Teşekkürler mi?"

"Bu kadar alingan olma. Güzelliğın her takdir ederim. Daha önce hiç bir kadınla birlikte oldun mu?"

Başımı tekrar sallıyorum, boğazım kuruyor.

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülüyor. "Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?" "Hayır." Tüm yüzüm ateşle tutuşuyor.

"Oh." Kızın ilgisi daha da arttı. "O zaman sahnedeki kızlarla pek çok ortak noktanız var."

"Peki... peki onlara ne olacak?"

"Şey..." İnsanlar ona teklif vermeye başlarken genç kadına bakıyor ve şu açık artırma numarası tabelalarından birini kaldırıyor. "Şanslı kazanan bu gece onu becerecek ve bekâretini alacak, biz de istersek izleyebileceğiz."

"Ne?!" Bağırıyorum ve bütün gözler bana dönüyor.

Yanımdaki kadın gülüyor. "Ona aldırmayın. edin." Sunucu tekrar bana odaklanırken devam ediyor.

"Kadınlar isteyerek kaydoluyor. Bunun için çok para alıyorlar. Ama evet, hepsi bu gece bekaretlerini kaybedecek. İşler böyle yürüyor. Odalara alınıyorlar ve kazanan ya da kazananlar onlarla istedikleri kadar oynayabiliyor."

Bu düşünceyle kalçalarımı birbirine bastırıyorum.
Hareketlerimi izlerken dudakları bir parça kıvrılıyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Neyi düşündün?"

"Bekaretini yabancılarla dolu bir odada kaybetmek."

Boğazımı temizliyorum. "Hayır. Kesinlikle yapmadım."

"Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şey, değil mi? Hoşunuza gidebilir."

Vücudunu öne doğru çeviriyor ve sunucunun ellerini kadının üzerine koyup yavaşça elbisesini sıyrmasını izlemeye devam ediyor, ta ki kadının üzerinde beyaz bir tangadan başka bir şey kalmayana, meme uçları beyaz yuvarlak ısıltılı örtülerle kaplanana kadar.

Açık artırma beş yüz bin dolara ulaştığında kazanan ilan edilir ve yaşlı bir çift gelip ödülleri alır.

Bu delilik. Ben bunu asla yapamam.

Yani, eğer yapsaydım, Devlin öğrenir ve beni öldürürdü.

Ama... ya Mason'la evlenmekten kurtulmamın tek yolu buysa? Ömür boyu sürecek bir sefalet yerine bir gecelik sefaletle başa çıkabilir miyim?

Mason'ın tanıştığım Rus adamın peşine düşeceğinden şüpheliyim. Aptalın teki olurdu. İçimden bir ses onun Mason'ın tüm ailesinden çok daha güçlü olduğunu söylüyor.

Mason adımı pisliğe bulaştırırsa, bırak bulaştırsın. Bununla başa çıkabilirim. Babam kızacak ama beni affedecektir. Eninde sonunda.

Belki bu şekilde, çevremizden kimsenin benimle evlenmemesini sağlayabilirim. Çoğu el değmemiş küçük bir bakire istiyor. İki taraf da kazanmış olur.

Sonsuza kadar kedi kadın olmak benim için sorun değil. Dışarıdaki çoğu insandan daha iyiler zaten. Ama böyle bir şey yapma düşüncesi... Sahnede çıplak olmak. Birinin bana dokunması, Devlin olmayan birinin.

Hayır. Yapamam.

Belli ki burası beni olmadığım biri yapıyor.

Mason'la evliliğinizi durdurmazsanız, perişan olacak ve keşke yapsaydım diyeceksiniz.

Doğru düzgün düşünemiyorum. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum ama karar vermek için iki aydan az zamanım var.

CHAPTER 10



DEVLETİN

ERİU'NUN BUNUN FARKINDA DEĞİL, bana ilaç verdiği gün yaptıklarından sonra, yapabileceği saçmalıklara karşı daha da hazırlıklıyım. Bu gece Karen'in ders çalışacağını söylediğinde olduğu gibi.

Nereye gittiklerinden emin olmadan onları takip ederken ellerim arabamın direksiyonunda sıkılaşıyor. Ama Karen'in sedanına bir takip cihazı taktırmıştım, yani nereye giderlerse gitsinler bir adım arkalarında olacağım.

Eriu'nun Karen'in yatakhanesinden askılı topuklu ayakkabılar ve hiç giymemesi gereken yüksek yırtmaçlı bir elbiseyle çıktığını gördüğümde onu omzuma atıp üstünü örtmek istedim.

Kimsenin ona öyle bakmasını istemiyorum. Benim baktığım gibi. O kadar güzel ki, buna dayanamıyorum. Sanki her yaklaştığında beni cezalandırıyor.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Onun yerine, neyin peşinde olduğunu görmek istedim. Çünkü *bu* kıyafetle nereye gittiğini öğrenmeyi çok istiyordum.

Aklım Mason lanet Reynolds'a gidiyor. Onu soyması, ona dokunması, onu becermesi gibi düşünceler. Asla olmayacak. Kimseyle asla olmayacak, eğer yardım edebilirim.

Düşüncesi bile dişlerimi gıcırdatıyor. Onu ne kadar çok istediğimi bilmiyor. Onunla her şeyi istiyorum, birlikte olmamızın hiçbir anlamı olmasa bile. Ama onu hala istiyorum. Yine de bunun olamayacağını biliyorum.

Onu bir kez kokladığımda düşmanlarım koşarak gelecek, onu yok edecek ve beni kırık kalbimin parçalarıyla baş başa bırakacaklar.

Ben yokmuş gibi davranmayı seviyorum. Böylesi daha kolay. Ama onunlayken tek yaptığım kalbimin atması ve sık sık onu sevmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Karşılığında onun sevgisini hissetmek. O zamana kadar, sahip olduğum tek şey uzaktan o.

Karen'ın çok hızlı giden arabasını takip etmeye devam ediyorum. Ellerim direksiyonun etrafında kıvrılıyor, o hızlandıkça daha da sıkılaşıyor. Eriu'ya bir şey olursa, hesabını bana verecek.

Nereye gidiyor olabilirler ki? Sanırım bir kulübe. Geçen sefer dersini almamış mı? Tanrım, ne düşünüyor? O yerlerde çok fazla alkol ve tehlike var.

Korunaklı hayatında hiç yaşamadığı şeyleri yaşamak istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama dikkatli olmak zorunda, onun yaşındaki diğer kızlardan daha fazla. Elbette bu adil değil ama içine doğduğumuz hayatı seçme şansımız yok.

Bir çıkışta indiler, ben de hemen arkalarındaydım. Etraflarındakilere dikkat ettiklerinden bile şüpheliyim. Peşinde lanet olası bir suikastçi olabilir ve onun bundan haberi bile olmaz.

O arabanın önüne atlamalıyım ki onu yurt odasına geri sürükleyebileyim. Ama bu sadece suratını asmasına ve sinirlenmesine neden olacak, muhtemelen başımı daha çok ağrıtabilecek.

Geride kalıp onu güvende tutmak daha iyi. Ve eğer biri bir şey yapmaya kalkarsa, onu durdurmak için orada olacağım. Gerekirse kalıcı olarak.

Birçoğu faaliyette olmayan ticari mülklerle çevrili, ıssız bir yerin ortasında modern bir binaya varana kadar birkaç tur daha atarlar.

Burası da ne böyle? Dışarı çıkar ve iki kız da artık maske takmaktadır. Etraflarındaki herkes de öyle.

Ne oluyor lan?

Onlara yaklaşan bir adam da bir tane takıyor. İkisini de tanıyor gibi görünüyor. Kim olduğunu bilmemekten nefret ediyorum.

Etrafıma bakınca maskesi olmayan tek aptalın ben olduğumu fark ediyorum. Buraya maskesiz nasıl gireceğim? Mümkün olduğunca gizlenmeye çalışarak arabamdan çıkıyorum, ama bir başparmak gibi göze batıyorum.

Bundan hoşlanmadım. Buradan defolup gidiyor.

Karen kolunu Eriu'nun koluna doluyor ve birlikte girişe doğru ilerliyorlar. Cep telefonlarını teslim etmeden önce bir güvenlik görevlisi onları tarar. Sonra aceleyle bir asansöre binerler ve giderler.

"Kahretsin..." Mırıldandım.

Onu burada kaybedeceğim.

Gözlerim çevreyi tarıyor, içeride kapıları tutan, bağlanmış gibi görünen adamlar görüyorum. Daha fazla muhafız için çatıyı inceliyorum. Eminim oradadırlar. Ben olsam öyle yapardım. Keskin nişancılar hazır olsun. Buranın sahibinin elde etmeye çalıştığı görünümü korumak için kas gücünü gizli tutun.

Ama bunu kim yönetiyor? Eriu'nun kendini neyin içine soktuğunu bulmalıyım. Tekrar.

Ellerim ceplerimde, kasıla kasıla girişe yaklaşıyorum. Gerçekten boku yedim. İçeri girerken ateş edemem.

İki kadın yanımdan geçerken arkamdan kadınsı bir ses "Affedersiniz," diyor.

İkisinin de üzerinde yüksek topuklu ayakkabılar ve yere kadar uzanan dar beyaz elbiseler var. Bana dönüp bakıyorlar ve gülüyorlar.

"Maske olmadan seni içeri almazlar, yakışıklı. Gidip kendininkini almalısın, sonra da gelip bizi bul."

Az önce ne dedi o?

"Hayır, teşekkür ederim. Nereden bulabilirim?"

Alay ediyor ama tek kelime etmiyor, onun yerine mekâna koşuyor.

Sıra bana geldiğinde, güvenlik görevlisi karanlık gözlerle bakıyor, yüzü de o kanlı maskelerden biriyle kaplı.

"Maske yoksa, giriş de yok.

Kaybol." "Nasıl bir tane alabilirim?"

Kendini düzeltiyor ve benim alanıma doğru birkaç adım atıyor. "Burayı nasıl buldun?"

Bu onun beni için zayıf bir girişimi olmalı. "Bir arkadaşım söyledi."

Parmakları beline doğru iniyor ve silahına doğru gittiğini anlıyorum. Onun yoğunluğuna uyarak kılıfıma uzandım.

"O zaman sen de arkadaşın da öldünüz." Gömleğime bir yumruk indiriyor ve o daha ne olduğunu anlamadan dokuzum taşaklarını işaret ediyor.

İşte o zaman tutuşu gevşiyor.

"Eğer küçük aletini kaybetmek istemiyorsan, bana bir maske verip içeri girmeme izin vereceksin."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Eğer listemde olmadan seni içeri alırsam, taşaklarımdan daha fazlasını kaybederim çünkü patron beni asar."

"Peki patronun kim?"

Bir cevap alamadan enseme soğuk bir metal hissediyorum.

"Silahını bırak. Şimdi."

Her kimse, o Rus. Burası Marinov'larla bağlantılı olabilir mi? Belli ki tetiği çekmeye hazır. Ama ben de hazırım.

"Geri döneceğim," diye uyarıyorum onu. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

Kıkırdaması daha çok bir tehdide benziyor ve döndüğümde maske takmadığını görüyorum. Onu gördüğümü sanmıyorum. Koyu renk gözler, koyu renk saçlar. Yaklaşık altı-üç, benimle aynı boyda.

"nasıl buldun?" Öfke bakışlarına yansıyor. "Bir kızı takip ettim."

Uğursuz sırtışı genişler.

Muhafıza "Öldür onu ve sessiz ol," der ve uzaklaşmaya başlar. Bir çift kadın soluk soluğa içeri koşar.

Gardiyan beni tutmaya çalıştığında, kolunu çeviriyorum ve iniltisini gizleyemiyor.

"kıkırdama yoksa seni burada öldürürüm, sonra da arkadaşını vururum."

Bu, Rus'un dikkatini bana geri vermesine neden oluyor, yüzünde alaycı bir ifade beliriyor.

"Şimdi, konuşabilir miyiz?" Hararetli öfke sözlerimi şekillendiriyor. "Yoksa bir savaş başlatıp kimin galip geleceğini mi görelim? İkisi de bana uyar. Kanlı olmasını severim. Ama eminim misafirleriniz sevmiyordur."

Gardiyanı tutuşum sıkılaşıyor.

"Kto eta dalbayop?" diye soruyor muhafıza Rusça olarak.

Ve elini hızlıca sallayarak silahını bana doğrultmaya devam ediyor, ben de ona karşılık veriyorum.

"İlk kim ateş edecek görmek ister misin?" Ağzım seğiriyor.

Ben tetiği çekmeden, ön kapıdan uzun boylu bir adam çıkıyor ve diğer herkesten daha yüksekte duruyor. Maskesini çıkardığında onu hemen tanıdım.

Konstantin Marinov. Rus mafyasının lanet Pakhan'ı. Şimdi bir parti var.

Burayla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Her yerinde ailesinin adı yazıyor.

Eriu güzel kıcını nasıl belaya sokacağını iyi biliyor. Önce beni hapse attırdı; şimdi de Bratva'yla savaşmamı sağlayacak. Yine de onun için her şeyi yaparım.

Konstantin silahını bana doğrultan adama, "Şimdi, şimdi, Aleksei," diyor. "Dostlarımıza böyle mi davranılır?"

Kıkırdıyor, ama aklı başında bir insanı korkutacak türden. Ama benim hiç aklım başımda olmadı.

"Sen neden bahsediyorsun? Kim bu?" Aleksei silahını indirmiyor, ben de indirmiyorum.

Konstantin ona doğru yürüyor ve kolunu yana doğru itiyor.

"Kardeşim bazen tetikte olabiliyor." Sonra silahımı indirmeye zorladı. "Devlin. Seni görmek güzel, eski dostum. Senin için ne yapabilirim?"

"Bu salağı tanıyor musun?" Aleksei bana ters ters bakıyor.

"Da. Devlin, Quinn'lerin bir arkadaşı." Bana döndü. "Seni burada görmeyi beklediğimi söyleyemem. Ama artık buradasın, neden buraya ölmek için geldiğini bana anlatmaya ne dersin?"

Konstantin tanıdığım en çılgın herif ve bu çok şey ifade ediyor. Misafirleri izlerken beni öldürmekten çekinmezdi.

"İçeri girmem gerek. Patrick'in kızı burada ve ben de onunla ."

Kalın bir kaşını kaldırdı. "İseult burada mı?"

"Hayır. Diğer."

"Ahh..." Başını sallıyor. "Küçük olan. Evet, buranın onun gibi genç ve masum biri için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum. Tek bir yanlış dönüşte hem yeşil kıyafetini hem de çekingенliğini yere fırlatabilir." Sırıttıyor.

Onu burada gördüğünü hemen anladım. Elbisesinin ne renk olduğunu bilmesinin tek yolu buydu. Aslında, eminim onun geldiğini benden önce biliyordu.

Aklından ne geçiyordu?

"Onu dışarı çıkarmak için içeri girmem gerek. Patrick bunun kokusunu alırsa, bu ikimiz için de iyi olmaz."

Kıs kıs gülüyor. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Buraya kendi başına geldi. Ve ben öncelikle bir iş adamıyım, bu yüzden ne yazık ki seni öylece içeri alamam. Arkadaş ya da değil. Normalde, düzgün bir şekilde incelenmeniz ve büyük bir ücret ödemeniz gerekir."

"Onunkini kim ödedi?"

"Bir arkadaş. Merak etme. Bana tek kuruş borcu yok." Sırıttışı genişliyor ve benim endişem daha da artıyor.

"Üzerimde beş tane var. Yeterli mi?"

Tabii ki beş bin demek istediğimi biliyor.

"On bin, ama senin için? Tabii ki."

Gülümsemesi uğursuz. Karşılığında bir şey isteyecektir.

"ama..." Kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi gidip kız arkadaşını bulalım."

"O benim kızım değil."

Beni içeri götürüyor. "Bu geceden sonra olabilir, eski dostum."

"Biz arkadaş değiliz."

Kıkırdıyor. "Benim sadece dostlarım ya da düşmanlarım var. Sen seç."

Ne demek istediğini çok anlıyorum. Ama bize arkadaş demeye dilim varmıyor. Tanıdıklar, belki, ve bu sadece Quinn'ler yüzünden.

"Sana bir maske alalım, böylece içeride seni nelerin beklediğini görebilirsin. Maskeler takılıyken neler olabileceğini asla bilemezsin."

Ben de bundan .

CHAPTER 11



DEVLETİN

DAKİKALAR SONRA, yüzümün yarısını kaplayan siyah bir maskem var. Beni sadece ağızımdan tanıyacağından şüpheliyim. Ama Konstantin'in teklif edeceği tek şey buydu.

Yanımdaki Rus'u görmezden gelerek etrafa bakıyorum. Burada çok fazla insan var, onu nasıl bulacağımı bilmiyorum.

"Nerede olduğunu bilmek ister misin?" Konstantin eğilir. "Tek yapman gereken sormak."

Ondan bir şey istemekten nefret ediyorum. Gerçek nedenlerini ortaya çıkarana kadar her iyiliği fedakarca görünüyor. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz.

Marinov ailesi bilinen psikopatlar. Dört kardeşin hepsi, hatta kuzenleri bile deli. Kimse kıyaslanamaz. Tanıştığım hiç kimse. Konstantin'in kanlı dişleriyle bir adamın boynunu parçalamasını izledim. Hepsi adam ondan birkaç yüzlük çaldığı içindi. Ruslara karşı gelemezsin. Sevdiğin herkesin peşine düşerler.

Kimsenin canı bağışlanmıyor. Kadınlar değil. Ne de çocuklar. Tek bir ruh bile onlardan kaçamaz.

Yani Eriu'nun onun kulüplerinden birinde olması... Bu iyi değil.

Bu kulüpleri duymuştum. Dünya çapında birkaç tane var, hepsi aynı şemsiye altında.

En kötüsü de, Eriu'nun annesini öldüren adamın Konstantin'in babasından başkası olmadığını bilmemesidir.

Iseult ve ailenin geri kalanı onu annesinin ani ölümünün korkunç ayrıntılarından korudu. Hiçbir çocuk böyle bir acıya katlanmamalı,

Özellikle de bu kadar genç birini. Annesinin bir araba kazasında öldüğünü düşünüyor.

Quinn'ler onu yaptıklarından korumak için ellerinden geleni yaptılar. Şu anda ailenin kim olduğunun farkında olduğunu biliyorum ama sadece yüze dokunuyor.

Konstantin'i görmezden gelerek ilerliyorum, ama o yanımda beliriyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Tek bir tıklamayla size şu anda nerede olduğunu söyleyebilirim. Bütün gece burada onu arayacaksın."

Böbürleniyor. Piç kurusu ona ihtiyacım olmasını istiyor.

geçip gidiyorum, bunu onun lanet yardımı olmadan yapmaya kararlıyım. Ama o lanet bir hamam böceği gibi kıcımda.

Nerede olduğunu sormalı ve bu işi bitirmeliyim. Ama yatakta ya da lanet olası tavana bağlı olmadığını umarak odaları aramaya devam ediyorum. Bu düşünce bile beni kıpkırmızı yapıyor.

Eriu bunu yapmaz. O iyi bir kız, bakire ve bu şekilde kaybetmek ona göre değil.

Ama ya çaresizse? Ya Mason'la evlenmekten bu şekilde kurtulacağını düşünüyorsa? Onun bakire olmasını istiyor, o kadarını biliyorum. Eğer bunu ona söylerse, bunu tek çıkış yolu olarak görebilir.

Tanrım, bunun olmasına izin veremem. Onu benden başka biriyle, herhangi biriyle düşünmek bile beni katil gibi gösteriyor. Eğer onu görürsem, ona bağlı olan adam ölmüş olur. Konstantin'in intikam olarak bana ne yapacağı umurumda değil.

Her arıyorum ama o burada değil! Kahretsin! "Tamam!

Sadece nerede olduğunu söyle!"

"Ahh...sonunda." Telefonunda birkaç tuşa tıklıyor. "Dümdüz git ve sola dön. Orada duruyor. Onun arkasında görünebilirsin. Dokun ona. Öp onu. Kimsenin haberi olmaz. Elbette benden başka kimse." Kahkahası kötülükle karışık.

Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak çok iyi hissettirirdi.

Ondan hoşlandığımı biliyor. Bir şekilde her şeyi biliyor. Her yerde gözü var. Dikkatli olmalıyım.

"Ona asla dokunmam."

"O zaman bırak da bunu başka birinden tecrübe etsin. Bana öyle geliyor ki dayanamayacağı biriyle evlenmek üzere ve onun kendisine veremeyeceği bir şey arıyor. Ve eğer sen bunu ona veremeyecek kadar korkak biriyisen, o zaman belki de başkası vermeli."

Bir anda gömleğini avucumun içine aldım. "Sakın ona dokunma, seni pis hayvan."

Kahkahası alaycı, sanki benim olana dokunmaya cüret ederse onu öldürmeyecekmişim gibi.

Elbette, muhtemelen etrafta keskin nişancıları vardır ve ondan gelecek bir işaretle kanlar içinde yerde yatıyor olurum, ama kimsenin Eriu hakkında böyle konuşmasına izin vermeyeceğim. Onun bile.

Eğiliyor. "Ben olsam adamlarımdan biri tetiği çekmeden önce sakın olurum. Onlara sık sık silahlarla oynamanın güvenli olmadığını hatırlatıyorum ama korkarım kendilerine engel olamıyorlar."

Tutuşumu gevşetiyorum ve sonunda kollarımı yana bırakıyorum.

"Anladım. Bu konuda hiçbir şey yapmamış olmana rağmen en genç Quinn sana ait."

"Karmaşık bir durum." Yanımda bir yumruk kıvırıyorum.

"Hayat karmaşıktır, kardeşim. Ama bir şeyi istediğinde, onu yakalar ve kendinle birlikte cehenneme sürüklersin."

"Belki senin yöntemin bu, ama benimki değil. Benim hatalarımın bedelini onun ödemesini istemiyorum."

"Başkasınının parasını ödeyecek. Neden seninki olmasın?"

Mantıklı bir cevap veremedim uzaklaştı ve beni orada Eriu ile gerçekten bir geleceğimiz olup olmayacağını düşünmeye bıraktı. Ama geçmişimden hiçbir şey engel olmasa bile, babası bizi asla kabul etmezdi ve onun onayı olmadan onunla asla evlenemezdim.

Bana söylediği yöne doğru ilerlerken, onu görme düşüncesi dışında her şeyi görmezden gelerek insanların yanından hızla geçiyorum.

Parlak yeşil elbisesinin arkasını ve uzun, dalgalı kahverengi saçlarını görür görmez o olduğunu anlıyorum. Kalbim daha hızlı atıyor, etrafımdaki hava göğsümde sıkışıyor.

Tam arkasına gelene kadar yaklaşıyorum, o kadar yakınım ki her zaman kullandığı şampuandan saçlarına sinen gül kokusunu alabiliyorum.

Gözleri bir adam ve bir kadına takılıyor, adam kadını kırbaçlıyor, kadın ise tahta bir bankın üzerine bağlanmış, ayak ve bilekleri kelepçelenmiş, gözleri bağlı.

Eriu'nun istediği bu mu? Ona bunu yapmamı düşünüyor mu?

Sadece ben olsam daha iyi. Bu gezegende beni mahvetme şansı olan tek kadın o ve ben her seferinde ona izin verirdim.

Parmaklarım istemeden yumuşak saçlarına uzanıyor ve onları nazikçe buklelerinden aşağı doğru tarıyorum. Yanlışlıkla omzuna dokunduğumda arkasını dönüyor ve başını sallıyor.

"Ah, merhaba?" diye gergin, masum bir kahkaha atıyor, dolgun dudakları ayrılıyor - o kadar öpülesi ki neredeyse yalvaracağım.

Özür dileyemem ya da bir şey söyleyemem, çünkü sesimi tanır.

Dilsiz gibi davranabilirim. Kendimi gizlemek için her şeyi yaparım.

"Bana dokunmak mı istedin?"

Bir kez başımı salladım, o da boğazını temizledi.

"Tamam... umm, tüm bunlarla pek ilgilenmiyorum. Buraya sadece ne hakkında olduğunu görmek için geldim, anlıyor musun?"

Tekrar başımı sallıyorum. Son derece gergin ve bu çok seksi. Hiçbir zaman bir kadının ilk erkeği olmak isteyecek, onu alıp şu anda yaptığım gibi sahiplenmek isteyecek türden bir erkek olmadım.

"Buraya çok sık gelir misin?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hiç konuşuyor musun?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Sorun değil. Arkadaşım Karen bana çok fazla konuşma eğiliminde olduğumu söyler, özellikle de gergin olduğumda." Bıyık altından gülüyor. "Şimdi olduğu gibi... çünkü burası çılgın bir yer, değil mi? Yani, aman Tanrım. İnsan içinde böyle şeyler yapabiliyor musun?"

Başkasının seni çıplak görmesine asla izin vermem.

Cevap vermediğimde, devam ediyor.

"Doğru. Ben de öyle. Gerçi bekaretimi benden daha çok önemseydiği için muhtemelen beni nişandan kurtaracaktır."

Biliyordum.

Yapma, aşkım. Eğer senin önünde bir adam öldürmek zorunda kalırsam beni çok kötü görürsün.

"Tanrım, hiç süzgecim yok." Kıkırdıyor, bir eliyle saç tellerini karıştırıyor.

"Biraz önce içtiğim şampanyadan olmalı. Çok hafif biriyim."

Arkadaşının içki içtiğini ama kendisinin neredeyse hiç içmediğini anlatmaya devam ediyor.

Ama benim aklım? Hâlâ bekâretini kaybetmek istemesi ve onu alanın ben olmak istemem.

Mason ona aşağılayıcı bir şey söylememiş olsa iyi olur. Eğer söylediyse, bağırsaklarını deşer ve cesedini babasına gönderirim.

Saçının bir tutamıyla oynuyor ve kalbim ona tekrar dokunmak için ağrıyor. Belki bana izin verirdi. Ama ben bir yabancından başka bir şey değilim.

Yine de parmak uçlarımı uzatıp kolundan aşağı çekiyorum.

Göğsü inip kalkıyor ve ben tekrar yaparken beni izliyor. Diğer elimin arkası elbisesinin kıvrımları arasında aşağı doğru kayıyor, elbiseyi çıkarmak ve bana boyun eğmesini sağlamak istiyorum.

Bir kadının bekareti benim için hiçbir zaman bir faktör olmamıştı, ancak onunla birlikte, ilk olmak bir şekilde şimdi imrendiğim bir şey.

Başını yana eğiyor, güzel dudakları titriyor, ellerim ipeksi teninde kaldıkça meme uçları daha da sertleşiyor. Ellerim çıplak sırtının arkasından aşağı doğru kayarken ona yaklaşıyorum. İçimden bir hırıltı yükseliyor, bitmek bilmeyen bir ihtiyaç ve arzu içimi sarıyor, sikim camı kesebilecek kadar sertleşiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, lanet olası aksanımı gizlemeye çalışarak.

"Ne-ne?" diye inliyor, parmaklarım saçlarının arasına girip kafa derisine masaj yaparken ağzından küçük bir inilti kaçıyor.

Beni kesinlikle duydu, ama umarım beni tanımamıştır, özellikle de yüksek sesli müzikle.

Avuçlarım omuzlarına düşüyor ve onu yavaşça izlediği insanlara doğru çeviriyorum.

Arkasında duruyorum, parmak uçlarım kollarında aşağı yukarı geziniyor, sonra bir avucumu göğüslerinin arasında ve karnında gezdiriyorum.

Nefes nefese kalıyor ama ben başparmağımla boncuklu tek bir meme ucunu nazikçe okşarken bana yaslanmaya devam ediyor.

Kadınsı iniltileri beni çılgına çeviriyor, ereksiyonum ağırlaşıyor ve zonkluyor. Kendimi durduramadan sert ucunu iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve o da pantolonunu indirip kalçamı tutuyor, ellerini istediğim yere çok yakın.

Bir yabancının ona bu şekilde dokunmasına izin vermesinden nefret ediyorum, o yabancı ben olsam bile.

Onun her yerine dokunmak istiyorum, bu elbiseyi yırtıp en yakın duvarı bulup onu becermek istiyorum, bekaretini benim olana kadar ondan koparmak istiyorum.

Düşüncelerim beni delirtiyor. Burası zehir gibi, yine de her şeyi onunla istiyorum.

Dudaklarım boynuna düşüyor ve onu orada öpüyorum, bunu yaparken inliyorum, nabızı soğuk, ölü kalbime hayat verirken dişlerim yumuşak tenini tırmıklıyor.

Biraz daha yaklaştığında, karnını avuçluyorum ve üzerimdeki etkisini hissedebilmesi için onu vücuduma doğru çekiyorum.

Ona bu şekilde dokunanın ben olduğumu bilmediğini hatırladığımda dişlerim gıcırıyor. Benim için inliyor. Başka biri olduğunu düşünüyor ve bunu ona yapmasına izin mi veriyor?

Lanet olsun.

Bu maskeyi çıkarıp elbiseyi ters çevirmeli ve onu cezalandırmalıyım. Bu onun işine gelir.

Ama bu iyi olmazdı. O güzel gözler bana bakarken daha fazlasını yapmaktan kendimi alıkoyamazdım.

Bir elimi boğazına atıyorum ve nefes nefese kalıp far ışığına tutulmuş bir geyik gibi soluyana kadar birazcık sıkıyorum. Tırnakları uyluğumun kaslarına daha da batıyor, nefeslerim boynuna çılgınca dağılıyor.

Diğer elimin parmakları karnından aşağıya, kalçalarının arasına kadar iniyor.

Sarsılıyor, çığlıkları soluk soluğa dönüşüyor.

Homurdanıyorum ve daha sert sıkıyorum, elbisesini kabaca yukarı kaldırıyorum ta ki... "Kahretsin," diye homurdanıyorum nefesimin altında, çıplak göbeğini hissettiğimde.

Külot giymiyor. Aman Tanrım! ne geçiyor?

Ben de pek düşünmüyorum ama şu anda buna ihtiyacım var, onun da öyle. Parmaklarımı ıslak amcığında gezdiriyorum ve çığlık atmamak için savaşıyor, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde nefes nefese kalıyor. Kıcını sikime doğru kavislendiriyor, onu tam burada domaltmak ve bana ait olanı almak istiyorum.

"Evet! Aman Tanrım!" diye ağlıyor ben onu ovmaya devam ederken.

Elimdeki tek şey bu. Onu parmaklayamam. Bu şekilde olmaz, ilk seferinde olmaz.

"Yapmamalıyım," diye inliyor, ama ben hızımı o inleyene kadar artırıyorum, başı göğsüme doğru geriye düşüyor.

Susuzluğumu bastırmak, bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum, yoksa ben olduğumu anlayacak.

Başparmağım daha hızlı dönüyor, sonra onu tekrar ovmadan önce biraz yavaşlıyor, bir ucuyla girişiyse alay ediyor.

Titriyor ve bana karşı kıvranıyor, serbest kalması o kadar yakın ki tadını alabiliyorum.
-Keşke şu an yapabilsem.

Klitorisini parmaklarımın arasına alıyorum ve titreyene kadar okşuyorum. "Evet, evet. Oh, Tanrım, neler oluyor?"

Göğsümün derinliklerinde kıkırdıyorum. *Seni boşaltıyorum, aşkım.*

Bana karşı titriyor ve sarsılıyor, orgazmıyla birlikte amı kasılırken çığlık atıyor. "Evet! Oh, Tanrım!"

Saçlarını yumruklayarak başını geriye çekiyorum, gözlerimiz birleşirken dişlerim gıcırıyor.

Şu an seni isteme şeklim beni öldürtebilir. Yine de .

Konstantin haksız değildi. Maske... Onsuz sahip olamayacağım bir cesaret duygusu katıyor.

Sonunda bitirdiğinde, yumuşak saç tellerini sıkıca kavırıyorum ve elbisesini yavaşça aşağı çekiyorum. Parmaklarımı ağzıma götürüp ilk kez tadına bakarken inliyorum, gözleri kapalıyken onu izliyor. Nefes almakta zorlanırken göğsü kabarıyor.

"Neden bu kadar tanıdık geliyorsun?" diye fısıldıyor.

Mason onu hak etmiyor. Hiç kimse hak etmeyecek. Ben bile.

"İşte buradasın!" Karen aniden ortaya çıktı ve ben hemen ellerimi ondan çektim.

Eriu anında geriliyor ve boğazını temizleyerek kendini düzeltiyor ama arkadaşları ikimize de bakıyor.

"Her yerde seni arıyordum..." Karen'ın dikkati

Biz.

"Üzgünüm, buradaydım. Seni kaybettikten sonra etrafta dolaşmaya başladım." "Peki o kim?" Karen kolunu Eriu'nun koluna doladı ve gözlerini

Ben.

"O...uh...hiç kimse. Konuşmuyor."

Başını geriye atıyor. "Yapamaz ya da gibi mi?" Eriu omuz silkiyor.

"Şey... bu ilginç!" Karen çenesini yukarı kaldırır.

"Tanrım, uygunsuz bir şey söylemeden önce gitmeliyiz!" Eriu Karen'ı uzaklaştırmaya çalıştı ama o orada kaldı, beni süzmeye devam etti.

"Uygunsuz mu? Ben mi? Asla. Demek istediğim... Ben de sana Bay Ateşli'yi bir odaya alın ve size ne kadar iyi olabileceğini göstermesine izin verin." Ağzı kıvrıldı. "Bunu yapabilirsiniz, değil mi efendim?"

"Karen!" Eriu huffs.

"Ne?" Gülüyor, bir bakış geçiyor. "Ona aldırmayın. Bu zavallı kız başka birini bekliyormuş. Bu...uh, genç ve

çok yakışıklı bir beyefendi." Kıkırdıyor. "Ve o ilgilenmiyor. Kız on sekiz, neredeyse on dokuz yaşında ve hâlâ bakire ve bu noktada bakire olmasa daha iyi ."

Ama kulaklarım çınlıyor. Biriyle mi ilgileniyor? Genç biriyle mi? Bekaretini almasını mı istiyor? Cesedimi çiğnemedi.

"Kapa çeneni!" Eriu onun göğsüne hafifçe vurur. "Onun için üzgünüm. İşime burnunu sokmayı çok seviyor. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. İyi geceler."

Gidişini izliyorum ve giderken omzunun arkasından bana son bir kez bakıyor.

Az önce olanları mı düşünüyor? Yabancı birinin ona kanlı bir şekilde dokunmasına ve onu böyle boşaltmasına nasıl izin verdiğini mi? Nefesim içimden uğulduyor.

Şimdi de başkasından hoşlandığını mı öğreniyorum?

Kimin üzerine titrediğini bulacağım ve onun artık var olmadığından emin olacağım. Adil olmadığını biliyorum, ama adaletin hiçbir ilgisi yok.

Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse olamaz.

CHAPTER 1s



ER)U

"İYİ MISIN?" Profesör Montgomery ertesi gün diğer öğrenciler odadan çıkmaya başladığında soruyor, ileri yazma dersimiz artık sona eriyor.

Kütüphanedeki çalışma odalarından birindeki kanepeye biraz daha yaklaşıyor, kumral kaşları endişeyle çekiliyor. Genelde sınıfta -özellikle de onun sınıfında- bu kadar dalgın değildir ama bugün aklım başka yerde.

Dün geceki kulübe geri döndüm. O yabancıyı ya da birlikte yaptıklarımızı aklımdan çıkaramıyorum. Kokusu, bir kelime söylediğinde çıkardığı ses... Bilmiyorum...

Herhangi biri olabilirdi.

Ama onu bir şekilde tanıyormuşum gibi hissettim, ya da belki de sadece tanıdığımı umuyorum. Bunu hazmetmek, tamamen yabancı birinin bana böyle dokunmasına izin verdiğim gerçeğinden daha kolay olurdu. Bana ilk orgazmımı yaşat.

Utanç içimi dolduruyor.

Neden Devlin'i aldatmışım gibi hissediyorum? O benim değil ama yine de kötü hissediyorum. Sanki ona ihanet etmişim gibi.

"Her ne olursa olsun, benimle konuşmakta her zaman özgürsün," diyor. "Babanla konuşmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Hayatında seni hâlâ bir çocuk gibi gören güçlü bir erkek figürüyle büyümek zor. Seni anlıyorum. Benim babam da aynıydı."

Altın rengi gözleri nezaketle parlarken, dudaklarını büzerek gülümsüyor.

"Bunu nasıl atlattın?"

"Şey, zaman, sanırım." Ciddiyetle gülüyor. "Ama onunla her şey bir kavgaydı. Kardeşlerimi hep güçlü olarak görür, beni hep küçümserdi." İç çekiyor. "Ama onlara gösterdiği saygıyı bana da göstermesi için yetenekli biri olduğumu ona kanıtlamam gerekti."

Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor, kırmızı stiletoları da en az kendisi kadar güzel. Zarif bir sofistike var. Ama hayran olduğum şey güzelliği değil. Zekası ve yeteneği. Çok satanlar listelerine girmiş birçok psikolojik gerilim kitabının yazarı ama öğretmenliğin her zaman bir tutkusu olduğunu söylüyor.

Profesör bu süreçte bana çok destek oldu - ne yapmak istediğimi babamdan saklayarak. Bana yazımı geliştirmem için kitaplar verdi, karakter gelişimimi daha iyi hale getirmem için ekstra çalışmalar yaptırdı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Öğrencilerinin başarılı olmasını gerçekten istiyor.

"Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum." Gözlerinin arasında bir çizgi oluşuyor. "Bugünün dünyasında genç bir kadın olmak zor. Ama sen istediğin her şeyi başarabilecek güçlü, yetenekli bir kadınsın. Kendin için çizdiğin yol sana ait. Sürücü sensin. Başka kimse değil." Elimi tuttu ve sıktı. "Kimsenin ışıltını çalmasına izin verme, Eriu Quinn."

Mason'ın hayatımdaki tüm neşeyi emeceğini bilerek başımı sallıyorum. Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar irademin ve yeteneğimin her damlasını emecek.

"Evli misin?" Ona sordum.

Özel hayatını hiç konuşmadık, bu yüzden çocuğu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hayır." Başımı sallıyor ve burnunu kıvrıyor. "Hiçbir zaman tek bir kişiyle yuva kurmak gibi bir arzum olmadı."

"Anladım." Başımı eğiyorum.

"Baban seni evlenmeye zorluyor mu?"

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve başımı sallıyorum.

"Oh, Tanrım." Gözlerini deviriyor. "Sen daha çocuksun! Bu çok çirkin. Bu bir görücü usulü evlilik durumu mu?"

Tekrar başımı salladım. Ona hiçbir şey söylememeliyim ama kime söyleyecek ki? Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyor ve reşit de değilim. Beni Google'da aratsa bile hiçbir şey bulamaz. Ailem kağıt üzerinde temiz görünüyor.

"Her şey yoluna girecek." Silkindim ve sııttım. "Babamın niyeti iyi ve benim için seçtiği adam da fena değil."

Neredeyse inandırıcı geliyorum.

"Bana yalan söyleyemezsin." Bir elini omuz hizasındaki kahverengi saçlarında gezdiriyor ve bana rahatlatıcı bir bakış atıyor. "Ona istediğinin olmadığını söylemelisin. Sağlam dur."

"Evet, bunu deneyeceğim." Neredeyse gülecektim, çünkü babam için bunun bir önemi yoktu. "Gitmeliyim. Bir sonraki dersimden önce bir şeyler atıştırmalıyım."

"Elbette." Çantasına uzanıyor. "Gitmeden önce, senin için ilginç bulabileceğin farklı yazma teknikleri üzerine birkaç el işi kitabım daha var."

Bana üç kitaplık bir set uzatıyor ve heyecandan başım dönüyor.

"Onları okumak için sabırsızlanıyorum. Çok teşekkür ederim!"

"Sen benim en iyi öğrencimsin. Başarılı olmanı izlemek istiyorum. Ama bunu söylediğimi diğerlerine söyleme." Gülüyor. "Şimdi git buradan. Not vermem gereken kağıtlar var."

Kocaman bir sırtışla ayağa kalkıyorum. "Tamam. Haftaya görüşürüz." "Evet. Şimdilik hoşça kal."

Çantamı omzuma atıp binadan çıkıyorum ve kampüs dışında bir şeyler yemek umuduyla arabama doğru ilerliyorum. Ancak aracıma ulaştığımda hoş olmayan bir sürprizle karşılaşıyorum.

Mason orada duruyor, sürücü tarafına yaslanmış, gözleri görünür bir öfkeyle parlıyor. "Nerelerdeydin? Dersin biteli çok oldu."

Programım onda mı?

Midem bulanıyor ve korkudan içim içimi yiyor. Bu adamla nasıl evlenebilirim?

Belki de profesör haklıydı. Belki babamın mantıklı düşünmesini sağlayabilirim. "Uh...merhaba? Burada ne yapıyorsun?"

Buz gibi bakışları nabzımı hızlandırıyor. Ne kadar çabuk gitmesini sağlayabilirim?

"Ben senin kocanım. Seni görmek için izne ihtiyacım yok."

Nefes al.

Sadece nefes al ve sakinleş.

"Sen benim nişanlımsın, kocam değil." Gülümsemeye zorladım.

Esprili bir şekilde kıkırdıyor ve beni korkuyla yıkayan o çirkin bakışını geri vermeden önce çenesi geriliyor.

"Sana nerede olduğunu sordum."

Vücudum titriyor.

Devlin nerede? Yakınlarda olmalı. Her zaman .

Mason arabadan indi ve doğrudan bana doğru yürüdü. Bir adım geri atıyorum, nefesim kesiliyor.

"Bir profesörle konuşuyordum, şimdi de öğle yemeğine gidiyorum."

Cevabımı kabul edilebilir bulup bulmadığından emin değilmiş gibi bana acı acı bakıyor.

"Harika, hadi gidip yemek yiyelim. Arabam var, buradan çok uzakta olmayan şu retro lokantaya uğrayabiliriz." Elim tutuyor ama ben çekiyorum.

"Eriu? Her şey yolunda mı?" Devlin'in sesi içimi rahatlattı.

Ona doğru döndüğümde gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor, o burada olduğu için birden kendimi daha güvende hissediyorum. Ona doğru koşuyorum ve elime uzanmasa da parmağı parmağıma değiyor ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum. Sadece o dokunuşla bile içimdeki her hücre canlanıyor. Çenem titriyor ve daha fazla gözyaşı birikiyor.

Mason aramızda durmaya geliyor.

"Devlin," dedi soğuk bir şekilde selamlayarak. "Ben buradayken onu takip etmene gerek yok. Bu artık benim işim."

Devlin ona dikkatle bakıyor ve göğsü Mason'inkiyle buluşana kadar yaklaşıyor. "Babası aksini söyleyene kadar Eriu *benim* korumam altında. O nereye giderse ben de oraya giderim. Senden emir almam. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Mason'ın burun delikleri genişliyor, ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Açıkça." Bana yer açmak için yeterince geri çekiliyor. "Öğle yemeğinde bize katılacağını varsayıyorum?" Kaşlarını çatı.

"Evet." Boğazım zonklarken ve ıstırap göğsümü doldururken Devlin bakışlarını sabit tutuyor.

O görüyor. Devlin acımı görüyor ve babama beni istediğini söylemek yerine, beni tüm bunlardan kurtarmak yerine, kendisi olmayan bir adamla uzaklaşmamı izliyor.

Ne zaman öğreneceğim? Ben yalnızım. Hep yalnız olacağım.

Lokantaya varıyoruz ve hemen bir masaya oturuyoruz, Devlin de yanımızdaki masaya oturuyor. Dikkati benden hiç ayrılmıyor ve yüzündeki sert ifade Mason'ı korkutmalı ama o dokunulmazmış gibi davranıyor, Devlin'e *ne halt edeceksin* der gibi sırtıyor.

Müstakbel kocamdaki öfkeyi hissedebiliyorum, sanki beni şimdiden incitiyormuş gibi hissediyorum. Evlendiğimizde vereceğini bildiğim gibi.

Bunu yapmayacağım. Kendi başıma bir çıkış yolu bulacağım.

Bir garson bize yaklaşıyor. Güneşli tavrı içimdeki korkuyu bastırmaya yetmiyor.

"İkinize içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Benim için sadece su." Yüz hatlarımı dehşete kapılmamış gibi görünmeye zorluyorum. Başarılı olup olmadığını bilmiyorum.

"Peki ya sizin için, efendim?"

Mason elimi tutuyor ve kendi elinin içine çekiyor. Ona gülümseyerek bakarken başparmağı kabaca tenimi okşuyor. Bir kadını eritecek gülümsemelerden biri ama ben onun gerçekte kim olduğunu biliyorum.

"Biraz buzlu çay alabilirim." İsim etiketine anlık bir bakış atıyor. "Teşekkür ederim, Macy."

"Sorun değil. Hemen geliyorum."

Bir dakika sonra içecekleri önümüze koyuyor ve siparişlerimizi veriyoruz.

O elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyor ve çekip alırsam olay çıkarmasından korkuyorum. Yırtıcı bir bakışla bize bakan Devlin'e bir göz atıyorum, bakışları ellerimize sıcıyor.

"Ona bakmayı kes," diye bağırır Mason.

Dikkatimi hemen ona yönelttim ve yüzünün öfkeden iki büklüm olduğunu gördüm.

İçimdeki öfke dışarı fırlıyor ve anksiyete krizi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Gerçekten neden buradasın? Beni mi?"

Cesaretim yüzünden kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Sorgulanmaktan hoşlanacak bir adama benzemiyor.

"Şimdi, bir nişanlı müstakbel kocasıyla böyle mi konuşur?" Omzumun çekildiğini hissedene kadar elimi kendine yaklaştırıyor.

Ben inlediğimde, yüzünde memnun bir ifade beliriyor.

"Evlendiğimizde birkaç değişiklik yapacağım," diye devam ediyor. "Başlangıç olarak, artık seni izleyen bir koruman olmayacak. Aile korumalarından biri seninle ilgilenecek. Her zaman. Ayrıca babana düğünü öne almak istediğimi söyleyeceğim. Neden bekleyelim ki?"

Mide bulantısı mideme vuruyor.

Nonono. Böyle bir olamaz.

Başım dönene kadar nabzım daha hızlı atıyor. Konuşmaya devam ediyor, ama artık burada kalamam. Bayılacağım.

"Düğünden birkaç gün önce seni aile doktoruma götüreceğim ve bekâretinin hâlâ bozulmadığından emin olmak için seni kontrol ettireceğim. Ve eğer değilse, işimiz biter, anlıyor musun beni? Eğer benden önce başkası sana dokunmuşsa, seni mahvederim. Seni bir fahişe olarak resmedeceğim ve kimse seni istemeyecek."

Nefes nefese ona bakarken göğsüm hızlı nefes alışlarla yükseliyor. Beni tiksintiyle süzerken gözleri kısılıyor, irisleri kararıyor.

Beni bu şekilde aşağılamasına izin vermeyeceğim. Elimi tuttuğu yerden çekiyorum.

"Bu delilik," diye fısıldayarak bağıryorum. "Böyle bir şey yapmayacağım."

Alaycı bir sırıtışla, parmakları bileğimi sıkana kadar kabaca bileğimi kavlıyor. Ama ben ona canımı yakmayı bırakmasını söyleyemedim, Devlin parmakları kırılacakmış gibi görünene kadar elini geriye doğru bükerken Mason acı içinde çığlık atıyor.

Elimi bıraktığında, diğer müşterilerin gözleri üzerimize çevrilirken canımı yaktığı yeri ovuşturuyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor garson kızımız.

"Oh, evet. Biz iyiyiz." Devlin sırıtıyor. "Sadece arkadaşına nasıl centilmen olunacağını öğretiyorum. Öyle değil mi?"

Mason'a bakar ve başını sallamayınca elini biraz daha büker. Mason inleyerek işbirliği yapmaya ve başını sallamaya başlar.

"Burada gayet iyiyim," diye tükürüyor dişlerini sıkarak.

"Tamam..." Garson kız korkmuş görünüyor. "Ama lütfen müdürüm polisi aramadan buna bir son verin."

"Sorun değil. Neredeyse bitti."

Aceleyle uzaklaşmadan hemen önce ağzı titriyor.

O gider gitmez Devlin bana baktı. "Seni incitti mi?" Başımı salladım.

Devlin'in tüm yüzü değişiyor ve ben ürperiyorum. Mason'ın yüzüne doğru eğiliyor.

"Ona bir daha böyle dokunursan, elinin geri kalanına ne yapacağımı göreceksin." Sonra, başka bir şey söylemeden, parmaklarından birini bir patlama sesi duyulana kadar sertçe büker.

Mason çığlık atmaya başlar.

"Kapa çenenin yoksa bir parmağını daha kırarım."

Homurdanıyor, nefes verışı ağır, göğsü tıkırdıyor.

"Şimdi beni dinle, çünkü sana başka bir uyarı vermeyeceğim. Onu bir daha herhangi bir şekilde incitirsen, tüm elini keserim. Ondan uzak dur ve bir daha yanına yaklaşmaya cüret etme. Anladın mı beni, göt herif?"

Mason'ın elini bırakıyor ve Mason hemen ayağa fırlıyor, geniş gözlü bakışları aramızda zıplıyor.

"Bunun için kelleni alacağım, seni İrlandalı piç!" Parmağını camdan yapılmış gibi tutuyor. "Seninle işim bittiğinde Reynolds isminin ne kadar güçlü olduğunu anlayacaksın."

"Bunların hepsi çok heyecan verici," diye alay ediyor Devlin alçak sesle, kuru bir kıkırdamayla. "Şu sahte gösterinize nasıl bilet bulabileceğimi bana bildirin."

O güldükçe Mason'ın yüzü daha da kızarıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla, hâlâ elini tutarak restorandan dışarı fırlar.

Devlin hemen bana dönüyor, endişesi kaşlarının çatıklığına yerleşmiş. "İyi misin aşkım?"

Yanağımı iri, erkeksi eliyle kavıyor, gözleri şefkat ve endişe dolu.

Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verdiğimi öğrense umurunda olur muydu? Bana yapmasını istediğim şeyleri mi?

Yanıma kayıyor, hala yüzümü tutuyor, diğer eli şimdi parmaklarımı kavıyor, sanki gitmeme izin vermek istemiyor.

Başımı sallarken gözlerimin arkasında nem birikiyor. "Onunla evliliğim asla iyi olmayacak. Babamla konuşmak zorundayım. Mantıklı düşünmesini sağlamalıyım. Mason bana düğünü öne almak istediğini söyledi!"

"Lanet olası piç kurusu." Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade belirdi. "Babanla konuşmaya çalıştım."

"Ne?" Başparmağı ağzımın köşesinde daireler çiziyor ve ürperiyorum.

"Onunla tanıştığın gece babana Mason'ın senin için uygun olmadığını söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Tabii ki yapmaz." Babamın mantıklı düşünmesi için Mason'ın üzerinde daha büyük bir şey olması lazım.

Ama bekaretimi kaybetmek daha kolay bir çözüm. Eğer Mason düğünden vazgeçerse, bu tüm endişelerimi giderir.

Garson yemeği getiriyor ve kaybolmadan önce utangaç bir şekilde iki tabak koyuyor. Şu anda yemeğe bakamıyorum bile. Düşünce

Sipariş ettiğim tavuklu panini yeme fikri beni hasta ediyor.

Devlin bir bıçak ve çatal alır ve kesmeye başlar. Güzel. Benim yemediğim yemeğin tadını çıkaracağı için mutluyum.

Elimin tersi yanağımda onun dokunuşunun olduğu yerde kayıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Benim için aç." Çatalı ağzıma yaklaştırıyor. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarımız buluştuğu ve gözlerinin mavisi bu şefkatle parıldadığı anda, neden üzgün olduğumu neredeyse unutuyorum.

"Seni besliyorum, seni velet." Hafif sırtışı kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Şimdi aç kapıyı. Yemek yemelisin."

Küçük bir lokma yemeği dudaklarımın arasından geçiriyor. Bunu yaparken dikkati ağzıma kayıyor ve kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Vücudum anında karıncalanıyor. Sanki elleri orada, tenimin üzerinde geziniyor, bedeniyle ve kalbiyle beni baştan çıkarıyor.

Aramızdaki şeyi hissediyor mu? Bu tarif edilemez bağı?

Tüm yiyecekler bitene kadar beni beslemeye devam ediyor, ama tek odaklandığım şey o.

"?" Derin, boğucu sesi yerleşiyor, sıcacık ve şehvet dolu olana kadar bedenimi sarıyor.

"Lezzetli," diye fısıldıyorum, gözleri gözlerime daldıkça kalp atışlarım hızlanıyor.

Beni öpmek ister gibi dudaklarıma bakarken homurdanıyor ve keşke öpseydi diyorum. Daha da yaklaşıyorum, dizlerimiz birbirine değiyor, içimde kelebekler uçuşuyor.

"Sende küçük bir şey var." Ağzımın kenarını işaret ediyor, ben de silerken el yordamıyla silmeye çalışıyorum. "Hayır, orada değil." Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana bırak."

Başparmağı ağzımın üzerinde gezinirken nefesimi tutuyorum ve bakışları benimkiyle kilitli kalırken uzun süre orada kalıyor.

"Eriu..." diye nefes alır. "Öyle mi?"

Kalbim daha hızlı atıyor. Onu öpmeyi çok istediğim için her duygum daha da güçleniyor.

Lütfen beni benim seni istediğim kadar istediğini söyle. Benimle evleneceğini ve bu cehenneme son vereceğini söyle.

"Hesap ne zaman hazır olursa." Garson bizi bu andan uzaklaştırıyor ve adam hemen ona dönüyor.

"Evet, şimdi ödeyeceğim."

Ona bir kredi kartı uzatıyor ve da kartı alıp gidiyor. "Seni okula geri götüreceğim," dedi bana.

"Evet, teşekkürler." Gömleğimin eteğiyle oynuyorum, hissettiklerimden ona bakamıyorum.

Hiç duracak mı? Devlin McHale'e hep aşık mı olacağım?

Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Mason Reynolds ile olan evliliğim bile.

CHAPTER 31



DEVLETİN

Onu okula bırakır bırakmaz arabamda kalıyorum ve Tynan yurda girerken zili çalıyorum.

"Öyle mi?"

"Kız kardeşini bu lanet evlilikten nasıl kurtarabilirim?"

Hızlıca gülüyor. "Düğünden önce daha uygun birini bul." "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Babam onun korunmasını önemsiyor. Eğer daha uygun birini bulabilirseniz, Reynolds hakkındaki fikrini değiştirebilir."

"Onu koruyabilirim." Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyor ve ne söylediğimi ve kulağa nasıl geldiğini fark ederek gözlerimi kapatıyorum.

Sessizlik beni selamlıyor. "Ne diyorsun sen? Onun elini mi istiyorsun?"

Evet. Ona aşışım ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Başka biriyle olmasına nasıl izin verebilirim? Kendi lanet kalbimi sökmek istiyorum. Ama onu güvende tutabileceğimi nasıl iddia edebilirim? Geçmişim her an onun için gelebilir. Benden uzakta daha güvende olur.

Ama bunu kendime ne kadar söylersem söyleyeyim, onun

Git.

"Hayır, tabii ki hayır" diye cevap veriyorum.

"Kahretsin, bir saniyeliğine, bana, bir kadınla birlikte olduğunu söyleyeceksin sandım. küçük kız kardeşime aşışım." Akıl almaz bir şeymiş gibi kıkırdıyor. Sanırım öyle, çünkü onu küçüklüğünden beri tanıyorum.

Beni bir pislik yapıyor, değil mi? Ama hissettiklerime engel olamıyorum. Her zaman hissedeceğim şeyi. O benim DNA'mda yazılı. İliklerime kazınmış bir kod gibi. Onsuz var olmak imkansız.

"Bak," diye devam ediyor. "Ben de onu sevmiyorum ama babam... Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Ne beni ne de Iseult'yu dinler. Ama ona başka bir seçenek sunabilirsen, onu güvende tutacak kadar güçlü birini, o zaman kabul edebilir."

İçimden derin bir hırıltı çıkıyor. "Bunun olmasına izin veremem." "O ne yaptı?"

"Onu tartakladı, bileğini bilerek çok sert tuttu. Ben de o piçin parmağını kırdım."

"Güzel. Belki bu ona ellerini kendine saklaması için bir ders olur."

"Bundan şüpheliyim."

"Onu öldürebiliriz," diyor Tynan soğukkanlılıkla. "Ama Reynolds Senior öğrenirse, bu bizi bir savaşın içine sokar."

"Sen ciddisin."

"Onun yanında güvende olmadığını düşünüyorsanız bu da bir seçenek."

"Olmayacak. Ama bana biraz zaman verin. Agresif olmasının yeterli olmaması durumunda babanızın bu anlaşmayı bozmaya karar vermesini sağlayacak bir şeyler bulabileceğimi umuyorum."

"Tamam. Iseult ile konuşacağım. Yani, onu tanıyorsun. Bir anda onun gözüne bir hançer saplamaya hazırdır."

Bir kahkaha attım. Kötü gününde yetenekli bir suikastçıdır. İyi günündeyse... Ona ya da sevdiklerine karşı gelen her orospu çocuğu arkasını kollamalı.

"Biliyorsun..." diyor. "Kız kardeşime karşı bu tür duygular beslememiş olman çok kötü."

"Ne?" Sesim şokla doluyor. "Ne ima ediyorsun lan sen?"

"Sadece söylüyorum. Babam seni oğlu gibi seviyor. Buna açık olacaktır."

Bunu gerçekten söylüyor mu? Geçmişimi bilseydi söylemezdi. Kız kardeşinin ölümüne neden olabilecek çete.

Onun hayatını mahveden kişi ben olamam. Bunu yapmayacağım.

"Onun için çok yaşlıyım ve Reynolds ve benzerleri gibi bağlantılarım yok. Ben bir hiçim."

"Kendini küçümsüyorsun." Kısa bir nefes verdi. "Fark etmez zaten. Onun hakkında böyle hissetmediğin için bu anlamsız bir konuşma,

Hem ben ilişkiler hakkında ne bilirim ki? Hiç ilişkim olmadı ki."

"Nedenmiş o?" Mason'ın geri dönmeye karar vermediğinden emin olmak için görüşümü onun yatakhaneğinde tutuyorum.

"Nesin sen, lanet psikiyatristim mi?"

"Hayır." Kıs kıs gülüyorum. "Sadece bir soru soruyorum. Babanın tek derdi soyunu devam ettirmek değil mi? Bunu talep ediyor olmalı."

"Siktir git, McHale," diye mırıldanıyor.

". Evlenip bir aile kurmak için senin peşinde, değil mi? Yakında emekli olacağını ve seni başa geçireceğini hepimiz biliyoruz. Bunun olacağını biliyordun. Hepimiz biliyorduk."

Patrick yaşıyor ve emekli olmadan önce her şeyin yerli yerine oturmasını istiyor. En büyükleri olarak Quinn ailesine liderlik etmek Tynan'ın hakkıdır.

"Evet, evet. Çeneni kapatıp kendi lanet soyun için endişelenmeye ne dersin?"

"Soyumun benimle birlikte ölmesi en iyisi olur." İçimi çektim. "Bir kadını pisliğime bulaştırıp lanet hayatını mahvetmeye gerek yok."

"Evet... Bir kadından bizim ait olduğumuz türden bir aileyle evlenmesini istemek çok fazla. Bu işten bir çıkarı olmadığı sürece, birisinin bunu isteyerek yapmasına imkan yok."

"Belki şanslıysan, biri senin deli kışını gerçekten sevebilir." "Evet, doğru. Aşk. Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

Sandığından daha fazla.

Kalbim daha hızlı atıyor çünkü gördüğüm onun yüzü. O yeşil gözler parlıyor, o ışıltılı gülümseme. Hepsi benim olan.

O zaman aklım daha kirli köşelere, kulüpteki geceye gidiyor. Ne kadar gergindi. Dilimde bıraktığı tadı. Üzerindeki elbiseyi yırtıp atmayı ve el değmemiş her santimini sahiplenmeyi ne kadar çok istediğimi.

"Asla evlenmeyeceğim," diye mırıldanarak beni yasadışı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ve aşk bir zayıflıktan başka bir şey değildir."

İçimden bir kıkırdama geliyor. "Baban varisler isteyecek. Başka seçeneğin yok."

İnliyor. "Umarım emekli olup beni başa geçirdiğinde her şeyi unuttur."

"Babanla tanıştın mı? Hiçbir şeyi unutmaz ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. Potansiyel eşlerin bir listesini yapmaya başlamanı öneririm, yoksa

Senin için bir evlilik ayarlayacağım."

"Böyle şaka yapma." Bu adamın sesinde ilk kez korku duyduğuma yemin edebilirim.

"Ben ciddiym."

"Siktir git," diye tersliyor. "Yapmak istediğim son şey Brody için işleri daha da karıştırmak. Bana zar zor bakarken eve rastgele bir kadın getirmenin ona bir faydası olmaz. Ve onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım."

Hemen ve Tynan'a acıyorum. Brody, Quinn'lerin karısını öldürdüğünü düşündüğü sırada Raph Marino tarafından öldürülen kuzeninin çocuğu. Tynan devreye girmiş ve sekiz yaşındaki çocuğu evlat edinmiş. Tynan ve kuzeni Aiden yakındılar ve öldüğünde herkesin kalbi kırıldı - intihar eden ve zavallı Brody'yi ebeveynsiz bırakan karısı da dahil.

Travma Brody'nin konuşmayı bırakmasına neden oldu. Tynan ve ailesi ne denerse denesin, hiçbir şey yardımcı olmadı.

"Reynolds'ta kullanabileceğimiz bir şey bulursan bana haber ver." Tynan konuyu değiştirir. "Onun hakkında bizim bilmediğimiz başka ne bulabilirsin bilmiyorum."

"Böyle bir adamın her zaman sakladığı bir şey vardır ve onu bulacak kişi ben olacağım."

Telefonu kapatır kapatmaz, daha önce hiç aramadığım bir numarayı çeviriyorum. Ama Grant Westfield, Gio ve Iseult'nun arkadaşı, etraftaki en iyi hacker, bu yüzden Mason'da bulunacak bir şey varsa, bunu yapacak kişi o olacak.

Grant pis bir milyarder. Şirketi şu anda piyasadaki en iyi cep telefonunu geliştirdi ve yapay zeka ile de bazı çılgın şeyler yapıyor. Sanırım robotlar falan geliştiriyor.

Sesini duymadan önce telefonu birkaç kez çalıyor.

"Evet?"

"Grant, selam. Beni tanıımıyorsun ama ben Devlin M-"

"Kim olduğunu biliyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Sadece Quinn'ler için değil, şahsen benim için."

"Iseult'nun her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Şimdi, bana bu iyiliğin ne olabileceğini söylemeye ne dersin?"

"Bir Mason Reynolds'da bulabileceğiniz her şeye ihtiyacım var. Sana bir fotoğraf göndereceğim."

"Hadi ama dostum. Fotoğrafa ihtiyacım yok." Kıkırdıyor. "Ne kadar pislik arıyorsun?"

"Onunla ilgili bulabileceğiniz her şey. Her mesajı. Sildiği her e-posta. Yaptığı her buluşma, yattığı her kız. Hepsini istiyorum. Her şeyi. Yani *her şeyi*. Ne kadar küçük olduğu umurumda değil."

Bir nefes üflüyor. "Bana ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Eriu ile evlenmesi gerekiyordu. Ve o lanet olası bir pislik, bu yüzden bunu durdurmak istiyorum, ama önce onun hakkında bir şeyler bulmalıyım. En fazla bir ya da iki hafta içinde bana ulaştırabilir misin?"

"Evet, bu kadar zaman yeter de artar bile." "Pekâlâ. Teşekkürler. Sana borçluyum."

"Hayır, yok. Seninle temasa geçeceğim."

Aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonu cebime geri koyup başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

Bu işe yaramak zorunda. Eğer babası ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamazsa, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Onunla evlenmek dışında.

KISIM L 4



ER)U

Kayla burritosundan bir ısırık alırken KAREN ağzına bir tortilla cipsi tıktırıyor. Ben çilekli smoothie'mi yudumluyorum, iki arkadaşım ile birlikte akşam yemeğine çıktığım için mutluyum.

Birkaç gün önce Mason'la yaşadığım olaydan beri hiçbir şey yapmadım.

Onu ve bana ne yapmayı planladığını düşünmeden edemiyorum. Benim hakkımda herkese söyleyebileceği şeyler sadece beni değil, babamı ve ailemizi de küçük düşürür. Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bekâretimi kaybetmezsem, ona kaybetmek zorunda kalacağım ve buna izin vermeyeceğim.

Bana dokunacak bir adam.

Tenimde minik örümceklerin etime tırmanması gibi ürpertiler patlak veriyor.

Neyse ki o günden beri Mason'dan haber almadım. O günden beri Devlin'le de hiç konuşmadım. Tabii ki beni hala takip ediyor ama herhangi bir konuşma yapmayı reddediyor. Sanki beni görmezden geliyor.

Ama yeni olan başka ne var? Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Sanki ne zaman biraz daha yakınlaştık, o daha da uzaklaşıyor. Lokantadaki o anlar, beni besleme şekli... Onları unutamıyorum. En yalnız olduğum gecelerde bu anılar beni sıcak tutuyor.

"Mason'ın seni bekaretini kontrol etmesi için doktora götüreceğini söylediğine inanamıyorum. Eww." Karen'in yüzü buruşuyor, yüz hatları tiksintiyle çarpılıyor.

O gün olanları hem Kayla'ya hem de Karen'a anlattım. Anlatmayacaktım. Kayla'nın endişeleneceğini ve Karen'ın bana bekaretimi nasıl kaybetmem gerektiğini söyleyeceğini biliyordum ve bunları duymak istemiyordum. O zaman değil.

Ama şimdi tüm bunları düşünecek zamanım olduğuna göre, sanırım haklı olabilir. Keşke kaybedebileceğim biri olsaydı. Gerçekten duygular beslediğim biri. Devlin gibi.

"Yemin ederim, bunu benim önümde söylemediği için çok şanslı," diye devam ediyor, bir başka cipsi guacamole'ye batırırken. "Ben olsam suratına yumruğu yapıştırırdım."

"Bunun olduğunu görmek için para verirdim." Kayla gözleri gerginleşmeden önce gülüyor. "Sana zarar vermedi, değil mi? Çünkü eğer yaptıysa, bana söylemelisin."

Bakışlarındaki bir şey daha da koyulaşıyor ve neredeyse havada bir ürperti hissediyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Yapmadı."

Henüz değil... Planladığımı bildiğim şekilde değil.

"En azından Devlin parmağını kırdı." Karen Kayla'ya sırtıyor. "Ne de olsa bir Tanrı var."

Hepimiz gülüyoruz ama bunların hiçbirisi komik değil. Devlin'in yaptıklarından sonra Mason daha da sinirlenecek ve hıncını benden çıkaracak.

Mason benim için doğru kişi değil. Aslında, hiç kimse için doğru kişi değil. Onu görünce kusasım geliyor.

"Bunu yapamam." Yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Bu yüzden sana bekaretini kaybetmenin bu nişandan en iyi yolu olduğunu söyledim."

Ona bakıyorum, hayatımı beni asla sevmeyecek bir adamla geçirme düşüncesi kalbimi çok hızlı çarptırıyor. O kadar çok acıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Şimdi görebiliyorum. Mutsuz. Ağlıyor. Korkmuş.

Neden bunlar benim başıma geliyor? Ben kötü bir insan değilim.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek gördüğüm Devlin. Beni Mason'dan nasıl koruduğunu, beni her zaman nasıl koruduğunu. Onunla her zaman güvendeyim. Bir kocada istediğim şey bu. Babam bunu neden göremiyor?

Kayla, "Eğer istemiyorsanız bekaretinizi kaybetmek değilsiniz," diye ekliyor. "Vücudunuzun ve geleceğinizin kontrolü sizde."

Karen'in yüzü düşerken ben başımı sallıyorum.

"Bak, her zaman en iyi tavsiyeyi vermediğimi biliyorum ve muhtemelen saçma ve süper sürtük olduğumu düşünüyorsun-"

"Ben öyle düşünmüyorum." Elini kendi elime aldım. "Bence cesur ve inanılmazsın ve keşke hep senin gibi olsaydım."

"Aww, bu çok tatlı." Surat asıyor. "Ama bırak da bitireyim, tamam mı?" Yüz ifadesi samimileşiyor. "Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin ve

mutlu olmanı istiyorum çünkü bunu hak ediyorsun. Bu yüzden bekaretini kaybetmen gerektiğini düşünüyorum, çünkü o korkunç adamdan bu şekilde kurtulacaksın. Bekaretini kulüpte kaybetmenin kulağa çılgınca bir fikir gibi geldiğini biliyorum ama başka ne seçeneğin var bilmiyorum."

Çünkü bu delilik. Ben bunu yapamam. Nasıl ?

Ama Mason'la nasıl evlenebilirsin?

Gözleri şu anda göğsümü parçalayan aynı hüznle doluyor.

"Devlin cidden sana yardım etmeyecek mi?" Kayla soruyor. "Yalvarmayı denedin mi?" Melankolik bir gülümsemeye kaşlarını çatıyor.

"Aklıma gelen her şeyi denedim."

"Lanet olası kalın kafalı aptal."

"İşte bu yüzden bunu kulüpte yapman gerektiğini düşünüyorum." Karen'in dikkati aramızda gidip geliyor. "Mükemmel bir yer gibi. Eğer orada yapmazsan, o zaman başka biriyle yapmak zorunda kalırsın ve bu çok daha zor olur. Ama en azından orada maskeni takarsın ve kimse sen olduğunu anlamaz."

Sahibi hariç.

"Kulübü kimin işlettiğini biliyor musun?" Soruyorum ve hemen gözleri parlıyor.

"Neden..."

"Sanırım onunla o gece tanıştım." Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Sanırım o da beni tanıyordu."

"Bekle, ne?!"

Ona kim olduğumu kesinlikle bildiğini söylemek istemiyorum. Kendime de tam olarak itiraf etmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

"Bekle, seninle konuştu mu?" Ağzı açık kalıyor ve dehşete düşmüş görünüyor. "Evet, neden?" Kaşlarımı çattım.

"Tanrım!" diye fısıldıyor, kollarını masaya dayayıp daha da yaklaşıyor. "Tamam, ama Adamdan duyduğuma göre kulübün sahipleri Rus mafyasıymış."

"Ne?!" Çığlık atıyorum, neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Birkaç meraklı göz bana yöneliyor ve ben de hızlanan kalp atışlarımın gerginliğini yatıştırmaya çalışarak onlara özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Neden bana söylemedin?! Asla gitmezdim!"

"Tamam çocuklar, bu tehlikeli." Kayla arkasına yaslanıyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor.

Ama onun asla güvenimi kırmayacağını ve bunları kimseye anlatmayacağını biliyorum. Ona tüm kalbimle güveniyorum.

"İşte tam da bu yüzden sana söylemedim," diye ekliyor Karen. "Kulübün sahibinin kim olduğu kimin umurunda? Bizi öldürtecek bir şey yapmıyoruz ki."

"Aman Tanrım..."

Buna inanamıyorum. Rus mafyası.

Sonra tekrar, ben İrlandalı bir gangsterin kızıyım. Ve şimdi sahibinin kim olduğumu neden bildiği anlaşıyor.

Artık oraya geri dönmemin imkânı yok. Ve bunu düşünüyor olmam bile delilik.

Oraya geri dönmek istememeliydim. Ama bir parçam tekrar gideceğim için heyecanlıydı. Belki de maskeli adamı bir kez daha görecektim, cevap vermeyen adamı. Garip ama kendimi ona çekilmiş hissettim. Belki de o ortamda bulunmanın verdiği illüzyonla transa geçmiştim. Sanki o yere girdiğinizde, kendinizden bir parçayı geride bırakıyorsunuz.

Belki geri dönmeye devam edersem, buna alışırım ve bekaretimi orada kaybedecek kadar cesur olurum. Şimdiden düşündüğümünden fazlasını yaptım.

Tamam, belki bu aptalcaydı. Sanırım Karen beni çok fazla etkiliyor. Belli ki düzgün bir kafayla düşünemiyorum.

Ama düşüncelerim anında o adama geri dönüyor. Nasıl hissettiğini. O uzun, güçlü yapı. Elbisemi kaldırıp istediğini alması. Ama aynı zamanda nazikti.

Tüm bu süre boyunca Devlin'i düşündüm, adını haykırmak istedim ama birinin duymasından korkuyordum. Kalçalarımı birbirine bastırdım ve bunu bana yapanın aslında Devlin olduğunu hayal ettim.

"Oh, hayır." Karen gözlerini kısar. "Kafanda dönen çarkları şimdiden görebiliyorum. Kulübe geri dönmek istemediğini söyleyeceksin, değil mi?"

"Yapmamalı. Sen de yapmamalısın." Kayla ona sert bir bakış atar ama o bunu hızla görmezden gelir.

"İyi olacağız!" Elini havada sallıyor. "Oraya geri dönemem."

"Oh, hadi ama, Eriu. Eğer gerçekten kabul ediyorsan, geri dönmek istiyorsun."

Ben istiyorum. O adamı tekrar görmek istiyorum. Bana dokunan ama tek kelime etmeyen adamı -bir keresinde onu duyduğumu sandığım zaman hariç.

O ses.

Kulağa çok tanıdık geliyordu, tabii ki bu delilik.

Ama bir yabancı gerçekten kendimi tehlikeye atmaya değer mi? Ruslar beni aileme karşı kullanabilir.

"Her yerde tehlike var," diye ekliyor Karen sanki zihnimde bir gezintiye çıkmış gibi. "Bu eğlenmekle ilgili! Ve görünüşe göre eğlence günleriniz sayılı olabilir."

"Yakında kulübe geri dönmeyi planlıyor musun?"

"Döneceğim. Bu hafta sonu."

Oh, Tanrım. Çok yakında.

Kayla başını sallar ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Adam bana etkinlikten bir gün önce gönderilecek olan mesajdan bahsetti," diye ekliyor Karen. "Lütfen benimle geleceğini söyle. Yalnız gitmekten nefret ediyorum."

"Bilmiyorum..."

"Sadece bir kez daha. Eğer gerçekten nefret edersen ya da kendini güvende hissetmezsen, geri dönmek zorunda değiliz."

"Söz mü?"

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Tabii ki doğru karar gitmemek olurdu. Ama ben yine de bunu düşünüyorum.

Kayla elimi tutuyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Endişe yüz hatlarını örüyor.

"Lütfen dikkatli ol. Benim gibi incinmeni asla istemem-" Ama sözleri boğazında düğümleniyor ve çenesi geriliyor.

Bir zamanlar yaşadığı kötülüğün benim de başıma gelmesinden korkuyor.

Kolunu tuttum. "Benim için endişelendiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum."

"Dünyada çok fazla kötü adam var kızlar. Pervasız olmayın."

Sırtını dikleştiriyor ve içkisini eline alıp birkaç büyük yudum yutuyor.

Gözlerim restoranın köşesine, Devlin'in oturup beni izlediği yere kayıyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Aramızdaki çekimi hissetmek için tek bir bakış yetiyor. Yarattığımız bu enerji ciğerlerimdeki havayı boğuyor, tek hissettiğim ve bildiğim hayatımda hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuladığım bu adam olana kadar gözeneklerime nüfuz ediyor.

"Ona bakmayı keser misin?" Karen çıtlar. "Bunun yaklaşan evliliğinden kurtulmana yardımcı olacağını sanmıyorum."

Bakışlarım ona kayıyor. Nefesimi daha da şiddetlendirerek kulübü ve diğer her şeyi düşünüyorum ve başım bu bunaltıcı düşüncelerden dönüyor.

Buradan çıkmam lazım. Düşünmem lazım.

"Bunu düşüneceğim." Hemen gelen garsonumuzu çağırmak için parmağımı kaldırıyorum.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı kızlar?"

"Sadece çek, lütfen." Cüzdanımı almak için el çantama uzanıyorum. "Oh, o zaten halledildi," diye bizi bilgilendiriyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Kim tarafından?"

"Şu beyefendi."

Devlin'i işaret ediyor, o da bir kez başını sallıyor ve beni şaşkınlık içinde bırakarak kaçıp gidiyor.

Neden ödesin ki? Normalde ödemez. Neden şimdi? Bu ne anlama geliyor? Sadece kibarlık mı yapıyor?

Bu düşüncelerin uçuşmasını engelleyemiyorum.

Ben ona bakmaktan kendimi alamayarak ayağa kalkarken Karen gülüyor.

Sandalyesinden kalkarken kulağıma eğiliyor. "Vay, vay, belki de sonunda biri duygularını göstermeye başlamıştır."

Bu o mu? Devlin çözülmesi kolay olmayan bir bulmaca.

Masaya biraz para atıyor ve sandalyesinden kalkıyor. Yanıma yaklaşırken yüzü gergindi. Boğazıma tırmanan sinir yumağını yutuyorum, o yaklaştıkça bedenim ısınıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Elini dirseğime uzatıyor. Bu basit dokunuş beni nefes nefese bıraktı.

"Mm-hmm, hepsi tamam."

Önce bizim gitmemize izin veriyor ve ben onun vücut ısınısını arkamda hissediyorum. O yaklaştıkça nefes almak daha da zorlaşıyor.

Eli aniden sağ kalçamda belirliyor. Dokunuşunun ağırlığından, meme uçlarımla boncuk boncuk oluşundan ve kalçalarımla titremesinden yere yığılmamaya çalışıyorum. Bana dokunmasını seviyorum, içimdeki her şey bunun masum bir şey olmamasını dilese bile.

Ama Devlin her zaman kırılması zor bir kabuk olmuştur ve yapacağım hiçbir şeyin onu kırmaya yeteceğinden emin değilim.

KISIM 5



ER)U

DÖRT DAVG LATER

BUNU CIDDEN YAPIYORUM.

Kendime kulübe geri dönmeyeceğimi söyledim, ama işte buradayım, Karen'ın yurt odasındaki aynada kendime bakıyorum, tekrar ders çalışıyormuşum gibi yapıyorum.

Ev arkadaşı genellikle erkek arkadaşının dairesinde kalıyor, bu yüzden neredeyse burada bile değil, bu da Karen için iyi bir şey.

Devlin yalan söylediğimi anlayacak diye endişeleniyorum. O aptal değil. O zaman ne olacak? Kendimi nasıl açıklayacağım?

Yine de ona bir açıklama borçlu değilim. Ben yetişkin biriyim. Bir seks kulübüne gidip bir grup insanın birbirlerinin beynini sikmesini izlemek istersem, izlerim.

Aklım kısa sürede müzayedeye gitti. Bunu düşündüm. Bekâretimi kaybetmek ve karşılığında para almak en iyi seçenek olurdu. Mason yine de benimle evlenmeye karar verirse, kaçmak için param olacaktı.

"Bu elbise üzerinde çok seksi duruyor." Karen banyoda saçlarını kıvrırken bir yandan da kapı aralığından bana bakıyor.

Seçtiği bu elbiseye bayıldım. Kraliyet mavisi, yakalı ve sırtı tamamen açık bir elbise. Yine de yırtmacı... Yeşil olan gibi kalçamın çok yukarısına denk geliyor. Ama Karen ısrar etti ve genelde onunla tartışmak istemezsiniz.

Elbisesi de aynı derecede güzeldir; daha da yüksek yırtmaçlı, V yakalı ve V sırtlı fildişi boncuklu bir elbise.

"Çok fazla olmadığına emin misin? Bu elbisenin fiyatı bin dolardan fazla." Markanın ve ne kadar olduğunun tamamen farkındayım.

"Annem onları bedava alıyor! Merak etmeyin. Uyum sağlamak için öyle görünmeliyiz. Oradaki en genç insanlar biz olabiliriz!" Dolgun kırmızı dudakları bir sırtışa dönüştü.

"Heyecanınızı kıskanıyorum. Keşke ben daha az gergin olsaydım."

Saç maşasını bırakıyor ve bana doğru yürümeden önce fişini çekiyor. Durduğum yerden onu rahatlıkla görebiliyorum.

"Ailenin içinde çok korunaklıydın," diyor. "Bu yüzden evren seni bana gönderdi."

Gözlerimi deviriyorum ve onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Gitmeye hazır mıyız?" "Evet!"

O maskesini ve el çantasını toplarken ben de yatağımdan eşyalarımı alıyorum.

"Tamam, hadi gidip seni

yatağa atalım." "Ben-"

Ama beni tamamen görmezden geliyor ve odadan dışarı sürüklüyor.

Geçen sefer kullandığımız maskelerin aynısıyla, Adam yanımda olduğu halde çatı katına çıkarıldık.

Asansör çaldığında kalbim daha hızlı atıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan açık kapılardan tanıdık müzik sesi süzülüyor.

Karen elimi tutuyor, muhtemelen ana salona girerken kaçmadığımdan emin olmak için. İnsanlar daha önce olduğu gibi dans ediyor, LED ışıklar etraflarında dolanırken vücutlar baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine bastırılmış.

Tanıdık odaları geçerek ilerliyoruz, zevk sesleri dalga dalga geliyor. Karen bir tanesinde durdu, beni de aynısını yapmaya zorladı.

"Bu çok ateşli!" diye fısıldıyor kulağıma.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, dört ayak üzerine yatırılmış bir kadına bakmaktan kendimi alamıyorum. Ağzında bir tıkaç ve her iki ayak bileğini tutan, bacaklarını ayıran kelepçeli, genişletilebilir bir metal çubuk var.

Adam kolunu Karen'a doluyor ve kulağına bir şeyler fısıldayarak gülmesine neden oluyor. Ne dediğini sormaya zahmet etmedim. Eminim benim kulaklarım için değildi. Bu ilişkide üçüncü tekerlek olmak istemediğimden, bu odanın yanındaki odaya doğru ilerliyorum.

Karen'a baktığımda onun hâlâ o çifti izlediğini görüyorum, bense kendimi iki kişinin olduğu bir odanın önünde buluyorum.

Adam koç boynuzlu siyah bir kafatası maskesi takmış, kadın ise tam yüzlü kırmızı bir maske takmış, bir tür masanın üzerinde yüzüstü yatıyor. Bacakları havada sallanıyor, tavana tutturulmuş bir yayıcı ve kelepçelerle birbirinden ayrılmış durumda. Kolları aşağı bakacak şekilde masanın ayaklarına bağlanmıştır.

Ancak bununla ilgili en çılgın şey, şu anda amina büyük bir sahte penis yerleştiren makine.

Adam kırbacı omurgasından aşağı indirirken kadın zevkle çığlık atıyor.

Bu delilik. Bir makine tarafından bağlanıp becerilmekten nasıl zevk alıyor? Karen ve Adam'a dönmek niyetiyle arkamı döndüm ama tabii ki gitmişlerdi.

Çok güzel.

İşte yine başlıyoruz.

Onları aramak için acele ettiğimde, çelikten yapılmış delicesine uzun bir adama çarpıyorum. Ama o süslü altın maskeyi gördüğümde, o olduğunu hemen anladım.

Kulübün sahibi.

Muhtemelen beni öldürecek olan Rus gangster.

"Görünüşe göre geri döndün, Eriu Quinn."

Ben olduğumu inkâr etmeye cesaret edemem. Buraya adım atan herkesi tanıdığını açıkça belirtti zaten.

Maskesinin altındaki sırtışı görebiliyorum. Neye benzediğini merak ediyorum. "Evet... ama gitmeliyim. Bu bir hataydı."

Başını eğiyor. "Nedenmiş o? Kulübüm hoşuna gitmedi mi?" "Hayır, harika!" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu bana göre değil. Ve eğer benim

babam ya da Devlin öğrenirse, o zaman ölmüş

sayılırım." "Devlin burada olsaydı ne yapardın?" "Ne yapardım?" Nabzım boğazımdan fırladı.

"O... o burada mı? Onu gördünüz mü?" Gözlerim açılıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

O burada olamaz.

"Size sadece bir soru sordum. Ne yapardın? Onu baştan çıkarır mıydın? Başka biri olduğunu düşünmesini mi sağladın?"

"Um, hayır. Onu neden baştan çıkarayım ki?"

"Onu uzun zamandır tanıyorsun. Ona karşı bir şeyler hissediyor olmalısın, özellikle de Mason Reynolds gibi biriyle nişanlıyken."

Aman Tanrım. Bu adam hayatımla ilgili her şeyi biliyor mu?

"Nasıl..."

"Endişelenme Daragaya. Kulübümden ne kadar hoşlandığını Devlin'e söylemeyeceğime söz veriyorum. Biliyorsun..." diyor kulağıma eğilerek, sesi alçak ama karanlık. "Her zaman yeni bakireler arıyoruz. Ve iyi para ödüyoruz. O parayı alıp kaçabilirsin."

Kıkırdıyor ve bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Bakire olduğumu nereden biliyor? Alnımda mı yazıyor?

Bir adım geri atıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse bayılacağım. "Asla yapamam. Babam beni bulur. Ben ailem gibi değilim. Nasıl saklanacağımı bilmiyorum."

"Hmm." Başını sallıyor. "Kız kardeşinden kesinlikle çok farklısın."

"Kız kardeşimi tanıyor musun?"

"Oh, evet. Ona özellikle düşkünüm. Oldukça sinirli biri. Bir kadında buna hayranım." Alaycılığı uğursuz ve tehlike doluydu. "Peki ya şu Mason Reynolds? O daha çok bir böceğe benziyor. Sence de öyle değil mi?"

Katılmıyorum.

Elini cebine atar ve cep telefonunu çıkarır. "Sana bir e-posta gönderdim. Başvuru için gizli bir bağlantı."

"Ne için başvuru?" Sesim titriyor.

"Açık artırma. Mason'ın bakire bir gelin istediğini duydum. Görünüşe göre bir ikilemle karşı karşıyasınız. Ve ben bunları çözme işindeyim."

"I-"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu gerçekten yapabilir miyim?

"Ya biri öğrenirse?" Ben soruyorum. "Ya kazanan kişi bana zarar verirse?"

"Bu konuda katı bir politikamız var. Başvurunuzun bir parçası olarak, sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeyleri yazıyorsunuz. Eğer birisi sizin onaylamadığınız bir şey yaparsa, onun kalıcı olarak uzaklaştırılmasını bizzat ben denetleyeceğim."

"Çıkarma derken, şunu mu kastediyorsunuz..."

Kıkırdıyor ve saklanan duygusuz bir şey var. Aman Tanrım.

Aslanın inine girdim.

"Umarım en azından buradaki sahnelerden birine katılırsınız. Söz veriyorum seni değiştirecek. Şimdi gitmeliyim. Ama size harika bir akşam dilerim Bayan Quinn." Elimi tuttu ve üstünden öptü. "Her zaman bir zevk."

Sonra da takım elbiseli bir şeytan gibi uzaklaşıyor.

DEVLIN

Kulübe dönmesine izin verdiğime inanamıyorum. Ve evet, sadece ben izin verdiğim için burada. Çünkü ben geçen sefer olanlardan daha fazlasını isteyen bir piçim.

Bir kez daha Karen'ın arabasıyla kaçarak kendini zeki sanıyor ama beni alt ettiğini düşünerek eğlenmesine izin vereceğim.

O arkadaşlarıyla kulübe girer girmez, ben de yüzümde maskeyle kapıda oluyorum. Konstantin'in geçen sefer bana verdiğinin aynısı.

Kapıcı mektubu tarıyor, sonra dikkati benimle önündeki tablet ekran arasında gidip geliyor.

"Burada bekle." Bir telsiz çıkarıyor ve Rusça bir şeyler söylüyor.

Harika. Başım belaya girecek, değil mi?

Cihazı cebine geri koyuyor, sonra arkamda toplanan diğerlerini tarıyor.

Binanın arka tarafından bir adam çıkıyor. Sanki görünmekten korkmuyormuş gibi maske takmıyor. Bana doğru yürürken ağzı seğiriyor, dövmeleeri boynundan kafasının yanına kadar uzanıyor.

"Burada istenmiyorsun," diye beni bilgilendirdi. "Git. Fikrimi değiştirmeden önce."

"konuştuğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Artık bir üyeyim."

Dokuz milimetrelik silahını çıkarıp kafama doğrultuyor ve kadınlardan bazıları nefes nefese kalıp içeri kaçıyor.

"İş yapmak için iyi bir yol değil. Patronun ne düşünür?" Kendini beğenmiş yüzünde büyüyen kızgınlığın tadını çıkarırken ağzıma bir gülümseme yerleşiyor.

Konstantin'den biraz daha genç ve biraz benzerlik görüyorum: koyu renk gözler, koyu renk küt saçlar. Bu başka bir Marinov olmalı.

Elimi bel kemerime sokuyorum.

"Eğer o silahı almaya çalışırsan, sen daha silahı alamadan çatıdaki adamlarım beynini yere saçar."

"Belki şansım yaver giderse, sen atışını yapamadan ben taşaklarını uçurmuş olurum."

"Eta suka okhu`el." Kapıcıyla birlikte gülüyor.

"Misafirin varken başka bir dilde konuşmak kibarlık değil." "Sana küçük sürtük dedim." Başparmağını tetiğe bastırarak sırtıyor. Bu kendini beğenmiş orospu çocuğunu öldürmek istiyorum-

"Ah, bakın kim dönmüş." Konstantin ön kapıdan çıkarken tüm konuklar onun önünden kaçışıyor. Maskesini de takmamıştı. "Şimdi, bu gürültü patırtı da ne, Kirill? İyi misafirimize böyle mi davranılır?"

Kirill Marinov. Tabii ya. Düşündüğüm gibi başka bir kardeş. Bu noktada, tüm aileyle tanışacağım. Tanrım, hamam böceği gibiler, her yerden çıkıyorlar.

"Mogu ya yego ubit?" Kirill silahı bana doğrultmaya devam ederken avucum kendi silahımın kabzasını kavriyor.

"Şimdi, bu güzel geceyi kan dökerek mahvetmek istemiyorum, o yüzden arkadaşımız Devlin'i artık bir üye olduğuna göre içeri almaya ne dersiniz?"

"Bu pisliği yarı fiyatına üye yaptınız. Bize borcu var. Ve her kuruşunu ödeyecek." Kirill'in kahverengi gözleri kısılrken ellerim silahımın etrafında sıkıca kıvrılıyor.

Kim olduğu umurumda değil. Eğer dövüşmek istiyorsa, dövüşürüz.

"Görünüşe göre ailemle tanışmaya zor bir başlangıç yaptınız. Anton'un daha iyi biri olduğuna söz veriyorum. Aşağı yukarı." Konstantin'in ağzının bir kenarında minik bir gülümseme beliriyor ve bir parmağıyla kardeşine silahını indirmesini işaret ediyor.

Bir homurtu ve hırıltıyla yapıyor.

"İyi köpek." Kıkırdıyorum.

"Seni orospu çocuğu-" Kirill bana doğru koşuyor, yüzüme bir yumruk atıyor, ben de ona karşılık verip burnunu kırıyorum.

"Yeter!" Konstantin bağırır ve kardeşi durur, ağzından akan kanı silip süpürür.

Tek yapmak istediğim içeri girmek ve gözlerimi Eriu'dan ayırmamak; bu arada, bu aptalla burada sıkışıp kaldım.

"Şimdi, Devlin, paramı yarına kadar alacaksın, değil mi?" Konstantin'in çenesindeki bir kas seğirir. "alacaklı olunmasından hoşlanmam. Bunu iyi biliyorsun."

En iyi arkadaşmışız gibi kolunu omuzlarıma atıyor. Yemin ederim, bu aile psikopatlarla dolu.

"Evet. Kalanını yarın alacağım."

"Gördün mü?" Kızgın kardeşine bir bakış atıyor. "Her şey yolunda. Şimdi içeri girip kadını bulalım." Sözleri bu kez benim içindi.

"O benim kadını değil ve bunu sen de çok iyi biliyorsun."

İçeri girip asansöre bindiğimizde kahkahaları artıyor.

"Gece daha çok genç, dostum. Nereye asla bilemezsin. bakalım. İlk içki benden."

Biz odaya girerken müzik artıyor, insanlar birbirinin üstüne çıkıyor. Buradan nefret ediyorum. Sadece onun için midem kaldırıyor.

Onu takip ettikçe, zihnim beni günah işlemeyi arzuladığım yerlere götürüyor... onunla. Onu duvara yasladığım, avuçlarımı güzel boğazına sardığım yere. Elbisesini yırtıp atıyorum ve ağlamadan önce ne kadarımı sığdırabileceğini görüyorum.

Konstantin göğsüme Tanrı bilir ne içiriyor.

"Na zdorovie." Kendi içkisinin ucunu kaldırır ve bir yudumda boğar.

Ben de aynısını yapıyorum, sıvı boğazımda güzelce yanıyor. "Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

"Önce size bir şey göstermek istiyorum."

Cep telefonunu çıkarıyor ve birkaç tuşa basarak bir video oynatıyor. İlk başta neden sevişen iki insanı izlediğimi anlamıyorum ama sonra fark ediyorum ki...

"Mason?" Kaşlarımı kaldırdım. "Burada mı?"

"Burada değil, hayır. Ama benim L.A. kulübüme sık sık uğramayı sever. Bu maskesiz. Bir kadınla geliyor." Sırıttıyor.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Çünkü kızın kendini neye bulaştırdığını bilmelisin."

"Onun lanet olası bir olduğunun farkındayım. konuda bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değilim ama babasını ikna etmek için videoyu kullanabilirim."

Başını sallıyor ve birkaç saniye içinde telefonum titriyor. Kontrol ettiğimde videoyu indirebileceğim bir sürücünün linkini içeren bir e-posta buluyorum.

"E-postamı nasıl aldığınızı bile bilmiyorum ama teşekkürler. Bana neden yardım ettiğinden emin değilim."

"Sen değil. O." Telefonunu tekrar cebine soktu. "Babamın ona ve ailesine yaptıkları için bunu bir zeytin dalı olarak düşün."

"Sen de bir kardeşini kaybettin."

Çenesi kenetlenir. "Yaptım. Ve bu unuttuğum bir şey değil. Ama ben de Patrick'in aynısını yapardım. Muhtemelen daha kötüsü." Sırıttıyor, sonra

gözleri sertleşir. "Evlen onunla."

"Ne?" Alaycı bir kıs kıs güldüm. "Şimdi de çöpçatanlık mı yapıyorsun, Konstantin?"

"Gözünün önündekini göremiyorsun." Avucunu omzuma koydu. "Sana, dostum, iyi akşamlar."

Uzaklaşmaya başladı. "Bekle, nerede o?"

Ağzı yukarı kalktı. "Eğer onu istiyorsan, bu sefer kendin bulman gerekecek."

Sonra ortadan kaybolur. "Lanet olası Ruslar."

KISIM L 6



ER)U

Karen'ı bulmak için cesetlerin yanından koşarak geçerken müzik çalıyor.
Sahibinin beni tekrar bulduğuna inanamıyorum.

Neden benden etkileniyor?

Cildim sürünüyor. Bu bir hataydı.

Gitmek zorundayım ve gönderdiği başvuruyu kesinlikle silmek zorundayım.

Başka bir yol bulacağım.

Başka bir koridora adım atar atmaz sert bir bedenle karşılaşıyorum.

Yukarı baktığımda, o olduğunu fark ettim. Bana dokunan adam. Bana ilk
orgazmımı yaşatan adam. Unutamadığım kişi.

Yapmasına izin verdiğim şeyi düşününce kendimi kirli hissederek hemen kaçmak
istiyorum.

Ne yapmasını istediğimi.

O bana bakarken, o tanıdık his geri dönüyor ve bundan kurtulamıyorum.
Gözlerine bakmak için ona doğru yaklaşmak istiyorum ama burası karanlık ve
göz rengini seçemiyorum.

Dudakları titriyor ve bana çarptığı için özür diler gibi başını sallıyor.

"Bunun için özür dilerim. Benim hatamdı." Sinirli bir şekilde gülüyorum.

"Kendimi kaybettim.

Yine arkadaş, geçen sefer susmayan kişi ve ben nereye gittiğime dikkat
etmiyordum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor.

*Neden hala orada duruyorsun? Git buradan! Geçen sefer ne olduysa
tekrar olmadan önce.*

Elini uzatıyor, neden bilmiyorum ama tutuyorum.

Neden kendime yalan söylüyorum? Nedenini biliyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum: arzulanan bir kadın gibi.

Devlin.

Yabancı beni çekerken onun düşünceleri zihnimde dağılıyor, sırtım onun önüne dönük, sanki o da benim onun kim olduğunu bilmemi istemiyor, ben de onun benim kim olduğumu bilmesini istemiyorum. Kolu önümde dolaşıyor, sert çıkıntısı sırtımın küçük kısmına baskı yapıyor, bir eli saçlarıma batıyor, başımı geriye çekerken burnu boynumda geziniyor.

Gözlerim kapanıyor ve cildim kızarıyor.

Alçak, gürleyen homurtusuyla dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Üzerimdeki sert elleri çok iyi hissettirirken, ağzı boğazımdan aşağıya doğru fırçalıyor ve kötü şeyler yaparken nabzımın yüksek sesle atmasına neden oluyor.

Vücudum öpülmek, dokunulmak için ağrıyor. Bana en son yaptığı şeyi hissetmek istiyorum. İçimden bir inilti kaçıyor ve ben ihtiyaçla mırıldanırken parmakları daha da aşağıya iniyor, kalçalarımın arasında geziniyor.

Gözlerim açıldığında, şu anda önünde bulunduğumuz odaya bakıyorum. Bir kadın tavandan sarkarken bir adam bacaklarının arasında bir oyuncak kullanıyor.

Arkamdaki adam avucunu içime bastırıyor ve uyarılmam, söndürülmek için yanana kadar büyüyor. O bana dokundukça, kadına neler olduğunu izledikçe, daha derin bir şeye, bu acıyı dindirecek bir şeye daha çok açlık duyuyorum.

Parmak uçları karnımdan göğüslerime kadar vücudumu okşuyor. Başparmağı dik meme ucuma değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor kulağıma, dudaklarımdan baş döndürücü bir inilti çıkarken dişleri kulak mememin etrafına batıyor.

Bir eli elbisemin altından kayarak onları çıplak hissetmeden önce birbiri ardına çimdikliyor. Elini açıkta kalan kumaşın yanından kolayca geçiriyor. Üzerimdeki elleri iyi, çok iyi hissettiriyor ve utancım, hangi tarafın kazandığını bilmeyene kadar zevkle dönüşüyor.

Göğsümü avuçluyor ve usta elleriyle yoğuruyor ve şu anda bunu nasıl istediğim anlatılamaz.

Karşı koymak istiyorum, olan biten bu delilikle, ama çok ileri gitmişim, arkamı onun çok sert ereksiyonuna sürüyorum. Diğer göğsümü avuçluyor ve meme ucumu çekiştiriyor.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyorum, bundan hoşlandığımı fark ediyorum.

Ve ben zevkle inledikçe, o göğüslerime daha çok dokunuyor. Ağzı onların üzerinde nasıl hissedirdi? Dişleri...

Devlin.

Şu anda hayal ettiğim kişi bu. Arkamda o var. Elleri üzerimde. Parmakları kalçama iniyor ve elbisemi yukarı kaldırmaya başlıyor.

Tanrım, onu çok istiyorum.

Gözlerim kapanıyor ve başımı göğsüne yaslıyorum. Homurdanması sadece kalçalarımı onun için genişletmeme neden oluyor.

Geçen seferki gibi iç çamaşırı giymedim. Bu elbiseler çok ince.

Beni parmağı bulduğunda homurdanıyor, tek bir parmağı sıırılsıklam dudaklarımın arasına dalıp çıkarken saçlarımı yumrukluyor.

"Evet, lütfen," diye yalvarıyorum bu yabancıya beni boşaltması için. Karen ya da Adam beni böyle görürse ölebilirim.

"Mm-hmm," diye homurdanıyor ve parmağı klitorisimi okşadığında işim .

Uzun sürmezdi, sadece birazcık ve uçuyor olurdum.

"Durma," diye inliyorum. "Buna ihtiyacım var."

Nefesleri kulağımın kıvrımından geçerek içinden fırlıyor. Dokunuşu sert ama bir şekilde daha yumuşak.

Ve boynundan yayılan koku... Bana Devlin'i hatırlatıyor. Bu olabilir mi?

Hayır. Tabii ki yapmaz. Bunu yapmazdı. Bana bu şekilde dokunmazdı. Burada olmama bile çok kızar ve beni kapı dışarı ederdi.

Adam parmağını içime sokmamaya dikkat ediyor, orgazmı vücudumdan uzaklaştırırken ritmini klitorisimin etrafında hızlı, sonra yavaş tutuyor.

"Aman Tanrım, çok iyi!" Hızını artırmaya başladığında nefes nefese kaldım.

Gözlerim dönüyor, dizlerim bükülüyor ve küçük bir çimdik attığında, kimin duyduğunu ya da gördüğünü umursamadan zevkle çığlık atıyorum. Bu his her şeyi kuşatıyor, sanki bir uçurumdan atılıyormuşum gibi, vücudum iniş için acele ederken hava hızla yüzüme çarpıyor.

Ama yere düştüğümde uyanıyorum. Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor.

Az önce yaptım. Yine yaptım. Bir kulüpte. Herkesin önünde.

Etrafımızda insanlar var ama pek dikkat etmiyorlar. Muhtemelen ev sahibi beni izliyordu, babama ne kadar fahişe olduğumu söylemeye hazırdı.

"BEN..." Kendimi onun elinden kurtardım ve koşmaya hazırlandım.

Az önce üzerimde kullandığı parmaklarını uzatıyor ve dudaklarımın üzerinde gezdirerek ağzımın içine sokmaya zorluyor.

İçgüdüsel olarak emiyorum, gözlerimiz kilitlenirken kendimi tadıyorum. Kalbim küt küt atıyor ama bunun heyecan verici ve ateşli bir yanı var.

Parmaklarını çıkarırken ağzı onaylarcasına yukarı kalkıyor.

"Gitmem gerekiyor. Ben...uh..." Titriyorum ve kığım yanıyormuş gibi dışarı fırlıyorum.

Karen. Karen'a ihtiyacım var. Eve gitmem gerek.

DEVLIN

Kendime bunun bir daha olmayacağını söyledim, ama sadece kendime yalan söylüyordum.

Daha fazlasını istedim. Ondan daha fazlasını. Vücudunu, dilimin üzerindeki tadını. Ona bunu tekrar veren kişi olmak istedim, benden önce hiç hissetmediğini bildiğim bir şeyi.

Ama daha da kötüsü, onu gelmeye zorlayanın başka biri olduğunu düşünüyor.

Bunu ben yaptım. Ben yaptım!

Lanet olsun! Sıradan bir göt herifin amına bunu yaptırdığını düşünmeye devam mı edecek? İçimdeki her şey ona gerçeği söylemek istiyor. Ama bunu yapamam.

İçimden bir hırıltı yükseliyor, ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Ona tekrar böyle dokunmama izin verdiği için o kadının canına okumak istiyorum.

Yurt odasına döndüğünde onu izliyorum, artık normal kıyafetlerle - tayt ve kapüşonlu - iyi bir kız gibi davranıyor, sanki sadece bir kulüpte elime gelmiyormuş gibi.

Binasına girer girmez onu takip edeceğim. Ne yapmayı planladığımdan emin değilim ama onu görmem gerek. O kadar hızlı çıktıktan sonra iyi olduğundan emin olmalıyım.

Ben bir sonrakini beklerken o asansöre biniyor ve yukarı çıkıyor.

Onun katına çıkıyorum ama o çoktan odasına girmiş. Kapıyı bir kez çalıyorum ve birkaç saniye sonra, izlediğim tüm müstehcen filmlerden fırlamış bir görüntü gibi karşıma çıkmasını bekliyorum.

"Devlin?" diye fısıldıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette."

Yoldan çekildi ve ben de içeri girdim.

"Sadece seni kontrol etmeye geldim." Gerçeği söylemeye karar verdim.
"Karen'dan döndükten sonra üzgün görünüyordun."

Omuz silkiyor ama çenesi öyle sevimli bir şekilde sallanıyor ki ona sarılıp her şeyi daha iyi hale getirmek istiyorum.

Kendimi durduramadan onu kollarımla sardım. "Seni tuttum, aşkım."

Göğsüme doğru burnunu çekiyor ve tek yaptığım kalbim duracak gibi olana kadar ona daha sıkı sarılmak oluyor.

Parmaklarımda hâlâ onun uyarılma kokusunu , bana verdiği kokuyu.
Ya da *ona* bunu verdi. Bu cehennem, onun başka biri olduğunu düşünmesi.

Geri dönüp yüzünü iki elimle kavıyorum ve gözlerinde daha fazlasını arıyorum. Her şeyden daha fazlasını. Onu çok seviyorum. Hayat bazen adil değil.

"Sadece kötü bir gün geçirdim." Ağzı inceliyor ve gözleri nemle doluyor.
"Sen..."

"Bana sor," dedim ona.

Çünkü şu anda ona her şeyimi verirdim.

"Benimle kalır mısın? Şu anda yalnız kalmak istemiyorum." Sesi kırılıyor ve onu tekrar bir araya getiren ben olmak istiyorum.

"Evet." Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve bakışlarımız birbirine dolandıkça kalplerimiz de doluyor.

Parmaklarım onunkilerin arasından geçene kadar elim aşağı iniyor ve beni yatağına çekiyor.

Önce o tırmanıyor ve ben de yanına kaymadan önce ayakkabılarımı çıkarıp ceketimi çıkarıyorum. Yastığına uzandığımda yumuşaktı ve tıpkı onun gibi kokuyordu. Benim Eriu'm.

Yüzünü bana dönüyor ve elimin tersi yanağını okşuyor. Kirpikleri titriyor ve dudakları aralanıyor.

"Seni üzen şeyin ne olduğunu söyle."

"Her şey mi?" Gülüyor ama daha çok ağlıyor gibi. "Korkuyorum, Devlin. Onunla evlenmek zorunda kalacağımdan gerçekten korkuyorum ve zamanım tükeniyor."

"Söz veriyorum, bir yolunu bulacağım."

Bana baktıkça, yumuşak, baştan çıkarıcı dudaklarına bakarken onu daha çok öpmek istiyorum.

"Hiç zaman kalmadı," diye fısıldıyor. "Ne olduğunu anlamadan koridorda o adama doğru yürüyeceğim ve bunu yapamam." Gözünün altını kaydırıyor. "Bundan kaçınmak için her şeyi yaparım."

"Mm-hmm." Vücuduna bu kadar yakinken, tatlı amına dokunduğumda ne kadar iyi hissettiğini hatırlayarak tüm duygularımı kaybediyorum.

Yavaşça saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Her şey yoluna girecek. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Devlin..." diye fısıldıyor, parmakları yüzüme uzanıyor, çenemdeki kirli sakalın üzerinde geziniyor.

Kısık bir inilti çıkarıyorum, o bana bu şekilde dokunurken kendimi tutamıyorum. Nefesini tutuyor; şaşkın bakışları sikimin zonklamasına neden oluyor. Farlara takılmış küçük bir geyik gibi. Onu becermek istiyorum.

Ben onu durduramadan ağzını çeneme indiriyor ve küçük bir öpücük konduruyor.

"Tanrım. Ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

Elim başının arkasını kavırıyor ama onu uzaklaştırmak için hiçbir girişimde bulunmuyorum. Bunun yerine, içimdeki şeytan onu tutmak için savaşıyor. Üzerimdeki dudakları ağaçtaki zehirli elmayı tatmak gibi. Şimdi sadece günah işlemek ve sunduğu her şeyi almak istiyorum.

"Bu yanlış." Parmaklarım saçlarına batıyor. "Bunu yapıyor olamayız." Ama sesim içimden geliyormuş gibi çıkmıyor.

Gözleri benimkileri arıyor, kaşları hayal kırıklığıyla kamburlaşmış. "Bunların hiçbiri yanlış gelmiyor."

Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor ve ben de olanları kontrol edemeyerek küçük bir ısırık veriyorum. Ağzıma doğru eğilmeye çalışıyor ama saçlarından bir tutam alıp onu geri çekiyorum.

İniltiyle göğsümü avuçluyor. "Benimle savaşmayı bırak, Devlin. Nasıl olacağını merak etmiyor musun? Birlikte olmamızın?"

"Her zaman." İtiraf kolayca ağzından kaçtı. Gözleri patladı.

"O zaman neden? Neden benimle birlikte olmuyorsun?" diye çok kırılğan bir şekilde soruyor. Ona bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını söylemek için yanıp tutuşuyorum. Hepsi benim suçum.

"Çünkü sen benim gibi biri için fazla iyisin, Eriu. Nasıl bir geçmişim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sana zarar verebilecek türden şeyler."

"Quinn olmak zaten tehlikeli. Biraz daha ne olabilir ki?" Gözleri hüznlenir.

Avucum ensesine düşüyor ve alnı benimkiyle buluşana kadar, nefesleri benim nefeslerim olana kadar, ağzı tüketmek istediğim her şey olana kadar onu kendime getiriyorum.

"Şu anda seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

"O zaman öp beni," diyor. "Sadece bu seferlik. Çünkü ben yaşadığım sürece..." Dudakları benimkileri okşuyor. "Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim, bu yüzden beni şu anda reddetmeye cüret etme."

Lanet olsun. Onu öpemem. Eğer yaparsam, bununla kalmayacak. "Eriu..."

Sesimdeki savaşı fark ediyor ve arkasına dönüp baktığında yüzü öfkeyle doluyor. "Belki de babamdan başka bir muhafız istemeliyim. Belki de bu artık yapabileceğimiz bir şey değildir."

Gözyaşlarına karşı koyuyor ve yataktan kalkmaya çalıştığı anda elim bileğine dolanıyor ve yumuşak bedenini üzerime doğru çekiyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum, açıklanamaz bir sahiplenme kaplıyor içimi. "Tamamen benimsin, beni duyuyor musun?"

Nefesi kesiliyor, ne yaptığımı anlamıyor. Benim de hiçbir yok.

Parmaklarım saçlarına kayıyor ve bakışlarım onunkilere saplanıyor, güzelliği tarafından yutuluyorum, çok fazla tüketiliyorum.

"Devlin..." Titrek, sık bir nefes alıyor.

"Tam buradayım, aşkım." Çenesini kavriyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce gözlerim dolgun ağzında geziniyor, yüzündeki şoku öpüp yok ediyorum, buna havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

Yüzünü iki elimle tutuyor, onu tutkuyla ve ateşli bir özlemle öpüyorum. Sanki dünya sona ermek üzereymiş ve sadece ikimiz varmışız gibi öpüyorum onu.

Dilim içeri giriyor ve onunkiyle birlikte yuvarlanıyor, her şeyi alıyor.

Onu tadarken kendimi öyle kaybediyorum ki, nasıl geri çıkacağımı bilemiyorum. Dişlerim alt dudağını ısırp kemiriyor ve çıkardığı sesler, o kadar kadınsı ve masum ki, tüm kontrolümü kaybetmem için beni baştan çıkarıyor.

Tanrım, beni güçsüzleştiriyor. Buna alışık değilim. Ama olmak istiyorum.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, sikim canlanıyor, sertleşiyor ve hazır hale geliyor, ama bu olamaz. Onun bekaretini öylece alamam.

Onu tatmama izin veriyorum, ağzıyla sevişiyorum ve kendime izin vereceğim tek şey bu. Küçük küçük erotik sesler çıkarıyor ve ben de onu altımda çevirerek sıcak ve istekli kalçalarının arasında sallıyorum.

Kendimi durduramadan uzanıp taytını çekerek aşağı indiriyorum ve üst baldırlarına doluyorum. Bu sefer, onu kimin boşalttığını bilecek.

Ağızıma karşı inliyor, sesler dilimin etrafında lezzetli bir şekilde titreşiyor. Ona bakmak için bir damla geri çekiliyorum ve ruhum çözülüyor.

"Lütfen." Yalvarışı sikimi sarsıyor. "Buna seninle ihtiyacım var. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun-"

Gözlerim kararıyor; ne söylemek istediğini biliyorum. "Neyden sonra?"

Elim yukarı kalkıyor ve boynuna dolanıyor, geniş avuç içim narin boğazını kaplıyor.

"Her şeyden sonra... bilirsin işte... her şeyden sonra?" Sinirle yutkunuyor, nabızı bana çılgınca çarpıyor.

"Hmm." Serbest elimle amını avuçluyorum. "Külotunu mu unuttun, bebeğim?"

Ben masaj yaparken, o inliyor. "Aman Tanrım."

"Böyle çıplak dolaşmayı seviyor musun?" Başparmağımla boğazındaki sütunu dürtüyorum.

"Evet..." diye mırıldanıyor, dişleri alt dudağının etrafında dolanıyor.

"Parmaklarımı tam burada mı istiyorsun? Bu klitorisini ovmamı ve bu tatlı amcığı boşaltmamı ister misin?"

"Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor mu?" diye alaycı bir iniltiyle pantolonunu indiriyor.

Kıkırdıyorum, başparmağımı o noktaya sürtüyorum ve sırtı yataktan tamamen kalkıyor.

"Doğru, öyle. Beni deli ediyorsun. Ve bunun artık sona ermesi için çok uzun zamandır bekliyorum."

Dudaklarım çenesine iniyor ve dirseğimi yatağa doğru indirerek boğazına giden yolu öpüp emiyorum.

Klitorisini okşarken nabızı dokunuşumun altında hızla atıyor, sesi o kadar güzel çıkıyor ki neredeyse ben de boşalıyorum.

"böyle, benim için çılgılık at. Sana ne yapacağımı duyayım, mo stoirín."

Benim dilimi konuşmuyor, az önce ona küçük sevgilim dediğimi bilmiyor. Ama o benim için öyle.

Parmaklarımı içine sokma dürtüsü beni ele geçiriyor ve bununla savaşmak yerine yapıyorum. Girişini ilk boğumuma kadar itiyorum, bekaretini almak için yeterli değil, ama benim için gerildiğini hissetmek için yeterli.

"Tanrım, Devlin! Daha fazla! Lütfen." Tırnakları pazumdaki kaslara batıyor, gözleri benimkilerle kayboluyor.

Parmaklarım biraz daha derine inip içine kıvrılırken başparmağım klitorisinin etrafında daireler çiziyor.

"Kahretsin, çok . Şimdi sikimi bile , değil mi?" Başını sallıyor.

"Alabilirim. Öğreneceğim."

Kıkırdıyorum.

Duvarları beni içine çekerken, "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye tıslıyorum.

"Evet! Oh, Tanrım!" Sırtı kavislendi. "Bu kadar iyi olacağını biliyordum. Sadece sen. Tek istediğim buydu."

Elim tekrar boğazına gidiyor, gözleri daha da fazla arzuyla dolarken sıkıyor.

Çok yakın. Ve geldiğinde onu böyle istiyorum. Avucum boğazına sarılmış, merhametimle. Bu sefer parmağımı kaydırduğımda çığlık atıyor.

"Devlin! Evet! Ben... Ben-"

İnleme şekli... Onu tüketmek istiyorum. "İşte bu kadar. Aferin kızıma. Benim için gel."

Onu çalıştırmaya devam ediyorum, bana ait olan her damlayı istiyorum.

Onun sarsıntılı hareketleri ve duvarlarının dalgalanması beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Sikim özgür olmak, onun ağzını ve amını hissetmek için zonkluyordu. Ama bu onunla ilgiliydi. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum.

Kaygan, sırlıklam ve altındaki çarşafları hissettiğimde, ortalığı dağıttığını anlıyorum.

"Sanırım seni az önce fişkırttım, aşkım." Ağzım kıvrılıyor.

"Ne? Hissettiğim bu muydu? Patlamak üzere olan bir balon gibi mi?"

Göğsü her nefes alışında daha da yükselirken, nefeslerine yetişmeye çalışarak gürleyen bir kahkaha atıyorum. Yanına doğru kayıyorum ve onu göğsüme alıp alnından öpüyorum.

"Bu doğru. Nasıl hissettirdi?"

Çenesini elinin üstüne düşürüyor. "İnanılmaz."

Yine dudaklarımı ısıyorum ve bu lanet pantolonun içinde taşıdığım devasa ereksiyona hiç yardımcı olmuyor. Oraya uzanıyorum ve elimden geldiğince kibarca kendimi yeniden ayarlıyorum.

Hemen fark eder ve dirseğinin üzerinde yükselir.

"Benim yapmamı istediğin..." Sözleri gözlerindeki şaşkın ifadeye takılıyor. Yüzümde bir sırıtma beliriyor. Bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyorum. "Yumuşak ellerinin beni sarmasını istiyor muyum? Güzel ağzını

sikimi emer misin?" Hırıltıyla mırıldandım.

Dilinin ucu, boğazı kurumuş gibi dudaklarını yalıyor.

Benim küçük sirenim. Üzerimde nasıl bir gücü olduğunu bilmiyor olabilir -henüz değil- ama şüphelenmeye başladı. Gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum.

Yavaşça aşağı uzanıyor, eli oraya dokunmakta tereddüt ediyor. "Senin için ne kadar zor olduğunu hissetmek ister misin? Seni ne kadar becermek istediğimi

Çürümüş mü?" Çenesini sert bir avuçla kavıyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Kaç gece uyuyamadığımı bilmek ister misin? Amını sahiplendiğimde nasıl hisseceğini merak ettim."

Yüzü kızarıyor ama başını sallıyor, gözleri her kelimede büyüyor.

Ve o güzel el kalkmış aletime uzanıyor.

Biraz sıkıyor ve derin bir inilti çıkarıyorum, elimi onunkinin üzerine koyup nasıl istediğimi gösteriyorum. Benimkinin altındaki eliyle kavıyor ve okşuyorum ve onun devralmasına izin veriyorum.

"Çok fazla gece oldu, Eriu. Bana yazdığın o ilk mektuptan beri seni istiyorum. Beni ne kadar çok gördüğünü söylediğinde. Ben de seni gördüğümde korkuyordum ve bundan utanıyordum." Parmak eklemlerim yanağını okşuyor. "Sen bir Quinn'din, ben ise bir McHale. Dünyalarımız aynı değildi. Ben hiçbir zaman özel biri olmadım. Ama sen hep özeldin. Ve şimdi bile, seninle bu şekilde birlikte olmak doğru değil, ama artık seni reddedemezdim. Buna gücüm yoktu."

"Sen *özelsin*, Devlin. Böyle söyleme." Kara kaşları çatıldı. "Bu... bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

"Eriu..."

Elini geri çeker. "Hayır! Bana yapamayacağını söyleme. Tanrım! Neden? Bana *tek bir* neden söyle!"

Şakağımı çimdikliyorum. "Yaşlarımız yetmese bile, peşimde sırf bana ulaşmak için seni ya da çocuklarımızı öldürmekten çekinmeyecek insanlar var."

Yüzü bembeyaz oldu.

"Bu doğru. Ben iyi bir adam değilim. Bir şeyler yaptım ve bundan geri dönüş yok. Benim için değil." Onu bir iniltiyle öpüyorum, nabzım hızla atıyor. "Bu yüzden seni korumak için elimden geleni yapıyorum. Ama yemin ederim seni bu nişandan kurtaracağım. Onunla evlenmeyeceksin."

Yanımdaki yatağa sırtüstü düşüyor ve tavana bakıp bıkkınlıkla iç çekiyor.

"Geceyi burada geçirebilir misin?" Vücudu bana dönüyor ve gözleri yine hüznü, kalbimin kırılmasına neden oluyor. "Sadece uyumak için mi?"

Kolumu sırtına doladım ve onu göğsüme çektim. Yanağı, kalp atışlarımın şiddetine dayanıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Uyandığında burada olacağım, söz veriyorum."

Bununla birlikte yerleşiyor, vücudu bana doğru sarkıyor. Kalçasını kaldırıyorum ve hâlâ kalkmakta olan aletimi görmezden gelerek üstümde durmasına izin veriyorum.

Ama vücudunun her santimini üzerimde istiyorum. Bu anın mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum. Çünkü yarın uyanacağız, tüm bunlar unutulacak ve her şey eskisi gibi olacak.

KISIM 7



ER)U

"Peki, sonunda bana dün gece kulüpte neler olduğunu ve neden eve gitmeyi bu kadar çok istediğini anlatacak mısın?" Karen gözleri alışveriş merkezindeki kıyafet raflarıyla benim aramda gidip gelirken bana bilmiş bir bakış atıyor.

"Hiçbir şey olmadı." Parmaklarımı metal bir çubuğun üzerinde asılı duran üst giysilerin arasında gezdiriyorum ve bu sorgulama hattını tamamen unutmasını umuyorum.

Ona dün gece bir değil iki kez orgazm olduğumu söylersem aklımı kaçırdığımı düşünecek, hem de iki farklı erkek tarafından. Ya da bir parti verebilir. Karen'ın ne yapacağı belli olmaz.

Mavi bir bluzu göğsümün üzerinde tutarak bana doğru kayıyor. "Çok seksi. Bunu senin için alıyoruz. Gardırobuna çeki düzen vermeliyiz."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Ver şunu bana."

Ondan alıyorum, nefret de bluzlardan hoşlanan biri değilim.

"Devlin gece kaldı mı?" Bakışları dikkatle bana odaklanıyor, gözlerinde meraklı bir ışıltı var.

O biliyor mu? Nasıl bilebilir? Beni mi gözetliyordu?

"Bunu neden sordun ki?" Kaşlarımı kaldırıyorum, nabzım boğazımda çılgınca bir dans yapıyor.

"Şey..." Çenesini merakla eğiyor. "Seni yurduna bıraktıktan sonra binana geldiğini gördüm ve ertesi güne kadar hiç ayrılmadığına dair içimde bir şüphe var. Yanılıyor muyum?" Ağzı kıvrılıyor.

"Ugh! Çok sinir bozucusun."

Nefes nefese kalıyor, gözleri büyüyor. "Aman Tanrım! Haklıyım, değil mi?" Beni dükkânın köşesine çekerek omzumdan tuttu. "Bana her şeyi anlat."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi bir an için kapatıyorum. "Tamam. Ama bunu çabuk yapmalıyız ve lütfen aşırı tepki verme."

Başı dönüyor. "Aman Tanrım, sikiştiniz mi? Lütfen bana seni becerdiğini söyle!"

"Kapa çeneni!" Onun arkasında, girişte durmuş bizi izleyen Devlin'e bakarken bakışlarım büyüyor.

Dudaklarını büzüyor ama heyecanını zor zapt ediyor.

Onu bir dizi gece elbisesinin arkasına sürüklüyorum ve sert bir nefes alıyorum. "Tamam, ilk tanıştığın kulüpteki hiç konuşmayan adamı hatırlıyor musun?"

"Evet...?"

"Şey... beni orgazm etti sayılır." Yüzümü buruşturdum ve gözlerimi kıstırıp kapattım. "İki kez."

"Ne? Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor.

"Şşşt!" Elimle ağzını kapattım. "Sessiz ol!"

"Tamam, tamam, özür dilerim! Kahretsin, aynı gece iki kez.

Lanet olsun!" "Hayır... sadece bir kez dün gece ve bir kez

de ilk seferde." Ağzı açık bakıyor. "Ve sen bana hiç söylemedin?"

"Bunun olduğunu bile inkâr ediyordum. Sonra kendimi çok suçlu hissettim çünkü o Devlin değildi ve sanki onu aldatıyormuşum gibiydi."

Bana sempatik bir bakış attı. "Onu aldatmıyordun. Çünkü onunla birlikte değilsin. Yani, aferin sana! Ama bunun Devlin'le ne ilgisi var?"

"Ah, doğru ya. Bu..." Şakağımı kaşıyorum. "Dün gece geldi ve ben de kalmasını istedim çünkü kulüpte olanlardan dolayı üzgündüm ve olaylar birbirini izledi ve..."

"Seni becerdi mi?" Sırıttıyor.

"Hayır."

"Ugh!"

"Ama..."

Yüzü heyecanla büyüyor.

"Beni de orgazm etti." Elimi gözlerime götürüyorum.

"Aman Tanrım!" diye fısıldıyor. "Bir gecede iki erkek! Çok gururlandım! Parmaklarını mı yoksa ağzını mı kullandı?"

"Parmaklar! İkisi de yaptı. Bizi duymadan kapa çeneni!"

"Bir şey söyledi mi?" Resmen zıplıyor.

"Benimle birlikte olmayı düşündüğünü ama yaşımız nedeniyle birlikte olamayacağımızı söyledi."

Gözlerini deviriyor. "Erkekler. Ama bu bir başlangıç! Seni istediği anlamına geliyor. Bunu kullanabiliriz."

"Fazla heyecanlanmayalım."

"Çok geç." Elimini tutup beni bir sıra kot pantolona doğru çekti ve ikimiz için de birer tane aldı. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştin bile. Şu haline bak, bir gecede iki erkek tarafından parmaklanıyorsun. Bunun için bir çeşit ödül."

Gülerek alay ediyorum. "Daha bitirmedin mi? Çalışmamız gereken bir sınav var." "Ew. Çalışmak. Tamam. Gidip eşyalarımızın parasını ödeyelim, sonra da kahve."

"Tamam."

Kasaya doğru gidiyoruz, kasiyer kıyafetleri bizim için saklıyor, böylece onları taşımak zorunda kalmıyoruz.

Hepsinin parasını ödedikten sonra dört blok araçlarımıza doğru yola çıktık. Manhattan'daki hemen her üniversite öğrencisi gibi trene binebilirdik ama bu normal ebeveynlerimiz olduğu anlamına gelirdi. Babam toplu taşımaya binmemi istemiyor. Çok tehlikeli, diyor. Bu konuda taviz vermedi. Devlin'in beni gezdirmesini istiyordu ama ben kimseye muhtaç olmamak için kendi arabamın olmasını istiyordum. O savaşı ben kazandım. Elbette Devlin beni hâlâ bir yerlere götürüyor ama ben de kendimi bir yerlere götürüyorum.

Karen'ın annesi de aynı şekilde aşırı korumacı ve onun metroya adım atmasına izin vermiyor. Bu yüzden çoğu yere yürüyerek gidiyoruz. Park yeri bulmaktan çok daha kolay. İşte cehennem böyle hissettiriyor. Sadece bu yerleri bulmak bile 45 dakikamızı aldı.

Devlin sırf kendi arabasını almak zorunda kalmasın diye benim arabamı getirdi. Onun SUV'unu park etmek benim sedanımı park etmekten çok daha kötü olurdu. Kampüste en azından bir park yeri var. Büyük değil ve babamın bize alabildiği özel bir geçiş kartına ihtiyacınız var.

"Tamam, okulda görüşürüz." Karen içeri girip arabayı sürmeden önce ona hızlıca sarılıyorum.

Devlin yanımdayken yolun geri kalanına doğru ilerlemeye başlıyoruz. "Bugün nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Ona baktığımda yanaklarım kızarıyor. Ne zaman aramızda olanları düşünsem utanıyorum.

"İyi, evet, güzel."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyor, yol boyunca sessiz kalırken ben aramızdaki bu gariplikten delicesine rahatsız oluyorum.

Sonunda arabamın önüne geldiğimizde, yolcu tarafına doğru koşuyorum, kapıları tıklatarak açıyorum, Devlin'in şehirde araba kullanmasına izin vermekten çok mutluyum.

Kapıyı açtığımda koltuğumun üzerinde bir not buldum. "Bu çok garip..." Tüyler ürpertici bir his omurgamda geziniyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, tam kapıyı açarken yanıma geliyor.

"Bu da ne..." Gizemli kelimeleri okurken nefesim kesiliyor.

*3o ;o x eall; h ov nLo 3exli> is? Je's a lia'. Jas ^e
colt ;o nLa9 ^e dib co ^iS S'o9^e'? Pa;be ;o sLo ld as
^j .*

Elim titriyor, korku derinliklerine yerleşiyor. Bunu bizim için kim bıraktı?

"Eriu?" Notu elimden kaptı.

Okuduğunda burun delikleri alevlenir ve kâğıt parçasını avucunun içinde buruşturur.

"Bunu kim gönderdi?" Fısıldıyorum, bunların ne anlama geldiğinden emin değilim.

Kardeşi öldü. Ona bir şey yapmış olamaz. Yapabilir ? "Atla. Buradan çıkmamız gerek. Hemen."

"Ne? Neden?"

Onun endişe seviyesi benimkinin yükselmesine neden oluyor. "Soru sormayı bırak ve içeri gir, Eriu."

Anahtarları benden aldı, ama arabayı uzaktan çalıştırdığında, daha önce olmayan bir bip sesi duyuldu.

Gerisi göz açıp kapayıncaya kadar gelir.

Bir saniye sonra, kaldırımda onun yanında duruyordum. Sonra, arabam çılgın bir alevle patlarken beni yoldan itiyor.

Sertçe düşünüyorum, sırtım acıdan zonkluyor. "Devlin!"

Bağırıyorum, ateşten başka bir şey göremiyorum. Lastikler gıcırıyor, araçlar bip sesi çıkarıyor.

Gözlerimi dehşet ve şok içinde kocaman açarak bakarken vücudum titriyor, nefes nefese kalıyorum.

"Devlin!" İyi olduğunu bilmek için ayağa fırlayarak çığlık atıyorum. Arabaya doğru koşuyorum, caddenin ortasında toplanmış bir insan kalabalığının yanından vızıldayarak geçiyorum, trafik her iki tarafta da tamamen durmuş durumda.

"Devlin!"

Yangından bir şey göremiyorum.

Daha fazla cesedin yanından geçerken, onu tepkisiz, alnında büyük bir yara ve başının etrafında kan birikintisi ile beton üzerinde yatarken buluyorum.

"Devlin! Beni duyabiliyor musun?" Avucumu yanağına koyuyorum ve siren seslerinin yaklaştığını fark ediyorum. "Lütfen, lütfen uyan!" Adını tekrar tekrar söyleyerek ağlıyorum.

Ama hareket bile etmiyor. Peki ya nabızı? Sanki yavaş yavaş ölüyormuş gibi zayıf.

Böyle bir şey olamaz. Beni terk edemez. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Daha başlamadan bitmiş olamaz

DEVLIN

"Yardım edin bana!" Gözleri yalvarıyor ama ben hiçbir şey yapamıyorum.

Kardeşim ölecek. Öleceğini biliyorum. Ve yapabileceğim hiçbir şey yok, çünkü bunu ona ben yaptım.

"O sana yardım edemez. Seni bu belaya bulaştıran o." Francis Palmer bıçağı Keegan'ın boğazına dayarken, ben beni tutan adamlarla boğuşuyorum, bir diğeri kafama silah dayamış.

"Bırak onu gitsin! Ne istersen yaparım!"

Francis'in kötü niyetli sırtışı içimi kesiyor ve bunun son olduğunu biliyorum. Kardeşim de ben de öleceğiz. İşleri farklı yapmalıydım. Ona yardım ettiğimi sanıyordum ama onun yerine onu öldüreceğim.

"Lütfen, Palmer. Sadece öldür beni. Bu onun suçu değil!" "Biliyorum. Senin suçun."

"Hayır!"

Oturur pozisyona geçerken gözlerim açılıyor ve kardeşimin ölümünü yeniden yaşıyorum.

"Eriu?" Anında patlamayı hatırlıyorum ve kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki göğsümden fırlayacağına yemin edebilirim.

Ölmüş olamaz!

Etrafıma bakıyorum, nerede olduğumdan ya da onun nerede olduğundan emin değilim. "Eriu!"

Nabzım boynumda atıyor, başım dönerken mide bulantısı beni vuruyor. Bir yataktayım, içimden kablolar çıkıyor, başımın üstündeki lanet ışıklar cehennem gibi parlak.

"Hangi cehennemdeyim ben?" Bu boku kolumdan çıkarmaya çalışarak mırıldanıyorum.

"Sakin olun efendim," diyor bir kadın içeri girerken. Giydiği mavi önlükten hemşire olduğunu düşünüyorum. "Hastanedesin. Siz-"

"Eriu nerede? Onu görmem gerek. Hemen!" Kulaklarımda bir uğultu var ve odaklanabilmek için onu duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Kolumdaki serumu çıkarıyorum.

Ona yakın olmanın onu tehlikeye atacağını biliyordum! Neden onunla bir şansım olduğunu düşündüm ki?

"Bayım! Bunu yapamazsınız! Lütfen sakın olun ki onu kolunuza geri takabileyim," diye homurdanır hemşire. "Aradığınız genç kadını bulması için birini çağıracağım. Sadece lütfen rahatlayın. Yarardan çok zarar verirsiniz."

"Yani yaşıyor mu?" Göğsümde umut fişkırıyor ve dua ediyorum, çünkü onsuz yaşayamam.

"Evet, zarar görmemiş. Artık rahatlayabilirsiniz efendim. Yemin ederim o iyi."

Derin bir nefes alıyorum ve cennetteki kardeşime teşekkür ederek yatağa uzanıyorum.

"Burası hangi hastane?"

Lanet iğneyi damarıma geri soktu.

"Burası özel bir hastane. Doktoru çağıracağım. Lütfen hiçbir yere gitmeyin." Odadan aceleyle çıkmadan önce bana sempatik bir bakış attı.

Cep telefonumu aramaya başladım ama . "Kahretsın!"

Karışmış olmalı. Zihnim o olaya geri dönüyor. Nota. Palmer olmalı. Kardeşimden bu şekilde bahsedecek başka kimse yok.

Artık onun peşinde olduklarını açıkça belirttiklerine göre, tüm bahisler kapandı. Onları ilk ben bulacağım ve nefes alan son Palmer'ı da öldüreceğim.

Uzaktan ayak sesleri geliyor, kapım açılana ve Tynan içeri girene kadar giderek yaklaşıyor.

"Kız kardeşin nerede? Eriu nerede?" Tekrar doğruldum, kalbim hızla çarpıyordu. "O gerçekten iyi mi?"

"O iyi. Senin için çok endişelendi." "Ne zamandır baygınsın?"

"Başını vurdun. Saatlerdir baygınsın. Doktor beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini söyledi. İç hasar olup olmadığını da kontrol ettiler ama sana göz kulak olan biri olmalı çünkü çok şanslısın."

Göğsüm sıkışıyor. Kardeşim olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Ölü ya da diri olmam kimsenin umurunda değil.

"Neredeyim ben?"

"Messinalar Long Island'da kendi hastanelerini işletiyorlar. Yeraltı ve özel, tam da sevdiğimiz gibi. Tıbbi tavsiyelere karşı gelerek sizi yerel bir hastaneden çıkardık ve buraya getirdik."

"Bak, gitmem gerek. Onu tekrar incitmeye çalışmadan önce onları bulmalıyım."

"Kimi bulacaksın?" Kollarını kavuşturur ve gözlerini kısar. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Kahretsin, ona ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bana bir daha asla güvenmeyebilirler. Bir kez sıçan olan her zaman sıçandır ve sıçanlar öldürülür. Ama ben de bunu daha fazla taşıyamam. Beni öldürmek istiyorlarsa, belki de bunu hak ediyordumdur.

"Palmer's. Baban beni işe almadan önce onların ekibiyle birlikte çalışırdım."

Avuç içimin topuğunu kaşlarımın arasına bastırıyorum ve baştan başlıyorum. Ben bitirdiğimde, o bir nefes üflüyor ve sakinleşiyor.

"Tanrım. Şimdi neden daha önce hiçbir şey söylemediğini anlıyorum. Ama babamla konuşmalısın. Hepimiz aynı fikirde olmalıyız."

"Yapacağım." Patrick'in bana bir daha aynı şekilde bakmayacağını bilerek başımı sallıyorum ama ödemem gereken bedel bu. Bunu yeterince uzun süre içimde tuttum. "Ama bunu yapmadan önce Eriu'yu görüp iyi olduğundan emin . İçeri gelmesini söyleyebilir misin?"

"Evet, tabii." Avucunu omzuma . "Ölmediğine . Nefret etmediğim birkaç kişiden birisin."

"Bu senden gelen bir iltifat." Kıkırdıyorum, sonra kaburgalarımındaki acıdan dolayı inliyorum.

Odadan çıkıp gidiyor ve birkaç dakika sonra onu görüyorum ve ciğerlerimdeki tüm hava duruyor. Kapıda duruyor, kapıyı kapatıyor, gözleri ıstırapla parlıyor.

"Devlin," diye ağlıyor, alt dudağı titriyor.

"Buraya gel, aşkım." Elimini uzattım ve burnunu çekerek yatağa ve kollarıma koştı.

Onu elime alır almaz bir iç çekiyorum. Gözlerim kapanıyor ve avuçlarım başının arkasını kavriyor, onu atan kalbime doğru tutuyorum, çünkü o benim kalbim. Saçlarındaki o tanıdık gül kokusunu içime çekiyorum ve onun iyi olduğunu bilmenin huzurunu yaşıyorum.

Gövdemden aşağı vuran acıyı görmezden gelerek daha sıkı çekiyorum.

"Öldüğünü sanmıştım." Geri adım atarken gözleri yaşlarla doldu. "Seni kaybettiğimi sandım."

Yüzünün iki yanını kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum, ruhumun yavaş yavaş çözüldüğünü hissediyorum.

"Ben buradayım bebeğim. Şeytan bile beni alamaz."

Senden uzakta, söylemek istediğim şey bu. Ama ben onu benim yapmayı reddederken bu ne kadar adil olur?

Ağzımı başının üstüne bastırıyorum. "Ağlama. Endişelendiğini bilmekten nefret ediyorum. Özür dilerim."

Beni kırmak üzere olan o ıslak gözleriyle bana bakıyor. "O notu kim yazdı, Devlin? Kim bize zarar vermeye çalışıyor?"

Us....

Ama ben onun endişeleniyorum. Bana ne olacağı umurumda değil.

Ben de ona her şeyi anlatmalıyım. Kardeşime ne olduğunu. Ne yaptığımı. Belki ona anlatırsam, onu neden uzak , reddettiğimi gerçekten anlayacaktır.

"Gençken hırsız ve katillerden oluşan bir çetenin parçasıydım."

Daha dik oturuyor, ben bir tür yargı beklerken devam etmem dikkatle bakıyor. Ama hiç gelmiyor.

Bu kadar kolay mı? Bu kadının sevgisi koşulsuz olabilir mi?

Ama aşk öyle değildir. Asla karşılıksız verilmez. İşleri berbat ettiğimizde, sevdiklerimiz de bizi sevmeyi bırakır.

Bazen oraya ulaşmak için birkaç hata yapmak gerekir, bazen de birinin duygularını değiştirmek için muazzam bir hareket gerekir - sizi görmelerini sağlamak için

Daha önce hiç olmadıkları gibi - ve işte o zaman sevgileri yok olur. Ailemde bunun olduğunu gördüm. Onların aşkı özgür değildi. Onunki de olmayacak. "Bir sürü saçmalık yaptık. Pahalı sanat eserlerini ve mücevherleri çaldık. İncittik. Bunu yapacak çok fazla insan var ve benim sayemde paçayı kurtardık."

Kaşları çatılıyor ve bunun sonumuz olacağına dair korkum artıyor. "Bana güvendiler. En çoğu öyle yaptı. Francis Palmer, baş iki oğlu vardı ve onlardan biri, Roy, beni hiç sevmeydi. Beni attırmaya çalıştı ama Palmer bana kendi çocuklarından çok oğlu gibi davrandı ve sanırım oğlu da bu yüzden gitmemi istedi."

Elimi tutuyor, güven verici bir şekilde sıkıyor. Yaptıklarımı bildiği halde neden bana dokunmak istediğini bilmiyorum.

"Onları ailem olarak görmüyordum. Kardeşim benim tek ailemdi ve her zaman ona göz kulak olurdum. Uyuşturucu işine girip satmaya başladığında federaller bana ulaştı."

Yüz ifadesi kaşlarını çatmaya başladı.

"Benim için iki seçenekleri vardı. Ya çeteyi ispiyonlayacaktım ya da kardeşimin maksimum güvenli federal hapisaneyeye götürülmesine izin verecektim, orada onu öldürteceklerini söylediler."

"Aman Tanrım..." Titriyor.

"Başka bir çıkış yolu bulmaya çalıştım ama başaramadım. Kardeşimi çeteye tercih ettim ve Palmer bunu öğrendi."

"Oh, hayır!" Eliyle ağzını kapatıyor.

"Evet... Onu gözümün önünde öldürdü, sonra da kardeşimi kendi arazisine gömdü."

"Bu... Çok üzgünüm Devlin," diye ağlıyor, kollarını boynuma doluyor, geri tünemeden önce bana bir çocuk gibi sarılıyor. "Onlardan nasıl kaçtın?"

"Bazı ortaklardan biraz yardım aldım. Sonra Doğu Yakası'nda ortadan kayboldum. Bu on iki yıl dayanıyor ama sanırım nasıl kin tutacaklarını biliyorlar."

"Yani şimdi senden intikam almak için beni öldürmek mi istiyorlar?"

"Evet. Kendimi umursamadığımı biliyorlar ama ya sen?" Yüzünü kavıyorum ve başparmağımla ağzının köşesini okşuyorum. "Senin için her şeyi yaparım ve görünüşe göre bunu çok iyi anladılar."

Eli bileğime geliyor, gözleri yeni yaşlarla buğulanıyor. "Böyle zor bir seçim yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

"Benim pisliğime bulaştığın için üzgünüm. Bundan kaçınmak istiyordum ama görünüşe göre buna izin vermeyecekler."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sen saklanacaksın, ben de bulup öldüreceğim." Aldığı nefes ciğerlerinde durur. "Bunu çok kolay söylüyorsun."

"Çünkü bu benim için çok kolay." Bir avucumu kalbimin üzerine koyuyorum. "Ama senin için hissettiklerimi hissetmek? İşte bu cehennem kadar korkutucu, Eriu." Derin bir nefes alırken alnım onunkiyle buluşuyor. "Bu yüzden sana sahip olmama izin veremem. Sana zarar verebilecek çok şey var ve bunun olmasına izin vermeden önce ölürüm."

Alt dudağı titriyor, benimkine çok yakın, tekrar tadına bakabileceğim kadar yakın. Vücudum kan pompalıyor, damarlarımda ona ihtiyaç duyuyorum.

Bir parça uzaklaşıyor ve vücudunu tekrar bedenimde hissetmek için can atıyorum.

"Kalbim her zaman seninle olacak, Devlin McHale. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Küçük bir araba bombası bile." Hüzünlü gülümsemesi ruhumu parçalıyor. "Ama bunu isteyen tek kişi ben olamam. Sanırım buraya kadarmış."

O sözler, derinden kesti. Herhangi bir kurşundan daha acı vericiydi.

Bunu istiyorum.

Ama yapamıyorum, lanet olsun! Neden bunu göremiyorsun?!

Onu incitmekten nefret ediyorum ama bencil olmak ve onu kendime saklamak da doğru değil. Eğer bu çete değilse, başka biri olacak. Ve onun ölümünden de sorumlu olamam. Buna katlanamam.

Vücudumdaki her molekül onu kaybetmemek için savaşa da Eriu Quinn asla benim olmamalıydı.

Ama artık saklandıkları yerden çıktıklarına göre Palmer ve ekibini bulmaya odaklanmalıyım. Kardeşimin ve Eriu'ya yapmaya çalıştıklarının intikamını alacağım.

Yaklaşıyor ve onu kendime çekiyorum, parmaklarım sırtında aşağı yukarı gezinirken ikimiz de sessiz kalıyoruz. Ona bu kadar yakın olmak ve asla benim olmayacağını bilmek cehennem gibi.

Kapı aniden çalınıyor ve o ayağa fırlıyor ve kalbim onu şimdiden özlüyor.

Yüzü kızarıyor ve bir adım daha geri çekiliyor, tam o sırada Patrick içeri giriyor, sertçe aramıza bakıyor.

Dikkati benim üzerimde. "Uyandığına sevindim, oğlum." Kızına yumuşakça gülümsüyor. "Hayatım, bize izin verir misin? Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor."

"Elbette, baba." Utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Güle güle, Devlin."

Patrick o gider gitmez yatağın karşısındaki sandalyeye yerleşir. "Bana neler olduğunu anlat. Tynan konuşmamızın önemli olduğunu söylüyor."

Hızlı bir iç çekişle, benim için bir baba gibi olan tek adamın gözlerinin içine bakıyorum ve ona her şeyi anlatıyorum, bu aileyle aramdaki ilişkiyi ne kadar tehlikeye atabileceğimi umursamadan.

Sıkı bir bakışla bakıyor, çenesinde bir gerginlik var. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Sonunda tekrar konuşmadan önce sonsuzluk gibi geliyor.

"Bize de aynısını yapmayacağınıza nasıl güvenebilirim?"

Ona bakıyorum ve sırtımı dikleştiriyorum. "Çünkü hepiniz benim ailemsiniz ve her biriniz için ölürüm."

Ağzı inceliyor.

"Kardeşimi kurtarmak zorundaydım. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundaydım. Sizin için çalışmam konusunda artık bana güvenmiyorsanız bunu anlarım." Parmaklarımı yan tarafımda kıvırıyorum. "Eğer istediğin buysa beni bir daha görmek zorunda değilsin. Senin affını hak etmiyorum."

"O kadar da dramatik olmayalım." Elini havada salladı. "Ailem konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum. Eğer güvenmeseydim, silahımı çeker ve seni tam burada vururdum. Sadece bunu söylediğini duymak istedim." Ayağa kalkmaya başladı. "Şimdi dinlenmen gerek. Sen gerekli bakımı görürken biz de bu piçlerle ilgileneceğiz. Bu arada Eriu için başka bir muhafız görevlendirdim."

Hayatta olmaz!

"Buna gerek yok. Ben iyiyim." Doğrulup ayağa kalkarken baş dönmesini görmezden gelmek için kendimi zorluyorum.

başka kimseyi istemiyorum. O benim sorumluluğumda.

Gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor ve ayakta kalabilmek için dişlerimi sıkıyorum.

"Bunun gerekli olduğunu söylüyorum. Dinleneceksin ve iyileştikten sonra geri dönebilirsin. O zamana kadar doktor ne derse onu dinleyeceksin. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye .

Yine de hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz. Hiçbir şey.

Kapıya doğru ilerliyor. "Yakında görüşürüz."

Beklediğimden çok daha iyi gitti. Yine de asıl sorun yakında.

Palmer'la tekrar karşılaştığımda, kadınının peşinden geldiğine pişman olacak.

KISIM 18



ER)U

"Arabanın alev aldığına " Yukarı Doğu Yakası'nda bir kafede kahvaltımızı bitirirken Karen başını sallıyor.

Kaza iki gün önceydi ve sanki hepsi bir rüyaymış gibi geliyor. Sanki başka birinin başına gelmiş gibi.

Ama olmadı. Bana oldu. Bize oldu. Tanrım, Devlin ölebilirdi. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Göğsüme bir sızı saplandı.

"Evet... Ben de." Şok olmuş gibi yapıyorum. "Babam itfaiyenin kötü kablo tesisatı olduğuna karar verdiğini söyledi."

Bu doğru değil tabii ki. Babam onlara ödeme yaptı. Iseult öyle söyledi. Görünüşe göre ailemin bağlantıları fark ettiğimden daha derin. Başka kimlere ve ne tür şeyler için ödeme yapmışlar?

Bu beni annemin ölümüne geri götürüyor ve tüm bunlar sona erdiğinde Iseult'a bunu sormayı planlıyorum. Artık çocuk değilim. Kendi anneme ne olduğunu bilmeliyim.

Krem peynirli simidimi bitirip paketini avucumun içinde buruşturuyorum ve kalkıp dışarı çıkmaya başlıyorum.

"Bugün nereye gidiyorsun?" Kahvaltılık burrito paketini ve boş kahve fincanını yakındaki çöp kutusuna atıyor.

"Devlin'i görmeye gideceğim. Bugün hastaneden eve geldi ve yalnız kalmasını istemiyorum." Sabah yememiştir diye ona aldığım simidi aldım.

"Şu haline bak, erkeğinle ilgileniyorsun."

"Kapa çeneni." Dudaklarım titriyor ve onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Eğer o olmasaydı, ölebilirdim."

Yüzü kasvetli bir hal alıyor. "Yapmadığına sevindim." Ağzını büküyor. "Sen benim en sevdiğim kaltaksın."

"Tatlı iltifatın için teşekkürler. Kelimelerle aran her zaman iyi." Ona kocaman sarıldım. "Lütfen yurda dönerken dikkatli ol."

"Neden?" Kaşları çatıldı. "Benim arabamın da havaya uçacağını mı düşünüyorsun?"

O gülüyor ama ben bunu komik bulmuyorum. Peşimde kim varsa onun da peşine düşebilir. Kötü insanlar söz konusu olduğunda, masum yoktur. Herkes av olabilir. Hayatım hakkında bunu öğrenmeye başlıyorum.

"Tabii ki hayır." Nabzım hızlanırken bile güven verici bir gülümsemenin kaymasına izin veriyorum. "Burası şehir. Her zaman dikkatli olmalısın."

Endişemi omuz silkerek geçiştiriyor. "Lütfen. Şehir, metrodaki fareler kadar korkutucu. Zararsızdır. Şimdi git şu seksi korumanı gör." Devlin iyileşene kadar benim yerime geçecek olan Rogue'a bakıyor. "Şimdi, yeni olan mı? O benim."

Ona çapkınca sırtıyor ve küçük bir el sallıyor. Adamın koyu renk gözleri ona dik dik bakıyor ve bizim masamıza yakın bir masaya otururken şişkin kollarını kavuşturuyor.

Kulağıma doğru eğildi. "Sanırım benden hoşlanıyor." "Sen öyle diyorsan."

Kapıya doğru yöneldiğimizde, Rogue ayağa kalktı, iri gövdesi rahatlıkla altı-beş yaşındaydı. Babamın akademisinde görebileceğim biri, küçük ordusundaki seçkin askerler için bir okul. Evet, bir ordusu var. Ve sanırım devasa mülkünü savunmaktan ya da bizi korumaktan daha fazlasını yapıyorlar.

Rogue bizi dışarı kadar takip ediyor ve Karen park ettiğimiz yere kadar uzun bir yürüyüşten sonra arabasına biniyor. Ama Rolls-Royce'una binmeme izin vermeden önce, babamın ekibinden birinin yaptığı küçük dairesel bir cihazı kullanarak arabada böcek ve bomba olup olmadığını kontrol etti.

Artık benim hayatım bu. Her yerde tehlike var. Ve şimdi babam araba kullanmama bile izin vermiyor.

"Tamam Rogue, sanırım güvendesiniz."

"Asla çok dikkatli olamazsınız hanımefendi." Yüzü soğukkanlı.

Yemin ederim babam için çalışan bu adamlara kızgın görünmeleri için para ödeniyor. Memnun kaldığında, binmeme izin veriyor ve sürücü tarafına doğru ilerliyor.

"Sadece Devlin'e gidiyorum."

"Evet, hanımefendi." Motoru çalıştırdı ve bizi Devlin'in dairesinin olduğu Yukarı Batı Yakası'na götürdü.

Otuz dakika sonra, birkaç blok bir yer bulduk ve binasına vardık.

Komplekse girip lobiden Devlin'in kapı zilini çalarken Rogue hemen arkamda.

"Kim o?" Sesi sert ama yatıştırıcı bir karışım. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Benim. Sadece görmek istedim-"

Kapı anında çalıyor ve Rogue'la birlikte aceleyle içeri girip asansöre biniyorum. Ben Devlin'i görmek için yanıp tutuşurken o sessizliğini koruyor ve kapıya bakıyor. Ona sarılmak için. İyi olduğundan emin olmak için.

Ding.

Asansör geldiğinde dışarı fırlıyorum ve doğruca onun dairesine gidiyorum, tam kapısı açılırken kapısını çalıyorum.

Nefes alıyorum ve nefesimi tutuyorum. Başka bir şey yapamıyorum.

Çünkü... üstsüz. Biraz da terli, sanki yeni çıkmış gibi, ki hastaneden yeni çıktığımı düşünürsek bu çılgınca olurdu. Ama bu Devlin, tabii ki.

Avuç içi kapı pervazına çarpıyor, elindeki ve ön kolundaki damarlar zonkluyor, adeta derisini yırtıyor.

Dilim dudaklarımın arasından kayıyor, bedenim gerginleşiyor ve ısınıyor.

Gri eşofman kalçalarından aşağı sarkıyor, derin bir V ortaya çıkarıyor. Ve karın kasları... Sekiz tane sayıyorum ve camdan kesilmiş gibi görünüyorlar.

Konuşmam mı gerekiyor? Şu anda bunu sanmıyorum.

Onu daha önce hiç üstsüz görmemiştim ve kollarında kalın damarlar olan üstsüz bir Devlin, sabahın bu erken saatinde hazır olmadığım bir manzaraydı.

Üst koluna sarılan bandajı özlemiyorum. Orada bir yarası olduğunu fark etmemiştim. Alnında da daha küçük bir gazlı bez var.

Kalbim sıkışıyor, onunla ilgilenmek istiyorum.

"İçeri gel." Gülümsemesi tam mideme iniyor, ağır ve ezici ve beni bakarken yakaladığını biliyorum.

Daha aval aval bakıyorum. Yanaklarım anında ısındı.

Birden tavrı değişiyor ve dikkati adama kayarken bakışları omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. Kafasını koparmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Bu Rogue." Hızlıca adama dönüp bakıyorum.

İkisi de birbirine bakar ve bir şey geçer.

İyi bir şey değil.

Rogue'un ağzı seğiriyor, tabii seğirmek denebilirse. "Tanışmıştık."

Boğazımı temizliyorum, bu dostça olmayan etkileşimi etkisiz hale getirmem gerekiyor. Devlin'in de beni takip etmesini umarak içeri giriyorum.

"Burada işim bittiğinde sana haber veririm. Teşekkürler, Rogue."

Devlin elimi tutuyor, kolumda bir karıncalanma hissediyorum ve beni içeri kadar çekip ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"Bu neyle ?" Rogue'un duymasını istemediğim için fısıldıyorum.

Devlin beni kiraladığı lüks çatı katı dairesine götürürken ellerimizi kilitli tutuyor. Tek yatak odalı ama yaşam alanı ve odaların büyüklüğü devasa ve oldukça pahalı olduğunu biliyorum.

Devlin parası varmış gibi davranan bir adam değil, ama babam için yaptıklarından dolayı çok parası var. Eminim çoğunu da biriktirmiştir.

"Babanın akademisinde birlikte eğitim aldık. Her zaman çok ukalaydı. Ben onu yenene kadar çok iyi olduğunu düşünürdü." Bir kahkaha attı.

"Ondan hoşlanmıyorum ve eminim ki sana atanmasından da hoşlanmıyorum."

İçimde gergin kelebekler uçuşuyor. "Anladım. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, iyi biriydi ve kesinlikle ukala değildi. Belki de sen onu tanıdığından beri değişmiştir."

Kıs kıs gülüyor. "Şüpheliyim."

Beni mutfığa çekerken yüzünü buruşturdu ve neredeyse elimdeki çantayı unutuyordum.

"İçinde ne var?" İçindekilere baktı ve bana o Devlin gülümsemelerinden birini, gerçek adama dair o küçük titreşimlerden birini verdi. Sadece bana gösterdiği.

O gülümsemeleri özledim.

"Sana kahvaltı getirdim." Çantayı kaldırdım ve biraz salladım. "Daha yemedin mi?"

"Hayır..." Nasırlı eliyle çenemi çekiştirerek yaklaşırken sesi alçalıyor ve derinleşiyor. "Ama şimdi aniden acıktım."

Gözlerim açılıyor ve yutkunuyorum. Bakışları yoğun ve amansız bir cesaretle dolu. Ve içindeki bir şey kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, çünkü neredeyse *bana* açmış gibi hissediyorum...

Gözleri benimkileri kavuruyor, ardında bir sıcaklık ve uyanmış bir arzu izi bırakıyor.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim aşkım," diyor ve boğazım kuruyor. O baştan çıkarıcı bariton sesiyle her yerim canlanıyor. "Hoş geldiniz." Sesim daha cılız çıkıyor ama delicesine Gergin ve bana bu şekilde bakması, bana bu şekilde dokunması... O gece aramızda neler olduğunu hatırlamama neden oluyor.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor, yanağımı avuçluyor, dudakları aşağıya iniyor, kolu sırtıma dolanıyor ve bedenimi onunkine doğru kıvrıyor.

Ciğerlerim hareketsiz, ağzının benimkiyle buluşmasını umarak bekliyorum. Başımı sallıyorum, omurgamda bir ürperti oluşuyor.

"Bu çok kötü." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Seni beslemeyi umuyordum."

Cevabımı değiştirmeme izin var mı? Çünkü aniden açlıktan ölüyorum.

Tanrım, neler oluyor? Ve bundan her gün nasıl daha fazla alabilirim?

Karşılık olarak kıkırdaması her yerimi karıncalandırıyor.

"Hadi, sana bir fincan kahve yapayım. Kahveyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Beni mutfığa sürüklüyor, eli elimde ve kalbimin gerçekten gülümsediği bir his mideme düşüyor. Gerçekten gülümsüyor.

Beyaz mermer adanın önüne benim için bir tabure çekiyor ve kalkmama yardım etmek için kalçalarımı kavırıyor. Ama uzaklaşmak yerine orada, açık kalçalarımın arasında kalıyor, avuç içleri dizlerimin hemen üzerinde, tenime masaj yapıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor, boynundaki bir kas patlıyor.

Her nefes verişimde göğsüm yükselip alçalıyor. "Burada olmana sevindim, mo stoirín."

Ben de...

Nefesim kesildi, keşke bana ne dediğini bilseydim. Ben daha sormadan ellerini bırakıp kahve makinesine yöneliyor ve bana bir fincan hazırlamaya başlıyor.

Sırtı esniyor, her siniri dalgalanıyor ve hemen sırtlara karşı bir şeyim olduğunu fark ediyorum. Ya da belki sadece sırtına. Vücudu çok güzel. Sanki Michelangelo tarafından oyulmuş gibi.

Elinde bir kupayla arkasını döndüğünde, beni tezgâhın üzerine çıkarmasını düşündükçe yüzüm ısınıyor. Önüme koyuyor ve karşıma yerleşiyor, getirdiğim yiyecek poşetini açıyor ve simidini açıyor.

Beni ne kadar etkilediğini göstermemeyi umarak hemen dumanı tüten fincanı kapıp içiyorum. "Başın ve kolun nasıl?"

Bir an için yarasına bakıyor. "İyi olacağım. Doktor bandajları birkaç günde bir değiştirmemi söyledi. Yakında çalışmaya da başlayabilirim. Umarım beni çok özlemiyorsundur." Alaycı sırıtişı ciğerlerimdeki tüm havayı buharlaştırıyor.

"Hayır." Omzumu çeviriyorum. "Rogue gayet iyi gidiyor." Gülümsemesi hemen kayboldu.

"Sadece şaka yapıyorum!" Bir kahkaha attım.

"Senin ve Rogue'un birbirinize bu kadar yakın olmanız fikrini o kadar da komik bulmuyorum."

Adam ciddi. Eğer bakışlar
öldürebilseydi... Tekrar
gülmemeye çalışıyorum.

Sandalyemden kalkıp ona doğru yürümeden önce kahvemden uzun bir yudum daha çekiyorum ve yanağındaki kirli sakalı avuçluyorum. "Eğer bu senin kıskançlığınsa, Devlin McHale, hoşuma gitti. Hem de çok."

Bileğimden tutup parmak uçlarımı ağzına götürüyor ve yoğun bakışları benimkilere kilitlenirken onları öpüyor.

Ağzının tenimde bıraktığı hisle keskin bir nefes alıyorum.

"Seninle birlikte olamayacağımı söylemem, başka bir erkeğin sana yakın olma düşüncesinin onun lanet kalbini sökmek istememe neden olmayacağı anlamına gelmiyor. Hiç kimse güvende değil." Ağzının bir tarafı yukarı kalktı.

Onun sözlerinde, sarmalandığım bir battaniye gibi sıcaklık buluyorum. Yine de aynı zamanda üşüyorum. Çünkü onsuz, hep öyle olacağım.

"O zaman kedi kadın olmayı planlamam iyi bir şey." Sıkı, şakacı bir gülümsemeyle çenemi kaldırıyorum.

Bir kıkırdamayla patladı.

"Komik olan ne? Kedileri sevmiyor musun? En az on tane almayı planladığımı bilmeni isterim."

Başını sallarken kahkahası kesiliyor. "Tanrım, uzun zamandır böyle güldüğümü sanmıyorum."

Elimi kalın saçlarında gezdiriyorum ve inleyene kadar çekiyorum, gözlerini kapatıp başını geriye yatırıyor. Ağzı aynı anda hem yumuşak hem de sert görünüyor ve eğilip onu öpmek istiyorum.

Onun yerine, "Gitmeden önce bandajını değiştirebilir miyim?" diyorum.

Onun bana her zaman baktığı gibi ben de ona bakmak istiyorum.

Kaşları çatıldı. "Bunu yapmak ister miydin?"

"Tabii ki." Avucum boynunun yan tarafına yerleşiyor, benimkiyle aynı şekilde atan çılğın nabzını hissediyorum. "Gazlı bezi ve diğer şeyleri nerede bulabileceğimi söyle yeter."

"Ana banyoda, lavabonun altında." O yöne doğru ilerliyorum.

"Eriu?"

"Öyle mi?" O gözler, o hayranlık dolu gözler bana baktığında kalbim hızlanıyor.

"Teşekkür ederim."

Acı boğazımın arkasına yerleşiyor.

Seni seviyorum.

"Sorun değil."

Gözyaşlarımın beni ele vermesini istemediğim için hızla uzaklaşıyorum. Banyoya girer girmez acil durum çantasını almak için diz çöküyorum. Derin bir beş nefes alarak, onunla tekrar yüzleşmeden önce dengesiz duygularımı dengeliyorum.

Hazır olduğumda dışarı çıkıyorum ve onu tezgâhtan uzağa bakarken buluyorum.

Gözleri benimkilerle birleştiğinde, o özlem duygusu, aramızdaki o yoğun bağ geri geliyor. Kalçalarının yanında yerimi bulurken onunla savaşıyorum.

Dirseğini tezgaha dayayıp bana bakıyor ve bu da çalışmamı zorlaştırıyor.

Yavaşça tıbbi bandı açıyorum ve kan dolu gazlı bezi çıkarıyorum.

Kesik derin görünüyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Acıyor mu?"

Başını sallıyor. Ama yalan söylediğine eminim. Olmamasına imkan yok. Ben yeni gazlı bezi paketinden çıkarıp yarasının etrafına yerleştirirken, o da bandı alıp benim için parçalar keserken beni izliyor. Kolunu bitirip başına geçerken bakışlarından kaçıyorum ve vücudumdaki her atomun ateşlendiğini fark ediyorum.

Neden beni böyle izlemek zorunda? Sanki beni kucağına alıp öpmek için can atıyor. Tanrım, bu cehennem.

"Hepsi tamam." Bir adım geri atıyorum ama kolu sırtımın alt kısmına dolanıyor.

"Sağ ol canım. Gerçekten bunu yapmana gerek yoktu." Sıcak nefesi dudaklarımda geziniyor ve ben artık yürüyebilecek durumda olup olmadığımı bile bilmiyorum. "Odana döndüğünde beni ara yoksa endişelenirim."

"Mm-hmm."

yanına düşüyor ve beni kapıya kadar götürmek için sandalyeden kalkıyor, vücudu arkasından yaklaşıyor, sıcaklığı dalga dalga yayılıyor.

Etrafımdan dolanıp kapının koluna uzanıyor ama açmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Her zerrem burada kalmak için savaşmak istiyor ama gitmem gerektiğini biliyorum.

"Sonra görüşürüz," diyorum ve derin bir iç çekerek beni dışarı bırakıyor. Rogue'u tekrar gördüğünde, nefesinin altından hırlıyor.

Gözden kaybolana kadar bizi izlerken bir kahkahayı bastırıyorum.

Ve yemin ederim ki, kapıyı koridorda yankılanan bir gürültüyle kapatırken bir küfür mırıldandığını duyuyorum.

Yata Khaneme geri döndüğümde, Rogue binanın önünde dururken ben içeri giriyorum.

Bugün geciktirdiğim ödevler dışında yapacak şeyim yok.

Şimdi de yapabilirsin. Eminim Karen daha sonra takılmak isteyecektir.

Şifremi girip içeri giriyorum.

Ve bunu yaptığım anda, tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Kapıya geri dönüyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Ne-ne yapıyorsun...?"

"Burada ne işim var benim?" Mason yatağımdan kalktı, yüzünde tehditkâr bir alay vardı. "Nişanlımı görmeye geldim ama evde değildi, ben de kendimi içeri aldım."

"Nasıl?"

Fısıldıyorum.

"Yollarım var."

Elinde büyük bir zarf var. İçinde ne olduğunu sormaya korkuyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni içine hapsediyor ve yüzündeki dehşet verici ifade beni titretiyor.

Bileğimi sertçe yakalıyor, beni yatağa sürükleyip atarken derimi çimdikliyor. Oturduğum yerde kaldım, nefes nefese kaldım ve o

üzerimde yükseliyor, bakışları beni cam gibi kesiyor. Zarfı yırtıp açtı ve fotoğrafları bana fırlattı.

"Şunlara bak!"

Tedirgin bir el ile bir tanesini kapıyorum ve yutkunuyorum, ter alnımı kaplıyor. Başka bir fotoğraf alıyorum ve aynısından daha fazlasını buluyorum.

Karen ve Adam'la ben. Hepimiz maskeliydik. Kulübün içine doğru gidiyoruz. Diğer fotoğrafta Karen ve ben arabasındayız.

"Beni takip mi ettirdin?"

Eğildi ve çenemi tuttu. "Tabii ki yaptım. Üzerine düşeni yapacağın konusunda sana güvenemeyeceğimi biliyordum. Onun yerine, adamım bunları buldu!" Fotoğraflara tiksintiyle baktı. "Fahişe gibi giyinip nereye gidiyordun?!" Elini uzattı ve yüzüme bir tokat attı.

İrkiliyorum, yanarken yanağımı tutuyorum. Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor.

"Ben sadece maskeli baloya gidiyordum. Ben bir şey yapmadım." Yüzündeki ifadeden korkarak burnumu çekiyorum ve Devlin'in burada olmasını diliyorum.

Oh, Tanrım. Bana ne yapacak?

"Yalancı!" Beni saçlarımdan çekip ayağa kaldırdı. "Bu evliliğe ihtiyacım var, seni kaltak! Beni duyuyor musun?!" Saç tellerimi intikamcı yumruğuna kilitledi. "Her şeyi mahvediyorsun!"

"Lütfen," diye ağlıyorum. "Sen... sen beni incitiyorsun."

"Güzel." Mizahsızca gülüyor. "Daha kötüsünü de yapabilirdim. Bu resimleri babana gösterebilirdim. Bırak nereye gittiğine o karar versin. Çünkü sana inanmıyorum. Bu masum bakire rolü gerçek sen değilsin, değil mi?"

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve iğrenç nefesine karışan bira kokusunu alıyorum.

"Yanlış bir şey yapmıyordum. Arkadaşlarımla dışarıdaydım." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

"Eğer seni bir daha oraya giderken yakalarsam, bunun bedelini ödersin."

Beni bıraktığında kafa derimi ovuşturuyorum, acı boynuma vuruyor.

Yatağımdaki fotoğrafları toplayıp tekrar içine yerleştiriyor. "Evlenmeden önce bakire olmam konusunda ciddi miydin?" Nabzım sanki bedenimin dışında yaşıyormuş gibi boğazımdan fırlıyor, ama bilmem gerek. Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce emin olmalıyım.

Avucu boğazıma yapıyor ve öyle sert sıkıyor ki nefes alamıyorum. "Eğer seninle evlenmemem için biriyle yatmaya karar verirsen

Hayatını cehenneme çevireceğim. Seni küçük düşürecekim. Seni alay konusu yapacağım. Herkes Eriu Quinn'in nasıl bir sürtük olduğunu bilsin. Ve kimse sana dokunmayacak. O yüzden devam et. Aklından geçeni yap ve başına neler geleceğini gör."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve gözlerimde birikmeye devam eden nemi kırıştırarak geçiriyorum.

Küçümseyen son bir bakışla dışarı çıktı. O gider gitmez kapıya doğru koşuyorum ve sırtımı sert yüzeye dayayarak hıçkırıklara boğuluyorum.

Ona doğru kayarken, sessizce ağlarken yüzüm dizlerime çarpıyor. Bu şekilde devam edemem. Kimse bana yardım etmeyecekse, ben kendime yardım etmeliyim. Ve eğer hakkımda dedikodu yaymaya karar verirse, bırak yaysın. Bu sadece onun öldürülmesine neden olur.

Gözlerimin altını siliyorum ve burada oturup ağlamanın sorunlarımı çözmeyeceğini bilerek ayağa kalkıyorum. Yatağımdan cep telefonumu alarak e-postalarım arasında aradığım e-postaya doğru ilerliyorum. Kulübün sahibinin bana gönderdiği başvuruya bakarak, sonuna gelmeden önce soruları okuyorum, ince yazılar.

Ağzımın içini çiğneyerek dikkatle terimlere göz atıyorum.

Başvuruyu yaptıktan sonra geri dönüşü yok. Bunu taahhüt ediyorum ve fikrimi değiştiremem.

Fikrini değiştiren kızlara ne oluyor peki?

Ama o kulübün sahibi böyle bir adamken, bilmek istemiyorum. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Açık artırmaya başvuruyor muyum?

Ama bir şeyler yapmalıyım. Bu şekilde devam edemem.

Fikrimi değiştirmeden önce formu dolduruyorum, bir fotoğrafımı ekliyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Bitti. Ben yaptım. Ve anında pişman oldum, midem gerginlikle düğümlendi, ama Mason'ı hayatımdan sonsuza dek çıkarmanın tek yolu buydu.

Cenin pozisyonunda kıvrılıyorum ve bu hayatın yok olmasını diliyorum. Ama bu benim ve onu yaşamaya değer kılmak için elimden geleni yapmalıyım.

Kapım sert bir şekilde çalınıyor ve anında irkilerek uyanıyorum, yatağımda sızdığımı fark ettiğimde nabzım hızlanıyor.

Muhtemelen Rogue'un beni kontrol ettiğini biliyorum ama aklımda Mason'ın başladığı işi bitirmek için geri geldiği var. Kapı şifremi nasıl aldığını hâlâ anlamış değilim.

Bu sefer daha sert bir şekilde başka bir kapı çalındığında elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Eriu! Aç kapıyı."

"Devlin?" Yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken sesime şok dalgaları karışıyor.

Kapıyı açar açmaz, endişeli Devlin beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen iyi misin?"

"Um..."

Alt dudagım titriyor ve parmaklarım boynumu ovuşturuyor. Kendimi top.

Burun genişliyor ve kendini eşiği geçmeye zorlayıp kapıyı kabaca kapatıyor. "Eriu?"

Parmakları çenemi buluyor ve boğazımı incelemek için yukarı kaldırıyor, gözlerinde öfke alevleniyor.

"Kahretsin..." Çenesi seğiriyor. "Sende bir iz mi bıraktı?"

"Ne izi?" , nabzım daha da hızlanıyor. Boynumda bir iz mi var? Olamaz!

"Mason'dı." Zaten biliyormuş gibi söylüyor. "Sana zarar verdi, değil mi?"

Çenem titriyor ve bir hıçkırık serbest kalıyor. Sonra kendimi onun kollarına bırakıyorum ve o da beni tutuyor, kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor. Buna her şeyden çok ihtiyacım vardı.

"Çok özür dilerim. Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum. Ve bir daha kimse seni incitmeyecek. Yemin ederim."

"Lütfen..." Göğsünü geriye doğru itiyorum ve sakın mavi gözlerine bakıyorum. "Lütfen sana zarar verebilecek bir şey yapma."

"Sana elini sürdüğünü ve hala hayatta olup bunu anlattığını bilmek beni ne hale getiriyor biliyor musun?"

"Onu öldürme. Benim için değil."

"Gitmem gerek." Yanaklarımı kavırıyor ve alnı alnımla buluşuyor, ağzı dudaklarıma değiyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Dudaklarını tekrar tekrar hissetmek istiyorum.

Beni şakağımdan öpüyor ve yavaşça içime çekiyor, sanki tadını çıkarıyormuş gibi Ben.

Ona gitmemesini, planladığı şeyi yapmamasını söyleyemedi kapıdan çıktı ve işi bittiğinde ne korkuyorum.

KISIM 19



DEVLETİN

MASON, babasının parasıyla aldığı taşaklarından daha büyük bir evde tek başına yaşıyor. Etrafta sadece üç koruma var ve onları nasıl saf dışı bırakacağıma dair bir planım var.

Trafikte evine varmam sadece birkaç saatimi aldı. Yapmak için geldiğim şeyi yapmadan önce o lanet olası pisliğin geri döndüğünden emin olmalıydım. Kıza zarar verdiğini duyduğumda, lanet olası boğazını kesmek isteyerek yanına koştum. Ama onu kaçırdım.

Artık kaçırmayacağım.

Evin arka tarafında tek başına duran muhafızlardan birine arkadan yaklaşıyorum ve sessizce onu boğazından yakalayıp şakağına bir kurşun sıkıyorum. Atış susturucu tarafından boğuklaştırıldı.

Diğer iki adamın bulunduğu evin önüne doğru süzülüyorum, dokuzum yanımda.

Ayağımın altında bir şey çatlıyor. Belki bir dal.

Boktan.

"Bunu duydunuz mu?" diye soruyor adamlardan biri.

"Hiçbir fikrim yok. Git kontrol . Bir şey bulursan bana haber ver."

"Tamam. Tamam."

İşte .

Ayak sesleri yaklaşır yaklaşmaz bir çalının arkasında hazır ola geçiyorum. Köşeyi döndüğünde, onu şaşırtmayı başarıyorum ve dışarı çıkıyorum, bir kurşun alnını deliyor.

Yüksek bir gümbürtüyle yere düşer.

Mason Reynolds'la aramda bir tane kaldı.

"Hey, orada mısın?" Diğeri bana doğru gelmeye başladı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ortaya çıktığında kafasına doğrultulmuş bir tabancayla orada bekliyorum.

"Bu da ne..." Eli daha kemerine ulaşmadan, bir kurşun gözlerinin arasından geçer.

Cesedinin yanından geçip, beni incitmeye cüret eden piç kurusuna doğru ilerliyorum. Onu.

Sanırım onu ellerini kendine saklaması için uyardığımda blöf düşündü. Kendisi. Sözüünü tutan bir adam olduğumu öğrenecek.

Mason'ın evde olduğunu biliyorum. Hareket algılama cihazımla içeride sadece bir ceset tespit ettim.

Korumalardan birinden bir anahtar kart alarak kapıyı taramak için kullanıyorum ve kapıyı sessizce kapatmaya dikkat ederek kendimi arka tarafa bırakıyorum. Mason'ın nerede olduğunu zaten biliyorum: uzun fuayenin ilerisinde, çalışma odasında dizüstü bilgisayarıyla oturuyor.

Ona arkadan yaklaştırmaya başladığımda beni duymuyor.

Silahım kafasının arkasına doğrultulmuştu. "Lokantada sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Boynunu çevirip bana bakarken vücudu sarsılıyor, dizüstü bilgisayar yere düşüyor. Korkmuş gibi görünmüyor. Henüz değil. Başkalarını kendisinden korkutmaya alışkın.

"Burada ne halt ediyorsun? Muhafızlarım senin kelleni alacak!"

Kanepenin etrafında dönerken kıkırdıyorum, tabanca elimde. "Ne yazık ki senin için hepsi öldü."

"Ne? Onları sen mi öldürdün? Delirdin mi sen?! Sana ne yapacağımı biliyor musun?" Dişlerini sıkıyor.

"Sana lanet olası bir soru sordum, göt herif! Lokantada ona dokunduğunda sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Umurumda değil!" Parmakları kalçasında kıvrılıyor. "Polisi çağırmadan önce evimden defol git. Eğer şimdi gidersen, polisler bunların bir soygun olduğunu söylerim."

Ters ters bakmaya devam ediyorum. "Görünüşe göre hafızan zayıf. Eğer ona bir daha dokunursan eline ne yapacağımı göreceksin demiştim."

Parmakları yavaşça koltuk minderinin altına kayıyor ve ne yapmayı planladığını hemen anlıyorum. Ama benden önce ateş edemeyeceğini bildiğim için ona izin veriyorum.

Tabancasını çıkarır çıkarmaz tetiği çekiyorum ve bir mermi elini delip geçiyor.

"Siktir!" diye sağır edici bir sesle bağırır, silahı ayağına düşer.

Sırtımdaki ip çantamı fırlatıyorum. Akülü testere taşıyanı.

"Lütfen!" diye yalvarıyor, ben çıkarırken gözleri yalvarıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

Kalkıyor ve koşuyor.

"Bu büyük bir hataydı." Bir inilti çıkarıyorum, onu yere atmadan önce kovalıyorum, vücudunun üzerine yerleşiyorum.

Vurduğum eli tuttum ve testereyi çalıştırdım. Yankılanan ses kolundaki tüyleri diken diken ediyor.

Gerçek gözyaşları döküyor.

Şimdi konuşuyoruz...

"Kıpırdama." Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Lütfen, dostum. Lütfen bunu yapma!" Benimle dövüşüyor, bağırarak yardım istiyor ama nafile.

"Onun peşinden gelersen, benim de peşimden gelirsin."

Hiç acımadan bileğini yere sabitledim ve testerenin ucunu bileğine sapladım.

Her yerde kan var. Çığlıkları kilometrelerce öteden duyuluyor. Eti ve kemiği parçalanmış, kırılmış ve paramparça olmuş, ta ki elini avucumun içine alana kadar, tamamen parçalanmış.

"O-o-oh Tanrım!" diye bağırıyor, acı içinde titriyor, göğsü hızlı nefeslerle inliyor.

"Bana ait olana dokunursan olacağı budur. Ve eğer bunu bir daha yaparsan -ona yanlış bir şekilde bakarsan- diğer elini de alırım."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, ben onu bırakıp şömineye doğru giderken kolunu tutuyor. Porselen zeminde kanlar içinde yatıyor ve her nasılsa tüm bunlar olurken beni izliyor. Ki bu iyi bir şey. Bu kısmı kaçırmamasını istemezdim.

Elini şömineye fırlatıyorum, derisi vahşi alevlerde kabarıyor. "HAYIR!" diye bağırıyor ama duymazdan geliyorum.

"Onunla evlenmeyeceksin. Anladın mı?" Şimdi onun üzerinde duruyorum.

"Babana fikrini değiştirdiğini söyleyeceksin."

"Hayır! Lütfen. Yapmak zorundayım!"

"Mecbur musun?" Diz çöküp gömleğini tuttum ve onu ayağa kaldırdım.
"Sen neden bahsediyorsun?"

Ağlamaya devam ettiğinde sabrım .

"Bunun ne anlama geldiğini söylemezsen kan kaybından ölersün."

"Babamı hayal kırıklığına uğratamam. Onun istediğini yapmak zorundayım, yoksa mirasımı alamam! Tanrım, bir doktora ihtiyacım var! Lütfen!"

Gitmesine izin verdim. Bu onun parasıyla ilgili, ha?

Kanepenin üzerinde telefonunu buldum ve göğsüne fırlattım. "Burada olanları birine anlatırsan seni öldürürüm."

Başını çılgınca sallar. "Yapmayacağım. Yemin ederim."

"Kameralarınızın icabına çoktan baktım ve bugünün tüm görüntülerini sildim."

Bokumu alıp arabama geri dönüyorum ve kapüşonumu tekrar başıma .

Eğer bu bana geri dönerse, yüzümde kanlı bir gülümsemeyle cezamı çekeceğim çünkü onun için buna değer.

Mason'la evlenmeyeceğini söylemek için babasıyla bir görüşme ayarlayacağım. Ona yaptıklarından sonra, buna izin vermeyeceğim.

Patrick'in iş için uzakta olması çok kötü. Ama birkaç gün içinde dönecek. Bana onay verdiğinde, Eriu'ya sonunda özgür olduğunu söyleyeceğim.

CKAPTER yani



ER)U

Tebrikler. Sen de .

KELİMELER cep telefonumun ekranında bana Açık artırmaya kabul edilmenin bu kadar hızlı olduğuna inanamıyorum.

E-postanın altında yer alan ve gönderdikleri her metinde kullandıkları logo dışında kulübün logosu olduğuna dair bir işaret yok: kırmızı bir sopanın yer aldığı siyah bir daire.

Ben de varım. Bunu gerçekten yapıyorum! Aman Tanrım! Ne yaptım ben?

Burnumun kenarını çimdikliyorum ve mesajlarıma gidip Devlin'in adını buluyorum.

Mason'ın bana yaptıklarını gördükten sonra beni ne aradı ne de mesaj attı. Rogue'a ondan haber alıp almadığını sordum ama almadı. Beni bu şekilde endişelendirmek Devlin'in yapacağı bir şey değil. Ya ona bir şey olduysa? Son birkaç gecedir neredeyse hiç uyumadım, endişeli ve korkuyordum.

Sabah dersime giderken, en azından bir şeyler biliyordur umuduyla Iseult'yu arıyorum. Mason'ın bana nasıl davrandığını ona söylemekten korkuyorum. Çılgına dönecek ve kesinlikle onu öldürecek.

Kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilir, bunu bizzat gördüm ama benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum. Reynold'ların ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Zaten bir anne kaybettim; başka birini daha kaybedemem.

İkinci çalışta cevap veriyor. "Hey, erken arıyorsun. Bir sorun mu var?"

"Son birkaç gün içinde Devlin'den haber aldınız mı?"

"Hayır. Almalı mıydım?"

"Hayır, sadece merak ettim. Birkaç gün önce gördüğümde beri ondan haber almadım. Mason'la ilgili bir şeyler yüzünden üzgündü, bu yüzden onunla yüzleşmesinden ve bir şeyler olmasından korkuyorum."

"Ne eşyası? Mason bir şey mi yaptı?" Sesi acil ve kesikti. Ona her şeyi anlatmak zorunda değilim ama Devlin'i bulmama yardım edecek kadarını .

Eğer bugün beni aramazsa, onun evine gideceğim ve çılgın kız arkadaş olmayan ben.

"Hayır, Mason sadece... bilirsin işte, Mason."

"Kendini beğenmiş, kibirli bir at pisliği mi demek istiyorsun?" "Madem öyle diyorsun..."

Gülüyor. "Devlin'i bulacağım. Ama Eriu? Mason sana bir şey yaparsa bana söylemeni istiyorum, tamam mı? Söz ver bana."

Gözlerimi kapatıyorum ve yalan söylüyorum. "Tabii ki. Söz veriyorum." "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Göreceksin."

Yaptım bile.

Kulüpten gelen e-posta zihnimde belirliyor.

Yarın bekaretimi açık artırmayla satacağım ve bunu nasıl atlatacağımı bile bilmiyorum.

Ertesi gün derslerimden birinin ardından Profesör Montgomery'nin ofisine uğrayıp bana son kez verdiği kitapları iade ediyorum.

Kapıyı usulca çalıyorum, beni içeri almasını bekliyorum.

"İçeri gel." Beni görür görmez yüzü aydınlandı. "Hey, ?"

"Ben iyiyim." Gülümsemeye zorluyorum ve kaşları çatılıyor. "Neyin var?"

Bana bir şeyler olduğunu anlamak gerçekten bu kadar kolay mı? "Bir şey yok." Sırıtişım genişliyor. "Ben tamamen iyiyim."

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Otur."

Titrek bir nefesle masasının karşısına yerleşip siyah deri koltuğa yaslanıyorum.

"Gerçekten oluyor? Üzgün olduğun belli. Nişan yüzünden mi?" Başımı salladım. "Ona katlanamıyorum."

"Özür dilerim, Eriu." Bakışları sempatikleşiyor. "Yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım."

"Biliyorum. Sanırım bir çıkış yolu bulmuş olabilirim. Sadece en iyi seçenek bu değil. Ama elimdeki tek seçenek bu gibi geliyor."

Vücudum sarkıyor. Çok yorgunum. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bazen zor seçimler yapmak zorunda kalırız ve bazen de değişimi yaratacak olan sadece bunlar olur." Öne doğru eğiliyor. "Sen güçlüsün. Bunu sana hep söyledim."

"Teşekkür ederim." Sırt çantama uzanıyorum ve bana ödünç verdiği kitapları alıp onun önüne koyuyorum. "Bunlar için minnettarım. Çok yardımcı oldular."

"Sevindim. Gelecek hafta sana daha fazlasını getireceğim. Ama dinle, numaramı not al. Bir şeye ihtiyacın olursa beni istediğin zaman arayabilirsin. Geç saatlere kadar uyurum." Ağzı yukarı kalkıyor ve onunla konuşurken kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

O haklı. Zor bir seçim yapmak zorundayım ve bu bana sandığımdan daha pahalıya mal olabilir. Ama Mason'la evlenmek ölümden daha kötü bir kader.

Bana numarasını söyledi, ben de kapıya yönelmeden önce telefonuma kaydettim. "Teşekkürler, Profesör Montgomery."

"Her zaman. İyi günler."

Binadan çıkarken etrafta Rogue'u arıyorum ama beşeri bilimler binasının önünde durduğunu göremiyorum.

"Bu da ne..."

"Eriu," diye sesleniyor biri ve olduğum yerde donup kalıyorum.

O sert, erkeksi tını vücuduma bir ürperti gönderiyor. Bu sesi her yerde tanırım.

"Devlin?" Mutlak bir rahatlama içinde, topuklarımın üzerinde dönerek onu tek parça halinde orada dururken buldum.

Kısa kollu siyah tişörtü kollarındaki her bir sert kas parçasını vurguluyor. Yarım bir gülümsemeyle yaklaştığında boğazım kuruyor.

"Beni aradığını duydum."

Yüzüm kızgınlıkla buruşuyor. "Nerelerdeydin?"

Onu göğsünden sertçe itiyorum, ama adam bir santim bile kıpırdamıyor, sadece mavi gözlerinin dallarıyla buluşan bir eğlenceyle bana bakıyor.

Özür dilemediği için tamamen sinirlenmiş bir şekilde devam ediyorum. "Mason'a ne olduğunu öğrenmek için dün seni aradım ve mesaj attım ama bana hiç geri dönmedin. Öldüğünü sandım!"

Alnındaki yara hâlâ kapalı ama genel olarak iyi görünüyor.

Derin bir nefes alarak aramızdaki mesafeyi açıyor, gözleri şefkatle benimkilere dikiliyor. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim, aşkım."

Ve işte böyle, sıkıntım ortadan kalkıyor.

Parmak eklemleri yanağımı okşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, her yerde hissediyorum. Bana son dokunuşundan bu yana çok zaman geçti.

Dudakları titriyor ve gözleri benimkilerle derinleşiyor. "Dün telefonum bozuldu ve yeni bir tane almak zorunda kaldım. Mesajın hiç ulaşmadı."

"Ah." Gözleri yüzümde geziniyor, tekrar yukarı çıkmadan önce dudaklarıma iniyor, bana kapüşonlu bir şekilde baktığı için endişeyle yutkunuyorum. "Burada ne işin var? Rogue nerede?"

"Artık ona ihtiyacın olmayacak." "Ne? Neden?"

Geri mi döndün?"

"Evet. Hiçbir şey beni senden daha uzak tutamaz."

şeyler söyleyerek bana ne yapıyor? Bana karşı hisleri olduğunu ve birlikte olamayacağımızı bilmek zaten yeterince zor.

"Ama doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

Hatırlatmam sadece kuru bir şekilde kıkırdamasına neden oluyor. "Yeterince dinledim. Dün onu gördüm ve işe geri dönebileceğimi söyledi." Bana karnıma doğru düşen çarpık bir gülümseme veriyor. "Doktor bana inatçı bir katır dedi ama kendimi tekrar havaya uçurmadığım sürece iyi olacağımı söyledi."

Başımı salladım. "Doktoru seni aklaması için zorladın, değil mi?" "Evet."

Şefkatle yanağımı okşuyor ve kaşları çatılıyor. "Beni bilirsin. çok iyi, Eriu Quinn."

"Senin gerçekte kim olduğunu her zaman biliyordum." Bileğini kavriyorum, bakışları yumuşuyor.

Ve kalbim onunla her zaman yaptığı şeyi yapıyor: sadece onun için tasarlanmış bir tempoda atıyor.

Uzun bir nefes çektikten sonra kolunu bana doluyor ve alnını alnıma koyuyor. Ve bunu her yaptığında, sanki evimdeymişim gibi hissediyorum. Sanki sonsuzluk böyle bir şeymiş gibi.

Ama bu gece, bir canavarla evlenmemek için kendimden bir parçayı başkasına vermek zorunda kalacağım.

Ve bunun için şimdiden kendimden nefret ediyorum çünkü o olmayacak.

CHAPTER SL



ER)U

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Karen odasında kulüp için hazırlanmayı bitirirken soruyor.

Hayır. Emin değilim.

Korku dişlerini göğsümde sıkıyor. Bu geceyi nasıl atlatacağım?

Ya incinirsem? Ya bunu yapamazsam? Beni zorlarlar mı?

Aman Tanrım. Bir içkiye ihtiyacım var. Düşüncelerimi uyuşturacak bir şeye ihtiyacım var. "Bunu yapmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?" Ayağım zıplıyor,

yatağının kenarına doğru kayıyor.

"Öyleydim. Ama şimdi gerçekleştiği için senin adına endişeliyim."

Parmaklarını uzun buklelerinin arasından geçirerek bana doğru yürüyor. Siyah elbisesi önden düşük kesimli, yanlardan yukarı doğru uzanan boncuk payetler.

Benimki kan kırmızısı, ince askılı ve tatlı yakalı. Kıvrımlarımı sımsıkı sarıyor ve yere kadar uzanıyor. Saçlarımın kıvrılmış uçları çıplak sırtımı gıcıklayarak beni rahatsız ediyor. Onları omzumun üzerinden atıyorum ve bir nefes çekiyorum.

Yanıma eğiliyor ve bir kolunu sırtıma doluyor. "Bunu yapmak zorunda olmandan nefret ediyorum."

"Evet, dediğin gibi, başka seçeneğim yok." "Mason'ı bir köprüden atamamamız çok kötü."

Homurdanıyorum. "Bu gece bunu yapmadan önce birkaç iğneye ihtiyacım olabilir."

"Oraya vardığımızda içki alırsız. Seni sahneden kaçmayacak kadar sarhoş edeceğim."

Karen'ın bir saattir yaptığı makyajı mahvedeceğimi umursamadan elimi yüzüme götürüyorum.

Bileğimi nazıkçe geri çekiyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor. "Her şey yoluna girecek. Bu sadece seks. Sen istemediğin sürece hiçbir anlamı yok."

"Bu doğru. Sadece seks." Omurgamı dikleştiriyorum ve beni bekleyen cehenneme hazırlanıyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve beni güven verici bir şekilde sıkıyor.

Çantalarımızı alıp kapıdan çıkarken, aşık olduğum adamı ve bunun onun kalbini nasıl kıracağını düşünmemeye çalışıyorum.

Ve benimkini.

Adam'ı da yanımıza alarak kulübe vardık. Yapacağım şeye tanık olacağına inanmıyorum. Her şey yeterince utanç verici, bir de bu eklenince.

Karen'a oraya varmadan önce ona söylememesini söyledim. Bana bakıp beni yargılamasını istemiyorum. Bu beni kirli hissettiriyor.

Ailem benden utanırdı. Düşündükçe yüzüm ısınıyor. Ama hiçbiri istemediğin bir evliliğe zorlanmanın nasıl bir his olduğunu anlamıyor, özellikle de Mason gibi bir adamla.

Babam hayatımın her yönünü kontrol etti. Bu kontrolü geri almamın zamanı geldi.

Açık artırmaya kabul edildiğimde, nerede ve ne zaman rapor vermem gerektiği gibi bir talimat listesi gönderilmişti. Kıyafetleri onlar sağlıyordu, bu yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Bara gidiyoruz ve Adam bize birer kadeh içki ısmarlıyor, ki bu da düşüncelerimi hiçbir şekilde yumuşatmıyor. Yurttan çıkar çıkmaz içime kötü bir his yerleşti ve hiçbir şey onu silemeyecek. Ve eğer daha fazla içersem, kendimi yüzükoyun yerde bulacağım.

Karen beni seks partisi yapılan bir odanın önüne sürüklemeye başlamadan önce Adam eski moda içkisini bitirdi. Altı kişi, takip edilemeyecek kadar çok vücut parçası.

Yirmi dakika sonra ne yapacağımdan başka bir şeye odaklanamıyorum bile. İşte o zaman sahnenin yanındaki kırmızı kapıya gitmem söylendi. Karen bana bakıyor, yüzü sempatik. "Her şey girecek. Göreceksin." Bunun yalan olduğunu bile bile gülümseyerek başımı sallıyorum. Bunların hiçbiri iyi değil. Bekaretimi kaybetmek üzereyim ve bu beni çok korkutuyor.

DEVLIN

Kulübe geri döndü ve yemin ederim bu son olacak. Bugünden sonra, bu iğrenç yerde geçireceği günler sona erecek. Ona maskenin arkasındaki adamın ben olduğumu ve bir daha buraya adım atmasına izin vermeyeceğimi söyleyeceğim.

Barın yanında durmuş, Eriu ve arkadaşlarının benden çok da uzak olmayan bir yerde içki içmelerini izliyorum. Tanrım, bu kız bela arıyor.

Etrafımdan Konstantin'in geçtiğini görüyorum.

"Buradasın. Geleceğini umuyordum."

"Nedenmiş o? Beni vurmak isteyen başka bir kardeşin mi var?"

Kıkırdıyor. "Sen ve o mizah anlayışın. Eminim onlar da seni en az senin onları özlediğin kadar özlemişlerdir. Şimdi, kadeh kaldırmaya ne dersin?"

"Bana içki yok. Arabayı ben kullanacağım."

Bardan bir şişe ve iki shot bardağı alıp birini benim için dolduruyor. "Bir taksi çağır. Bu benim en iyi votkam."

"Eminim muhteşemdir ama sarhoş olamam. Eriu'ya göz kulak olmalıyım."

"Ah, evet, genç sevgilin. Oldukça güzel bir kız. Çekiciliğini görebiliyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerinin içine giderek artan bir öfkeyle bakarken bakışlarım sıkılaşıyor. "Ona güzel deme. Hatta onun lanet adını bile söyleme. Beni anlıyor musun Marinov?"

Kıkırdıyor ve sonra gülümsemesi kayboluyor. "Devlin, Devlin..." Öfkeli. "*Benim* iş yerimdesin ve bana hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

Ona ters ters bakmaya devam ediyorum. "Hakaret değil, söz veriyorum. Ona bulaşma."

"Genç Quinn'i isteseydim şimdiye kadar çoktan benim olurdu." Dudakları aralandı. "Senin aksine, ben istediğimi alırım. Tereddüt etmem. ki onu istemiyorum." Sırtına bir tokat attı. "O tamamen senin, McHale, ama yine de bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın." Kendine bir kadeh daha dolduruyor ve bardağı ağzına götürüyor.

"Ne yaptığım konusunda endişelenme. Sadece ondan uzak dur."

"Onu incitmek gibi bir niyetim yok." Uzaklaşmaya başladı, ama tam o sırada bana döndü. "Oh, bir şeyden bahsetmeyi unuttum. Senin için özel bir sürprizim var. Bence bunu oldukça eğlenceli bulacaksın."

Eğlenmesi boğazını parçalamak istememe neden oluyor. "Benimle taşak geçme Marinov."

"Seni becermek bu akşamki gündemimde yok. Tipim bile değilsin." Başını yana eğiyor, sırtarak alay ediyor. "Ama kimin olduğunu biliyorum."

Eriu'dönüp baktığımda artık orada değildi. Üzerime soğuk bir şey çöktü.

Uğursuz gülümsemesi hiç .

"Nereye gitti o?" Şak diye söyledim.

"Bu sürprizi mahvederdi ve bunun ne eğlencesi olurdu ki?"

Göğsümün derinliklerinde homurdanıyorum. Bir şeylerin peşinde ve bundan nefret edeceğimi biliyorum. Onu bulmak zorundayım.

"O içkiyi içsen iyi olur dostum. İhtiyacın olacak." "Bu da ne demek oluyor?!"

Ama beni cevap almaktan korktuğum bir sürü soruyla baş başa bırakarak uzaklaşmaya başladı bile.

CHAPTER ss



ER)U

"Hadi bakalım, tatlım. Kıyafetlerini çıkar, ben de sana bu elbiseyi giymende yardım edeyim." Sarışın, mavi gözlü bir kadın soyunma odasında soyunmamı bekliyor.

Bana yardım etmek için görevlendirildi. Bana söylenene göre, bütün kızların biri varmış. Sanırım kulübün sahibi hiçbirimizin fikrini değiştirip kaçmayacağından emin olmak istiyor. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kulağa cazip geliyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Oda sıcak olmasına rağmen titriyorum. Kollarım vücudumun etrafında kıvrılıyor ve bunu yapamıyor gibiyim. Onun önünde kıyafetlerimi çıkaramıyorum. Bu çok aşağılayıcı!

"Tatlım, eğer sana söyleneni yapmazsan, patron hayal kırıklığına uğrayacak ve bu olduğunda etrafta olmak istemiyorum."

Uzun, bronzlaşmış bir bacağı diğerinin üzerinden geçirerek yüzünü buruşturuyor. Kırmızı deri koltuktan beni izlerken giydiği tek şey dar siyah bir korse.

Beni dinlemeyince başını sallayıp ayağa kalkıyor ve kasılarak yanıma geliyor. "Bana elini ver."

Titreyerek birini vücudumdan çıkarıyorum, zar zor hareket ettirebiliyorum. Diğer elinin parmaklarını benimkinin üzerinde gezdirerek kendi elinin içine çekiyor ve bana bakıyor.

"Korktuğunu biliyorum. Elbette korkuyorsun. Kızların çoğu öyle ama benim işim sizi olabildiğince rahat hissettirmek. Bunda utanılacak bir şey yok. Burada yok. Aslında, bütün kızlara iyi davranılır. O yüzden iyi bir kız ol ve elbiseni çıkar ya da ben senin için çıkarabilirim. Bu size kalmış."

Gülümsemesine rağmen tavrında soğuk bir şeyler var ve bu beni daha da ürpertiyor.

Bunu yapmak zorundayım. Sinirlerimle savaşmalı ve bu işi bitirmeliyim. Gözlerimi kapattığımda Mason'ı ve bana ne kadar kızgın olduğunu görüyorum.

Kollarımı aşağı indirip yan fermuarı açmaya başlamam için tek gereken buydu.

"İşte bu . Devam et." Dudakları bükülür.

Fermuarı açıyorum ve askılar omuzlarımdan aşağı düşmeye başladığında, onları aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Boncuklu uçlarıma bakarken gözleri kısılıyor, elleri elbiseyi aşağı doğru sürüklüyor, ta ki üzerimde pamuklu bir külottan başka bir şey kalmayana kadar.

"Onlar da." İç çamaşırlarıma bakıyor ve yüzüm pancar gibi . Ama hızlı bir nefesle onları yere düşene kadar çekiyorum.

"Çok güzel." Müstehcen bir şekilde gülümsüyor. "Şimdi bunları meme uçlarına takacağım." Bir çift gözyaşı damlası mücevherli pastili alıyor, göğsüme bastırmadan önce birinden kağıt şeridi çıkarıyor, sonra aynı şeyi diğerine yapıyor.

"Şimdi elbiseni giyelim, olur mu?"

Başımı sallıyorum, midem düğümleniyor. Bana bakışından utanmanın ötesinde bir şey hissediyorum. Tüm bunlar bitene kadar bekleyemem.

Karen'ın dışarıda Adam'la birlikte seyircilerin arasında oturduğunu biliyorum ve şimdiden çok utandım. Beni o sahnede çıplak görecekler.

Aman Tanrım, ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben?!

Kadın transparan beyaz elbiseyi askıdan indirip yaklaşıyor. Açık artırmayı izlerken kızların giydiğini gördüklerimin aynısıydı. Tüm vücudum herkesin görmesi için orada.

"Kollar yukarı, tatlım."

Onu uzatıyor ve ben onları kaldırdığımda üzerime bırakıyor.

"Oldukça çekicisin." Bana yavaşça bir göz attı. "Kazanan çok şanslı bir adam olacak. Ya da kadın."

Baştan çıkarıcı tek bir kaş yukarı kalkıyor ve ben bir köşeye çekilip ölmek.

"Şimdi de masken." Dolaba doğru ilerler ve beyaz bir maske çıkarır. dantel ve göz çevresindeki tüylerle yapılmış.

Giymeme yardım ediyor, sonra parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve saç tellerimi omuzlarımda üzerinde kabartıyor. "Artık hazırsın. Üçüncü kişi sen olacaksın"

Hazırlanman için sana biraz zaman verecek. Eylem tamamlandığında, paranızı almak için buraya geri geleceksiniz. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bulantı boğazımda düğümleniyor. "Gülümse," diyor. "Bugün bir kadın oldun." *Evet. Tabii. Tabii. Bu kesinlikle böyle oluyor.* Kafamın içinde gözlerimi deviriyorum.

"Şimdi gel." Kapıya doğru ilerliyor. "Sahne arkasında beklemeliyiz."
"Tamam."

Korkumu sinirli bir şekilde bastırarak, kılıflarında silahları olan birkaç adamın sıralandığı uzun bir koridorda onu takip ediyorum. Bana dik dik bakmıyorlar ya da rahatsız hissettirmiyorlar, bu da beni rahatlatıyor. Zihinleri, sadece etrafta durup korkutucu görünmeyi içeren görevlerine odaklanmış gibi görünüyor. Oldukça iyi bir iş çıkarıyorlar.

Geniş bir kulis alanına varıyoruz ve burada sandalyelere oturmuş, hepsi gergin görümlü yaklaşık on beş kız sayıyorum. Sarışın bir kadın saçıyla oynuyor, ayağını zıplatıyor. Bir diğeri pipetle kırmızı bir şey içiyor. Muhtemelen likör.

"Bir içki ister misiniz? Ben Esther, bu arada." Omzunun arkasından bana bakıyor. "Sana ne istersen getirebilirim. Şurada bir bar var."

Sol tarafı işaret ediyor ve ben de görüyorum, bir adam Esther gibi giyinmiş bir kadına hizmet ediyor.

"Hayır. Sanırım ben iyiyim. Çok fazla alkolle başa çıkamam."

Gülüyor. "Tabii ki. Pekala, gidin oturun, sıra size geldiğinde bize haber verecekler."

Boş bir sandalyeye koştum ve yanımdaki genç bir kadın bana şöyle bir baktı Ben.

Bütün maskelerimiz ve elbiselerimiz aynı ve onun kahverengi gözlerini görebiliyorum. "Merhaba," diyor. "Ben Susanna. Senin adın ne?"

Bunu ona söyleyemem. Özellikle ismim bu kadar farklıken. başvuruda kendi sahne isimlerimizi seçmemize izin verdi.

"Ben Ellen."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sandalyesini yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Sen de gergin misin? Bütün bu şüphe duyuyorum. Tek istediğim üniversite için para kazanmaktı. Ama bu aptalcaydı ve artık çok geç."

"Özür dilerim."

Onun için üzüliyorum. Ben ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. Para konusunda hiç endişelenmem gerekmedi ama pek çok insan endişeleniyor.

"Sorun yok." Sanki bu her şeyi yoluna sokacakmış gibi daha dik oturuyor. "Yakında bitecek. İkimiz için de."

"Evet. Bu doğru." Ne kadar erken, o kadar iyi.

İlk kız altın maskeli ve siyah korseli bir kadın tarafından çağrılır ve dışarı çıkarılır. Çok geçmeden ikincisi de gelir.

Ve ne olacağını biliyorum.

"Ellen. Uyanmışsın," diye Esther.

Tüm vücuduma buz gibi bir korku dalgası yayıldı. İnsanı olduğu yerde durduran türden.

"Oh, Tanrım..." Fısıldıyorum, bacaklarımı çalışmaya zorlarken dizlerim bükülüyor.

Patronu aramadan önce ayağa kalk ve git.

Susanna "Bunu yapabilirsin," diye beni rahatlatmaya çalışıyor ama hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Yumruğumu kıvrarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Esther yanıma gelip kolunu koluma doladı. "Nefes al, tatlım. İyi olacaksın."

Ne yalan ama.

Beni başka bir kapıya götürüyor ve parlak ışıklar bana saldırıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırptığımda fark ediyorum ki... Bir sahnedeyim, seyirciler arasında bir sürü maskeli yüz var. Yüzlercesi.

Aman Tanrım.

Emcee'nin ağzı kıvrılırken Esther yanımda kalıyor, dikkati bana odaklanıyor.

"Hoş geldin Ellen, üç numaralı yarışmacı. Yazmayı seven ve hayvanlarıyla ilgilenmekten hoşlanan genç ve güzel bir bakire. Çok başarılı bir öğrenci ve derslerini çok ciddiye alıyor."

Elimi tutup havaya kaldırıyor ve beni topuklarımın üzerinde bir kez döndürüyor. "Cinselliğini ortaya çıkarmak istiyor ve belki de bu gece şanslı kazanan bunu yapmasına yardımcı olacak."

Ben tir tir titrerken o bana sırtarak bakıyor.

Gözlerim seyircilerin arasında dolaşıyor ama tanıdığım kimseyi göremiyorum. Karen'i değil. Adam'ı değil. Maskeli adamı bile. Burada çok fazla insan var.

"Açık artırma yüz binden başlayacaktır."

Kahretsin.

DEVLIN

Hangi cehennemde o?!

Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Tavandaki bir düzeneğe asılı olup olmadığını merak ederek odalarda dolaşıyorum. Ya da daha kötüsü, üzerinde başka bir adamın elleri varsa ve bu sefer ben değilsem.

Ama Konstantin'in uğursuz uyarısından sonra, her şeyi beklemek zorundayım. Koridorda ilerlerken, her iki taraftaki odaların yanından geçerek, bir gösterideki gibi oturma yerleri olan daha büyük bir açık alan buluyorum.

Bunun ne olduğundan emin olmadan içeri girdim ve sahnede bir kız gördüm ve... Hayır...

Nabzım kulaklarımda zonkluyor. "Eriu?"

Ama o sahnede sığır gibi sergilenirken, lanet olası transparan bir elbise giyerken, lanet olası meme uçları yapay elmaslarla kaplıyken kimse beni duyamaz.

"Üç yüz bin." Kırmızı şeytan maskeli bir adam açık artırma numarasını yükseltiyor.

"Ne oluyor lan?" Kalbim hızla çarpıyor ve ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, elim kılıfımdaki silahın üzerinde.

Neye teklif veriyorlar?

"Beş yüz," diye sesleniyor başka biri.

Ve sayılar bir milyona ulaşana kadar artmaya devam ediyor.

Bir kadının yanında duran adamlardan birinin kolunu tutuyorum. "Bu da ne böyle?"

Ağzı seğiriyor ve onunki de seğiriyor. "Açık artırma. Bekaretlerini satın alabilirsin."

FECK!

Bunu yapamaz! Buna izin vermeyeceğim.

Boynumda bir damar zonkluyor, iki koltuk arasındaki odanın ortasına doğru yürürken yumruğum yanımda kıvrılıyor. Ve işte o zaman beni gördü.

Ama benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, değil mi? Ben yine bir yabancıyım.

Uzun sürmeyecek. Kendini kimseye satmasına izin vermeyeceğim. Asla. Kendini ona layık gören her piçi sakatlayıp öldüreceğim.

Ellerim silahımın etrafında sıklaşıyor, kalp atışlarım boğazımda dört nala atıyor. Burada birini öldürürsem ne olacağını biliyorum. Konstantin beni öldürürdü.

Ama şu anda yaşasam da ölsem de umurumda değil çünkü onu korumaya yemin ettim ve bunu yapmalıyım.

"Üç milyon dolar," diye sesleniyor derin Rus aksanlı bir adam ve kadının sesli soluğu yankılanıyor.

Ona dokunmayacak. Şansı bile olmayacak.

Ayağa kalkıp ona sahip çıkmaya hazırlanırken sinsice yaklaşıyorum. "Bir kere gidiyorum..."

Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce dikkat dağıtmayı ve Konstantin'i bir şekilde ikna etmeyi umarak sahneye doğru koşuyorum.

Gözlerim onunkilere takılıyor ve yemin ederim kanlı maskemi çıkarıp ona kim olduğumu söylemek istiyorum. Ama şu anda bunu düşünemiyorum bile. Tek yapabildiğim bunu nasıl sonlandıracağıma konsantre olmak.

"Kesin şu saçmalığı!" Sesleniyorum ama birkaç bakış dışında herkes beni görmezden geliyor.

Bir adım geri çekiliyor, vücudu gözle görülür şekilde titriyor ve çevremden birkaç muhafızın bana doğru hışımla geldiğini görüyorum.

"İki kez gidiyorum."

"Konstantin! Buna bir son versen iyi olur!"

Ondan bahsettiğim için daha fazla insan merakla bana doğru dönüyor.

Ama o hiç gelmiyor.

"Satıldı! 3762 numaraya."

Gerisi göz açıp kapayıncaya kadar gelir.

Silah saniyeler içinde patladı ve kazanan sahneye doğru ilerlerken vücudum öfkeyle çalkalanıyor.

"Sakın ona dokunma!" Kurşunlarımdan biri kazananın kafasına saplanırken boğazımdan bir kükreme yükseliyor.

Seyircilerden çığlıklar yükseliyor ve o kaosun içinde titreyerek bana bakıyor.

"Devlin?"

Evet, aşkım. Benim.

CKAPTER 3s



ER)U

Adam - hayır, herhangi bir adam değil, Devlin - elinde bir silahla orada dururken, insanlar hayatlarından endişe ederek çıkışlara doğru koşmaya başlar.

Güvenlik kapıları kilitleyip kimsenin dışarı çıkmasına izin vermezken, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Bu o olamaz.

Bana nasıl söylemez? Bunca zaman nasıl rol yapabildi! Bana yaptığı şeyleri... burada!

Düzgün düşünemiyorum.

"Ne yaptın sen?" Gözleri benimkilerle birleşirken ona fısıldıyorum. Dudak okuyabildiğini biliyorum. Ama karşılığında hiçbir şey söylemiyor, etrafını saran adamlar silahlarını ona doğrultmuşken vücudu ağır nefeslerle sarsılıyor. Kafa.

Her an içlerinden biri tetiği çekebilir!

Uzaktan bir kapı çarpıyor, ağır ayak sesleri duyuluyor ve oda sessizleşmeye başlıyor, ta ki daha önce tanıştığım bir adam, kulübün sahibi, sahnenin tepesinde durana kadar.

Bana çok yakın.

Nabzım korkunç bir hızla atarken Esther kolumu kavıyor. Olmak üzere şey ikimiz için de iyi .

Sahibi maskesini çıkarıyor, artık herkesin onu görebiliyor olması umurunda bile değil. Elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar yüzündeki gerginlikten dolayı derinleşiyor.

"Ah, ne yazık..." diye söylendi, boş gözlerle kanlar içindeki cesede bakarak. "Bu gece bu kadar heyecan beklemiyordum ama işte buradayız." Bir elini havaya kaldırıyor, buz gibi sırtışı tüylerini ürpertiyor. "Tam bir karmaşa yarattın, eski dostum."

Muhafızlar Devlin'e doğru ilerlerken o da elindeki silahı tutan patrona bakıyor.

"Kimi öldürdüğünün farkında mısın?" Ev sahibi sahnenin basamaklarından inip Devlin'e doğru ilerlerken, konuklar da onun ardından panik içinde, denizi yarıyormuşçasına olabildiğince uzaklaşıyor.

Kulübün geri kalanından gelen müzik dışında iğne ucu kadar ses duyulmuyor.

"Merak etmeyin. Bunu sizin için temizleyeceğiz. Ama görüyorsunuz..." Devlin'in gömleğinin yakasını kavriyor, kıkırdaması ölümcül bir ses çıkarıyor. "Şimdi bana üç milyon dolar borçlusun. Ve tebrikler. Artık Eriu'nun bekâretinin gururlu sahibisin."

"Yapma bunu," diye Devlin, adamın elini iterek.

Ne yapacağım?

Kalbim boğazıma sıçradı. Sadece Devlin'le eve gitmek istiyorum!

"Kulübüme gelip en güçlü adamlardan birini vuran sensin. çevremdeki erkekler." Devlin'i bırakarak takım elbise ceketinin yakalarını düzeltti. "Gördüğünüz *gibi* artık benim insafıma kalmış durumdasınız ve ne dersem onu yapacaksınız."

Beline uzanıp bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

"Ya da sen ve İrlandalı prenses burada, tüm bu insanların önünde ölürsünüz."

Kadınların nefesi kesilir. Bazıları ağlar.

"Seni lanet olası vahşi," diye homurdanan Devlin silahını adama doğru kaldırdı. "Ben olsam o şeyi nereye doğrulttuğuma çok dikkat ederdim.

Birini öldürmek istemezdim.

Adamlarıma yanlış bir fikir verebilir. Kimse için iyi olmaz, ne dersiniz?"

Patron elini indiriyor ve silah artık beni öldürmeye hazır olmadığına bir iç çekiyorum. Ama sıçtık. Devlin bunu biliyor olmalı.

Ev sahibi odanın içinde hayatlarından endişe eden insanlara bakar ve sırttır. "Bayanlar ve baylar, bu korkunç kesintiyi mazur görmelisiniz. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum ve hemen şimdi başlayacağız. Sanırım bu hepimizi iyi bir ruh haline sokacaktır."

Sesi tekinsiz ve korkum daha da artıyor.

"Arkadaşımız sahnedeki o kadına karşı bir şeyler hissediyor, hani şu en değerli eşyasını satmak üzere olan kadına. Artık onun." Kahkahası tenimi tırmalıyor. "Ve o sahiplenene kadar ikisi de hiçbir yere gitmeyecek."

"Ne?" Esther'e bakıyorum, o da beni susturuyor. Ne demek istiyor, iddia mı ediyor?

"Yine de oyunun kurallarını değiştirmeye karar verdim. Bu sefer, arkadaşımın terbiye eksikliği nedeniyle..." Bakışlarını Devlin'e diyor. "Hepiniz bu güzel kızın bekâretinin alınışını izleyeceksiniz. Tam burada, sahnede."

"Hayır!" Nefesim kesiliyor, vücudum titriyor, ayaklarım geri geri gidiyor.

Ama Esther orada, parmaklarını ön koluma dolayarak beni olduğum yerde tutuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldıyor. "Ya patronun dediğini yaparsın ya da ölürsün."

"Bunu yapamam," diye ağlıyorum.

"Başka seçeneğin yok." Ses tonunda hiç merhamet yok. Umurunda değil.

Burada kimse bilmiyor. Devlin'den başka kimse.

"Bunu yapmayacağım." Devlin'in gözleri öfkeyle dolar. "Beni öldürmek zorunda kalacaksın, Konstantin."

Konstantin. Adı bile kulağa korkunç geliyor. Birbirlerini tanıdıkları gerçeğini özlemiyorum.

"Madem ısrar ediyorsun," diye düşünür Konstantin. "Ama onunla başlayacağım ve bunu acımasızca yapacağım. Öyleyse seçin."

Sonra silahı tekrar bana doğrultuyor ve gözlerim doluyor, nefesim kesiliyor.

"Hayır!" Başımı sallıyorum. "Lütfen beni öldürme!"

"Daragaya..." Bana şefkatli bir bakış atıyor ama tamamen şeytan. "Seni öldüren ben değilim. O öldürüyor." Dikkati Devlin'e kayıyor. "Artık benim lanet dünyamdasın. Seçimini yap. Ya dediğimi yaparsınız ya da ikinizi de öldürürüm."

"Sen lanet olası hasta bir piçsin!" Devlin homurdanıyor.

"Ara sıra yapılan iltifatlardan hoşlanırım. Ama şimdi zamanı değil." Çenesini eğdi ve adamları Devlin'i yakaladı. "Çalışanlarım rahatınız için bir kanepe getiriyor. Gösteri için sabırsızlanıyorum."

Birkaç saniye sonra sahnenin en ucundaki perdeler aralanır ve iki adam mavi kadife bir kanepeyi sürükleyerek sahnenin ortasına yerleştirir. Bir

biri üstüne küçük bir kutu atıyor ve prezervatif olduğunu anlıyorum.

Kanım donuyor. Bunu nasıl yapacağım? Nasıl yapabilirim?

İlk kez bu kadar insanın önünde ve Devlin'le mi? Aman Tanrım.

Her şey karmakarışık.

"Hadi gidelim!" Konstantin uluyor, şakağında bir damar patlıyor.

Adamlar Devlin'i öne doğru itiyor ve maskenin arkasından bile ona sessizce ikimizin de buradan canlı çıkması için dua ediyorum.

"Kahretsin!" Devlin tersliyor, çünkü başka seçeneğimiz olmadığını biliyor. sadece birkaç metre kaldı, sonra merdivenlerden yukarı tırmanıyor.

Konstantin başını Esther'e doğru sallıyor ve Esther sahnenin arkasında kaybolur. "Eriu..." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum, maskemi çıkarıp ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Bunu zaten yapacaktım. Seninle olması daha iyi."

Uzuvlarım titriyor ve cesur bir yüz ifadesi takınmak için mücadele ediyorum.

"Seni kalabalıktan korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum." Parmak eklemleri yanağımın üzerinde öyle şefkatle geziniyor ki, gözlerim yaşıyor.

Salon sessizliğini koruyor ve arkasındaki izleyicilere baktığımda Konstantin'in en önde ve ortada oturduğunu görüyorum. Kollarını iri yapılı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözleri bize dikildiğinde yüzünde kurnaz bir ifade belirliyor.

Devlin beni kanepeye sürüklüyor, ben de üzerine çöküyorum ve prezervatif kutusunu köşeye taşıyorum.

Nefesini zorlayarak elleri maskeye gidiyor ve sonunda maskeyi yırtıp atıyor. Gözlerinin içine bakabildiğimde gözlerim doluyor.

Yıllarca bu anı bekledim ve şimdi mahvoldu.

"Ağlama, aşkım. Gözyaşların beni öldürmeye yeter." Maskeyi yere fırlatıyor, başparmakları gözlerimin altında hafifçe geziniyor.

Dudakları alnıma düşüp orada kalarak sessizce daha da ağlamama neden olurken başımı sallıyorum.

"Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin." Yüzümü avuçlarının arasında tutuyor. "Ama başka seçeneğimiz yok. İkimizi de öldürecek."

"Bunu biliyorum. Sorun yok, Devlin."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve bedenimi aşağı itip iri bedenini üzerine yerleştirmeden önce beni alnımdan son bir kez öpüyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun kalçalarını çevreliyor.

"İlk seferin böyle , mo stoirín." Kalbim küt küt atıyor.

Parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor, ağzını ağzıma o kadar yaklaştırıyor ki neredeyse hissedebiliyorum. "Ama bunu senin için özel yapacağıma söz veriyorum. Ve yemin ederim o piçlerin hiçbirinin senin bir santimini bile görmesine izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, duygularıma karşı koyamıyorum, gözyaşlarımla ve tüm bunların utancıyla savaşıyorum. Yine de umutsuzluğumun içinde bir parça da olsa sevinç var çünkü Devlin'le, ezelden beri sevdiğim adamla birlikteyim.

Prezervatif kutusunu yırtarak açıyor ve bir tanesini çıkarıp bana uzatırken bedenlerimizin arasına uzanıp kemerini çözüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldıyor, beni öpmeden önce inliyor, sanki bunu yapmama düşüncesine dayanamıyormuş gibi.

Göğsümde keskin çarpıntılar oluşuyor. Bu gerçekleşiyor. Sonunda oluyor.

"Seni hak etmiyorum." Ham duygular bakışlarının derinliklerine gömüldü. "Asla hak etmedim ve etmeyeceğim. Ve bunu senden aldığım için her zaman üzgün olacağım. Bunu bana isteyerek vermediğin için."

Başımı sallıyorum, bir elimi yanağındaki kirli sakalın üzerine koyduğumda burnumun arkası sızlıyor.

"Anlamıyor musun, Devlin?" Bu konuşmanın sadece ikimiz arasında kalmasını umarak sözlerimi sessizleştiriyorum. "Sen her zaman kendimi vermek istediğim kişisin. Uzun zamandır bu anı bekliyordum ve şimdi o an geldi, buraya nasıl geldiğimiz umurumda değil. Ben sadece seni görüyorum."

Ağzımı onunkine doğru itiyorum ve onu öpen ben oluyorum. O da bana izin veriyor, sanki bunu hissetmek istiyormuş gibi hareketsiz kalıyor.

"Sen her zaman benim için tektin, Devlin McHale."

Beni öylesine aç, öylesine tutku ve istek dolu öperken, alçak ve onaylayıcı bir hırıltı ağzımda titreşiyor ki, nerede olduğumuzu unutuyorum. Bizi oraya getirmek için ne yaptığımı unutuyorum. Bildiğim, istediğim ve hissettiğim tek şey bu adam, dokunuşunun hissi, birlikte parladığımızda yanan köz.

Ve sonuçta, önemli olan da bu değil midir? İnsanların hayatları boyunca sadece bir kez hissetmeyi hayal ettikleri şey bu değil midir? Ve işte buradayım, hepsini hissediyorum.

Geriye doğru eğiliyor, kabarıyor ve nefessiz kalıyor, bakışları arzu, ihtiyaç ve dile getirilmemiş bir özlemde oluşan sıvı bir havuz. Bunu o da benim kadar istiyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum gırtlaktan gelen bir fısıltıyla.

"Öyle olduğunu biliyorum." Dudaklarını alnıma götürüyor ve derin bir nefes alıyor. "Korkma. Benimle her zaman güvendesin."

"Bunu biliyorum," diye nefes alıyorum. "Bunu hep biliyordum."

Yavaşça pantolonunu ve boxer'ını indiriyorum, o da benden prezervatifi alıp dişleriyle ambalajını yırtıyor.

O gözler, ciğerlerimdeki tüm nefesi alıyor ve bana her zaman bu şekilde bakması için her şeyden vazgeçebilirim, sanki ben onun dünyasıymışım gibi.

Sertliği orada bana baskı yapıyor ve içim daha fazlası için zonkluyor, dolu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Kendimi nerede olduğumuzu unutmaya zorluyorum, onun yerine mavi gözlerine odaklanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum, sertleşmesini daha derinden hissetmek istiyorum.

Alnını benimkine dayayarak inliyor. "Böyle hareket etmeye devam edersen seni öyle bir becereceğim ki gerçekten bir şov yapacağız."

O gizlice prezervatifin içine girerken dişlerim alt dudağımın etrafına batıyor.

Elbisemi kalçalarımın kadar çekiştiriyor, bir parmağıyla kalçalarımın arasını okşuyor.

Daha önce bana bir değil, iki değil, *üç* kez dokunduğunu hatırlayarak duyumların zıplamasıyla nefesim kesiliyor. Bana nasıl yalan söyleyebildiğini, nasıl başka biri gibi davranabildiğini sormak istiyorum ama şu anda bu imkânsız. Tek ihtiyacım olan şey boşalmakken olmaz.

Dudakları kulağımın kabuğuna düşüyor. "Sanırım külot giymenin önemini tartışmamız gerekiyor, aşkım."

Parmağını sonuna kadar içime sokuyor, ağzım ne kadar iyi hissettirdiğinden genişliyor. Bir parmak daha eklediğinde nefesim kesiliyor ve dişleri lobumun etrafına batıyor.

"Önce seni biraz esneteceğim, böylece bana daha iyi dayanabilirsin."

"Mm-hmm..." Tüm o insanların beni duymasını istemediğim için gözlerimi kısıtıp kapatıyorum.

Tanrım, hala izliyorlar.

Bacaklarımdan birini tutuyor ve ayağımı yere bastırarak beni açıyor. Diğeri sırtına bastırılmış halde kalıyor, topuğum arkasına batıyor.

Aletin tepesi girişime daldığı anda gözleri benimkilere dikiliyor. Yanma hissiyle keskin bir nefes alıyorum ve o daha içeride bile değil.

"Merak etme, bebeğim. Ben yanıdayım." Elini bedenlerimizin arasına indiriyor ve ereksiyonunu kavradığını hissedebiliyorum. "Gözlerimin içine bak ve sakın bırakma."

Başımı sallıyorum, dediğini
yapıyorum. " böyle. İşte benim
iyi kızım."

Kendini bir santim içeri sokuyor ve zonklayan acı içimi parçalıyor.
Yüzümü buruşturuyorum ve rahatsız edici bir şekilde tıslıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim." Acısı duygularını yutuyor, sanki acı çektiğimi
bilmek onu öldürüyormuş gibi.

" yok. Devam et." Acı büyürken bile dudaklarım titriyor.

O çok kalın, ya da belki ben çok sıkıyım. Yine de çiçek açmaya başlayan
bir zevk var.

Eli aramıza uzanıyor ve parmağı klitorisimin üzerinde yavaşça daireler
çiziyor.

Bir inilti çıkarıyorum ve yalnız olmadığımızı hatırladığımda gözlerim
doluyor. Umursamak istiyorum, gerçekten istiyorum, ama beni bu kadar iyi
hissettirirken bu imkansız.

"Bundan çok daha fazla acıyacak mı?"

"Olabilir," diyor, gözlerimiz kilitlenirken bana dokunmaya devam ediyor
ve bunu daha da hissedilir kılıyor. Burnumun ucuna bir öpücük bırakıyor.
"Çığlık atmak istersen omzumu ısır, tamam mı?"

Hızla atan nabzımı sakinleştiremeden başımı sallıyorum.

"Sadece yap," diye inliyorum. "Lütfen. Bir saniye daha beklemeye tahammül edemem."

Korkuyorum ama bunu çok istiyorum. Artık acı bile umurumda değil.

Orama dokunmaya devam ederken kendini bir santim daha içeri sokuyor
ve acı zevke dönüşmeye başlıyor, sanki yüzüyormuşum gibi.

Ben onun sığacağına bile düşünmeden, sert bir hamleyle içime girdi.
Omzunu ısırarak bir çığlık attım, vücudum acı ve zevkin birbirine karıştığı
hissiyle titriyordu.

"İyi misin?" Yüzünde endişe çizgileri beliriyor ve yanağını okşayıp
başımı sallıyorum. "Devam et ve durma."

"Emin misin?"

Daha derine batıyor ve onun genişliğine uyum sağlamak için gerildiğimi
hissediyorum. "Çok iyi..." Bir iniltiyi bastırıyorum. "Lütfen..."

Tırnaklarım sırtını tırmalıyor; bu adama her yerde ihtiyacım var.
Kalçalarını çeviriyor, içimden çıkıp tekrar içeri girmeden önce aç gözlerle
ağzıma bakıyor.

Sert.

acıyor ama artık daha az acıyor, zevk duygusu beni ele geçiriyor.

"Daha fazla," diye inliyorum.

Gözlerini benden ayırmayı reddediyor, içlerinde cinsel ve sahiplenici bir şey var.

"Bunun için doğruca cehenneme gideceğim," diye mırıldanıyor, ses tonunu tahrik kaplıyor. "O zaman beni de yanında götür."

Derin bir hırıltıyla ağzımı yakalıyor, beni çıldırtıcı bir tutkuyla öpüyor, sahip olduğum her sinir ucu ateşlenene kadar içime pistonlar sokarken vücudu ve benimki bir oluyor.

Hiç bu kadar dolu, bu kadar arzulu hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Çok sıkı," diye gürlüyor, içime daha da hızlı pompalarken parmakları saçlarımı yumrukluyor ve artık acıyı pek umursamıyorum.

Avuç içi boynumun yan tarafını sarıyor, başparmağı beni daha derinden öpmek için çenemin alt tarafına doğru eğiliyor. Sıcak dili içime batıyor, benimkiyle dans ediyor. Bunu doğru yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum ama umurumda değil gibi görünüyor, anın içinde kayboluyorum.

İçimde kayboldu.

Kalçaları içime girerken, tenin tene çarpma sesi yankılanırken, çaresiz ve erkeksi homurtuları duyulurken nazik olma sözü çoktan uçup gitmişti.

"Cennet gibi hissediyorsun," diye boğazımı sıkıyor, beni oradan öpüyor, kendi zevk çılgınlıklarım dudaklarımın arasından kaçıyor.

Bu nabız gibi atan his bedenimde büyüyor, uzuvlarım karıncalanıyor, içim adını koyamadığım bir hisle doluyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve şimdiden daha fazlasını yaşamak için sabırsızlanıyorum. Ondan daha fazla.

Ağzına doğru inliyorum, artık bir insan kalabalığının izliyor olmasını, bize bunu yaptıran adamın beni bu şekilde görüyor olmasını umursamıyorum. Karen da öyle. Adam'ın. Artık hiçbir önemi yok.

İçime giriyor, alt dudağımı ısırıyor, ağzımı tekrar almadan önce dudakları çenemden aşağı kavruluyor.

İticiliği artıyor ve inlemelerim elektrikleniyor ve her birini yutuyor.

Bir santim geri çekiliyor, dudakları çenemin üzerinde geziniyor. "Boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum aşkım. Uğruna öldüğüm şeyi bana vermeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Oh, Tanrım," diye haykırıyorum, sırtım eğiliyor, içimde bir şeylerin patlamak üzere olduğu hissi güçleniyor.

Beni parmakladığında hissettiğim duygunun aynısı. "Lütfen, lütfen..." Kendi sesimi tanıyamadan yalvarıyorum.

"Bunun için yalvarırken sesin iyi geliyor. Ve bütün gece sikim için yalvarmanı dinleyebilirim. Ama şimdi boşalmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin, tatlım?"

Parmağı klitorisime dönüyor ve benimle çok iyi oynuyor, sanki her santimetremi biliyor. Bedenim, kalbim, ruhum... hepsi onun, sonsuza dek.

"Devlin!" Beni en güçlü şekilde serbest bırakmaya ikna ederken ağlıyorum.

Titriyorum ve inliyorum ve sesleri öpüp uzaklaştırmak yerine, şiddetli bir sahiplenmeyle aşağıya bakıyor. Sanki tüm dünyanın beni duymasını istiyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, temposu hiç düşmeden. "Çok güzel ve tamamen benim. Ve pişman olduğum tek şey bu prezervatif."

"Wha- Oh, Tanrım!"

Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni kabaca beceriyor. Bu his beni tekrar ele geçiriyor, onun adını inleyene kadar büyüyor.

"Devlin! Ne oluyor?"

Nefesinin altında kıkırdıyor. "Seni bir kez daha boşaltmak, mo stoirín."

"Bu ne anlama geliyor? Mo stoirín? Sen... bana hep sesleniyorsun."

İki parmağını kullanarak klitorisimi daha hızlı okşuyor. Ve bu sefer daha hassasım, serbest bırakılmaya çok ihtiyacım var.

"Evet, devam et!" Sorumu çoktan unutarak ağlıyorum.

İnliyor, gözlerimiz aynı hizaya geliyor, tam bırakmadan önce kalp atışlarım hızlanıyor, beni uçurumun kenarına fırlatırken adını haykırıyorum.

Dakikalar sonra, bana katılıyor.

Sonra gerçekler ortaya çıktı.

Saçmalık.

KISIM 4



DEVL)N

işİMİZ BİTTİĞİNDE, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Hem de burada. Ama ya bu olacaktı ya da Konstantin bizi öldürecekti. Başka seçenek yoktu.

Onun sıcaklığının içinde kalamadığım için nefret ederek içinden çıkıyorum. Uzanıp prezervatifi bize bıraktıkları çöp kutusuna atıyorum, ardından transparan elbisesini indirmeden önce fermuarını kapatıyorum.

Ben ceketimi çıkarırken kollarını vücuduna dolamış, öylece oturuyor.

"Kollarını geçir. Elbiseni almak için vaktimiz yok."

Başını sallıyor, yüzü sanki her şeyi yeni anlamış gibi gergin. Sinirli bir şekilde bir kolunu diğerine geçiriyor ve yakalarını kendine doğru çekiyor. Bu ceket tüm vücudunu örtecek kadar uzun olmalı.

Konstantin, "Bu tam bir gösteriydi," diyor ve kadın anında geri çekiliyor.

Tabii ki Konstantin'in sesi her şeyi mahvediyor.

"Bu performansın yakın arkadaşımın ölümüne bile değdiğini söyleyebilirim."

Kendinden çok memnun görünüyor. Şimdi bu pisliğe üç milyon ödemek zorundayım. Elbette param var ama ona vermek istemiyorum. Marinov'larla savaşmak istemiyorsam başka seçeneğim yok.

Konstantin'e sert bir bakış attım.

Ayağa kalkarken gülümsemesi genişler, alkışlamaya başlamadan önce seyircileri süzer ve herkes tereddütle onu takip eder.

"Artık gidebilir miyiz?" Eriu'nun elini tutuyorum ve eli titriyor.

Korkmuş olmasından nefret ediyorum. Onu bundan koruyamadığım için. Onu yine hayal kırıklığına uğrattım.

"Elbette. Gidebilirsin ama ödemenin tamamını yarın bekliyorum." Konstantin bunu o kadar sakın söylüyor ki, neredeyse umursamadığını düşüneceksiniz. "Ve siz de payınızı alacaksınız, Bayan Quinn." Başını ona doğru eğiyor.

"Ah, evet, tamam," diye fısıldıyor.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim," dedikten sonra izleyicilere hitap ederek geniş alana göz gezdirdi. "Açık artırma devam edecek. Herkes kalabilir ve eğlenebilir. Söz veriyorum, arkadaşım başka kimseyi vurmayacak."

Kıkırdar ve bazı konuklar da gergin bir şekilde aynı şeyi yapmaya başlar. Muhtemelen en iyisi bu. Sanırım bir keresinde şakasına gülmeyen bir adamı gözünden duymuştum.

O çıkışa doğru ilerliyor, ben de Eriu'yu ayağa kaldırıyorum.

"Hadi, buradan defolup gidelim. Ve *asla* geri gelmeyeceksin.

Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri cam gibi, yüzü hala kızarmış. Tanrım, onu tekrar becermek istiyorum. Bunun yerine onu merdivenlerden aşağı çekip kapılardan geçirerek buradan çıkmamızı sağlıyorum. Sıkışmış insanların arasından geçip dans edip seviştikten sonra nihayet dışarıdayız.

Hoş .

Aceleyle garaja park ettiğim arabama gittim, önce onu içeri aldım ve emniyet kemerini bağladım.

Bir parmağı yanlışlıkla göğsüne değiyor ve gözleri benimkilere kayıyor.

Onlar bunu yapar yapmaz, o alt dudağını ısırır.

İnledim. "Bunu yaptığında beni nasıl delirttiğini biliyor musun?"

Parmak uçlarımı ağzının üzerinde gezdirdikten sonra başparmağımla ağzını serbest bırakıyorum.

Bakmayı kesmiyor, masum ve güzel. Çıldırtıcı cazibem. Günahkarlar böyle düşer. Ve ben en yüksek sıçramayı yaptım.

Vücudunun benimkinin altında nasıl hissettiğini, boşalırken nasıl ses çıkardığını ve adımı nasıl haykırdığını canlı ayrıntılarıyla hatırladıkça kalbim daha hızlı çarpıyor.

Uzun, sığ bir nefes alıyorum ve yanıma koşup motoru çalıştırmadan önce kapısını kapatıyorum. Onu buradan mümkün olduğunca uzağa götürmeliyim.

Dakikalar geçmesine rağmen kaçamak bakışları ve titreyen dudakları dışında tek kelime etmedi. Konuşmak istediğini söyleyebilirim. Konuşacak çok şey var.

"Ne oldu, Eriu? Ne söylemek istiyorsun?"

İki parmağını şakağına bastırarak hayal kırıklığıyla nefes veriyor. "Maskeli adam olduğunu bana nasıl söylemezsin?!"

Kaşları çekiliyor ve gözleri parlıyor. Sanırım bu geceki olaylar sonunda onu etkiliyor.

Avuç içim kalçasının üst kısmını kavriyor ve sıkıyorum, ellerimin her şekilde onun üzerinde olmasını istiyorum.

"Başka bir adamın sana dokunmasına izin verdiğini bana nasıl söylemezsin, hmm?" Parmaklarım yukarı tırmanıyor ve o da ağzının kenarını ısırtıyor.

Tanrım bana merhamet et.

"Zaten sendin! Kızmış olamazsın."

"Mantıklı olma yeteneğimi abartıyorsun, bebeğim."

Parmaklarım elbisesinin altından yukarı doğru kayarak, hâlâ ıslak ve sıcak olan kalçalarının arasına girdiğinde inliyor.

"Ben olduğumu bilmiyordun. Yani aslında başka birinin sana bu şekilde dokunmasına izin verdin." Başparmağımı daha derine sokuyorum ve o inliyor. "Kötü kız."

"I..." Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Sadece hayatımda bir kez olsun bir şeyler hissetmek istedim ve sen bunu bana vermeyecek kadar inatçıydın."

Klitorisine hafifçe vuruyorum, o da çığlık atıp başını geriye atıyor.

"Hissettin mi?" Sırıttıyorum. "Şu anda inatçı gibi görünmüyorum, değil mi?" "Bunu yapmaya devam et," diye fısıldıyor, parmakları koltuğun derisini kazıyor.

onun koltuğu.

Ama onun yerine elimi parmak uçlarımdaki kokusunu içime çekiyorum.

"Sanırım şimdi iyiyim." Elimini direksiyonun etrafında kıvırıyorum. "Hiç adil değil." Suratını asıyor, kalçalarını sıkıyor.

Bir kahkaha attım. "Tek cezan bu olduğu için şanslısın." "Beni cezalandırmaya geri döndün, ha?"

"Evet." Gözlerimi tekrar yola dikerek ona kapüşonlu bir bakış attım.

"Yine de asla öğrenecek gibi görünmüyorsun. Belki de sana daha sert davranmalıyım."

Yüzü kızarıyor ve sırtışım genişliyor. O kadar sevimli ki. "Bana ne planladığını söylemeliydin. Kulüpte."

Eğer bana güvenmiş olsaydı, tüm bunlar önlenebilirdi. Ama artık çok geç. Onun bekaretini aldım. Babasıyla aramı düzeltmek zorundayım.

"Sanki bana maskeli adam olduğunu söylemeliydin!"

"Seni o taciz etmesine izin verdiğin adamdan bahsediyorsun!" "Onun sen olduğunu zaten anlamıştık!"

"Kahretsin, kadın, bunu bilmiyordun!"
Oflayıp pufluyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Tanrım, Eriu, benim için ne olduğunun farkında değil misin?" Elim tekrar kalçasında, yumuşak tenini hissedebilmek için elbiseyi itiyorum. "Sen her zaman benim oldun, kalbimde ve aklımda, bu yüzden bir yabancının sana böyle dokunmasına izin vermen... bu beni çıldırtıyor!" Bacağını sıkıca kavradım. "Eğer bana ne planladığını söyleseydin, ben-"

"Ne yapardın?" Kıs kıs gülüyor. "Beni becermek mi? Lütfen, Devlin." Gülüşü soğuk. "Yapmayacağını biliyorsun. Beni başka bir yol olduğuna ikna etmeye çalışırdın. Babamın ne yaptığını bilmesini asla istemezdin. Onun değerli küçük kızını becerdiğini."

"Artık öğrenecek, değil mi?"

Bakışları daralıyor. "Bilmek zorunda değil."

O haklı. Bilmiyor ama bunu ondan saklamak onurlu bir davranış olmaz.

"Baban iş seyahatinden döndüğünde..." Ona söyledim. "Onunla Mason hakkında konuşacağım, anlamasını sağlayacağım."

"Senin sözüne inanmayacaktır, bunu sen de biliyorsun. Daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Deniyorum. Gio'nun arkadaşlarından biri benim için Mason'ı araştırıyor."

Umudunu kaybetmiş gibi pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Onu suçlamıyorum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Söz veriyorum..." Çenesini tutup bana bakmaya zorluyorum, gözleri kırık ruhunun parçalarıyla dolup taşıyor. "Onunla evlenmeyeceksin."

Dudakları zoraki bir gülümsemeyle inceliyor. "Peki bu nasıl olacak? Onun yerine benimle evlenir misin? Yoksa bir sonraki Mason'ı mı beklemeliyim?"

Nefes verişim ağır, tüm bunların ağırlığı lanet kalbimi eziyor.

"İstemediğimi mi sanıyorsun?!" Arabayı yolun kenarına çekip duruyorum, lastikler karanlıkta gıcırđıyor.

Boğazının kenarından tutup kendimi daha yakına kaydırıyorum. "Senin kocan olmayı hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Beni sevdiğini söylemenin nasıl hissettireceğini hayal etmedim mi?"

Dudakları titriyor, o kırık gözler bana bakıyor.

"Sana karşı bir şeyler hissetmeye başladığım andan itibaren benim için her şey değişti..."

Emniyet kemerini çözüyorum ve kalçalarını kavrayarak onu üstüme atıyorum. İki elimle yüzünü kavıyorum, bakışlarımız sıkıcı ve bunu hissetmesini istiyorum. Benim için ne olduğunu ve onu bırakmanın ne kadar zor olduğunu hissetmesini istiyorum.

Bir elim omurgasından yukarı kayıyor ve tatlı saçlarına batıyor, kalçalarını üstümde hareket ettirdiğinde dişlerimin arasından bir tıslama çıkıyor, pozisyonunu düzeltmeye çalışıyor. Ama bu sadece sikimin onun çıplak merkezine sürtünmesine neden oluyor.

Ağzını ayırıyor ve yüzünü daha yakına çekiyorum, dudaklarımız okşuyor, nefeslerimizden sıcaklık yükseliyor.

"Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Seni istemekten nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum. Ama benimle birlikte olmak tehlikeli. Sana bir şey olmasına izin veremem."

"Bunu ..." diye fısıldar. "Sadece bunu düşün."

Sonra ağzımın kenarını öpüyor, kafamı tüm mantığımdan ayırıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, tekrar içine girme ihtiyacı duyuyorum, her şeyi bir şekilde yoluna koyma ihtiyacı duyuyorum.

Bekaretini bu şekilde kaybetmemeliydi. İlk seferi özel olmalıydı. Özel olmayı hak ediyor.

Alnını alnıma yapıştırıyorum ve dudaklarımın onu yavaşça öpmesine izin veriyorum, bu kadına tekrar tekrar ihtiyaç duyuyorum...

"Hadi seni eve götürelim."

Geri çekiliyor. "Lütfen benimle kal. Bu gece beni bırakma."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Seni bırakmayacağım. Yemin ederim. Seni evime geri götüreceğim."

KISIM 5



ER)U

Dairesinin kapısını kapatıyor, ben de onu içeri ve mutfığa kadar takip ediyorum, ceketini üzerime çekiyorum. Beni buraya getirdiğine inanamıyorum. Sırıtmadan duramıyorum.

Buzdolabını açıyor ve bana bir bardak su doldurup getiriyor. "İç."

Ondan alıyorum, buz gibi sıvının vücudumdaki ısıyı bastırmasına izin veriyorum, ama tutuşturduğu alevleri durduramıyorum, şu anda manşetlerini çözerken, kollarını yukarı iterken değil.

Elinin üstünden ön kollarına doğru uzanan kalın damarlar, beni bir kuyruk dönüşüne göndermeye yetiyor.

O çok güzel bir adam ve beni istediğini itiraf etti. Sonunda.

Kendimi hiçbir zaman özel biri olarak görmedim. Hâlâ da görmüyorum. Ama bir şekilde, onun gibi görünen birinin beni istemesi... Bilmiyorum, kendimi güzel hissettiriyor.

"Orada ne düşünüyorsun?" Su bardağını ağzına götürüyor ve kalın boğazı sallanıyor.

İçki içme şekli bile çekici.

Gözlerim karnına düşüyor ve sikiinin kalın hatlarına bakmamaya çalışıyorum.

Aman Tanrım, bunun içimde olduğuna inanamıyorum. Acıdı. Bunu inkâr edemem. Hâlâ acı çekiyorum ama Devlin'den başkası olmadığını bildiğim için her anını sevdim.

Nerede olduğuna ve kimin izlediğine odaklanmamaya çalışıyorum. Bu beni sadece paniğe sürükler.

Karen'dan şimdiden on tane endişeli mesaj aldım. Ona güvende ve Devlin'in yanında olduğumu ve olanlar hakkında konuşmak istemediğimi söyledim. O şekilde olmamış gibi davranmak daha iyi.

"Düşünüyordum da..." Sonunda cevap verdim. "Umarım artık bu nişanla işim bitmiştir. Eğer babamı ikna edemezsen, Mason'a artık bakire olmadığımı söylerim. Seninle birlikte olduğumu söylememe gerek yok."

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirir. "Lütfen yap." Bardağı tezgâha indiriyor ve benimkini elimden alıyor. "Aramızda olanları kimseye anlatmaktan korkmuyorum. Nerede olduğunu söylemek zorunda değiliz." Elinin tersiyle yanağımı okşuyor, gözleri gözlerime kilitleniyor ve kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyor. "Ben sana bunu yapmazdım."

Başımı sallıyorum, o bu kadar yakındayken ağzımdan kelimeler çıkmıyor, elleri tenimin titremesine neden oluyor.

Bakışları yüzümden kalalarımaya doğru inerken gözleri ısınıyor, çenesi kenetleniyor. "Yatarken giymen için tişrtlerimden başka bir şeyim var mı bilmiyorum."

"Bununla yaşayabilirim," diye nefes alıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor.

"Ben de." Uzun bir nefes çekiyor. "Seni benim kıyafetlerimin içinde düşünmek hoşuma gidiyor. Benim evimde."

Nefesinin altında homurdanıyor ve eğer zaten yanmak üzere olmasaydım, bu onu bitirirdi. Bana kulüpte olanları tekrarlamak ister gibi bakıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor, ensesini tutarak. "Ne oldu?"

"Eğer sana söylersem, beni bir hayvan sanırsın."

"Hayır, yapmayacağım." Bileğini kavradım, parmaklarım zar zor kapanabiliyordu.

"Hâlâ ağrın var mı aşkım? Çünkü Tanrım, beni delirttiğin için, umursamaz olduğun için, benim olmadığımı düşündüğün birinin sana dokunmasına izin verdiğin için her santimini cezalandırmak istiyorum."

Gözlerim patladı.

Derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla saçlarımdan bir tutam tutuyor ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıp dudaklarımı ağzıyla okşuyor. "Bu rk elbiseyi parçalara ayırmak, seni kucağıma atmak ve benden sakladığın o muhteşem kıını tokatlamak istiyorum."

Nefesim kesildi.

"Mm-hmm, bu doğru." Çenemi kavırıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "O zaman seni becerir ve bütün gece vücudunu kullanırdım. Ve kendimi tutmazdım. Çünkü beni ne kadar iyi kaldırabileceğini zaten biliyorum."

Göğsüm kabarıyor, içim zonkluyor, az önce tarif ettiği her şey için yalvarıyorum.

Hızlı bir sarsıntıyla başımı geriye atıyor, ağzı boynumun altında çılgınca atan nabzımın üzerine batıyor.

"Artık tadına baktığıma göre, seni paylaşamam."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Benimle evlenme konusunda fikrini mi değiştirdi? Yoksa sadece seksi mi kastediyor? Olan bitenin sona ermesinden korktuğum için açıklama aramaktan korkuyorum.

Ceketin altından arkamı kavırıyor ve beni sert bedenine doğru çekiyor. Önce inliyorum, sonra bana masaj yaparken inliyorum.

"Bu benim." Kıçımın yanağına sert bir tokat atıyor ve ben de acıdan inliyorum.

Ateşli bakışları dudaklarıma kadar iniyor ve nabzım fırlıyor.

"Sana bir banyo hazırlamama ne dersin?" Parmak eklemlerim yanaklarımdan aşağı inerek tenimi karıncalandırıyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Özellikle de bana katıldıysan.

Ama son kısmı ona söylemedim.

"Gidip senin için başlayacağım."

İki eliyle yüzümü kavrayarak alnıma bir öpücük kondurduğunda başımı sallıyorum ve bunu her yaptığında kendimi güvende hissediyorum.

İç çekerek aceleyle üst kata çıktı ve saniyeler içinde akan suyun sesini duydum.

Midemde bir düğüm büyüyor ve nefes almakta zorlanana kadar sıkılaşıyor. Bir şeyler yapmak istiyorum ama çok gerginim ve yapıp yapmayacağıma karar vermek için fazla zamanım yok. Ya bunun aptalca olduğunu düşünürse? Gülerse ölürüm.

Ama kendime daha cesur, daha Karen gibi olmak istediğimi, bu yüzden bunu yapmam gerektiğini söyledim. Geçen seferki gibi olmayacak. Artık her şey farklı.

Ağır ayak seslerinin geri geldiğini ve merdivenlere yöneldiğini fark ettiğimde nabzım hızlanıyor.

Fikrimi değiştiremeden ceketinden sıyrılıyorum, ardından elbiseyi başımın üzerinden kaydırıyorum ve üzerimde mücevherli pastişlerimden başka bir şey kalmıyor.

"Tamam, banyo-" Kelimeler anında boğazında düğümleniyor.

Kesinlikle gülmüyor. Bakışlarının kapüşonlu incelemesi tüm bedenimi sarsıyor.

Kendimi saklamak için ellerimi bile kullanmıyorum, tam olarak bunu istiyorum: dili dudaklarında geziniyor, gözleri bana a.

", bebeğim..." Alçak, akıllı sesi beni selamlıyor. "ok güzelsin."

Yaklaşıyor ve içimdeki her şey sıkılaşıyor ve muhtaç hale geliyor.

"Şu anda bana ne söylüyorsun?" Parmakları göğüs kafesinde geziniyor ve meme uçlarını onların izinde akıllaşıyor.

"Senin olduğumu. Benimle ne istersen yapabilirsin."

Gözlerini gökyüzüne dikti ve "A Thiarna dean trcaire orm" diye mırıldandı. Ne dediğini bilmiyorum ama sanki yalvarıyor gibiydi.

Ve bu sefer, bana baktığında, gözlerinde bir şey değişıyor, içlerinde söylenmemiş bir yoğunluk var. "İstedığım bir şey var mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. Ağızına lezzetli bir sırtıma yerleşiyor.

Gğslerime uzanıyor, her bir örtüyü yırtıyor, meme ucumu sıkıştırıyor ve içime bir zap gönderecek kadar çekiyor.

"Oh, Tanrım..." Başımı arkaya attım.

"Hoşuna gitti."

"Evet... Orada

hissedebiliyorum." "Nerede, aşkım?"

Aynı şeyi diğerk meme ucuma da yapıyor ve ben inleyerek kalçalarını birbirine sıkıştırıyorum, utanmazca zonklıyor, onu almasını istiyorum.

", utanma..." Gğsm yoğuruyor, çenemi yukarı çekerek boyuyla buluşmasını sağlıyor. "Bunu yaptığında nerede hissettiğini söyle bana..."

Daha sert çekiyor ve yemin yere yığılacağım.

"Senden duymak istiyorum. Masum kızımın bana sevdiği tüm kirli şeyleri anlatmasını duymak istiyorum. Söyle, Eriu."

Tek bir kelime bile edemeden dudakları boncuklu etime dolanıyor, ellerim saçlarına gömülüp ihtiyaçtan inerken hafifçe emiyor ve ısırıyor.

Ağızından bir meme ucu çıkartıyor ve hararetle yukarı bakıyor ve bunu söylememi beklediğini biliyorum.

"Benim... benim amım. Bunu her yaptığında orada hissediyorum."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor, beni havaya kaldırmadan önce diğerk gğsm emiyor, bacaklarım kalçalarının etrafını sarıyor.

Beni adaya taşıyor ve üzerine yerleştiriyor, dizlerimin arkasından tutup beni açarken dikkatle bakıyor,

Baldırlarımın arkasını omuzlarının üzerine koyarak, "Bunun tadına bakmak için sabırsızlanıyorum," diyor.

Bir parmak ıslaklığımın arasında tembelce kayıyor, klitorisimin üzerinde geziniyor. Vücudum sarsılıyor, kalçalarım kamburlaşıyor.

"Evet!"

Derin gürleyen kahkahası nefes almayı zorlaştırıyor.

"Bu çok güzel bir amcık. Pembe, ıslak ve tamamen benim."

Sonra ağzına alıyor ve emip kemirirken ve bedenimi tırmandırırken küstah inlemelerim daha da yükseliyor. Kendi erotik sesleri titreşiyor ve her şeyi yoğunlaştırıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, tek düşünebildiğim serbest kalmak. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve yavaşça bir parmağını içime sokup sonuna kadar sokuyor.

İstesem de gözlerimi ondan

Dili etrafımda dönüyor, bana işkence ediyor, yıldızlar gözlerimin önünde ıslıl ıslıl yanan sayısız küçük köz gibi patlıyor.

"Tanrım, evet, lütfen!" Elim saçlarına uzanıyor ve boğazından çıkan erkeksi sesleri daha da hırıltılı hale getirerek tutup çekiyorum.

Bunun olduğunu hissedebiliyorum, patlamaya ihtiyaç duyma hissini ve sanki o da bunu biliyor, ihtiyaç daha yükseğe çarpana kadar daha derine çarpıyor.

Ve düşünüyorum.

"Evet, Devlin! Tanrım, evet!"

Bedenim eğiliyor, tırnaklarım sırtını, kafa derisini, dokunabildiğim her yeri tırmalıyor.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, beni ağzına alıyor ve vücudum inip çıkarken sadece bir parça yavaşlıyor.

O dudaklar kalçamın iç kısmına düşüyor ve beni oradan öpüyor, iki eliyle kalçalarımı sıkıyor.

Tezgâhın üzerinde soluk soluğa kalıyorum, kolumu alnıma götürüyorum. "Vay be."

Gülüyor. "Bu doğru, vay canına."

Ona bakacak enerjim bile yok ama o orada, çıplak ve doymuş bedenimi kollarının arasına alıyor.

Kendini beğenmiş sırıtışı gülümsememe neden oluyor. Elimin tersini çenesinde gezdiriyorum, kalbim dolu ve mutlu. Daha önce ne zaman bu kadar mutlu olmuştum?

Eğilip beni öpüyor, dili tembelce benimkiyle yuvarlanıyor. Onu takip ediyorum, kendimi onun üzerinde tadıyorum ve bu eşit derecede kirli ve ateşli.

"Şimdi banyoya taşıyacağım ve yıkamak için acele etmeyeceğim."

"Ne?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor, ki bu hiç mantıklı değil, çünkü adam beni çıplak gördü ve mutfağında bana *bunu* yaptı. Beni yıkasa ne fark eder ki?

Ama bunda farklı olan bir şey var. Daha kişisel.

"Beni duydun." O sırtış genişliyor. "Seni darmadağın ettim ve seni temizlemek benim işim."

"Tamam." Yüzümü yanağına sokuyorum, kalp atışları kaburgalarında çılgınca çarpıyor.

Kollarım boynuna dolanırken beni merdivenlerden yukarı taşıyor.

Gözlerine bir kez baktığımda onun da mutlu olduğunu anlıyorum. Devlin'i hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmek bedenimi ısıtıyor.

Banyonun kapısını açıp bizi içeri soktu ve beni ayaklarımın üzerine yatırdı. Havada yoğun bir buhar var, su hâlâ akıyor.

"Atla." Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlarken başını sallayarak bir işaret yapıyor ve bana hararetle bakıyor.

Sinirle yutkunarak tek ayağımla suya giriyorum, su ılık ve sarhoş edici, biraz da gül kokuyor. Yolun geri kalanını takip ediyorum ve yavaşça içine batıyorum.

"Hiç baloncuğum yoktu." Ağzının köşesi, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan orantısız bir sırtışla kalkıyor.

"Güzel kokuyor." Bu güzel adamın soyunmasını izlemeye devam ederken kirpiklerim ağırlaşıyor, vücudumun her santiminde uyarılma oluşuyor.

Bakışlarımı aynı şevkle karşılıyor, kollarını çekip çıkarırken gözünü bile kırpmıyor, karın kasları kasılıyor, o derin V'nin sinsiliği o kadar seksi ki aklım başımdan gidiyor.

"Kullandığınız şampuanı aldım."

Arkamı işaret ediyor ve o zaman görüyorum. Küvetin köşesinde okulda sakladığım markanın aynısı var.

Gözlerim açılıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Açıklamak ister misin?"

"Sana olan takıntımın geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığını mı?" "Bana takıntılı mısın?" Ciğerlerimdeki tüm hava durdu.

"Sırf seni yakınımda hissetmek için bu lanet şeyi koklayabilirim."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, dişlerim alt dudağımın köşesine batıyor.

"Bu hoşuna gitti, değil mi? Seni istemem hoşuna gitti mi? Sürekli seni becermeyi ? Senin günahkâr bedenini düşünerek mastürbasyon yapmam?"

"Oh, Tanrım..."

Sadece nefes al.

"Kendine dokun." Göğsünün altından homurdanıyor.

"Ne?" Sarsılıyorum, küvetten su sıçırıyor. "Ben hiç..."

"Biliyorum." Pantolonunun düğmelerini iliklemeye başladı. "Tüm ilklerinin benimle olmasını istiyorum. O yüzden hadi şimdi, ben izlerken parmaklarını içine sok."

Sahiplenici bakışları vücudumda geziniyor ve suyun altından her yerimi görebiliyor.

Onun bakışları beni ahlaksız, çılgın ve hatta biraz da cesur yapıyor.

Ve yapıyorum.

Parmaklarım göğüslerimin arasında oynuyor, göbek deliğimden aşağı kayıyor, tam istediği yere gelene kadar aşağı iniyor.

Bir parmağımın ucuyla kendimi okşuyorum, klitorisimde hala mevcut olan hassasiyetten dolayı başımı küvete yaslıyorum.

"Gözler üzerimde. Sadece beni" diye bağıyor.

Ve itaat ediyorum. Çünkü istiyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum.

"İşte böyle bebeğim, devam et," diye mırıldanırken pantolonunun fermuarını indiriyor, kalın ve sert siki dışarı çıkana kadar pantolonu boxer'ıyla birlikte kalçalarından aşağı itiyor.

Eline alıyor ve beni izlerken tembelce okşuyor.

Arzu içimde açığa çıkıyor, ben ona karşılık verirken çalkantılı bir şekilde büyüyor.

Bir parmak ucunu içime sokuyorum, etrafında dönüyorum, klitorisimin etrafında bir kez daha yuvarlamak için dışarı sürüklüyorum.

İçimde bir sıkışma var, bildiğim bir ihtiyaç hissi.

Göz kapaklarım titriyor, ihtiyacım artıyor, bacaklarım zayıflıyor. O zaman benimle birlikte banyoya giriyor ve nefesim kesiliyor, olduğum yerde donup kalıyorum.

"Durma," diye inliyor sesi, beni arkama sığacak kadar kolayca hareket ettirirken.

Sert bir eliyle saçlarımı tutuyor ve diğer eli parmaklarımın arasına girerek başladığım işi bitirmem için beni ikna ediyor.

"Devlin..." Parmağımı tekrar içime sokmaya zorlarken ağlıyorum. "Oh, Tanrım!"

"Şimdi, adımı öyle söyleme, aşkım. Söylersen seni beceririm, ağrın olsun ya da olmasın."

"Lütfen, lütfen dokun bana..." İnliyorum, ona çok ihtiyacım var.

"Böyle yalvarıyorsun... kahretsin."

Saçlarımı daha sıkı tutuyor, başımı göğsüne yaslayana kadar geriye çekiyor, o safır gözleri benimkilerle kilitleniyor.

İki parmağım klitorisimi iki yandan okşuyor ve konuşma yeteneğimi Duygular başımı döndürüyor, bedenim sarsılıyor.

"Evet, evet, Tanrım!"

Parmakları hızlanıyor, inlemelerim soluk soluğa art arda kaçıyor. "Devlin... lütfen... boşalmaya çok ihtiyacım var!"

Kulağıma doğru alçak sesle hırlıyor. "Sana adımı böyle söyleme demiştim."

Ve bir anda parmakları içime öyle bir giriyor ki, sanırım içimin en derinine ulaşmış.

"Oh, Tanrım!" Çığlık atıyorum, vücudum bu duygudan kaçmaya çalışıyormuş gibi kasılıyor ama aynı zamanda hepsini istiyor.

"Alacaksın," diye inliyor. "Ve boşalacaksın. Sonra tekrar boşalana kadar seni sikimin üzerine oturtacağım. Ben sana dur diyene kadar."

Bir şeyler söylüyor ama zihnim benimle bu şekilde konuştuğunu tam olarak kavrayamıyor. Her şey gerçeküstü ve ben farkına bile varmadan onun adını haykırıyorum.

"Devlin! Yesyesyes!"

Vücudumdaki her sinir ucu akıl almaz bir zevkle haykırıyor.

Hızlı bir hareketle beni üstüne çeviriyor, bacaklarımı iki yanına atıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Beni şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi öpüyor ve cehenneme gitmeyi hiç şu an istediğim kadar istememiştim. Bu adamın beni öpmesi ve az önce yaptığı gibi becermesi için ateşe hoş geldin der ve kazıkta yanardım.

Ensemi kavırıyor, aramızdaki bağı derinleştiriyor, saçlarımı parmaklarının altına alıyor.

Bu tutku bükülmez, gerçeklikle, kurallarla ve aile ittifaklarıyla bağdaşmaz.

Tam burada, şu anda, biz sadece Eriu ve Devlin'iz, ruhlarımız sonsuza dek bir olmuş gibi birbirimizi istiyor ve içimize .

Ereksiyonunun başı girişime sürtünüyor ve homurdanarak başımı geriye itiyor. "Şu anda nazik davranacak durumda değilim. Bu yüzden hayır demek için tek şansın bu."

"Rüyanda görürsün, McHale." Kendimi onun kalın ereksiyonuna doğru sallıyorum, acıyı ve zevki istiyorum, hepsini istiyorum.

"Prezervatif almalıydım, mo stoirín."

"Hap kullanıyorum. Ve bu kelimeler, bana ne anlama geldiğini söyle. Lütfen."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, parmak eklemleri usulca yüzümü okşuyor. "Benim küçük sevgilim demek. Çünkü sen busun."

Gözlerim yaşıyor, kalbim üzüntüden değil, saflıktan ağlıyor. neşe.

Yüzümü yaklaştırıyor, alnımı alnına sabitliyor ve diğer eliyle Eliyle girişime doğru ilerliyor. "Bu ." "O zaman acıt."

Bir an bile beklemeden hızlı bir hamleyle içime giriyor ve çığlığını acımasız bir öpücükle yutuyor.

Çiğ acı tutuşuyor ve zevkin geri dönmesine ihtiyaç duyarak inliyorum.

"Kahretsin." Kendini geriye itiyor, endişesi gözlerini dikiyor. "Ben Üzgünüm, aşkım. Kendimi ."

Başımı salladım. "Sorun değil. Bunu istiyorum." Elini ağzıma götürüyorum ve avucunun ortasını öpüyorum. "Seni istiyorum, Devlin. O yüzden lütfen hareket et ve beni iyi hissettir. Beni boşalt."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor ve inliyor. "Böyle konuşmaya devam edersen daha sana doyamadan beni boşaltacaksın."

Kalçalarını çeviriyor ve omurgam kıvrılıyor.

"Bu bizim ilk seferimiz," diyor, bir avucunu göğsümün ortasına koyuyor, gözleri şefkatle doluyor. "Tam burada. Birlikte. Bu bizim ilk seferimiz."

"Evet..." . "İlk seferimiz." Göğsü memnuniyetle gümbürdüyor.

Ağzımı onunkine yaklaştırıp yavaşça öpüyorum ve içimdeki o ezici his geri dönüyor - arzu, ihtiyaç.

"Yavaş gideceğim ve bedenime alıştığında hızımı artıracam." Daha derine iterken başımı sallıyorum, vücudumu zıplatırken bakışları benimkilerle aynı hizada,

Tamamen dışarı kayıyor, sonra beni tekrar aşağı itiyor.

"Aman Tanrım!"

Ne kadar hoşuma gittiğini görünce beni daha hızlı pompalıyor. "Bu daracık amcık bunca zamandır benimdi, değil mi?"

"Evet, hepsi senin." Nefesim kesildi. "Her zaman senindi."

İniltileri dudaklarımda düzensiz ve çakıllı.

Ellerim onun uzun, ıslak saçlarına kayıyor ve vücudum tırmanırken, o kaygan etlerimizin arasına uzanıp klitorisimle oynarken bile her lifimle tutunuyorum.

Daha derine vuruyor, su zemini kirletiyor. Gözlerini benden ayıramıyor, sanki her hareketimi, her tepkimi izlemek istiyor.

"Devlin, evet! Durma!" Orgazmım zirveye ulaşmaya başlıyor ve tek düşünebildiğim bu.

"Hadi şimdi, bu mükemmel açgözlü amcığın geldiğini hissetmeme izin ver."

Sert eller kalçalarımı kavrarken kollarımı boynuna doluyorum, beni kabaca sikerken parmakları kaygan tenimi ısıtıyor, acı artık uzak bir anı.

Bacaklarım titriyor ve saniyeler içinde düşüyorum, adını haykırıyorum, saçlarını çekiyorum, tırnaklarım sırtını çiziyor.

"Evet! Evet! Tanrım, Devlin!" Tekrar tekrar inliyorum.

"İşte böyle, her santimini al. Keşke her yerimi alırken ne kadar güzel göründüğünü görebilseydin."

Edepsiz sözleri beni kışkırtıyor, serbest bırakma hiç bitmiyor.

Saçlarımı tutuyor ve ağzımı yakalıyor, sağır edici bir homurtuyla içime boşalana kadar içime pompalıyor.

Birbirimizin kollarına sarılarak, asla sahip olamayacağımız bir şeye tutunuyoruz.

Çünkü hayat benim gibi bir kız için ne zaman adil oldu ki?

KISIM 6



DEVL)N

YEMİN EDERİM ki onu evime getirdiğimde onu becermek niyetinde değildim, ama bunun olacağı belliydi. Artık onunla savaşamam.

Kulüpten sonra değil. Her şeyden sonra değil.

Eriu benim olacak. Bu meselesi. Sadece doğru oynamalıyım.

Patrick'le konuş, sonra ona karşı olan tehdidi çöz.

Ama hayatının geri şu ya da bu kişi tarafından her zaman tehlikede olacak. Bunun artık onunla birlikte olmamı engellemesine izin veremem. Bunu yapmayacağım. Ondan vazgeçmeyeceğim.

Patrick onun benim için ne anlama geldiğini anlamak zorunda. Anlamasını sağlayacağım.

Çıplak göğsümün üzerinde daireler çiziyor, kalın koyu kirpiklerinin altından bana bakıyor. Tek yapabildiğim ona gülümsemek, kolum sırtında, avuç içim o mükemmel kıkında. Tişörtümün içinde ama altında tamamen çıplak, tam da istediğim gibi.

"Kulüpte olduğumu nereden biliyordun?" diye soruyor. "Her seferinde beni takip mi ettin?"

"Evet. Her zaman izliyorum."

Dirseğinin üzerinde durur. "Aman Tanrım, Karen'ın arabasını mı takip ediyorsun?"

O zeki biri. Tabii ki öyle.

Başımı salladım. "Onunla arkadaş olmaya başladığından beri arabasını takip ediyordum. Beni tekrar uyuşturup ortadan kaybolmana izin vereceğimi mi sanıyordun?"

Avucum ensesini sarıyor ve dudaklarını dudaklarıma getirip yavaşça öpüyorum, dilimi ağzının kenarında gezdiriyorum.

"Sana bir daha uyuşturucu vermeyeceğime söz veriyorum," diye kadınsı bir kahkaha attı. "Bu beni gerçekten daha iyi hissettirmiyor." Kıkırdamam Onu altımda çevirirken ve beni isteyen bu güzel yaratığa bakarken yabancı.

Birinin seni istemesi garip bir şey. Sana ihtiyaç duyması. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bir kolumu altına sokup onu kendime doğru çekiyorum, sıkıca tutuyorum ve gözlerimin önünde yok olmamasını umuyorum.

Kokusunu içime çekiyorum ve bu bana her zaman huzur veriyor. Evim gibi kokuyor, asla sahip olmak için yeterince iyi olmadığı bir gelecek gibi.

"İyi misin?" diye tatlı tatlı soruyor ve kalbimi yeniden çalıyor.

Avucunu nazıkçe yanağıma koyuyor ve ben de ona bir can simidi gibi ihtiyaç duyarak içine gömülüyorum.

"Şimdi öyleyim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ağır bir iç çekiyorum ve sırt üstü dönerek onu göğsüme yaslıyorum. Parmaklarım gömleğinin altından kayıp omurgasını aşağı yukarı okşarken dikkatim tavana yöneliyor.

"Palmer'ın ekibine katılmadan önce bile iyi bir insan değildim Eriu. Hâlâ da değilim. Ama o zamanlar bir ailem vardı. Bir kardeşim, ailem." Bir an duraksadım. "Beni seviyorlardı, biliyor musun? Ta ki sevmeyene kadar. Bir evlattan çok bir yük olana kadar."

Kolları güven verici bir şekilde gövdemi kavıyor, sanki beni o şekilde görmediğini söylüyor. Bu iyi mi kötü mü bilmiyorum, çünkü ya inkar ediyor ya da beni gerçekten olduğum gibi kabul edebiliyor.

Devam etmek için kendimi zorladım. "İrlanda'da insanlara zarar veriyordum. Ödenmemiş borçları için, çalıştığım insanlara karşı yaptıkları diğer şeyler için onları öldürüyordum."

Ona bu saçmalıkları anlattığım için nefret ederek burnumun kemiğini sıkıyorum. Ama kocası ve çocuklarının babası olacağıma karar vermeden önce benim hakkımda her şeyi bilmesi gerekiyor.

"İlk adamımı on beş yaşındayken öldürdüm. Korkutucuydu ama yaptıkça kolaylaştı, ta ki insanları öldürmek benim için sadece bir iş olana kadar. Aileleri ya da çocukları olması önemli değildi. Bana ölmeleri gerektiği söylendiğinde öldürüyordum ve bu işte iyiydim. Hâlâ öyleyim." Onun üzgün ifadesine bakıyorum ve

Kalbim sıkışıyor. "Kaliforniya'da birlikte olduğum çeteden ayrıldıktan sonra baban beni bu yüzden işe aldı."

"Orada ne kadar kaldın?"

"Baban gelmeden yaklaşık iki yıl önce. Onun kim olduğunu, babasının İrlanda'da kim olduğunu biliyordum. Onlar güçlüydü ve benim yeni bir şeye ihtiyacım vardı."

Dikkatle dinlerken parmakları göğsümde geziniyor.

"Yirmi bir yaşında kardeşimle birlikte Kaliforniya'ya gelmeden önce, annem on sekiz yaşına girdiğimde beni evden kovdu. O kötü bir insan değildi. Babam da öyle. Ama benden bıkmışlardı. Asla değişmeyeceğimi biliyorlardı. Haksız da değillerdi. Annem beni sevecek düzgün bir kadını asla bulamayacağımı söyledi ama ben bunu sorun etmedim. Sevgiye ihtiyacım yoktu."

"Ah, Devlin." Çenesini avucunun içine sıkıştırırken gözleri yaşlarla parlıyor. "Sen sevgiyi hak ediyorsun. Sen seviliyorsun. Seni seviyorum! Her zaman sevdim."

Daha önce hiç hissetmediğim bir ağrı göğsümün ortasına çarpıyor. "Tekrar," diye nefes alıyorum. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Devlin McHale. Ve asla durmayacağım."

Duygularımla savaşıyorum, boğazım . "Ben bunu hak etmiyorum. Benim gibi insanlar bunu hak etmiyor."

"Bu doğru değil. Herkes sevgiyi hak eder. Herkes buna layıktır." "Sen böyle söyleyince, bir şekilde bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum."

Elimin tersiyle çenesinin aralığını okşuyorum, karşılığında benden umutsuzca beklediğini bildiğim o sözleri söylemek istiyorum.

Ama onları kurtarmak istiyorum. Ona ilk kez onu sevdiğimi söylediğimde, karım olmasını istiyorum. Bir McHale. Bir dakika önce değil.

Sonra onu öpüyorum, vücudu benimkinin içinde eriyor ve belki de haklı olduğu umuduna tutunuyorum. Belki de günahkârın altında sevmeye değer biri vardır.

O derin uykudayken telefonum titriyor ve onu uyandırmamak için yataktan kayıyorum, kolumu yavaşça kalçalarının altından çekiyorum.

Ekranda Grant'in adını gördüğümde nabzım hızlandı. Umarım Mason hakkında kirli çamaşırları vardır. O piç hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, Patrick'le konuşmam o kadar iyi . Bu gece eve geliyor ve ben de

Yarın Boston'a gidelim ve bir süre önce yapmamız gereken konuşmayı yapalım.

Mutfağa gittiğimde, cevap veriyorum. "Benim için neyin var?" "Hey, onun offshore hesaplarından birkaçına daldım. Senin insanlar muhtemelen bulamadılar çünkü onları çok sayıda paravan şirket altında saklayarak çok iyi bir iş çıkardı."

"Ve?"

"Birisi ona haftalık elli bin dolar ödüyor." "Ne zaman başladı?"

"Bir aydan biraz daha kısa bir süre önce." "Emin misin? Daha önce bir şey olmadı mı?" "Hayır."

"Başka ne var?"

"Ona kimin ödeme yaptığını bulmaya çalıştım ama izi sürülemiyor. Ve her şeyi denediğimi biliyorsun. Her kimse gerçekten bulunmak istemiyor."

"Kahretsin."

"Hesap Bahamalar'dan geliyor. Ama izini sürdüğümde başka bir hesaba, sonra bir başkasına, hepsi farklı yerlerde, sonra tekrar Bahamalar'a atlıyor. Şu ana kadar edindiğim tüm bilgileri size göndereceğim ama aramaya devam edeceğim." bir dizüstü bilgisayarda bazı tuşlara basıyormuş gibi bir tıklama sesi geliyor. "Son bir şey daha var. Hesaplardan birinin adı var."

"Ne oldu?"

"Camora. Bunun bir anlamı var mı?"

Bütün kan vücudumdan akıyor. "İsminin bu olduğuna emin misin?"

"Evet. Bir anlamı var, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle. Aramaya devam et ve o bilgiyi bana gönder." "Zaten e-postanda var. Yakında konuşuruz."

"Evet."

Sanki benim bulmamı istiyorlarmış gibi. Sanki bulursam, onlar olduğunu anlayacağımı biliyorlardı. Francis Palmer yaşıyor. Aklımda hiç şüphe yok ve artık Mason'a ödeme yaptığını biliyorum. Ve her şey Eriu ile tanıştığında başladı.

Arabayı havaya uçuranın ve ona o notu gönderenin Francis olduğundan eminim. Hepsini ödeyecek.

Öfkem kabarıyor, kanım kulaklarımda yüksek pompalanıyor. "Orospu çocuğu!"

Mason da onlarla birlikte. Ama nasıl? Neden? Hiç mantıklı değil. Neden paraya ihtiyacı olsun ki? Kumar için mi? Açgözlülük için mi?

Her şeyi öğrenmem gerek. İşim bittiğinde domuz gibi ciyaklayacak. Ben yapılması gerekeni yaparken birinin Eriu'ya göz kulak olması gerek.

O ismi düşünüyorum. Camora.

Ailesini öldürdüğümde ve onu beşikte ağlarken bıraktığımda sadece bir yaşındaydı, belki daha da küçüktü. Yetim kaldı, benim yüzümden sistemin içine atıldı. Onlar kardeşimi öldürmeden önce Palmers için öldürdüğüm son iki kişiydiler.

Eriu'ya zarar vermeye çalıştıkları için her birini yok edeceğim. Bunu sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi.

ERIU

Uzuvlarımı esnetiyorum, yüzümde kocaman bir sırtışıla esniyorum, dün gecenin tüm iğrenç ayrıntılarını hatırlıyorum.

Kalçalarımın arasında bir zonklama var, ama nedenini bilerek her saniyesinden zevk alıyorum.

Yuvarlandığımda artık yanımda yatan Devlin'i göremiyorum. Onun yeri soğuk ve boş. Gözlerim açılıyor ve hemen doğruluyorum.

Duvardaki saat sabah yediyi gösteriyor. Bu kadar erken saatte nerede ?

Ayaklarımı sallarken, gözlerim komodine doğru kayıyor ve orada bir not fark ediyorum.

Elime aldığımda Devlin'den olduğunu gördüm.

*Je,, lore. 5 ^ab co go co a>g. §vc 5'xe gor Rog e nar ^i
p ;o . 3on'c go an;v^e'e. Je's See inS9× 9ed co hee
nar^ anb nor co ler ;o leare. 3on'c as Je NLY. 5'll ex
lain on e 5'e exe'ycLi>g o c. 5' ;o .*

3ex/li>

Adından sonra bir üçlü düğüm çizmiş, tıpkı hapishanede ona mektup yazarken çizdiklerim gibi. Notu göğsüme bastırıyorum, aptal gibi sırtıyorum, kalbim göğsümde fır fır dönüyor. Bu benim için onun fark ettiğinden çok daha anlamlı. *Ve* az önce beni özlediğini itiraf etti! En çılgın rüyalarımdaya bile bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Tabii ki onun güzel dairesinde tutsak olduğum gerçeğini görmezden geleceğim. Ama Devlin kendi güvenliğim için olmasa beni burada tutmazdı.

Bir duşa ihtiyacım var, gömleğinden sıyrılıp ana banyoya gidiyorum, suyu açıp içeri giriyorum, buhar havadaki soğuktan kollarımdaki dikenleri kaplıyor. Şampuanımı alıp avucuma biraz döküyorum ve vücudumu yıkayıp tamamen durulamadan önce saç tellerimi köpürtüyorum.

Kurulandıktan sonra başıma bir havlu sarıyorum, ardından gömleklerinden birini giyiyorum ve saçımı kurutmak için fön makinesini kullanıyorum.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden yatak odasına dönüp çekmecelerini açtım ve her şeyi düzgünce katlanmış buldum. Devlin'in dağınık olmasını beklemiyordum. Bildiğim kadarıyla hiç askere gitmemiş olması dışında, askeri tipler gibi o tür adamlardan biri.

Başka bir çekmeceyi açtığımda, köşeden bir kağıt parçası çıkıyor. Meraklı biri olarak içeri uzanıp onu aldım ve bir yığın kâğıt buldum.

Onları açtığımda, hapisteyken ona yazdığım mektuplar olduğunu fark ettim.

Hepsini saklamış. Gözlerimin arkasında bir sızı belirliyor. Bu benim için çok şey ifade ediyor.

Onları bulduğum yere geri koyuyorum, ancak bunu yaptığımda, altında saklı duran iki fotoğrafı kaçırdığımı fark ediyorum.

Gülümseyen Devlin'e bakıyorum, belki on iki yaşında, yanında kendisinin daha genç bir versiyonu var. Bu onun kardeşi olmalı.

Onu kaybettiğinde neler hissetmiş olabileceğini düşündükçe duygularım gözümün önüne geliyor.

Diğer fotoğrafta bir aile, Devlin ve kardeşi ile anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir çift var. Hepsi çok mutlu görünüyor. Devlin babasının yüzüne, ama annesinin gözlerine sahip.

Ondan nasıl vazgeçebildi? Onu nasıl bu şekilde dışarı atabildi? O sadece bir çocuktü. Kalbim hepsi için kırılıyor.

Kederli bir iç çekişle fotoğrafları içeri geri götürüyorum ve bugünlük bu kadar gözetlemenin yeterli olduğuna karar veriyorum.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve Devlin olduğunu umarak hemen geri dönüyorum. Ama sadece Karen'mış. Kahretsin. Konuşmak isteyecektir.

KAREN

İyi misin?! ARA BENİ!

Yatağa uzandım. Bir an önce bitsin bari. Bir tuşa basmamla telefon çaldı. "Aman Tanrım!" diye haykırıyor. "Bütün gece seni düşündüm. Sen iyi misin? Bu çılgıncaydı!"

"Ben iyiyim. Sanırım iyiyim. Yani olabildiğince iyiyim ama artık Mason'la evlenmek zorunda kalmayacağım, bu da var."

Gülüyor. "Evet, bu şimdiye kadarki en iyi haber. Hâlâ Devlin'le birlikte misin?" "Evet..."

"Ooh, başka bir şey oldu mu? Sana olan sonsuz aşkını itiraf etti mi?"

"Sayılır." Ağzım yayılıyor. "Ama önce çözmemiz gereken çok şey var."

"Eminim biliyorsundur. Ama dün gece seni nasıl becerdiğini gördüm. Yani, bir sürü insanın önünde olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, ben de öyle sikilmek isterdim. Ama senin için bu şekilde olduğu için üzgünüm."

"değil. Bu benim kararımdı. Umarım babam bunu asla öğrenmez."

"Neden öğrensin ki?"

"Mason geçen gün beni tehdit etti." Nefes alıyorum. "Bizi takip ettirdi. Nereye gittiğimizi gördü ama oranın neresi olduğunu bilmiyordu."

Nefes nefese. "Lanet olsun! O pislikten nefret

ediyorum!" "Umarım artık hayatımdan

sonsuz dek çıkmıştır." "Öyle olsa iyi olur."

"Yarın görüşür müyüz?"

"Gidecek başka yerim yok. Belki Kayla ile öğle yemeği yerim, çünkü sen yeni erkeğini becermekle meşgulsün." Kıkırdıyor.

"Aman Tanrım, kapa çeneni!" Homurdanıyorum. "Kayla'ya hiçbir şey söyleme. Ona kendim söylerim."

"Bunu kendime saklayamam! Ben onu görmeden önce onu aramalısın. Elimden kayıp gidecek."

Homurdanıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Tam bir baş ! Ama seni seviyorum. Sonra konuşuruz." "Seni seviyorum, kaltak!"

Konuşma biter bitmez Kayla'yı aradım. Umarım bunu yaptığım için hayal kırıklığına uğramamıştır.

"Hey!" Neşeli sesi parıldıyor.

"Bu kadar erken kalkmış biri için fazla mutlusun." Yorganı omuzlarıma çekiyorum, Devlin'i kokluyorum ve tüm vücudum karıncalanıyor.

"Aslında beşten beri ayaktayım. Boks antrenörümle harika bir seans geçirdim ve şimdi Jade'e merkezde yardımcı olmak için Helping Hand'e gidiyorum."

Helping Hand, arkadaşı Jade'in insan ticaretine maruz kalmış kadın ve çocuklar için kurduğu bir merkez ve merkez birçok yere yayılmış durumda. O bir kahraman. Bu insanlar için sağladığı şeyler çok güzel.

"Vay canına, Pazar günü çok üretken oluyorsun."

Gülüyor. "Ne ? Hiç bu kadar erken aramazdın."

ediyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." "Tamam... Birini öldürmem gerekiyor mu?"

Bir kahkaha attım. Kayla, birini mi öldürecek? Bunu görmek için para verirdim! O tanıdığım en tatlı, en nazık insan. Bırak can almayı, bir sineği bile incitemez.

"Hayır, gerek yok. Ama bahsettiğim müzayedeyi hatırlıyor musun?" "Aman Tanrım, başardın!" Sesi çılgılık çılgılığa.

"Şey, hem evet hem hayır..."

Sonra ona dün gece neler olduğunu, Devlin'in beni nasıl kurtardığını ve bu sırada birini nasıl öldürdüğünü ve ikimizi de kurtarmak için ne yapması gerektiğini anlatıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor. "Senin adına mutlu muyum?" İçinden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Yani, o kadar insan arasında Devlin'in olmasına sevindim ama vay be." "Biliyorum. Babam öğrenecek diye çok korkuyorum. Öfkelenecek ve muhtemelen Devlin'i yaptığı şey için öldürmek isteyecek. Ama gerçekten de bir seçim."

"Baban Devlin'i seviyor. Onu öldürmeyecektir. Yani, evet, kızacak ama bunu atlatacaktır."

"Babamla sadece küçük dozlarda tanışmış biri gibi konuştun." "Her şey yoluna girecek, Eriu. Göreceksin."

"Mason'la yüzleşip ona ne yaptığımı söylemem gerekecek." "Tek başına değil, değilsin!"

"Hayır, elbette olmaz. Ben Devlin'le olacağım."

"Güzel." Ağır bir nefes verdi. "Seni seviyorum, Eriu. Sen iyi bir insansın ve bunu bulmak çok zor."

"Sen de Kayla. Üniversiteye burada gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Şu anda merkezdeyim ama bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Ne olursa olsun."

"Yapacağım. İyi günler."

"Sen de." Telefonu kapatıyorum ve gözlerim ağırlaşmış bir şekilde uyumaya çalışıyorum.

Yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle Devlin'in yanına kayıyorum. Yastığını kavrayarak gözlerimi kapatıyorum ve uykunun beni çağırmasına izin veriyorum.

CKAPTER s 7



DEVL)N

Onu Rogue'la bırakmaktan nefret ettim. Ama iş zora girerse, onun hayatını kendi hayatının önüne koyacağını biliyorum ve önemli olan da bu.

Tynan bana Patrick'in döndüğünü ve onunla yüz yüze konuşmak istediğimi söyledi. Bu yüz yüze bir konuşma türüdür.

Patrick'in malikânesinin garajlarından birine park ettikten sonra cep telefonumu alıp son banka işlemlerini kontrol ediyorum. Üç milyon dolar benim offshore hesaplarımdan birinden Konstantin'in hesabına başarıyla gönderilmiş. Üyelik için ona olan beş bin dolar borcumu zaten ödemiştım. En azından bu saçmalık sona erdi.

Arabamdan inip Arnavut kaldırımlı merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kapılar hemen açılıyor, iki yanda konuşlanmış iki muhafız başlarını eğerek beni selamlıyor.

Sarımsak ve domates kokusu burun deliklerime doluyor. Ya Patrick pişiriyor ya da çalışanlarından biri. Adam çok iyi bir aşçı.

Çalışma odasına giden merdivenlere yönelir yönelmez, Tynan aşağı inip beni selamlıyor.

Avucunu sırtıma vuruyor. "Seni bekliyor." "Buraya ne söylemeye geldiğimi biliyor mu?"

"Kız kardeşimle evlenmek istediğini mi? Hayır." Tynan bir parça sırtıyor. "En iyi haberin senden geleceğini düşünmüştüm."

"Sence bunu iyi karşılayacak mı?"

"Bilmiyorum. Babam... şey, nasıl olduğunu bilirsiniz." Omuz silkiyor.

"Kendi başınasın."

"Mm-hmm."

Patrick bu haberi nasıl karşılayacak bilmiyorum. Ama artık onsuz yaşayabilirmişim gibi davranamam.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kapıyı çalıyorum, bu işi hazırım. "İçeri gel," diyor masasındaki bazı kâğıtları karıştırırken.

Quinn'lerin pek çok mülkü ve işi vardır, bunların çoğu kumarla ilgilidir. Patrick sürekli meşgul. Ama son zamanlarda yoruldu ve sanırım bu yüzden Tynan'ı evlenmeye zorluyor. Oğullarının ve kızlarının mirasını gelecek nesillere aktarmasını istiyor.

"Söyle bakalım..." Sandalyede geriye doğru dönüyor, gözleri bana odaklanmış. "Bu kadar acil olan neyi konuşacaktınız?"

Ensemi tutarak nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum. "Eriu'nun Mason'la evlenmesine izin veremem."

"Oh? Neden olmasın?" Döner sandalyesinde arkasına yaslanmış, ileri geri yuvarlanıyor, kaşları gergin bir bakışla dikilmiş.

"Çünkü..."

Söyle artık şunu.

Devam etmemi bekliyor ama ağzım hareket etmiyor. Bu saçmalığı kafamda kaç kez prova etmiş olursam olayım, yeterli olmuyor.

"Seni hiç bu kadar korkmuş görmemiştim." Patrick gülüyor. "Çıkar ağzındaki baklayı evlat, yoksa bütün gün burada oturacağız."

"Evet." İçime çekerken boğuluyorum ve ağzımdan kaçırıyorum. "Onunla evlenmesine izin veremem çünkü onunla evlenecek kişi ben olmak istiyorum. Efendim."

Lanet olsun, ben yaptım.

Gözleri büyüdüğünde ve sandalyede donup kaldığında, artık çenemi kapatıp gitmeli miyim yoksa devam mı etmeliyim emin değilim.

Ama ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim. Tek yolu bu.

"Yaş farkımızın büyük olduğunu biliyorum ve geçmişte seni hayal kırıklığına uğrattığımı, onu başarısızlığa uğrattığımı da biliyorum. Kahretsin, sayamayacağım kadar çok insanı hayal kırıklığına uğrattım. Ama onu seviyorum, efendim. Onu tüm kalbim ve ruhumla seviyorum ve bunun yeterli olmasına ihtiyacım var. Bunun yeterli olduğunu söylemenize ihtiyacım var. Çünkü o bana yetiyor ve hayatımın geri kalanında onunla ilgilenmek istiyorum."

Önce ağzı inceliyor ve kalın kaşları geriliyor ama sonra sırtmaya başlıyor.

"Sonunda!" Yumruğunu masaya vuruyor ve kıkırdarak başını sallıyor. "Kıçını hapisten çıkardığından beri erkek gibi davranıp kızıma olan hislerini itiraf etmeni bekliyordum."

"Ne? Biliyor muydun? Nasıl bildin?"

"Bir erkeğin kızlarına karşı bir şeyler hissettiğini fark edemeyecek kadar aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Yani, tamam, iyi...." Elini havaya kaldırır. "Iseult ve Gio'ya karşı bir süre kördüm ama bunu iyi sakladılar. Öte yandan sen?" Kıs kıs güler. "Evlat, kızım kaçırılmaktan kurtulduktan sonra evime hışımla girdiğin anda anladım. Ona gözlerini diktiğin anda gördüm. Rahatlamayı. Sevgiyi. Hepsini gördüm. Ama kızımın kendi duygularını itiraf edemeyen bir adamla evlenmesine asla izin vermezdim. Çünkü bunu yapamazsan, onu nasıl sevebilirsin? Bu yüzden sabırla bekliyordum. Mason Reynolds gibi biriyle evlenirse ne yapacağını görmek istiyordum."

Neredeyse yere yığılacaktım. Ama onun yerine, dirseklerimi dizlerime dayayıp konuşmadan karşısına oturuyorum.

"Onunla evleneceğine inanmamız için bizimle oyun mu oynadın?"

"Şey, ilk başta bunu düşünüyordum. Bir an için. Ailelerimiz için iyi bir fırsattı. Ama o çok serseri biriydi. Babasına nişanın bozulduğunu söylemek yerine devam etmesine izin verdim. Sonunda erkek gibi davranıp kızımın evlenmene ihtiyacım vardı çünkü bu dünyada onu senin kadar sevebilecek ve ona senin gibi bakabilecek kimse yok. Bunu içten içe biliyorum. Sadece senin de bunu bilmene ihtiyacım vardı."

Duygularım boğazıma düğümleniyor ve hepsini saklamak için gözümü daha hızlı kırpyorum. Onun için doğru kişi olduğuma gerçekten inanıyor. Benim, Devlin McHale'in, kızı için doğru kişi olduğuma.

"İtiraf etmeliyim ki evlat, sana olan inancımı kaybediyordum ama sonra zavallı Mason'ın kazasını duydum." Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Hani şu elini kaybettiği kaza var ya?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok efendim." Ağzımın köşesi sarsıldı.

"Tabii ki hayır." Ciddi bir ifade takınıyor.

"Mason tabii ki babasına bir hırsızlık olduğunu söyledi. Kameraların da bağlantısı kesilmişti. Yaşlı Mason dışında tanık yok."

"O nasıl?" Ses tonumda neşe belirliyor. "Sağ elini kullanamamak korkunç olmalı."

"Zavallı çocuk. Bunu hak edecek bir şey yapmış olmalı." "Evet." Ters ters baktım. "Bir daha karıma dokunamayacak."

"Yine mi?" Patrick yumruğunu masanın kenarına bastırır, yüzünde sert bir ifade vardır. "Emin ol yapmaz. Sırf bir pislik olduğu için onu öldürmeliydim."

"Artık bitti." Başımı salladım. "Ama Mason'dan bahsetmişken, bilmen gereken bir şey daha var."

Palmers'larla olanları, banka hesabında bulunan Camora ismini ve Mason'la olan bağlantısını tekrar anlattım.

"Bu yılanı nasıl gözden kaçırdık? Onlarla ne yapıyor olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Henüz yok. Eriu ile bir ilgisi olabilir. Ama Grant hâlâ arıyor."

"Bu arada onunla ne yapacağız?"

"Ondan kurtulmadan önce bekleyelim. Ona evliliğin bittiğini söyleyelim ve ne yaptığına ve kiminle konuştuğuna bakalım, sonra paranın devam edip etmediğine bakarız. Palmer'ı yakalamak istiyorum. Onu ve oğullarını öldürmek istiyorum. Ve onun için çalışan herkesi. Onlar gelmeyi bırakana kadar."

Patrick yakınlıktı. "Bu konuda hemfikirim. Mason'ın babasını arayacağım."

"Hayır." Çenemi eğiyorum. "Bu onuru bana bırakmaya ne dersin? Ona bir *geçmiş olsun* kartı bile getiririm."

Patrick kıkırdar, başını sallar. "Seni çılgın orospu çocuğu. Pekâlâ. Yapın. Sonra bana her şeyi anlat."

"Evet." Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyorum.

"Ve Devlin?" diye sesleniyor ve ben ona dönüyorum. "Evet?"

"Seni hep oğullarımdan biri olarak gördüm. Şimdi bu resmileşecek."

Lanet olsun. Bu adamın önünde ağlayamam.

"Teşekkür ederim."

"Henüz bilmiyor mu?"

"Hayır, ama o hıyarla konuştuktan sonra eve gidip ona söylemek niyetindeyim. Ama düşünüyordum da, belki aptalca olacak ama, düğünü burada yapabilir miyiz? Ve belki de sürpriz olabilir?"

Gözleri yumuşar. "Şey, burada olacağını düşünmüştüm. Tabii ki burada. Peki ya sürpriz? Hoşuma gitti! Fernanda'yla konuşacağım. Bir hafta içinde burayı şık bir düğüne çevirecek. Bununla başa çıkabilir misin?"

Bir hafta. Hayatımın geri kalanını onunla geçirecekken bir haftanın ne önemi var ki?

"Evet, sanırım yapabilirim."

"Onu buraya nasıl getireceğiz ve nasıl giydireceğiz?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Ama belki Iseult bu konuda bir şekilde yardımcı olabilir diye düşünüyorum."

"Evet. Kızımın yaratıcı bir hayal gücü var." Kıkırdıyor. "Dostum, düğünlere bayılırım. Sen sevmez misin?"

Omuz silkiyorum. "Bunun için bir nedenim olmadı. Şimdiye kadar olmadı."

"Evet, bu kadınlar, bunu yapmanın bir yolunu , değil mi?" "Teşekkür ederim, efendim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Kızım için doğru olanı yapacağımı biliyorum. Hep öyle yaptın." Ve
her zaman da
yapacağım.

Mason'ın güvenliğini geçip kapısını çalar çalmaz gözleri yuvalarından fırlıyor. Neredeyse onun için üzüleceğim, orada çürük bir cam kapının arkasında duruyor, titriyor ve geri , bir sağlam elini uzatıyor, diğeri kalın gazlı bezle sarılmış.

Hayır, hiç de kötü hissetme. Bunu hak etmişti.

Kapı koluna bir kurşun sıkıyorum, kilidi yok ediyorum ve içeri girerken korumalarından birini eziyorum.

"Hey, elin nasıl?"

"Lütfen. Onu aramadım! Onu görmedim. O yüzden çık dışarı!"

Arkamdaki kapıyı ayağımla kapattım ve yaslandım. "Elini nasıl incittin?"

Kaşları çatılır ve kalın bir şekilde yutkunur. "Hırsızlık. Herkese böyle söyledim. Konuşmayacağım. Yemin ederim!"

"Bu iyi. Bunu yapanın geri gelip daha fazlasını almasını istemeyiz. Bir güzel eli daha kaybetmek gerçekten utanç verici olur. Sence de öyle değil mi?"

Ağlamaya başladı, gerçekten ağlamaya. Umurumda olup olmadığını sor.

"Patrick'in nişanı attığını söylemeye geldim. Bitti.

Karıma yaklaşmayacaksın, anladın mı beni?" "Neyine?"

"Beni duydun. Onunla evleniyorum."

Gölmek için cesareti var. "Oh adamım, biliyordum! Bunca zamandır onu becermek istiyordun, değil mi? Ona senin hakkında bir şeyler hissettiğimi söyledim."

Sanki kafasına bir kurşun sıkılmasını istiyor.

"Onu çoktan siktin mi? Hayal ettiğim kadar sıkı mıydı?" Bu kadar.

Lanet olsun.

Sıkı yumruğum burnunun tam ortasına iniyor ve yemin ederim bir çatırtı duyuyorum. "Kahretsin!" diye bağıyor, sol eliyle tutuyor, kan damlıyor parmaklarının arasında.

Kuru bir kıkırdamayla kapıyı açtım ve dışarı çıkmaya başladım.

Omzumun üzerinden ona, "Çok fazla hırsızlık olayına karışıyor gibisin," dedim. "Belki de güvenliğimi değiştirmeliyim." Ölü güvenlik görevlisine bakıyorum. "İşlerini iyi yapıyor gibi görünmüyorlar."

Onu geride bırakıyorum ama biliyorum ki yakında onu tekrar göreceğim ve bana Palmers hakkında bildiği her şeyi anlatacak.

Arabama döndüğümde, onunla birlikte olmak ve onu kollarıma almak için sabırsızlanıyorum. Onun yatağında, üzerimde gömleğimle yattığını düşünmek bile bana bir sürü şey hissettiriyor. Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim: onun gibi bir kadın, birlikte bir hayat. Ama tam orada, bizi bekliyor.

Telefonumu hoparlöre aldığımda, otoyola çıkarken çalıyor. "Ne istiyorsun?" Iseult her zamanki kibar ses tonuyla cevap veriyor.

"Sana da merhaba. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Çok fazla soru sormayacağına söz verir misin?"

"Öyle bir şey için söz vermiyorum. Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bir hafta içinde kız kardeşinle babanın evinde evleneceğim ve onu evliliğe hazırlamak için bir plan yapmamız gerekiyor."

"Bekle, ne?!"

Sesindeki şaşkınlığa gülüyorum.

"Tam olarak ne olduğunu anlamıyorum ama onaylıyorum. İyi iş McHale. Sonunda kız kardeşimin muhtemelen tüm hayatı boyunca sana deli gibi aşık olduğunu göreceğ kadar o sopayı kışından çıkardın."

"Tamam. Evet, teşekkürler. Şimdi bana yardım edecek misin?"

"Eriu için mi? Tabii ki yapacağım. Bana bırak. Kendi düğününe girecekmiş gibi görünmesini sağlayacağım."

"Şey... tam olarak olan şey bu."

"Her neyse. Kapa çeneni." Homurdanıyor. "Bir kadın sana yardım edebileceğini söylediğinde, onun damarına basma. Ama bilmek zorundayım, babamı nasıl ikna ettin?"

"Anlaşılan o da Mason'dan pek hoşlanmamış. Onun hakkında ne hissettiğimi ona söylememi bekliyordu."

"Vay canına. Yürü be baba. Yaşlı adamın içinde bu kadar aldatıcı bir şey olduğunu düşünmezdim ama ne de olsa o benim babam. Mason biliyor mu? Lütfen bildiğini ve mutsuz olduğunu söyle."

"Zaten çok perişan durumda. Bir elini kaybettiğini duymadın mı?"

"Devam et. Bu iş heyecan verici olmaya başladı."

O deli ve bu yüzden onu seviyorum. Iseult tanıdığım en yetenekli infazcılardan biri. Elbette biraz dengesiz ve öfke sorunları var ama kimin yok ki? Kalbi her zaman doğru yerde ve ailesine ve kız kardeşine olan sevgisi tanık olunacak bir şey.

"Piç kurusu bunu hak etmişti."

"O ne yaptı?"

"Ellerini kız kardeşinin üzerine koydu."

"? Ve o hala hayatta mı?! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Uzun sürmeyecek. Endişelenmeyin. Ama şimdilik ona canlı ihtiyacımız var. Bir zamanlar bağlı olduğum kişiler tarafından para aldığını öğrendim, bu yüzden ne bulabileceğimizi görmek için onu takip ettireceğiz."

"Peki." Öfkeleni. "Ama elini çabuk tutsan iyi olur, çünkü gitmesi gerekiyor."

"Evet."

"Beni bilgilendirmeye devam et. Ve bana söz ver, onu öldürdüğünde en ön sıradan yer alacağım."

"Evet, hanımefendi."

"Bana bir daha öyle deme."

"Peki, şeytan öyle olsun."

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun. Ve, McHale?"

"Evet?"

"Küçük kız kardeşimin kalbini kırarsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?" "Dur tahmin edeyim. Sen de benimkini kıracaksın."

"Evet, ama senin kalbin kıracağım son şey. Bunu da aradan çıkardığımıza göre, tebrikler!"

"Evet, teşekkürler. Bir erkeğin seni baldızı olarak kabul etmesi için deli olması gerekir."

O gülerken benim nabzım daha hızlı atıyor, bu düğünü gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimden bile emin değilim.

"Onu şaşırtma planımın aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Çünkü bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Duygularımı incitmezsin. Yani, boktan bir şey, değil mi? Kadınlar bundan hoşlanmaz mı? Normal bir erkek gibi evlenme teklif etmeliyim, bırakayım da düğün planlasın ve tüm o kız saçmalıklarını yapsın."

Yoğun bir kahkaha patlatıyor. "Sinirli Devlin çok sevimli. Sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Kapa çeneni. Ben sevimli değilim."

Ama o gülmüyor. Ben nefesimin altında Galce bir küfür mırıldanırken o gülmeye devam ediyor.

Sonunda gülmeyi bıraktığında, "Hayır, sürpriz aptalca değil. Eriu süslü düğünleri falan umursamıyor. O sadece seni istiyor ve bence ona sürpriz yapmak hayatının en büyük şokunu yaşatacak. O yüzden şöyle yapacağız..."

CKAPTER s 8



ER)U

DEVLIN saatler önce aradı ve benimle konuşması gereken haberler olduğunu söyledi. Babamı görmeye gittiğini söyledi. Bana telefonda daha fazlasını söylemek istemedi ama her an dönebilirmiş.

Zamanın daha hızlı geçmesini sağlamaya çalışarak kanallar arasında geçiş yapıyorum. Sonunda babamı Mason'ın bir alet olduğuna ve onunla evlenmeye zorlanmamam gerektiğine ikna etti mi? Bu da bir şeydir. Beni Mason'la yüzleşmekten kurtarırdı. Onu bir daha hiç görmezsem, bu harika olur.

Rastgele bir televizyon programı açtığımda ön kapı ve bir anda yataktan kalkıp ona doğru koşuyorum.

"Hey, bebeğim..." Kalın aksanı, kollarına atladığımda gözlerindeki o erotik bakış, kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissettiriyor.

Bacaklarım kalçalarının etrafında geriliyor, topuklarım kışına bastırıyor.

"Seni özledim." Sesi baştan çıkarıcı bir tınıya dönüşüyor ve içimdeki tahrik büyüyor.

Eğilip onu bir kez öpüyorum ve içinden bir hırıltı kopuyor.

Saçlarımı yumrukluyor, beni daha derin öpebilmek için duvara yaslarken dili ağzımı işgal ediyor. Çıplak göbeğim kemerinin etrafına sürtünüyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak inliyorum.

Nefes nefese geri çekiliyor, kapüşonlu gözleri yüzümün her santimini tarıyor, avucu yanağımı kavırıyor. Bedenim ısınıyor ve sanki kışın ortasında beni sıcak tutan bir yaz güneşiymiş gibi ona gülümsüyorum.

"Bunu tekrar söyleyebilir misin?" Yanağımı göğsüne bastırarak soruyorum. "Seni özledim, genç kız."

"Mm..." Etim karıncalanıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Bir inilti çıkıyor ve kendini kalçalarımın arasına itiyor, yüz hatlarına şeytani bir sırıtma yerleşiyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni tutuyor, bakışları daha derinlere inerken kalçalarımı onun üzerinde gezdiriyor.

"Artık benimsin. Bunu çok duyacaksın."

Sesindeki söz, birlikte olabileceğimize dair ciddi olduğunu hissettiriyor. Ağzı boğazıma yapışıyor ve dudakları dudaklarımı yakalayana kadar çeneme doğru öpüyor.

İnlemesi, dilimi içine çekmesi... Tanrım, bu kadar iyi olabileceğini hiç bilmiyordum.

Geri çekiliyor ve saniyeler ya da dakikalar boyunca gözlerimi arıyor, bilmiyorum ama sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

"Seni seviyorum," diyor ve nefesim kesiliyor.

"Ne?"

Boğuk boğuk gülüyor. "Beni duydun. Seni tüm kalbimle seviyorum, Eriu Quinn. Bunu evlendikten sonra söylemek için bekliyordum ama artık bekleyemem."

"Aman Tanrım... Ne?" Duygularım boğazıma düğümleniyor ve onu varlığımdaki tüm tutkuyla öpüyorum, dudaklarım kabaca onunkilerle hareket ediyor. "Az önce evli mi dedin?"

"Evet. Aynen söylediğim gibi ve ciddiym. İşleri yoluna koyduktan ve babanın iznini aldıktan sonra, sana karım olup olmayacağını sormayı planlıyorum."

Burnumun arkası sızlıyor ve gözyaşlarım alt kirpiklerimin kenarlarına doluyor. "Tabii ki evet diyeceğim."

"Söz veriyor musun?" Bir el başımın arkasına batıyor, parmakları saçlarımı kesiyor.

"Tüm kalbimle."

Homurdanarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyor ve beni ateşli bir tutkuyla öpüyor, bedenim güneş gibi parlıyor. Bedenlerimizi daha derine itiyor, bizi kapının ötesine taşıyor. Vücudumdaki her hücrenin bu adama ihtiyacı var.

Nefes nefese geri çekilirken, "Benim için dayanmana ihtiyacım var, aşkım" derken ağzı parlıyor.

Nedenini merak edemedi beni baş aşağı çeviriyor ve parmaklarımla kalçalarını kavrayarak inliyorum. Bacaklarımı omuzlarının üzerine yerleştiriyor ve amımı sıcak, baştan çıkarıcı ağzına dayıyor.

"Mmm..." Homurdanıyor. "Seni böyle hayal ediyordum, vücudun titrerken, dayanamazken pembe amını ağzıma alıyordum."

"Aman Tanrım, Devlin..." Ağzının sıcaklığı ve klitorisimin üzerinde yavaşça gezinmesi beni sarsıyor ve yalvartıyor. "Lütfen! Lütfen! Durma!"

Böyle şeyler için yalvaracağımı hiç bilmezdim ama şimdi tek istediğim bu. "Neye ihtiyacın var?" Dilinin ucu tembelce dilimin içine giriyor.

Ortada.

"Gelmem gerek... acıyor..." İnliyorum, diline tekrar ihtiyaç duyuyorum.

Boğuk kahkahası merkezimde titreşiyor ve zonklamamı da artırıyor.

"Açgözlü küçük şey, değil mi?"

Aletinin dış hatları kalın ve ağır. Ve ben de onun tadına bakmak istiyorum. "Devlin, lütfen, daha fazla dayanamıyorum!"

"kalmayacaksın."

Sonra ağız klitorisime kilitleniyor ve emiyor, dili orada yuvarlanıyor, yavaşça, sonra hızlıca fiske vuruyor, beni kenara getiriyor ve sonra geri indiriyor.

"Oh Tanrım, evet!" Tırnaklarım kaslı batıyor, salıverilme yaklaştıkça bedenim titriyor.

Sıcaklık damarlarıma nüfuz ediyor ama beni çılgına çevirmekten vazgeçmiyor. Bağırsaklarımda sıkı bir sarmal var, serbest bırakma o kadar yakın ki tadını alabiliyorum.

"Daha hızlı, lütfen!"

Düşmekten korkarak sıkıca tutunuyorum, ama baldırlarımdaki tutuşu çok güçlü. Düşmeme izin vermiyor.

İnliyor, ben onun adını haykırana kadar yalıyor ve emiyor. "Evet! Devlin, Tanrım!"

Kendi inlemeleri derin ve hırıltılı, usta dili daha hızlı fiske vuruyor. Yavaşlayıp kalçalarımın iç kısımlarını öpmeden önce beni tekrar tekrar okşarken sarsılıyorum.

Beni geriye çeviriyor ve ağzımı alıp beni o kadar yoğun bir tutkuyla öperken bacaklarım kalçalarına dolanıyor ki, ben nerede bitiyorum o nerede başlıyor bilmiyorum.

Parmak uçları omurgamda geziniyor, en sevdiği yermiş gibi saçlarıma batıyor.

Kabaca beni geri çekti. "Konuşuyor olmamız gerekiyordu."

"Konuşuyoruz." Dişlerim alt dudağımın etrafına batıyor.

"Oh, olsun. Dudağını öyle ısırma."

"Neden?" Küstah bir kaş kaldırdım.

"Çünkü daha fazla konuşmaya fırsat bulamadan seni becereceğim ve inan bana söyleyeceklerim hoşuna gidecek."

"Eminim yaparım..." Çenesi boyunca öpüyorum, ereksiyonu merkezime lezzetli bir şekilde sürtünüyor.

Ve aklıma bir fikir geldi.

Belki onun bana verdiğini ben de ona verebilirim. Belki o bana öğretebilir.

Tereddütle aşağı uzanıyorum, bir elimi sikinin etrafında kıvrırken nabzım kulaklarımda çarpıyor.

", bebeğim..." Başını arkaya atıyor ve gözlerini kapatıyor. "Ne yapıyorsun?"

Yanaklarım ısındı. "Bana yaptığın şeyi nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yemin ederim onları hiç böyle görmemiştim.

"Ciddi misin sen?" Ses tonundaki inançsızlık komikti ve bir kahkahayı bastırdım.

"Evet." Elbette her şeyi bir şekilde yanlış yapacağım için gerginim ama denemek istiyorum. "Berbat olacağımı düşünmüyorsan tabii. Bu durumda belki de yapmamalıyım çünkü kendimi utandırmak istemem ve ben-"

Bana bakarken çenesi gıcırıyor, "Güzel ağzınızı sikmek benim için bir onurdur, Bayan Quinn." derken sesi titriyor.

Az önce ne olduğundan tam olarak emin değilim ama sanırım kalbim durmuş olabilir.

Hayır, kesinlikle öyle.

"Devam et o zaman." Çenemi iki parmağının arasına sıkıştırıyor. "Dizlerinin üzerine çök ve kemerimi çöz."

Nefes nefese kalıyorum, beni yere indirirken karnım sıkışıyor ve yüzde elli ihtimalle yere yığılıyorum.

Fikrimi değiştiremeden dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum, sinir uçlarım arzu ve belirsizlikle titreşiyor.

Yoğun bakışları benim tedirgin bakışlarımla buluşuyor ve ben onun yerine dümdüz bakıyorum, gergin ellerim kemerini çözmeye başlarken onu çekiştiriyor. Nefes alış veriş ağırlaşırken metalin sıkışma sesi odada yankılanıyor ve zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da geriyor.

"Bunu yaparken bana bak," diye emrediyor, saçlarımı yakalıyor ve başımı geriye doğru çekerek şefkat, arzu ve hâkimiyetin eşit olduğu ateşli bakışlarıyla buluşturuyor.

Tanrım, şu anda ne isterse yaparım.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma. Devam et," diye övüyor kemer çözülüp fermuar aşağı kayarken.

İki elimle pantolonunu ve boxer'ını tutup yavaşça aşağı çekiyorum, siki dışarı çıkana kadar gözlerimiz kilitleniyor, kalın, sert, damarlar neredeyse içeriden yırtılıyor.

O şeyin gerçekten içimde olduğuna inanamıyorum.

Ona gösterdiğim vahşi ilgiyi fark etmiş olmalı, çünkü kıkırdıyor. "Aminin beni ne kadar iyi aldığını hatırlatayım mı? Şimdi ağzının neler yapabileceğini görelim."

Tanrım, edepsiz konuşan Devlin düşünceli olandan bile daha ateşli. "Önce ne yapmalıyım?" Nefes alıyorum, kalbim kontrolüm dışında atıyor.

Gülümsemesi bir tarafa doğru yayılıyor. "Elini alt tarafa böyle dola..." Bileğimi tutuyor ve parmaklarımı ereksiyonunun tabanının etrafında kısıyor. "Şimdi böyle okşa." Ellerimizi kökten uca kadar şaftında aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Aman Tanrım. Aynen böyle, ama daha sıkı." Kavrayışımı sıkıyor.

"Sana zarar vermeyecek miyim?"

"Hayır, aşkım. Sana gösterdiğim gibi yap. Sonra dudaklarını üst kısmın etrafına koy ve az önce elinin yaptığı gibi yap. Ağzının içine çek ve elini sıkıca sararken alabildiğin kadarını al."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum.

Elini benimkinden çekip onun yerine başımın arkasını kavıyor. "İlk başta tüm benliğimi alamayabilirsin, ama sorun değil." Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Acele etme ve unutma ki Burnundan nefes al. Bunun sana zarar vermesini istemiyorum."

Sessiz bir nefes alıyorum, içim titrerken ereksiyonuna bakıyorum, nereden başlamak istediğimden emin değilim.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin." Gözleriyle buluşmak için çenemi eğiyor.

". Sadece yanlış yapmaktan korkuyorum." Yüzüm . "Yaptığın hiçbir şey yanlış olmaz."

Kalbim küt küt atıyor ve dudaklarımı ereksiyonunun ucuna götürüp oraya bir öpücük .

"Kahretsin." Bir inilti çıkarır ve siki sarsılır.

Sorun olmadığından emin olmak için yukarı baktım. Kızlar bunu yapar mı? Yoksa bu çocukça mı? Ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum!

Kaşları acı çekiyormuş gibi çatık.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Nabzım . Yapmış olmalıyım.

Ağzı sıkı bir çizgi halinde kenetleniyor ve parmakları saçlarımda sertleşiyor. "Bunu tekrar yap." Sesi alçak ve neredeyse titrek.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Sikimi tekrar böyle öp."

Oh...

Kalp atışlarım telaşlı bir kreşendoya yükseliyor ve yapıyorum. Onu bir kez, iki kez öpüyorum, dilim onu tatmak için gizlice dışarı çıkıyor. Ciğerlerinden yayılan hırıltı o kadar erkeksi ve derin ki, orada ortaya çıkan ihtiyaçtan bacaklarımı sıkıyorum.

"Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti," diye mırıldanıyor.

Yukarı bakarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Ve hiç kimse olmayacak."

Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama benim ona yaptığımı başka bir kadının yapması düşüncesi... Bu beni öldürür.

"Mm." Saçlarımı bileğinin etrafında yuvarlıyor ve yüzünü benimkinden bir santim uzağa bırakıyor. "İşte böyle bebeğim. Bana sahip çık," diyor, nefesimi kesiyor, beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor, beni ereksiyonuna doğru itmeden önce.

"Em. Şimdi."

Gözlerimi ondan ayırmadan, ağzımı sikinin başının etrafına daldırıyorum ve tamamını alıyorum.

"Oh, kahretsin, evet... ne halt ediyorsan onu yapmaya devam et."

Beni övmesinden hoşlandığımı fark ediyorum, bu yüzden onu daha fazla almaya devam ediyorum, sertleşmesi nefes alamayacak kadar öğürene kadar boğazıma doğru titreşiyor.

"Evet, kahretsin, bu iyi."

Avuçları beni etrafında tutsak ediyor, sanki bir milim bile kıpırdamamı istemiyor. Ve ben de istemiyorum.

Ona zevk vermekten hoşlandığımı öğreniyorum ve bunu yapmak istiyorum. Ağzını tıkamak istiyorum. Dişlerimi kullanmamaya çalışarak başımı aşağı yukarı sallıyorum ama Tanrım, bu çok zor. Yanaklarım yanıyor, ama şevkle devam ediyorum, ona bakıyorum, yüzü mutlak bir istekle bükülmüş.

" bu," diye inliyor. "O bakir ağzınla beni emmeye devam et. Çok iyi yapıyorsun."

Kendi ihtiyacım kontrol edilemez hale geliyor ve tek istediğim onu tekrar içimde hissetmek, o iterken gözleri üzerimde.

Onu çalıştırmaya devam ediyorum ve avuç içi beni tekrar ğrene kadar aşağıya doğru zorluyor.

"Beni bu kadar derinden alırken sesin mükemmel geliyor. Kukunun etrafımda dalgalandığını hissettiğim zamanlar dışında hayatımda daha iyi bir şey hissetmedim."

Söylediği her şey, ses tonu, hepsi beni daha da tahrik ediyor, kalçalarımın arasında ağrılı bir zonklama var.

"Kahretsin, yaklaştım. Beni emmeye devam et, bebeğim." Ağzımı önce yukarı, sonra aşağı doğru kaydırırken parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Evet, işte böyle. Aferin kıızıma. Sakın durma. Boğazını dllerimle kaplayacağım."

Onu boğazımın derinliklerine çekmeye devam ederken elim onu okşuyor, prekumunun tadına bakıyorum. Ereksiyonu sıkılaşıyor, dilime karşı sarsılıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan göğsünden gürültülü bir inilti yükseliyor. Boğazımdan aşağıya sıcaklık fışkırırken, eli ağzımı sikinin dibine kilitliyor.

"Kahretsin...evet..." Kalçaları sanki duramıyormuş gibi tekrar tekrar içime giriyor.

Bunu yapabildiğimi dşndk vücudum ısınıyor. Ona bu kadar zevk verebildiğim için.

İşi bittiğinde başımı geriye doğru çekiyor ve nefes verir gibi bir nefes üflüyor. "Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?"

Alt dudağımı dişlerimle kavrayarak gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Güzel. Çünkü o da artık benim." Pantolonunu tekrar yukarı kaldırıyor, ama beni havaya kaldırmadan önce fermuarı açık bırakıyor.

Bu sefer beni usulca öperken bacaklarım ona dolanıyor. Sanki aramızdaki bu şeyin sadece seksin, fiziksel olanın ötesinde olduğunu bilmemi istiyor. Ama ben bunu zaten biliyordum.

Beni yatak odasına taşıyor ve yatağına yatırıyor.

Elleriyle tişörtünü kavırıyor ve pantolonunu çıkarmadan önce başının üzerinden çekiştiriyor ve bir şekilde yeniden sertleşiyor.

Tembelce kendini okşuyor, beni izliyor, ereksiyonu kalınlaşıyor.

Ben de onun izinden gidip gömleğimi çıkarıyorum ve çenesi geriliyor, yumruğu sikinin tepesinde sıkılıyor.

Bakışları a bir şekilde vücudumda bir yol çiziyor, her tepeye ve vadiye tırmanıyor. Zerre kadar utanç duymuyorum. Ben onun her parçasıyım, o da benim her parçam.

İlerleyerek üstüme yerleşiyor ve ben de ağırılığını karşılayarak kalçalarımı onun için açıyorum.

"Prezervatif takmıyorum." Aletini tutuyor ve ucu girişimi dürtüyor. "Eğer şanslıysam, bu gecenin sonuna kadar seni hamile bırakırım."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum, unuttun mu?" Sırtışım genişliyor.

Ama o sadece sırtıyor ve tanıdık yıldızların gözlerimin önünde yayılması yeterince derine itiyor.

"Merak etme, aşkım..." Dudakları boğazıma değiyor. "Bunun bir yolunu bulacağım."

Birden fazla orgazmdan sonra, sonunda konuşmaya başladık. Babamın Mason'la olan her şeyi planladığına inanamıyorum! Bana söyleyebilirdi! Ama neden söylemediğini anlıyorum. Devlin ne kadar korktuğumu görmeliydi ve sonunda her şey yoluna girdi. Babama kızacak enerjim yok.

"Bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi haber." Sırtıyorum.

Sonunda işler bizim için yoluna giriyor. Mutlu olabiliriz.

"Konuşurken neden babamın onayını istemedin?"

Boğazını temizliyor. "Haberlere oturması için ona zaman vermek istedim. Ama o da bizi onaylıyor, bu yüzden eminim ki bunu yaptığımda bir sorun çıkarmayacaktır. Eğer sorun ederse, senin için savaşırım Eriu. Çünkü hiçbir şey ya da hiç kimse için gitmene izin vermeyeceğim."

Gülümsemem o kadar geniş yayılıyor ki yanaklarım acıyor. Bir elimi sakallı yanağına koyuyorum. "Seni seviyorum, Devlin."

"Bu iyi bir şey." Göz kırıyor. "Öyle olmasaydı seninle evlenmek çok daha zor olurdu."

İç çekerek yüzümü göğsüne doğru indiriyorum ve beni atan kalbine yakın tutarken içine gömülüyorum. Buna gerçekten alışabilirim.

"Peki, ne dedin? Beni hamile bırakıyorsun. Uh..." "Ne oldu?"

Elinin bir hareketiyle çenemi yukarı kaldırıyor.

"Henüz buna hazır olduğumu sanmıyorum. Önce okulu bitirmek ve bir iş bulmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Elbette sorun yok. Dünya kadar vaktimiz var. Sadece kendimi kaptırmışım." Avucunu karnıma koyuyor, gözleri boğucu bir şefkatle doluyor. "Senin çocuğumuzu büyüttüğünü düşünmek... Bilmiyorum, bana bir şeyler yapıyor. Ama istediğin kadar beklemeye hazırım çünkü seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Devlin. Her zaman."

CKAPTER s 9



DEVL)N

Ertesi gün, duştayız, yeni sevişmişiz, ben saçlarını köpürtürken, o iç çekerken sırtı önüme yaslanmış.

"Bu gece seni dışarı çıkarmak istiyorum," diyorum ve gözleri açılıyor. "Randevu gibi mi?"

"Sanırım, evet." Alnımı kaşıyorum. "Aslında hiç binmedim, ama sanırım onlara böyle diyorsunuz." Ağzım titriyor.

Gülüşü güneş ışığı gibi, sonsuz bir huzur cenneti ve deneyimlemeyi asla hayal edemeyeceğim her şey.

"Gerçekten hiç randevuya çıkmadın mı?" Dönüyor ve kollarını gövdemin etrafına doluyor.

"Evet. Asla. Baban için çalışıyordum ve ne zamanım ne de ilgim vardı. Ondan önce de hep aynıydı. Annemin sözleri hep aklımda kaldı, biliyor musun? Hiç kimse için yeterince iyi olduğumu düşünmedim."

"Çok özür dilerim. Ama..." Sesi titriyor ve yanakları hafif bir pembe tonuna dönüşüyor.

"Sor." Çenesini avucumun içine alıyorum ve gözlerini kendime çeviriyorum. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Ama sen benim gibi bakire değilsin..." Ne sorduğunu anladım.

"Hayır." Başparmağımla dudaklarını okşuyorum. "İnan bana, şu anda seviştiğim tek kadının sen olmasını isterdim, çünkü önemli olan tek kadın sensin."

"Oh." Yüzü düştü.

"Hey, yapma bunu." Çenesini kendime doğru çekiyorum ve burnumu onunkine değdiriyorum. "Seni seviyorum. Hayatımda hiç kimseyi sevmedim."

Yüzüne bir gülümseme yayılır.

Gözlerim kapalıyken alnına bir öpücük konduruyorum, ağzımı orada tutuyorum, onu içime çekiyorum ve gerçekten bu kadar mükemmel olup olamayacağını merak ediyorum.

Kalbim ağırlaşıyor, kardeşimin anıları ve ona olanlar düşüncelerimi kesiyor.

Ama tarihin tekerrür izin vermeyeceğim. Onu koruyamadığım gibi onu da koruyacağım, bunu yapmak için en büyük bedeli ödesem bile.

ERIU

Yukarı Batı Yakası'nda, üzerinde ıslıl ıslıl bir avizenin asılı olduğu bir et lokantasına varıyoruz. İlk resmi randevu için güzel bir yer.

Bir süre onunla kalmamı istediğini söyledi, bu yüzden daha önce beni yatakhane getirdi, böylece bazı kıyafetler ve tuvalet malzemeleri toplayabilirdim. Eşyalarımı olabildiğince hızlı bir şekilde aldım, orada ne kadar kalacağımı bilmeden uyumak için fazladan birkaç kıyafet aldım.

Umarım devam eder. Onun yanında uyanmayı, sabahları beni ilk gördüğünde o mavi gözlerinin sırtışını görmeyi çok sevdim.

için dolabında bana yer bile verdi, sanki zaten *bizimmiş* gibi.
yer.

Şef garson tarafından özel bir köşe masasına götürülürken eli benimkine sıkıca sarılıyor. Yanından geçerken bir adam bön bön bana bakıyor, yakut kırmızısı dar bir diz boyu elbiseye bürünmüş bedenimi süzüyor. Devlin neredeyse adamın kafasını koparacak, ona dehşet verici bir bakış fırlatacak ve adam yanındaki kadına dönmeden önce gözleri havaya fırlayacak.

Ne domuz ama!

"Siparişlerinizi almak için birazdan bir garson gelecek," diye anons ediyor şef garson, kalın siyah bıyıkları titreyerek.

Devlin bir sandalye çekip karşımdaki yerine oturmadan önce benim oturmamı beklerken, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Burası güzelmiş." Gözlerim lüks restoranın etrafına bakıyor.

Milyon yıl geçse de burada birlikte olacağımızı düşünmezdim. Bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, gerçek olduğuna inanmak zor.

"Onayladığınıza sevindim." Mum ışığının üzerinde gözleri ışı ışı parlıyor ve bizim gibi insanların gerçekten her şeye sahip olup olamayacağını merak ediyorum.

Garson gelip siparişlerimizi aldıktan sonra tuvalete için izin istiyorum. Ama tabii ki o beni takip etti.

"Biliyorsun, buna gerek yok." Kolumu onunkine doladım. "Ben iyi olacağım."

"Seni bir an bile yalnız bırakmayacağım. Elimden gelse seni içeri kadar takip ederdim." Gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama. Bu çok saçma, sence de öyle değil mi?"

Ensemden tutuyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun. Eğer sana bir şey olursa..."

"Hiçbir şey olmayacak."

Nefes verir. "Fikrimi değiştirip yemeğimizi götürmeden önce git. Bu zaten bir riskti."

Sonunda gitmeme izin verdi ve başımı sallayarak çift kapıdan içeri girdim, boş bir kabin bulup içeri girdiğimde zemin ayaklarımın altında parlıyordu.

Ama ben daha kapıyı kapatamadan biri iterek açtı. Kar maskeli bir adam.

Korku boğazımı tırmalıyor, göğsüm ağırlaşıyor.

ığlık atmamı engellemek için eliyle ağzımı kapatıyor.

"şşş." Parmağını ağzının üzerine koydu. "ığlık atma, yoksa burada olduğumu bile anlamadan seni öldürürüm."

Nabzım boynumdan fırlıyor, daha önce hiç bilmediğim bir dehşet içimde kaynıyor.

ılgınca başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Devlin'e bir mesaj gndermeni istiyorum. Yoksa ona Scott mı demeliyim?" Geri çekiliyorum, bu adamın gitmesini istiyorum.

Lütfen git.

"Ona nerede saklandığını bildiğimizi ve geldiğimizi söyle."

Kolumda bir şey yanıyor ve kesildiğimi fark ediyorum. İnlıyorum, tüm vücudum titriyor.

"Merak etme, sadece bir kesik. Seni öldürmez ama onu öldüreceği kesin."

Bıçağı daha derine saplıyor ve ben sessiz hıçkırıklarına engel olamayarak irkiliyorum.

"Şimdi, gidip onu almadan önce benim gitmem için beş dakika bekleyeceksin. Anladıysan başını sallla."

Başımı sallıyorum, midem , başım dönüyor. "Güzel."

Geri çekiliyor ve titreyen parmaklarım omzumun hemen altındaki kesiği yokluyor. Kıpırmızı elimden aşağı süzülüyor, kanım her yere yayılıyor.

Çıkarken beni orada bıraktı, hareket edemiyor, nefes alamıyor ya da hiçbir şey yapamıyordum.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, donmuş gibi aynı yerde duruyorum. Ama bir süre sonra tuvaletin ana kapısı gıcırıyor ya da ben öyle sanıyorum ve içeriden kadın sesleri geliyor.

"Affedersiniz?" diye seslenen biri beni transımdan kopardı, kabinin kapısı yumuşak bir şekilde çalındı. "İyi misiniz? Kanamanız var mı?"

Tekrar çaldı ve kapı açıldı. Bana bir kez baktı ve yardım için çığlık attı.

"Aman Tanrım! Kanaması var. Biri ambulans çağırsın."

"Eriu?"

Ayak sesleri. Ağır ayak sesleri. Sonra karşımda durdu, öfke ve dehşet yüzündeki her çizgiyi dolduruyordu.

"Kahretsin! Bunu sana kim yaptı?" Kadınlar ona bağırırken koluma bir şey doluyor ve beni göğsüne bastırıyor.

"Hey! Onu nereye götürüyorsun?"

"Güvenli bir yere."

Birkaç dakika sonra serin esintiyi tenimde hissediyorum.

"Tanrım, özür dilerim." Ses tonunda duygular yüzüyor.

Ama hala ona bakmıyorum. Tek gördüğüm maskeli adam.

Yüzümü avuçluyor. "Bebeğim, lütfen, kimin gördüysen bana söyle." "I-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Her şey yolunda. Artık güvendesin. Bir daha gitmene asla izin vermeyeceğim." Telefonundan bir arama yapıyor, ama ben dikkatimi bile vermiyorum.

"Söyle ona..." Fısıldıyorum. "Ona nerede saklandığını bildiğimizi ve geleceğimizi söyle."

"Ne?"

"Öyle... öyle dedi. Sana Scott dedi."

"Lanet olsun!" gürleyen bir tehdit yükseliyor. "Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam."

Başım omzuna düşüyor.

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

DEVLIN

Quinn'lere ve Messina'lara "Palmers'lar yaptı" dedim.

Hepimiz Messinaların sahibi olduğu hastanenin bekleme salonunda toplanmıştık.

"Ve onlar yine kim?" Gio şakağını kaşıyor.

"Quinn'lere katılmadan önce birlikte olduğum çete. Ayrıldım, bu yüzden ödeşmek istiyorlar."

"Kardeşini öldürenler onlar mıydı?" Michael yanağındaki yara izi titreyerek sorar.

Bu lanet şeye nasıl sahip olduğunu bilmiyorum ve sormak da istemiyorum ama bu onun bir parçası, sanki onunla doğmuş gibi. Sanki oraya aitmiş gibi, en az onun kadar acımasız.

Başımı salladım. "Onu önünde öldürdü. Onu kendi arazilerine gömdürttü." "Yani onları bulmak için yardımımızı mı istiyorsun?" Bu kez Gio soruyor.

"Evet. Bence güçlerimizi birleştirecek onlardan kurtulma şansımız daha yüksek olur."

"Kızımın peşinden geldiler." Patrick dişlerini gıcırdatıyor, burun delikleri genişliyor. "Bu hafta hayatta kalamayacaklar. Hayatım üzerine yemin ederim."

Quinn'lerin hepsi aynı derecede kızgın görünüyor, ancak öfkesi yüzünden okunan kişi Iseult.

"Kadınlar tuvaletinde ona nasıl ulaştı?!" Beni kömürle tırmıkladı.

"Pencere," diyorum ona. "Rogue'u oraya gönderdim ve kontrol etmesini istedim. Bana saldırganın onunkinin bölmenin penceresinden tırmandığını söyledi."

"Ve hiçbir kamera onun yüzünü yakalayamadı mı?" Tynan soruyor.

"Hayır. Arabayı süre boyunca maskesini taktı, sonra da onu kaybettik."

"Mason'ı bulmalıyız. Hemen." Iseult parmaklarını kıvrıp açıyor.

Gio onun elini tutuyor ve ağzına götürüyor. Ona bakıyor, kaşları çatılmış, gözlerinde duygular yüzüyor. Gio'yu arayıp hastanelerini kullanmak istediğimi söylediğimde Eriu için gerçekten endişelenmişti.

Kızların yakın olduğunu biliyorum ve Eriu'nun, Iseult gibi onu bu kadar güçlü bir şekilde kollayan birine sahip olmasına sevindim. Onu önemseyen bir aileye sahip olmak önemlidir. Kardeşimle sahip olduğum tek şey buydu.

"Katılıyorum. Mason'a devam etmeliyiz." Tynan boynunu kırar. "Konuşacak. Ve bize her şeyi anlatacak."

"Eriu'yu terk etmeyeceğim," diyorum onlara.

"Ben yaparım." Iseult gönüllü olur. "Beni tanımıyor ve eminim böyle bir adam bir kadının ona zarar verebileceğini düşünmez."

Dudakları kıvrılıyor ve yoluna çıkan her erkeğe acıyorum.

"Hep birlikte gideceğiz." Tynan telefonunu çıkarır ve biriyle konuşarak aramaya başlar. "Adamları topla. Bir saat içinde yola çıkıyoruz. Ayrıntıları size göndereceğim." Telefonu cebine geri koyuyor ve bana, "Onu senin için hayatta tutacağız," diyor.

"Elimden geldiğince çabuk oraya gideceğim. Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

"Yalnız olmayacak evlat," diye ekliyor Patrick. "Ben burada olacağım, ordum da öyle. Kimse ona dokunmayacak. Yirmi dört saat o odanın dışında olacağım."

Belki ben de onlarla gitmeliyim. O sıçan Mason'ın söyleyeceklerini ilk elden duymak istiyorum ama gitmeden önce onu görmem gerek.

Doktor hâlâ üzerinde çalışıyor ve ne kadar süreceğini bilmiyorum ama önce onu görmeden gitmeyeceğim. Çok fazla kan kaybetti. Bunu aklımdan çıkaramıyorum.

Aradan yirmi dakikadan fazla bir süre geçer ve nihayet doktorlardan biri mavi önlüğünü çıkararak kapının arkasından çıkar.

"O nasıl, Doktor?" İleri atılıyorum, nabzım kulaklarımda patlıyor.

"O iyi. Ciddi bir hasar yok." Dikkati herkese yönelir. "Ona biraz kan verdik, dikiş attık ve şu anda yedi numaralı odada dinleniyor. Ama seni soruyordu," diyor bana. "Eğer gitmek istersen-"

Yanıt bile beklemeden kapılardan geçip koridorda koşarak yedi numaralı odayı buluyorum.

Kapının ortasındaki cam pencereden gözlerimiz birleşiyor. Ve alt dudağı titreyerek ağlamaya başlıyor. Hemen içeri koşup ona uzanıyorum, o yumuşak ağlama kalbimi parçalarken kollarım ona sıkıca sarılıyor.

Onu kucağıma aldım ve kucağıma yerleştirdim. "Beni bir daha asla böyle korkutma, mo stoirín."

Hıçkırıkları daha da ağırlaşıyor. "Her şey beni vurdu." Burnunu çekiyor. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Biliyorum, aşkım. Biliyorum." Kendi duygularım içime işliyor. "Seni, bu dünyada her şeyden çok sevdiğim tek insanı kaybetme düşüncesi... Bunu sana ben yaptım ve buna bir son vermem gerekiyor."

Geriye doğru eğilir. "Nasıl bitireceğim? Gidiyor musun?" Fısıldadığı endişe göğsümü daraltıyor.

"Mason'ın geçmişimdeki insanları, senden sonra gelenleri nasıl tanıdığını öğrenmeliyim. Cevapları almak için kız kardeşin ve erkek kardeşlerinle birlikte gidiyorum. Ama yemin ederim..." Çenesini kavırıyorum ve yavaşça öpüyorum. "Yemin ederim sana geri döneceğim ve seni karım yapacağım."

Gözlerinde yaşlar birikir. "Lütfen sana bir şey olmasına izin verme. Buna dayanmam."

"Eve, sana dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum genç kız. Bana bir amaç verdin. Beni bir şeylere layık bir adam olduğuma inandırdın. Senin gibi bir kadının sevgisine layık olduğuma."

Sağlam kolunu kaldırıyor ve bir avucunu yanağıma doluyor. "Sen her zaman sevgiye layık oldun, Devlin. Ailen seni başka türlü düşündüğü için üzgünüm."

Başını göğsüme yaslıyor, parmaklarım sırtını okşarken orada kalıyoruz, gitme vaktim gelene kadar dakikalar birbirimize kanıyor.

Bunu yapmadan önce, ona son bir kez daha döneceğime yemin ediyorum. Umarım bu sözümü tutabilirim.

CKAPTER 30



ER)U

O gittiğinde, sanki bir parçam eksilmiş gibi hissediyorum. Kafamdaki korkutucu düşünceleri durduramıyorum. Ya ona bir şey olursa? Kız kardeşime? Kardeşlerime? Ya annemi kaybettiğim gibi başka birini daha kaybedersem? Başka kimsenin ölmesini istemiyorum.

Gözlerim yanıyor. Tam kapı açılıp babam içeri girdiğinde onlara doğru hamle yapıyorum. Konuşacak vaktimiz olmadı. Devlin gittikten sonra, Iseult ve kardeşlerim de gitmeden önce beni kontrol etmeye geldiler.

"Selam, sevgilim. Nasıl hissediyorsun?" Yatağa doğru ilerliyor ve yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Daha iyi olabilirdi." Omuz silkiyorum.

"Tüm bunlar başına geldiği için üzgünüm." İç çekiyor. "Tüm hayatımı seni yaptığımız işin tehlikelerinden korumaya çalışarak geçirdim ama görünen o ki bundan kaçış yok."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kucağıma bakıyorum. Elbette bundan kaçış yok. Biz Quinn'leriz. Biz mafyayız. Bizi hala o şekilde görmüyorum. Her şey çok garip.

"Baba." Elimi onunkine uzatıyorum, o da elimi tutabilmek için sandalyenin kenarına doğru kayıyor. "Artık küçük bir çocuk değilim. Dünyamızın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. O Rus adam tarafından kaçırıldığında kendi gözlerimle gördüm."

"Evet, Konstantin'in babası. Nasıl unutabilirim?" Yüz hatları öfkeyle buruştu. "Zaten ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Karnım gerildi. "Ve lütfen bana gerçeği söyle."

Daha dik oturuyor. "Ne oldu?"

Midem duruyor, nabzım dengesiz atıyor. "Annem gerçekten bir kazada mı öldü?"

Bırakmadığı bir nefes çekiyor. Gözleri bir an için kapandığında, bir yalanla beslendiğimi anladım.

"Özür dilerim, Eriu." Yüzünde sempati ve pişmanlık vardı. "Olay olduğunda çok gençtin. Ben sadece..."

"Anneme ne oldu?"

Gerçeği bilmem gerek. Bilmemek beni öldürüyor.

"Sergey, mülk konusunda bir anlaşmazlık yaşadktan sonra onu aldı ve..." Bir elini yumruk yapıyor ve sessizliğinde umutsuzluk var. "Onu canlı canlı yaktı. Bunu kanıtlamak için bana video gönderdi."

"Aman Tanrım!" Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir elimi ağzıma götürüyorum, gözyaşlarım zar zor hatırladığım bir kadın için sessizce akıyor. Beni seven ama sevgisine tutunamadığım kişi için.

Ama oradadır, rüzgârın teninizi öpmesi gibi, güneşin sıcaklığını üzerinize serpmesi gibi. Yine de ona dokunamaz ya da onu tutamazsınız. Sadece onu hissetmek ve bırakmaktan memnun olmalısınız.

Babamın kolları orada, beni sarıyor. "Annen harika bir kadındı ve seni tüm kalbiyle sevdi, sevgilim."

Başımı sallıyorum, ona doğru hıçkırarak ağlıyorum, kendi yöntemlerimle onun yasını tutuyorum.

Ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama bir şekilde iyi . Katartık, sanki artık saklamak istemediğim bir parçamı döküyormuşum gibi.

Babam beni başımın üstünden öpüyor ve mini buzdolabına gidip bana bir şişe su getiriyor. Birkaç yudum alıyorum ve yanımdaki komodinin üzerine koyuyorum.

"Demek sen ve Devlin, ha?"

Konuyu çabucak değiştiriyor ve ben anında rahatlıyorum. Çünkü onun adını duyar duymaz gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet."

Sırıtıyor, sandalyeye geri yerleşiyor. "Ona aşık olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ağzım patladı.

"Bu doğru. Baban her zaman bir yarasa kadar kör değildir. Bazen gözlüklerimi takıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Gözlüklerini hiç takmıyorsun."

"Burada mecazi konuşuyorum, tamam mı?" Kıkırdıyor. "O iyi bir adam."
"Biliyorum. Şimdi Mason..." Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten mi baba?
Sen bile yapamadın

Planınız hakkında beni biraz uyarır mısınız?"

"Özür dilerim, tatlım. Devlin'in sana olan hislerini itiraf etmesi için biraz sert bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Sanırım onun dışında herkes biliyordu."

"Sadece sizi hayal kırıklığına uğratmaktan ve kızınız için yeterince iyi olmadığını düşünmekten korkuyordu. Ailesi onu asla kabul etmedi ve o da bunu taşıdı."

"Evet, artık bir ailesi var."

"Aynen öyle." *Dönene kadar bekleyemem.* "Umarım başlarına bir şey gelmez."

"Olmayacak. Birbirlerinin arkasını kollarlar. Kız kardeşinin Gio ile evlenmesi sayesinde Messinalar da bizim tarafımızda."

"Onunla evlenen ben olmadığım için çok mutluyum. Benim için iki başarısız görücü usulü evlilik. İyi gidiyorum."

Gülüyor. "Kız kardeşinin senden önce evleneceğini hiç düşünmemiştim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Gio'nun onun gitmesine izin vermesine imkan yoktu."

Kahkahası büyür. "Şaka yapmıyorsun. Bir gün ofisime girip onunla evleneceğini ve bu konuda başka seçeneğim olmadığını söylediğinde kafamı koparacağını düşünmüştüm."

Gio'nun kardeşimi sevme şekli kalbimi ısıtıyor. Onun için her şeyi yapar. Sırf onun gülümsemesini görmek için dünyayı yakar.

"Onun adına mutluyum. Bunu hak ediyor."

"Evet. Hak ediyor. Ve sen de öyle."

"Mutluluğumdan bahsetmişken, seninle başka bir şey hakkında konuşmam gerekiyor." "Elbette sevgilim. Ne olursa."

"Yazarlığı bir kariyer olarak gündeme getirdiğimde bunu reddettiğini biliyorum. Ama bunu gerçekten yapmak istiyorum baba. Denemek istiyorum. Ve bu çiftlikte sana yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Sadece daha fazlasını istiyorum, anlıyor musun?"

Sandalyeye yaslanıp gözlerimi süzüyor ve sonra ondan duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey söylüyor.

"O zaman . Seni durdurmayacağım. Artık değil."

"Gerçekten mi?!"

"Evet."

"Ne oldu..." Ses tonuyla alay ediyorum. "'Yazarlık bir kariyer değildir. Adına yakışır bir işe ihtiyacın var.'"

"Ben sadece hepinizin mutlu olmasını istiyorum ve eğer bu sizi mutlu ediyorsa, benim için önemli olan tek şey bu."

"Bu düşündüğümde çok daha kolay oldu."

"Gördün mü?" Ellerini havaya kaldırıyor. "kolay biriyim."

"Mm-hmm." Kaşlarımı çatıyorum.

Gözleri sert bir kıkırdamayla kırışıyor. "Seni seviyorum, Eriu. Bunu bilmeni istiyorum."

"Bunu biliyorum."

"Güzel. Şimdi, neden dinlenmiyorsun? Ben hep burada olacağım."

Ama ne kadar uyumaya çalışsam da bir türlü gelmiyor. Uyuyamayacağım. Devlin ve ailemin güvende olduğunu bilene kadar olmaz.

DEVLIN

Mason'ın korumaları yerde yatıyor. Tekrar. Görünüşe göre dersini almamış.

Gio ve Quinn'ler mülkün etrafını sararken, Iseult ön kapıya yürüyor, ben de girişten çok uzak olmayan iki çalının arasına sıkışıyorum.

Zili çalar ve Mason'ın cevap vermesini bekler. Bir gıcırta yankılanır.

"Sen de kimsin ve nasıl..." Mason'ın sesi kesiliyor ve az önce çimenlikte cesetleri yakaladığını düşünüyorum.

"Aww," Iseult. "Müstakbel baldızına böyle mi davranacaksın?"

Kadın ona sert bir tekme atmadan hemen önce nefesi kesiliyor ve kadın içeri koşarken homurdanıyor. İşte o zaman ben de onlara katıldım. Diğerleri de bizi takip etti.

Iseult Mason'ı saçından tutuyor ve Mason yüzünü buruşturuyor.

"Bu da ne böyle?!" Gözleri onun, benim ve odanın geri kalanı arasında gidip geliyor. "Ben bir bok yapmadım! Bana söylediğin gibi onu yalnız bıraktım." Çılgınca dikkati bana yöneldi.

"Saçmalamay! kes." Bir adım öne çıktım, belimdeki dokuzluyu çıkardım ve boğazına dayadım.

"Neden bahsediyorsun sen?" Adam kadının pençesinde adeta titriyor. "Ben hiçbir şey yapmadım! Büyük bir hata yapıyorsun!"

Tynan mutfaktan bir sandalye getirir ve Iseult Mason'ı sandalyeye iter.

Avuç içleri dizlerine iniyor ve öne doğru eğiliyor. "Şimdi, eğer uslu bir çocuk olursan, küçük penisini kesmeyeceğim." Diz çöküyor ve ayak bileğinden bir bıçak çıkarıp havada sallıyor. "Yine de biraz eğlenebilirim." Sırtarak parlayan bıçağa bakıyor. "Ne kadar eğleneceğim sana bağlı."

Adamın yüzü bembeyaz olduğunda, boğazını kavırıyor ve bıçağı şahdamarına dayıyor.

"Birinin size her hafta elli bin ödediğini biliyoruz" dedim. "Palmers olduğunu biliyoruz."

"Kim?" Elleri titriyor, vücudu katılaşıyor, yavaşça bana bakıyor, bıçak hâlâ boğazında.

Ya aptal ya da gerçekten kim olduğunu bilmiyor.

"Sana kim ödeme yapıyor?" Iseult bıçağı biraz kan akıtacak kadar saplayarak sorar.

"Oh, kahretsin... Adını bilmiyorum. Aman Tanrım, kanıyor!"

Başını geriye doğru çeker. "Bize bu adam hakkında her şeyi anlat. Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım."

"Tamam, tamam! Ben... Ben kumar borçlarına battım. Korkunç insanlara çok borcum var." "Babamdan alabileceğimden daha fazla. Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu bilmesine izin veremezdim. Bu yüzden Ethan adında biri bana yaklaşıp Eriu ile evlenmeye gönüllü olursam adamlarının borçlarını ödeyeceğini söylediğinde evet dedim. Babam onun babasını tanıyordu, bu yüzden ona bahsettiğimde bunun harika bir fikir olduğunu düşündü, kızın babası da öyle."

Çenemi gıcırdatıyorum. "Ve?"

"Ethan söz verdiği gibi her hafta para gönderdi, nişandan caymadığım sürece borcumu bölüştük. Tek yapmam gereken ona bakire olmasını istediğimi söyleyip onu biraz korkutmaktı. Düğünü yapmam gerekiyorsa yapmam gerektiğini söylediler. Tüm bunları yaptıktan sonra bana borcumun tamamını ödeyeceklerdi."

Nabzım kafamın içinde şeytani bir hal alıyor. Silahımın namlusunu sakağına dayadım.

"Ethan'ın yüzünü gördün mü? Kaç ?"

"Lütfen, lütfen beni öldürme!"

"KONUŞ!"

"Yüzünü gördüm. Onu senin için teşhis edebilirim. Yemin ederim! Sadece beni öldürme!" diye feryat ediyor. "Her şeyi berbat ettim!"

"Francis Palmer diye birini hiç gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

Başını sallıyor. "Ethan bana hiçbir şey söylemedi. Soru sormayacak kadar biliyordum."

Elimi cebime attığımda geri çekiliyor.

Telefonumu çıkarıp yüzüne doğru itiyorum. "Buradaki adamlardan birinin Ethan olup olmadığını söylemeni istiyorum."

Çılgınca başını sallamaya başlar. "Şu. Şimdi daha yaşlı ama onu tanıyorum."

Palmer çocuklarından birini işaret ediyor. Adı Ethan değil tabii ki. Bu Roy Palmer. En yaşlısı.

Iseult'ya başımı sallıyorum ve hiç tereddüt etmeden bıçağını Mason'ın boğazına . Yüzündeki şok hızla geçiyor.

Böyle bir ihanetten sağ çıkabileceğini düşünmüştü. Ama kimse Quinn'lerle uğraşıp da bunu anlatacak kadar yaşayamaz.

Ve çok yakında Palmers da aynı dersi alacak.

CKAPTER  L



ER)U

BİR HAFTA SU

KOLUM GÜZELCE İYİLE  YOR ve sadece biraz zonkluyor. Ne olduğunu soran insanlar oldu - tabii ki Karen da dahil - ve tek söylediğim banyoda bir delinin bana saldırdığı oldu. Yani, bu doğru.

Devlin artık beni yurttan istemiyor, bu yüzden onunla yaşıyorum. Beni okula o götürüp getiriyor ve gidebilece im yerler sınırlı. Buna hiç  a ırmadım. Olanlardan sonra ben de fazla uzaklaşmak istemiyorum.

Profesör Montgomery'nin ofisine girdim, ona gelecek dönem vereceği ileri düzey bir derse kaydolmak istediğimi söylemem gerekiyordu. Artık ne yapmak istediğimi babamdan saklamak zorunda olmadığım için, bölümümü işletme yerine yaratıcı yazarlık olarak de i tirmeye karar verdim.

"Hey, Eriu. Görevin nasıl gidiyor?" Kahverengi gözleri parıltıyor. "Zor bir  dev olduğunu biliyorum ama her zaman yaptığın gibi harika bir kısa öykü  ıkaraca ından hiç   phem yok."

"Teşekkür ederim. İ ler yoluna giriyor. Seninle gelecek dönem hakkında konuşmak istiyordum."

"Lütfen bana yazarlığı bırakmadı ını söyle." Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "  nk  yemin ederim baban sana yine zorluk çıkarırsa onunla konu aca ım. Ona ne kadar yetenekli olduğunu söyle. Tüm bu yeteneğin bo a gitmesine izin vermek utanç verici. Eminim o kadar inatçı değildir."

Burnumu kırı tırıyorum. "Babamla hiç tanışmadın. Ama aslında, bölümümü yazarlı a  evirmemi onaylıyor."

"Vay canına. Harika haber! Peki ya nişan? O konuda da fikrini değiştirdi mi?"

Dudaklarım aralandı. "Öyle."

"Bak nasıl da hamle yapıyorsun. Seninle gurur duyuyorum." "Hepsi benim suçum değil. Köşemde iyi insanlar var."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Doğru insanlara sahip olmak büyük fark yaratıyor. Gelecek dönem sınıfımda senin için her zaman bir yerim olacak."

"Teşekkür . Desteğiniz olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Sonraki birkaç dakikayı ödevimi ve onunla nereye gitmeyi planladığımı tartışarak geçirdik. Her zaman yaptığı gibi beni dinliyor ve yeni bakış açıları sunuyor.

Telefonum bir mesajla titrediğinde, arayanın kız kardeşim olduğunu ve onunla şehirdeki bir mağazada buluşmamı istediğini görüyorum. Babam ve Fernanda yarın babamın doğum günü için bir parti verecekler ve siyah kravatlı olacak. Ama benim gitmeye hiç niyetim yok. Parti aklımdaki en son şey, özellikle de o insanlar hâlâ Devlin ve benim peşimdeyken. Ama kız kardeşimin bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum.

Profesörle vedalaşıp dışarı çıkıyorum ve binanın kapısında duran Devlin'e doğru ilerliyorum.

Bana bakıyor, bir sırıtma seğirmesi beliriyor.

"Ne?" Ona soruyorum, yanaklarım onun derin incelemesi yüzünden ısınıyor. "Hiçbir şey. Sadece müstakbel eşime hayranlık duyuyorum."

Vücudum karıncalanıyor. Ne zaman evlilikten ya da benim onun karısı olmamdan bahsetse, bu düşünceyle başımın dönmesine engel olamıyorum. Bana teklif falan etmedi ama aklında bu varmış gibi görünüyor.

"Kız kardeşim mesaj attı. Onunla Dior mağazasında buluşmamı istiyor." Gözlerimi deviriyorum. "Babamın yarınki partisi için. Yeni bir elbise almaya zorlanıyorum."

Gülüyor ve çenemi yüzüne doğru çekerek bana hızlı bir öpücük veriyor. "Bilmiyorum, aşkım. Yeni bir elbise giyme fikri hoşuma gidiyor. Senden koparabileceğim başka bir şey."

Yüzüm ısınıyor.

Elini benimkinin içine sokup beni cipine götürürken kıkırdaması yükseliyor. Binmeme yardım ediyor ve arabayı sürmeye hazırlanırken avuç içiyle üst baldırımı kavlıyor.

Şimdi birdenbire yeni bir elbise almak kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı.

Ertesi akşam babamın malikanesine vardık. Dönümlerce arazi gösterişli bir şölene dönüştürülmüş. Pırıl pırıl ışıklar, uçsuz bucaksız gökyüzündeki sayısız minik yıldız gibi ağaçların üzerinde asılı duruyor.

Bir grup bilmediğim bir rock şarkısı çalıyor, insanlar ellerinde alkol bardaklarıyla dans etmeye başladılar bile.

Burada herkesin ihtiyacından daha fazla yiyecek var, ama ben böyle büyüdüm: her zaman her şeyden daha fazlasına sahip oldum. Yine de bunların hiçbirini hafife almadım. Ne olduğunu bilmiyorum ama küçük yaşlardan itibaren herkesin bizim kadar şanslı olmadığını biliyordum - en azından para konusunda. Diğer pek çok konuda da şanslı olmadığımız kesin.

Avuçlarımı fildişi denizkızı dantel elbisemde gezdiriyorum. Bunu neden kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama Iseult beni bunun içinde görünce yemin ederim ağladı. Ya da belki gözüne bir şey kaçmıştı. Her iki durumda da, mağazadan onsuz çıkmama izin vermedi.

Babamın doğum günü için bu kadar süslü bir elbiseye kimin ihtiyacı var ve neden onun partisini bir ay önce yapıyoruz ki? Ama babam o zaman burada olmayacağını söyledi, bu yüzden Fernanda bu çılgın etkinliği planladı.

"Eğleniyor musun?" Iseult yanımda titriyor.

"Güzel görünüyor ama babam ne zamandan beri doğum günü için süslü püslü şeylere ilgi duyuyor?"

Iseult kolunu omuzlarıma atıyor. "Fernanda'nın parti vermeyi sevdiğini biliyorsun. Eminim babamı da ikna etmiştir."

"Evet, muhtemelen." Devlin'in nereye merak ederek etrafıma bakıyorum. Az önce Tynan ve Gio'yla konuşuyordu ve şimdi hepsi gitmiş.

"Devlin hala çocuklarla mı?"

"Evet, sanırım evin içine girdiler. Eminim yakında çıkarlar." Beni kendine çekti. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Beni barlardan birine doğru çekti ve ikimize de karpuzlu margarita ısmarladı.

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Onlar buradalar. Devlin'e hiçbir şey olmuyor, söz veriyorum." Iseult bana içkimi uzattı.

Başımı sallıyorum ve için kendimi bir yudum almaya zorluyorum. O haklı. Babamın evinde onlara hiçbir şey olmayacak.

"Mason için endişeleniyorsan, . Seni bir daha asla rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

O zaman sözlerinin anlamı kafama dank etti.

"Aman Tanrım." Elim ağzımın üzerine düşüyor. "O..."

"Sana yalan söylemeyeceğim. Bunu biliyorsun."

Şakağında bir nabız atıyor. Onu öldürdüler.

"Onun için üzülme." Yüzü buruştu. "Seni incitti. Bize ihanet etti. Senin ve Devlin'in peşindeki insanlarla çalıştı. Eğer ölmemiş olsaydı, onu yine öldürürdüm."

Gözlerim daha da açılıyor. Her şey çok fazla.

"Devlin işte bu yüzden sana söylemek istemedi," diyor elimi avuçlarının içine alarak. "Seni korumak istiyor. Seni seviyor, Eriu."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece birini öldürmenin senin için bu kadar kolay olmasını anlamıyorum."

"Anlamamı asla istemiyorum." Nefesini üflerken dudakları inceliyor. "Hadi, gidip dans edelim."

Beni dans pistine doğru sürüklüyor ve birkaç dakika sonra gözlerimi kapatıp her şeyi unutmaya çalışarak hareket etmeye başlıyorum. Şarkı üstüne şarkı, ikimiz de kendimizi gülerken ve harika vakit geçirirken bulana kadar kız kardeşimle oradayım.

"Hadi gidip burunlarımızı pudralayalım." İçkilerimizi alıp barda bıraktıktan sonra ilk cam kapıdan geçerek misafir banyosuna giriyoruz.

Garsonlar etrafta daha fazla yiyeceklerle koşuşturuyor ve katılan yüzün üzerindeki konuk için tepsiler getiriyor.

Tuvalete girdiğimizde Devlin'i hiçbir yerde göremiyorum. Biraz mantıksız olsa da endişelenmekten kendimi alamıyorum.

O burada iyi. Kendi başının çaresine bakabilir. Kendime hızlı bir moral konuşması yapıyorum.

"Sanırım biraz daha ruja ihtiyacın var." Iseult daha önce makyajımı yaparken bana kullandığı koyu kırmızı tüpü çıkarıyor. Merakla beni inceliyor, sonra yanaklarıma allık sürmeye başlıyor.

Birkaç adım geri atıyor ve beni aşağı yukarı süzerken bakışlarını daraltıyor. 5 inçlik ince topuklu ayakkabılarının uzun zümrüt yeşili elbisesine takılmamasına şaşıyorum.

"Sanırım şimdi iyiyiz." Kıs kıs gülüyorum. "Bu benim düğünüm değil ki." Gözleri yuvarlaklaştı.

"Bu yüz de ne..." Sesim titriyor. "Iseult?" Ama o hiçbir şey söylemiyor. Sonra aklıma geldi.

Saçımı ve makyajımı yaptı. Denediğim renkli elbiselerin aksine bu elbiseyi almam için bana baskı yaptı.

"Aman Tanrım. Hayır!" Başım dönüyor. "Iseult! Bunun benim düğünüm olmadığını söyle?"

Geri çekilir ve yüzünü buruşturur. "İ sürprizleri saklamakta çok kötüyüm!"

"Aman Tanrım! Bana nasıl söylemezsin?"

"Kızma." Burnunu kaşıyor. "Ona yapmayacağıma söz verdim." "Kim?"

Lütfen bana babamın sözünden dönmediğini ve Benim için başka biriyle gizli bir düğün yap. Lütfen, Iseult!"

"Hayır! Elbette olmaz! Bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Rahatlamış bir nefes verdim. "O zaman bu nedir?" "Devlin." Sırıttırıyor. "Sana sürpriz yapmak istedi."

Nefesim kesildi. "Bunu o mu planladı?"

"Evet." Gözleri parlıyor. "O yaptı. O yüzden lütfen şaşırmış gibi yapar mısın?"

Çantasını kapıp rimelini alıyorum ve sinirli bir şekilde gözlerime sürüyorum. Alt dudagımı çiğniyorum ama yine de gülümsemeden duramıyorum.

"Aman Tanrım! Ben evleniyorum!"

Yüz ifadesi yumuşuyor, gözlerimiz aynada birleşirken avuçları omuzlarımı arkadan kavırıyor. "Evet, . Keşke annem de burada olsaydı da görseydi."

"Ben de," diyorum elini elime sıkıştırarak. "Ama onun her zaman bizimle olduğunu biliyorum."

Birdenbire hafif bir esinti yüzüme çarpıyor. Ve sanki tam karşımızda duruyormuş gibi gülümsüyorum.

DEVLIN

"Tanrım, volta atmayı keser misin?" Eriu'nun ortaya çıkmasını beklerken Tynan başını sallıyor, sağımızda bir rahip duruyor.

Iseult onu tuvalete götürürken, görevliler de tepesinde bir sürü zambak bulunan tenteyi koyuldular.

Iseult'un Fernanda'dan mesaj gelene kadar Eriu'yu oyalaması gerekiyor. Ve umarım bunu başarabilir.

Bütün bu sorgulayıp duruyorum. Düğünü değil, onu yapma şeklimi.
Ya nefret ederse? Ya benimle evlenmemeye karar verirse? Böyle
bir şey olmayacak. Bu ömür boyu sürecek.
Bu yüzüğü parmağına takmalıyım ki benim olduğunu bileyim.
Müzik çalmaya başlar.
Lanet olsun. Oluyor işte.
Tynan'ın kıs kıs gülmesini duymazdan geliyorum.
"Kendine bir anevrizma vereceksin." O dalga geçmeye devam ediyor

Ben.

"Kapa çeneni, olur mu? Belki bazılarımız gerçekten evlenmek istiyordur."

"Sen benden daha iyisin."

"Sana bunu hatırlatacak biriyle tanıştığında
düğünlerden nefret ettiğini unut."

"Asla olmayacak, McHale. Asla aşık olamayacaksın. Bir milyon dolarına
bahse girerim."

Sırıtıyorum, elimi onunkine uzatıyorum. "Bahsi kabul ediyorum."

Kendinden emin bir şekilde benimle el sıkışıyor. "Umarım para
kaybetmeyi seviyorsundur." "Kazanmayı seviyorum."

Herkes ayağa kalkmaya başlıyor ve ikimiz de hemen konuşmayı kesiyoruz.

Ben daha cevap veremeden o orada, babası yanında, bakışlarımı
yakaladığında gözleri yaşıyor.

Oda kayboluyor ve tek bildiğim bu nefes kesici kadın -kalbimin gerçek bir
parçası, doğru atmasının tek yolu.

Yaklaşıyor ve ayaklarım ona yakın olma ihtiyacıyla hareket etmeye
başladı bile. Bakışlarındaki yoğun duyguların arasında gülümsemesi büyüyor
ve kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, daha önce hiç böyle bir duygu
yaşamamıştım. Beni tüketecek kadar büyük. Ona olan aşkım. Bağlılığım.
Onun için hissettiklerimin sonu yok.

O daha sonuna varmadan yanına varıyorum ve elini elime alıyorum.
"Merhaba."

Yüzüm yarılıyor ve o dudağını ısıyor.

Tanrım, bu kadın.

"Merhaba," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor. "Biz evleniyoruz." "Öyle
görünüyor, genç kız."

Yanımızda babası kıkırdıyor. "Kızımı düzgünce vermeme izin verir misin
evlat?"

Her iki elini de tutup yanaklarından öpmeden önce her birini öperken konuklardan birkaçı gülüyor.

"İkinizi de çok seviyorum."

Bir an için bana baktı ve ben de minnettarlıkla çenemi eğdim. Çünkü sonunda ait olduğum insanları buldum.

"Birbirinize iyi bakın, olur mu?" Fernanda'nın yanındaki ön sıraya oturmadan önce sırtıma bir tokat attı.

"Hadi evlenelim, mo stoirín."

El ele rahibin önünde duruyoruz, rahip kendi rolünü okurken ben delicesine sabırsızlanıyorum, bunun bir an önce bitmesini istiyorum.

"CliffsNotes versiyonunu alabilir miyiz?" Ben diyorum. "Karımı öptüğüm kısma gelmek istiyorum."

Eriu bana dirsek atarak gülümsemeye çalışırken, kalabalıktan gelen birkaç tezahürat rahibi de gülümsetiyor. Rahip kendi bölümünü bitirdi ve yemin etme sırası ona geldi, sonra da bana.

İki elini de tutarak, bunları okurken onunla gözlerimi kilitliyorum.

"Ben, Donny Devlin McHale, seni, Eriu Charlotte Quinn'i, bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zenginlikte fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta sahip olmak ve elimde tutmak üzere karım olarak kabul ediyorum. Hayatım boyunca seni seveceğime ve sana değer vereceğime söz veriyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onları serbest bırakmamak için savaşıyor. Sonunda burada olduğumuza inanamıyorum. Onun benim olduğuna inanamıyorum.

Yüzüklerimizi takıyoruz ve rahip zar zor dinlediğim, bakışlarımı ondan ayıramadığım başka bir saçmalık okuyor. Sanki lanet piyangoyu kazanmışım gibi. Keşke kardeşim hayatta olsaydı da onunla tanışsaydı. Ona bayılırdı.

"Şimdi sizi koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz." "Sonunda."

İki elimle yüzünü kavrayarak, sahip olduğum tüm sevgiyle onu öpüyorum, onun için her şeyi yapabileceğimi, herkesi öldürebileceğimi, sırf onu güvende tutmak için binlerce kez ölebileceğimi biliyorum.

CKAPTER 3s



ER)U

DÜĞÜN babamın kiraladığı limuzin bizi Devlin'in çatı katına götürdü. Koluyla beni sıkıca tutuyor, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"Gizli bir düğün planladığına inanamıyorum!" Gözlerim parmağımdaya ışıldayan büyük tektaş yüzüğe takılıyor. Bunun üstesinden gelemiyorum.

Kısa bir süre önce sadece reddedildiğini biliyordum. Bizim fikrimiz asla gerçekleşmeyecekmiş gibi geliyordu. Ama şimdi evliyiz. kocayız. Bunu kimse bozamaz.

"Tam olarak bir şey planlamadım." Kıkırdıyor. "Sadece aklıma bir fikir geldi. Fernanda bu işin beyni."

"Eğer bu fikir aklına gelmeseydi, düğün olmayacaktı." Gülümsememi engelleyemeyerek ona bakıyorum. "O yüzden teşekkür ederim. Bu en güzel gündü."

Bakışları derinleşiyor ve sert parmak eklemleri yanağımı okşuyor. "Seni mutlu edebildiğime sevindim. Bu dünyada senden daha nadir ve daha değerli bir şey yok."

Midem sıkışıyor ve avucumu elinin üstüne koyuyorum, kalbim çift zamanlı atıyor.

"Evde sana bir sürprizim var." Bunu zaten bizimmiş gibi söylüyor ve sanırım öyle.

"Oh, öyle mi?" Sırıtişım yayılıyor. "Bu ne olabilir?"

Aklım yasadışı düşüncelerle dolup taşıyor ve o da bunu fark etmiş olmalı, çünkü bilerek kıkırdıyor.

"Tanrım, karım çok edepsiz bir kız," diye dalga geçiyor, sert başparmağını dudaklarıma sürüyor. "Ama hayır, kastettiğim bu değildi." Gözleri kapüşonlu bir hal alıyor. "Ama bu gece seni becerip beceremeyeceğimi merak ediyorsan, evet bebeğim. Sikeceğim. Günlerce yatakta kalacak kadar ağrıtaacağım seni. Sonra sen beni daha fazla kaldıramayana kadar seni tekrar becereceğim."

"Devlin..." İnleyerek fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle derinleşiyor, içlerinde sahiplenici bir şiddet var.

Çenesini sıkıyor ve saçlarımı yumrukluyor, ağzı kulağıma doğru düşüyor. "Karımın içinde olmak için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım, kulağa çok ateşli geliyordu," diye soluk soluğa söylendim, bizi duymamasını umarak şoföre baktım. "Eve gidene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Sadece yarı şaka yapıyordum ama bizi şoförden ayıran bölmeyi kapatmaya başladı bile.

Törendeki uzun elbisem kız kardeşim sayesinde kısa bir kokteyl elbisesiyle değiştirildi ve şu anda ona bir teşekkür kartı göndermek istiyorum. Çünkü sanırım yeni kocam beni limuzinle götürecektir.

Parmakları iç uyluğumda geziniyor.

"Arkana yaslan," diye emrediyor beni göğsümden aşağı iterken. Ayaklarımın dibine oturuyor, kalçalarımı kolayca aralıyor, parmaklarıyla külotumun üzerinden yarığımı yokluyor. "Boşalmak istiyorsun, değil mi genç kız?"

"Evet," diye inliyorum. "Lütfen."

Homurdanıyor, külotumu parmaklıyor ve yana çevirerek ortaya çıkarıyor Ben.

"Zaten ıslaksın." İçime tek bir parmak sokuyor. "Ve çok lanet sıkı."

başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor. "Benim. Bunların hepsi benim." "Evet..." Bana işkence ederken ağlıyorum, gözlerim geri dönüyor.

Bir parmak daha ekliyor ve biraz yanıyor ama içimde olduğu zamanki kadar kötü değil.

Yine acıyacak mı? Yoksa birkaç kez yaptığımız için bu sefer daha mı iyi hissedeceğiz?

Parmaklarını daha derine salladıkça ihtiyacım artıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor dizlerinin üzerine çökmeden önce.

"Nesin sen-oh, Tanrım!" Dili soruma cevap verirken ağlıyorum, klitorisimin etrafında, sonra içimde geziniyor.

Yalnız olmadığımızı unutarak bir çığlık attım. Babam için çalışan bu adam bizi duyabiliyor. Ama Devlin bizi duymaya başladığı an

bana dokundu.

Beni sıcak ağzına alıyor, parmaklarını içimde gezdiriyor, derin iniltileri vücudum titreyene kadar amımın üzerinde titreşiyor, o daha hızlı ittikçe duvarlarım sıkılıyor. Ve ben arzunun vahşi telaşına, birlikte olduğumuzda asla boyun eğmeyen bu bükülmez ihtiyaca kapılıyorum.

"Evet, Devlin! Oh, Tanrım!" Ağlıyorum, elim saçlarında, sertçe çekiştiriyorum.

Ama yavaşlamıyor. Daha hızlı itiyor, sanki vermem gereken her şeyi istiyormuş gibi aceleci bir tempoya geçiyor.

Durduğunda vücudum jöle gibi oluyor, elbisemi düzeltip yanıma otururken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Beni kucağına alıyor ve yavaşça öpüyor.

"Mm," diye mırıldandım. "Bu güzeldi."

"Güzel mi? Benim için yapabileceklerinin hepsi bu mu?" Sesinde mizah var.

Gözlerimi kapatıp göğsünün derinliklerine gömülürken dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor.

"Şu anda seni çok fena becerirdim ama düğün gecemizin özel olmasını istiyorum."

Tanrım, o yaşayan en tatlı adam. Aynı zamanda en pis. Ki bu oldukça iyi bir kombinasyon.

Karen'a limuzinde bana ne yaptığını anlatana kadar bekle. Gurur . Orası kesin.

Karen'dan bahsetmişken, yarın onu arayıp kontrol etmem gerek. Devlin onu düğüne davet ettiklerini ama büyükannesi dün öldüğü için gelemediğini söyledi.

Dün dersler bittikten sonra onunla konuşamadım ve artık yurttan olmadığım için onu eskisi kadar göremiyorum. Onunla her gün konuşuyorum ama dün hiç mesaj atmadı. Vizelerimizden birine çalıştığını sanıyordum. Şimdi büyükannesinin öldüğünü bilmediğim için kötü hissediyorum.

Limuzin Devlin'in binasına varıyor, önce o iniyor ve gelip kapıyı benim için açıyor. Elini uzatıp inmeme yardım ediyor ve birlikte içeri girip asansörü en üst kata çıkarıyoruz.

Cebinden anahtarlarını çıkarıyor ve bana bakarken gözlerine bir şey takılıyor. Sıcak ve güzel bir şey.

Kapıyı açtığında kalbim güm güm atıyor. Yaptığı şeyi görür görmez nefesim kesiliyor, duygularım görüşümü bulandırıyor. Her yerde mumlar var.

oda yumuşak bir ışıkla yıkanıyor, gül yaprakları kapıdan evin içine doğru uzanıyor.

"Nasıl?" Fısıldıyorum.

"Rogue'dan ben istedim." Kıkırdıyor. "Ne?

Rogue mu?" Sarsılarak geri çekildim.

Omuz silkiyor. "Barıştık. O aldırmadı."

"İkinizin de böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum." Kıkırdıyorum.

Ben her şeyin ne kadar güzel görüldüğüne bakarken o kollarını arkamdan sarıyor.

Hemen ona dönüp sırtıyorum. "Bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?" "Kendim hakkında bilmediğim pek çok şey var. Ta ki ve sana aşık oldum."

Gülümsemesi dünyamı ateşe veriyor.

"Böyle mutlu görünmene bayılıyorum," diyorum ona.

"Sen yanımdayken bu çok kolay."

Bir anda kapıyı ayağıyla iterek kapatıyor ve beni havaya kaldırıyor. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor, elleri saçlarımda, dudaklarımı kendisiyle buluşturmak için sürüklerken inliyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum, göbeğimi ona doğru sallayarak.

Başımı geriye çekip boğazımı ve çenemi öpüyor. "Tanrım, bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım."

Bacaklarım onun etrafında geriliyor.

"Bu aksanın bana ne yaptığını biliyor musun?" Uzun zamandır yapmak istediğim bir şeyi itiraf ediyorum.

Alçak sesle ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülüyor. "Hayır, o zaman bana her şeyi anlatmaya ne dersin?" Beni mutfak tezgahının üzerine itiyor ve kalçalarımı iyice açıyor. "Seni doyurduktan sonra."

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum ağzını göbeğime indirip külotumun içinden klitorisimi emerken.

Parmaklarım onun kalın, uzun saçlarına kayıyor, iç uyluğumdan aşağı aşk ısırıklarını takip ederken sertçe çekiyor. Vücudum bu adamın üzerimdeki etkisinden dolayı yanmaya hazır. Hiç bu kadar canlı, bu kadar muhtaç hissetmemiştim. Onu izleyebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, bu görüntü beni daha da tahrik ediyor.

Başparmaklarıyla külotumu indiriyor, alt kalçalarıma çekerken gözlerini benimkilerle kilitliyor, sonra dilini amımın etrafında düzleştiriyor.

"Devlin!" Nefes nefese kaldım, gözlerim başımın arkasına kaydı.

Arabada bana yaptıklarından dolayı hâlâ hassasım ama bu yeterli değilmiş gibi görünüyor.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum ve bu onun deli gibi etrafımda inlemesine neden oluyor.

Bedenim sarsılıyor, bacaklarım başının etrafına dolanıyor. Ama avuç içleri uyluklarımın iç kısımlarını kavırıyor ve onları ayırarak tezgâha vuruyor.

İçime iki parmağını sokuyor ve ağzı günahkâr şeyler yaparken parmaklarının içimde kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Bu çok iyi. Bunca zamandır kaçırdığıma inanamıyorum. Ama Devlin benim için doğru kişiydi ve bu beklediğime değdi.

Pistonları daha hızlı çeviriyor, dili klitorisimde yuvarlanıyor. Bedenim geriye düşüyor, kendimi daha fazla ayakta tutamıyorum. Ve bir sonraki hamlesiyle paramparça oluyorum, bunu yaparken onun adı dudaklarımda.

"Devlin! Oh, Tanrım!"

Beni ağzına alıyor, her damlamı emiyor, sonra yavaşlıyor ve yüzünde en ukala sırıtişla bana bakıyor. "Bu da mı güzeldi?"

Dudaklarım titriyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Kıkırıyor ve beni gelin gibi kollarının arasına alıyor.

Her zerrem doydu ve onun kollarında olmak... Mutlu ölebilirim. Ben ona aceleyle aldığım nefeslerle bakarken o alnımdan öpüyor.

"Seninle işim henüz bitmedi," diyor beni her köşesinde daha fazla mumun titreştiği yatak odamıza taşıırken.

Beni nazıkçe yatağa yatırıyor, sonra smokin ceketini çıkarmaya başlıyor, gözleri benimkilere dikiliyor.

Devlin'in önümde soyunması en sevdiğim şeylerden biri olmaya başladı.

Kelepçelerinin düğmelerini iliklemeye başlıyor ve o tanıdık arzu yapısı bedenimde dans ediyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi, karıcığım?" Parmakları gömleğinin düğmelerine gidiyor ve onları çözmeye başlıyor.

"Evet... çok fazla."

Gömleğini çıkarıp yere atarken, iri elleri kemerine uzanıp yavaşça çözerken kalbim göğsümde daha hızlı çarpıyor.

Pantolonunu ve boxer'ını tamamen önce fermuarı aşağı çekiyor, ses yankılanıyor. Elim karnımda gezinirken

Kendimden geçmiştim, onu gördüğümde vücudumda oluşan ürpertiği durduramıyordum.

"Çıkar şu elbiseyi." Ereksiyonunu yakaladı ve okşadı. "Ve benim için soyun."

Yüzüm ısınıyor ama yavaşça dizlerimin üzerine kalkıyorum, elim yan fermuarı çekiştirerek aşağı indirmeye başlıyor, o kendine dokunmaya devam ederken yavaşlıyorum.

"Kayışları çıkar," diye ve içimdeki titreşim kabarıyor.

Sinirlerimi yutuyorum, kayışlardan birini tutup aşağı çekiyorum, sonra diğeriğini, kollarımı kayışlardan kurtarıyorum, elbiseyi göğüslerime yaslıyorum.

Isırmadan önce dili alt dudağında geziniyor. Aman

Tanrım. Devlin'in bana hiç baktığını görmemiştim.

"Kollarını indir ve bana göster."

Tereddüt etmiyorum, emrettiğı şeyi yapıyorum. Yapış şeklini seviyorum.

Göğüslerimi gördüğünde tısladı. "Lanet olsun."

Sonra üzerime atlıyor, bedenimi yatağın üzerine itiyor, ağızı aç bir şekilde hırlayarak benimkini yakalıyor. Avuçları saçlarımı buluyor, beni sertçe öperken sıkıca yumrukluyor, parmaklarını içime sokarken aramızda indiriyor.

"Benim için gel, genç kız," diye homurdanıyor kulağıma karşı.

Duvarlarım sıkışıyor ve ağızı tekrar üzerime gelmeden önce vücudum sarsılıyor, istekli bedenimden her zevki alıyor.

Ben boşalıırken inlemelerimi yakalıyor, ıslak ve onun her şeyi olmaya istekli. Dudakları çenemin etrafında dolanıyor, öpüyor ve ısırarak boğazımdan aşağı iniyor, sonra boncuklu bir ucu ağızına alıp emiyor. Serbest kalan eli elbisemi yere düşene kadar aşağı çekiyor, bedenlerimiz çıplak, tenimiz ve etimiz bir bütün haline geliyor.

Diğeri meme ucumu da alıyor ve aynısını yapıyor.

Ben ne yaptığını anlamadan ayağı kalktı ve şifonyerden bir mum aldı.

Üzerimde beliriyor, ışık vücudunu sıcak bir parıltıyla yıkıyor. "Bana güveniyor ?"

Başımı

salladım.

"Aferin

kızıma."

Mumu biraz ters çeviriyor, sıcak balmumunu önce sıkı meme ucuma, sonra diğeriğine döküyor, ben anlık yanık yüzünden haykırıyorum. Ama içinde bir şey var.

iyi hissettiriyor. Mumu havada sürüklüyor, göbeğimin üzerinde duruyor. Eğildiğimde, sıvıyı oraya döküyor.

"Oh, Tanrım!" Balmumu klitorisime karşı soğurken vücudum yataktan eğiliyor. "Bu çok iyi."

Kıkırdıyor, balmumunu üzerimden alıyor, sonra mumu üfleyerek söndürüyor ve komodinin üzerine koyuyor. Ağır bedeni benimkinin üzerine eğiliyor ve yüzümü kavırıyor, gözleri şefkatle bakıyor.

"Seni seviyorum," diye yemin ediyor sikini açıklığıma doğru yerleştirirken. "Asla durmayacağıma söz veriyorum."

Yavaşça girişimi deliyor ve nefesimi kesiyor. Ereksiyonu santim santim yükseliyor, daha derine itiyor ve ben inliyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu işkenceye dayanamıyorum. "Lütfen, sik beni."

Gözleri kısılıyor, dişleri kırılıyor ve hızlı bir sarsıntıyla her santimi içime dolana kadar içime giriyor.

"Evet, işte bu..." Boğazıma öpücükler kondurdu. "Beni çok iyi alıyorsun, mo stoirín."

Bir bacağına omzunun üzerinden atıyor, daha sert vuruyor, bana bakmak için geriye doğru eğiliyor.

Yeni pozisyon yoğun ve bir dizi inilti ile nefes alıyorum, kocama bakıyorum, tüm bu farklı duyguları aynı anda hissediyorum.

Ama en önemlisi, ona sahip olduğum için minnettarım. Çünkü bu gibi anların, özellikle de bizim gibi insanlar için ne kadar kısa olduğunu biliyorum.

CHAPTER 33



ER)U

ERTESİ SABAH, daha önce olduğum kadın olmama rağmen biraz farklı hissederek Ama artık evliyim ve bu bir şekilde her şeyi değiştiriyor.

Yanımdaki boşluk boş ama yumurta ve kahve kokusu odayı dolduruyor. Hızla doğrulup şifonyere yöneldim ve içine girmek için onun tişörtlerinden birini aldım.

Komodinden telefonumu alıp pencereden dışarı bakıyorum, Central Park'ın manzarasına hayranlıkla bakıyorum. Caddeyi kaplayan ağaçlar. Üzerinde insanlar olan banklar. İki koşucu, sahibi başını okşayan iri bir Alman çoban köpeğinin yanından geçiyor.

Telefonumun kilidini açarak Karen'a kısa bir mesaj gönderdim.

ERIU

Büyükannen için çok üzıldüm! Bilmediğim için kendimi çok kötü bir arkadaş gibi hissediyorum. Müsait olduğunda beni ara. Seni seviyorum!

Bu kadar sessiz olmak ona göre değil. Üzgün olduğunda bile beni arar ya da en azından mesaj atar.

Dairenin bir yerinden küçük bir çarpma sesi geliyor ve Devlin'in bu kadar erken saatte ne yapıyor olabileceğini merak ederek iç çekerek oraya doğru yöneliyorum.

Odadan çıkıp antreye doğru döndüğümde onu gömleksiz, gri eşofmanıya küçük bir merdivenin üzerinde durmuş ampul değiştirirken buluyorum.

İlk başta beni fark etmiyor, ben ise bu adam daha ateşli olabilir mi diye düşünüyorum. Ampul değiştirmesi kadar basit bir şey bile çekici. Ama Devlin'i daha önce hiç bu kadar evcil görmemiştim. Bu evliliğin tadını çıkaracağım.

Karnındaki kaslar geriliyor ve esniyor, V harfi oldukça samimi olduğum yere doğru alçalıyor.

Bakışları benimkilere kayarken boğazını temizliyor. "Ne kadar süre orada durup beni kontrol edeceğini merak ediyordum." Hınzır bir sırıtış ağzını çiziyor. "Karımın bana öyle bakmasına aldırıldığımdan değil."

Karısı.

Kulağa çok hoş geliyor.

"Burası harika kokuyor. Yemek mi yaptın?"

Bir kolunu bana dolayarak aşağı iniyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve gözlerim kapanıyor, hisler beni içten içe ısıtıyor.

"Evet. Kadının için yemek yapmayı seviyorum."

Rüya gibi bir iç çekiş kaçıyor benden. "Bunun hiç eskimeyeceğini düşünüyorum." "Yaşlanmasa iyi olur."

Boynumun arkasını kavıyor ve beni öpüyor, yumuşak dudakları benimkilerle birleşiyor, bu öpücüğü iliklerimde hissederken dilim onunkiler arasında geziniyor. Beni kaldırıp mutfığa taşıırken parmaklarım onun sert sırtına batıyor. Nefes nefese, geri çekiliyor ve gözlerime derin bir tutkuyla bakıyor.

"Seninle olmak, tüm bunlara sahip olmak. Hiç düşünmemiştim..." Alnını benimkine dayıyor, nefesleri de sözleri kadar sıcak ve savunmasız, ruhunu sızlatıyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi asla merak etmek zorunda kalmayacaksın," diye fısıldıyorum. "Çünkü sana olan sevgim koşulsuz."

Nefesini keskin bir şekilde veriyor. "Bunu bilemezsin. Beni sevmekten vazgeçmene neden olacak bir şey yapıp yapmayacağımı bilmiyorsun."

Bir avucumu ensesine koyuyorum. "Yaptığın hiçbir şey seni sevmekten vazgeçmeme neden olmayacak Devlin."

Gözlerini kapatır, yüzü gergindir.

"Bana bak." Başparmağımla çenesini okşuyorum. "Devlin, lütfen..."

Kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor ve acısını bu kadar net görmek kalbimi kırıyor.

"Ben onlar . Ben senin ailen değilim. Senden asla vazgeçmeyeceğim."

Gözleri kısılıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor.
"Teşekkür ," diye fısıldıyor. "Eğer sana bir şey olursa, ben hayatta kalamam."
"Bana hiçbir şey olmayacak." Kollarım ona sıkıca sarıldı.
Ama sözler tuftadır. Aslında onları tutup tutamayacağımızı bilmiyoruz.

Kahvaltıdan sonra yatağı döndük ve bu sefer yavaşça benimle sevişti. Birbirimize bağlanma şeklimiz, bedenlerimizin ve ruhlarımızın birlikte hareket etme şekli çok güçlüydü.

Yanımda mışıl mışıl uyuyor, kolu kalçamın üzerinde ağır, sırtım onun ön tarafına gömülmüş.

Onu uyandırmaktan nefret ediyorum ama benim de bir sürprizim var. Onsuz evden çıkmamdan hoşlanmayacağını biliyorum ama bakkal sadece birkaç blok ötede.

Bana kahvaltı hazırladığına göre, akşam yemeğini de ben hazırlarım diye düşündüm. Belki biraz taze çiçek ve güzel bir masa örtüsü alır, romantik bir hale getiririm. Onu ne kadar takdir ettiğimi gösteririm.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Biraz ev yapımı Sezar sosu ve taze pişmiş ekmekle tavuk marsala yapmayı düşünüyordum.

Babam harika bir aşçıdır ve ben bana çok şey öğretti. Bir gün Devlin ve benim çocuklarımız olduğunda onlara da öğretmek istiyorum.

Yavaşça Devlin'in kolunu kaldırıp dışarı çıkıyorum ve parmak uçlarımla giysi almak için gömme dolaba doğru ilerliyorum.

Yarım saatten fazla sürmez.

Bana aldığı spor ayakkabıları giyip çantamı ve telefonumu alıyorum. Ama gitmeden önce komodini açıp bir kalem ve not kâğıdı çıkarıyorum ki nereye gittiğimi ona bildirebileyim. Ona mesaj atarsam telefonu kapanır.

Rogue'u bugünlük kovdu, yoksa Devlin'i arayıp gittiğimi söyleyeceğini biliyorum. O Palmer'larla olan her şey bitene kadar bekleyemem, böylece her hareketim hakkında endişelenmeyi bırakabilir.

Sessizce kapıya yöneliyorum, fuayeye doğru ilerleyip daireden çıkmadan önce ona son bir kez bakıyorum.

Asansöre bindiğimde rahat bir nefes alıyorum. Sanki bir hapishaneden kaçıyormuşum gibi hissediyorum. Binadan çıkıp bahar gününün serinliğine doğru ilerlerken kapıcı beni selamlıyor.

Yukarıdaki bulutlar karanlık, ama biraz güneş ışığı sızıyor. Tanrım, umarım yağmur yağmaz. Şemsiye getirmedim.

Devlin uyanırsa diye geri dönmemeye karar vererek dükkâna koşuyorum ve kafamda malzemeleri gözden geçiriyorum. Belki ona da tatlı olarak kapkek yapmalıyım. Bir keresinde bana çilekli kekleri çok sevdiğini söylemişti.

Yedi yaşlarında küçük bir kız annesiyle birlikte yanımdan geçiyor. Kız bana gülümsüyor, koyu renk at kuyruğunda kocaman pembe bir fiyonk var.

Birden aklıma annemle ilgili düşünceler geldi. Beni mağazalara götürür müydü? Başıma fiyonk takar mıydı?

Boston'daki odamda hâlâ onunla ilgili tüm resimlerim var. Eğer onun dairesinde yaşayacaksam, tüm eşyalarımı oraya götürmek istiyorum. Bu düşünün o kadar hızlı oldu ki, gelecek ya da nerede yaşamayı planladığımız hakkında konuşacak zamanımız olmadı. Şehri seviyorum ve orayı resmi evim yapmayı düşünmüyorum.

Nihayet markete vardığımda, ihtiyacım olan her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde almaya başlıyorum çünkü Tanrı biliyor ya o adam uyanır ve onsuz ortadan kaybolduğumu öğrenirse, şehri yağmalayacak.

Burada çalışan genç bir adam rafları makarna kutularıyla doldururken "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor.

"Hayır." İki kutu spagetti aldım. "Sadece bunlara ihtiyacım var. İyi günler."

Pespaye bir bakışla vücudumu tarıyor ve tüm eşyalarımın parasını ödemeye yönelirken gözlerimi deviriyorum. Sıra hızlı ilerliyor ve her şeyi oldukça ağır olan iki çantaya atıyorum. Bunu tam olarak düşünmemiştim.

Kasiyere teşekkür ederek dışarı çıkıyorum ve ilk bloğu geçerken gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyor ve yağmur yağmaya başlıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?! Ugh!" Eve koşmaya çalışırken başımı sallayarak inliyorum, ama bu lanet çantalarla daha çok bir koşu gibi.

"Hey!" diye sesleniyor biri. "Eriu? Seni bırakmamı ister misin?"

Kirpiklerimdeki yağmur damlalarının arasından göz kırpiyorum ve Profesör Montgomery'nin köşede durduğunu görüyorum.

"Aman Tanrım! Lütfen! Sadece birkaç blok ." Kuzeyi gösteriyorum.

"Atla. Ben de kahvaltı hazırlıyordum. Artık burada mı yaşıyorsun?"

Yolcu tarafını açıyorum ve içeri atlamadan önce ıslak çantalarımı yere bırakıyorum.

"Sanırım biliyorum." Ona Devlin'in adresini verdim.

"Sırılsıklam olmuşsun. Al bunu." Arkaya uzandı ve bana bir kazak verdi.

"Teşekkür ." Yüzümü ve saçlarımı silmek için elimden geleni yapıyorum. "Yağmurun bu kadar hızlı ve sert yağdığına inanmıyorum."

"Biliyorum. Bu geceye kadar durabileceğini söylediler ama sanırım Tabiat Ana'nın başka düşünceleri varmış. Peki, seni buraya kadar getiren nedir?"

"Oh, şey, bazı haberlerim var." Sırıtiyorum, yüzük parmağımı uzatarak ona yuvarlak pırlantayı ve uyumlu kordonu gösteriyorum.

Yola geri dönmenden önce ona bakarken gözleri büyüyor. "Bekle, evli misin? Lütfen bana o korkunç adamla olmadığını söyle."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve sırtıtiyorum. "Her zaman hoşlandığım. Aslında sevdiğim."

Nefes alıyorum ve gülümsüyorum, bu akşam ona yemek sürprizi yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Bu harika." Bana bakarken gözleri parlıyor. "Bunu hak ediyorsun."

Caddenin ortasında, bir sonraki bloğa geçişimizi engelleyen trafik konilerine rastladığımızda inliyor.

Bir inşaat işçisi sola işaret ederek nereye gidebileceğimizi gösteriyor. Tabii ki bunu gün ortasında, şehrin kalabalık bir caddesinde yapıyorlar. Mantıklı.

"Bu taraftan gidebiliriz," diyor. "Sonra seni yeni dairene götürebilirim."

"Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Oh, evet. Sadece birkaç blok . Yaşamak için güzel bir bölge."

Başımı salladım. "Şehri seviyorum, özellikle de Central Park'ı."

Köşeyi dönüp tek yönlü bir sokağa giriyor, yağmur arabanın kaputuna çarpıyor.

Arkamızdaki bir araç korna çalıyor, yaklaşıyor.

"Bu da ne?" diye tersliyor. "Gidecek hiçbir yer olmadığını farkında değil mi?" Kadın kornaya basar ama sürücü yavaşlamak yerine daha da hızlanır.

Derim karıncalanıyor.

Profesör Montgomery başını sallıyor ve sokağın köşesine ulaştığında iki yönlü bir yola sapıyor. Araba yanımızdan geçip gitmek yerine hemen arkamızdan geliyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor başka bir araç ters yönden bize doğru hızla gelirken. "Bize çarpacak! Çık dışarı!"

Ama artık çok geç.

Bir an bana gitmemi söylüyor ve bir sonraki saniye, vücudum sarsılmadan önce yüksek bir patlama oluyor, araba yan yatıyor.

İnleyerek bulanıklığı göz kırparak geçiyorum.

"Profesör?" Mırıldanıyorum. "Profesör?"

Onu yatarken bulduğumda gözlerim dehşetle doluyor, gözleri kapalı, alnında bir yara var, yüzünden kan akıyor.

"Profesör Montgomery!" Çığlık atıyorum. "!"

Biri kapımı açıyor ve yardım geldiği için rahatlıyorum. O iyi olmalı!

Devlin'i dinlemeliydim. Evde kalmalıydım.

"Lütfen yardım edin-" Ama kar maskesinden bile gözlerini hemen tanıdığım bir adama bakarken kelimeler göğsümde düğümleniyor. "Hayır!"

Emniyet kemerini çıkarmaya çalışıyorum. Kaçmak için. Kaçmak için elimden geleni yapıyorum. Ama gidecek hiçbir yer yok.

Bana doğru uzandı, elinde bir şey vardı. Bir çeşit bez. Ve onu ağzıma ve burnuma yerleştirir yerleştirmeden çığlıklarım kesiliyor.

İçimdeki savaş kayboluyor.

Ve her şey kararıyor.

CKAPTER 34



DEVLIN

Sarsılarak yanımdaki boşluğu buluyorum. Onu duşta görmediğimde ya da duymadığımda anlık alarm beni tamamen uyandırıyor.

"Eriu?" Muhtemelen mutfakta bir şeyler yiyordur diye düşünerek aceleyle odadan çıkıyorum.

Ama mekan boş ve o hiçbir yerde bulunamıyor.

Yağmur gökyüzünden yağıyor, aşağıdaki toprağı dövüyor ve ben onun dışarıda olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ama dışarı çıkmak için ne sebebi olabilir ki?

Ona mesaj atmak niyetiyle telefonumu elime alıyorum, o sırada telefonumun yanında onun yazdığı bir not buluyorum.

*fvsr ne 9 co cLe sro e on 7scL co ger so e srvff fo'
vs. Rnb 5 ca al'eat; see ;o no' ;i p. 3on'c. 5 lore ;o . 5'll
Se Sa a in cLi c;*

Hırlayarak ona mesaj attım.

DEVLIN

Seni geliyorum. Dükkanda kal.

Neyse ki Patrick düğünden sonra arabamı gönderdi. Sadece düğün günümüzde araba kullanmamı istemedi.

Ayakkabılarımı giydim ve aceleyle asansöre bindim. Aşağı indiğimde, kapıcıya onu görüp görmediğini sordum. Bir saat önce çıktığını doğruladı.

İçimde bir şeyler kıpırdıyor. Bu çok uzun bir süre. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Arabama binip cep telefonumdan birkaç tuşa basıyorum ve onun telefonunu bulmaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Daralan göğsümden nefes alıp veriyorum.

Ona bir şey oldu. Kötü bir şey.

"Lanet olsun!" Arabayı çalıştırdım ve gittiğini bildiğim dükkâna doğru hızla ilerlerken Iseult'ya seslendim.

"Hey, ne ? Her şey yolunda mı?"

"Dinleyin. Korkarım Eriu'ya bir şey oldu." "Ne?"

Sesinde alarm çizgileri. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir saat önce bana markete gideceğini söyleyen bir not bırakmış ama cep telefonunun GPS'iyle oynanmış."

"kahretsin! Sana doğru geliyoruz." Uzun, uğursuz bir duraklama yapar. "Sence... Sence ona ulaşmışlar mıdır?"

Ellerim direksiyonun etrafında kenetleniyor. Bunu kendime itiraf etmek istemiyorum ama başka ne olabilir ki?

"Evet."

"Kız kardeşimi kaybetmeyeceğim. Beni duyuyor musun, Devlin?!"

Onu kaybetmeyeceğim." "Onu da kaybedemem." Adrenalinim yükseliyor.

"O zaman onu nasıl bulacağımızı düşünüyoruz. Rusları arayın. Umurumda değil! Bulun onu!"

Çağırıyor ve hırlayarak direksiyona yumrukla vuruyorum. Onu nasıl sürekli başarısızlığa uğratiyorum?!

"Kahretsin!" Onu da kaybedemem.

Onunla evlenmemem gerektiğini biliyordum. Onu da riske attım.

Iseult'un tavsiyesine uyarak Konstantin'i aradım.

Hemen cevap verir. "Merhaba dostum. Bana borcun olan parayı aldım. Çok minnettarım. Senin için ne yapabilirim?"

"Bakın, yardımınıza ihtiyacım var. Birisi Eriu'yu kaçırdı. Geçmişimden biri. Bu çete Kaliforniya'dan Francis Palmer tarafından yönetiliyor."

"Peki neden size ya da sevgili Bayan Quinn'e zarar vermek istesinler ki?"

"Aslında, artık Bayan McHale."

Bir parça şokla kıkırdıyor. "Vay, vay. Pozdravleyu. Sonunda akıllanmışsın. Sanırım bunda benim payım olduğu için bana teşekkür etmelisin."

"Belki de öldürmezler. Artık o benim karım olduğuna göre, sırf bana zarar vermek için onu öldürecekler."

"Onlara ihanet mi ettin?"

Konstantin'e her şeyi tam olarak anlatamıyorum, bu yüzden ona gerçeğin birazını veriyorum.

"Ben ayrıldım ve onlar bunu onaylamadı. Bunun için kardeşimi öldürdüler, şimdi de onu öldürecekler."

"Nu da. Bir sorunuz var. Birkaç kişiyi görevlendireyim, bir şey bulursam sizi ararım."

"Teşekkürler."

Aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonu bardak tutucusuna bırakıp, inşaatın devam ettiği bir caddeden sola dönüyorum.

Bir lanet mırıldanarak başka bir sokağa dönüyorum, ama bu sefer başka bir şey beni durduruyor.

Ambulans ışıkları yanıp sönüyor, önünde bir itfaiye aracı.

Paralel park edip dışarı fırladığımda kalbim duracak gibi oluyor, olay yerine doğru koşuyorum, onun yaralanmadığından ya da ölmediğinden emin olmak istiyorum.

Polisler bölgeyi bantlamıştı, bir araba yolcu tarafına devrilmişti. Patrick için çalışan memurlardan birini tanıyorum ve dikkatini çekiyorum.

"Devlin, hey," diye fısıldıyor. "Burada olmamalısın."

"Ne oldu burada?" Arabaya bakıyorum, ön camlar sanki biri kırmış gibi parçalanmış.

"Araba kazası ve olası kaçırılma. Görgü tanığı birinin doğrudan arabaya girdiğini söyledi."

Lanet olsun.

"İçeride kim vardı?"

"Buraya geldiğimizde gördüğümüz kimse yoktu." Devam ederken diğer polislere göz ucuyla bakıyor, sanki duymalarını istemiyormuş gibi. "Görgü tanığı kar maskeli bir adamın arabaya doğru gittiğini ve iki kadını sürükleyerek dışarı çıkardığını, sonra da siyah bir cipe bindirdiğini söyledi."

"Lanet olsun!" Boynumun arkasını tutup sıkıyorum. "Neye benziyorlardı? Söyledi mi?"

"Biri kot pantolon giyiyordu ve koyu renk saçları vardı, belki de siyah. Diğerinin uzun kahverengi saçları ve açık pembe spor ayakkabıları vardı. Şimdilik tüm bildiklerim bunlar. Kameraları bekliyoruz."

Sesi kesiliyor. Kulağımda bir çınlama var, o kadar yüksek ki onu zar zor duyabiliyorum.

Açık pembe spor ayakkabılar...

Bu o. Ona aldığım ayakkabılar.

O ellerinde. Palmers'elinde. Ama kimin arabasındaydı ve neden?

Gerekirse masum bir görgü tanığını öldürmekten çekinmezler.

"Hangi yoldan?"

"Ne?"

"Hangi yöne gittiler?!" Şak diye ve diğer memurların hepsi bana döndü.

Onlara hızlıca başını sallıyor ve sanki ben meraklı bir vatandaşmışım gibi endişelerini geçiştiriyor. "Olay çıkarmadan önce kapa çenenini."

"Sadece bilmem gerekeni söyle."

"Şu tarafa doğru gittiler." Sol tarafını işaret ediyor. "Şimdilik elimizdeki tek şey bu. SUV için yakındaki kameralara bakan adamlarımız var."

Onu bulamayacaklar. Eminim şimdiye kadar arabayı yok etmişlerdir.

"Başka bir şey bulursanız numaramı biliyorsunuz."

Koşarak arabama döndüm ve Patrick'i aramaya niyetlendim. Şu anda delirmiş olmalı.

Aramaya başladığım anda çalıyor. Ve tanımadığım bir numaraydı.

"Evet?"

"Bir adres alacaksınız," diyor bir adam. "Yalnız gel."

"Yaşıyor mu?"

"Devlin!" diye bağırıyor ve rahatlama ve öfke aynı anda beni ele geçiriyor.

"Sakin karıma dokunma!"

"Burada talepte bulunan sen değilsin. Şimdi çenenini kapa ve acele et. Yoksa patronun tepesi atacaktır."

"Palmer'a geldiğimi söyle."

Hat kesiliyor ve hemen bir adres mesajı geliyor.

O bölgeyi bilmiyorum. Queens'te bir yerde, şehrin dışında, muhtemelen fazla yaya trafiği olmayan ticari bir yer.

Tehdidini görmezden gelerek Iseult'a bilgiyi veriyorum. Bu konuda akıllı davranacağını biliyorum. Messinalar ve Quinnler burayı ele geçirecek ve içerideki pisliklerin bundan haberi bile olmayacak.

Umarım onu, kardeşimi kurtaramadığım gibi onu da kurtarabileceğim kadar uzun süre hayatta tutarlar.

CKAPTER 35



ER)U

Görüşümü bulanıklaştıran karanlığın içinden göz kırptıyorum. Kulaklarımda çok fazla ses çınıyor.

"O kıza ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor bir adam ama sanki çok uzakta ya da ben suyun altındaymışım gibi.

"Bekleyeceğiz. Benim sözüm olmadan hiçbir şey olmayacak.

Anladın mı Roy?" Anında geri çekildim.

O ses... bir nefesin kaçmasına neden oluyor.

O sesi tanıyorum. Sayısız kez duydum. Böyle bir şey olamaz.

Bu gerçek

değil. Nefes

alamıyorum.

Koşamıyorum.

Vücudum kurşun gibi.

Öfke ve korku içimde öfkeyle dolaşırken, her şeyin farkına vararak nefes nefese kalıyorum.

İhanete uğradım.

"Onun boğazını kestiğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

Vücudumdaki her tüy uyanıyor ve bir anda zihnimi çatlatan bir paniğe kapılıyorum. İliklerinize kadar işleyen ve gördüğünüz tüm kabusları uyandıran türden.

Neden? Kafamda dönüp duran soru bu. Bunu neden yapsın ki?

"Bak, uyanmış." Biri göz bandımı çekip çıkarıyor ve ben de gözümü daha hızlı kırparak onun yüzünü görüyorum.

Güvendiğim, benim için bir akıl hocası gibi olan kadın, bir düşmandan başka bir şey değildi.

Profesör Montgomery çenemi tutup başımı iki yana çeviriyor, diğer elinde de bir silah var.

"Yaralanmadın, değil mi?" Zonklayan göğsümden sessiz hıçkırıklar yükselirken endişeli gibi davranıyor.

Alnı sargılı ama iyi olduğu belli.

"Kazanın biraz fazla olduğunu düşünmüştüm." Gözlerini devirerek arkasındaki adama bakıyor. "Ama çocuklar biraz dramatik olabiliyor."

Kahkahası hıçkırıklarımı daha da artırıyor.

"Şimdi, şimdi," diyor. "Tüm bunların korkutucu olduğunu biliyorum ve eminim bir sürü sorunuz vardır."

"Neden?" Kelimeyi boğazımda düğümlenerek çıkarıyorum. "Bunu bana neden yaptın?"

Bir tür binanın soğuk zemininde arkamdan bağlı olan bileklerim sıkışıyor.

"Bunu sana yapmıyorum, tatlım. Scott'a yapıyorum. Ya da Devlin'e." Gülüşünün çıkardığı sıyrık boğazıma saplanan bir bıçak gibi. "Eğer bize ihanet etmeseydi, bu karmaşanın içinde olmazdık."

"Biz mi?" Fısıldıyorum. "Sen..."

Başım dönüyor. . Nasıl? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Evet, özür dilerim." Bakımlı kaşlarını kaldırıyor. "Kendimi aşıyorum. En baştan başlayalım. Adım Lordes Palmer. Francis Palmer'ın en küçük kızıyım. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Eriu Quinn." Gözleri kısıldı, içlerinde keyifsiz bir bakış vardı.

O bir Palmer. Onlardan biri. Bunu nasıl başardı?! O gerçekten bir profesör mü? Benim yüzümden mi okulda çalışmaya başladı?

"Devlin bizi federallere ihbar etti. Ve biz kardeşini öldürdükten sonra, babam ve kardeşlerim için geldiler. Babam hapse girmemek için kendini öldürdü ve kardeşlerim de yakın zamanda çıktılar."

Gerisini düşünürken topukları takırdıyor, silahını sıkıca kavırıyor. Hayatta kalmak için onu yeterince uzun süre konuşturmalıyım. Devlin'in beni kurtaracağına inanmak zorundayım.

"Roy senin kardeşin mi?" Ona sordum.

Donup kalıyor, o soğuk gözlerini bana diyor. "Onlardan biri. Diğer ikisi aşağıda adamlarımızla birlikte, kocanızı öldürmek için bekliyorlar."

Tüm kan vücudumu terk ediyor.

"Lütfen . Sana yalvarıyorum! Tüm geride bırakmak istemiyor musun?" Her kelimede göğsüm titriyor. Belki de onu bu işin peşini bırakmaya ikna etmek için bir umut vardır. "Acı çektiğini biliyorum ama kardeşini öldürmek yeterli olmalıydı."

"Yeterli mi?" Gülüyor, sonra yüzü sertleşiyor. "Hayır. Bu asla yeterli olmayacak. Babama bir söz verdim, o öldüğünde onun mirasını ben devam ettirecektim ve ben, ben..." Bir avucunu göğsüne vuruyor. "...ailemize adalet getirecekti." Gömleğini avuçluyor ve yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Ve bu ancak Devlin'i öldürmeden hemen önce sana zarar verdiğimde gerçekleşecek."

Sessiz iniltilele nefes alıyorum. Bunun peşini bırakmayacak. Onu hiç böyle görmemiştim. Bunca zamandır benden nefret ettiğini bilmiyordum.

Dramatik bir nefes veriyor ve elini üzerimden çekiyor.

"Her zaman kendimi babama kanıtlamak istemişimdir. Beni hiçbir zaman kardeşlerimden biri gibi görmedi. Ben bir kızdım. Zayıf. Acınası." Gözlerini deviriyor. "Ama keşke babam hayatta olsaydı da başardıklarımı görseydi." Çenesi öfkeyle eğiliyor. "Bazen bir kadının dokunuşu gerekir, öyle değil mi? Bu adamların bizi görmesi için? Bunun için savaşıyorsun, değil mi? Kendi baban tarafından görülmek?" Bu bakışlar beni soğuk bir şekilde içine alıyor. "Seni öldürmek zorunda olmam utanç verici. Sende kendimden çok şey gördüm."

"Lütfen," diye ağlıyorum. "Ölmek istemiyorum. Lütfen bunu yapmayın!"

"Şimdi sus. Gözyaşlarını kendine sakla. Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Vücudum sarkıyor ve hıçkırmaya devam ediyorum. "Gerçekten Mason'la mı çalıştın? Ne için?"

Sırıtsı yayılıyor. "Devlin'i ve ailenizi yıllardır takip ediyoruz. Devlin'i tanıyordum ve senden hoşlansa bile kardeşinden sonra asla evlenmek istemeyeceğini biliyordum." Bir parmağını yüzünü kaplayan saçlarında gezdiriyor. "Ama görüyorsun ya, eğer seninle evlenmesi için bir pisliğe para veririm, Devlin'in onun yerini almak isteyeceğinden de şüpheleniyordum, özellikle de bekaretini satmaya karar verirsen."

"Ne?" Zar zor konuşabiliyorum, bana ne anlatmaya çalıştığından emin değilim.

Gülüyor. "Yani, bunu yapacak kadar cesur olup olmadığını bilmiyordum ama bravo. Tam tuzağıma düştün."

Zihnim dönerken oda dönüyor, kısa ve sık nefesler alıyorum.

Neler olduğunu anlamıyorum.

"Kulübü nereden biliyorsun ki?"

"Biliyor muydun?" Alay ediyor. "Gittiğinden emin oldum." Her adım diz çökene kadar yaklaşıyor, elinin tersi ben geri çekilene kadar yanağımdan aşağı kayıyor. "Nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

Ama ben istemiyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Kendinden memnun görünmeye devam ediyor, omzunun arkasından kardeşine önce doğruldu. Hızlı bir hareketle başını yana eğiyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir olmadığına eminim.

Tüm vücudum titriyor, nefese kalıyorum, kulaklarımdaki nabız daha yüksek atıyor.

Kardeşi bir anlığına ortadan kayboluyor ve bir sonraki adımda başka bir adam onunla birlikte birini sürükleyerek geri dönüyor.

Sadece biri değil.

"Karen? Aman Tanrım! Ona dokunmayın! Onun bununla hiçbir ilgisi yok!" Ama profesör saçma bir şey söylemişim gibi sadece gülüyor. "Bununla hiçbir ilgisi yok mu? Onun bu işle çok ilgisi var. ,

Tatlım?"

"Ne?" Fısıldıyorum, gözlerim . "Lütfen anne!

Yapma bunu!"

"Anne?" Nefes nefese kaldım.

İşte o bir saniyelik an, sonunda farkına vardığınız ve her şeyin değiştiği andır.

İnandığım, tutunduğum her şey bir anda yok oluyor. Yerine öyle bir karanlık çöküyor ki, içini göremiyorum.

Taze gözyaşları görüşümü örtüyor, mide bulantısı dönüyor, bayılacakmışım gibi hissedene kadar başım dönüyor.

"Nonono!" İnliyorum, göğsüm kabarırken gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

Ama gözlerimi ne kadar kapatırsam kapatayım, aynı şeyi görüyorum: Karen karşımda duruyor, gözleri cam gibi, yüzü kızarmış, bu kadına *anne* diyor.

"Karen? Burada neler oluyor?! Lütfen bana onun annen olmadığını söyle! Sen değildin... Aman Tanrım." Yere çöktüm, soğuk zemine daha da gömüldüm, ağladım ve başımı salladım.

En iyi arkadaşım orada durmuş bu kadına annem diyor. Bana yalan mı söyledi? Arkadaşlığımız da mı yalandı? Güvendiğim tüm insanlar bana zarar vermek için miydi?

"Aman Tanrım." Nefes alamıyorum.

Karen bakışlarına karşılık vermiyor ve vücudumdaki tüm kan zerrecikleri dışarı akıyor.

"Karen?" Ağlıyorum. "Bana bak."

Ama yine de reddediyor, kırmızı lekeli gözlerle annesine bakıyor. Onu her zaman tanıdığım o kendine güvenen, derli toplu kadına hiç benzemiyor. Onun yerinde kırık dökük biri var.

"Seni aptal kız!" Profesör kızın yanağına sert bir tokat atar. "Çok yaklaştın ve şimdi şu haline bak!" Kızın üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

Karen yüzünü tutarak ağlıyor.

"Scott'ın büyükbabana ne yaptığını hatırlamıyor musun? Amcalarına? Onun yüzünden *her şeyimizi* kaybettik ve şimdi o da benim onca yıl yaptıklarımı hissedecek!"

"Ama anne," diye sızlanıyor. "Bu onun suçu değil. Lütfen, lütfen, eğer beni seviyorsan, gitmesine izin verirsin!"

Profesör Montgomery hayal kırıklığına uğramış bir nefes verir. "İşte bu yüzden ben öldüğümde bu organizasyonun başına asla sen geçemeyeceksin. İkiz kardeşin her şeye sahip olacak. O bizim çıkarlarımızı düşünüyor. Öte yandan sen sürekli bir hayal kırıklığısın. Düğüne bile katılamadın, böylece onu o zaman götürebilecektik. Senin yüzünden çok sert bir şey yapmak zorunda kaldık."

Beni kendi düğünümde götürecekti... Delinin teki!

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Karen, sonunda bana bakıyor ve bir an için en iyi arkadaşımı geri kazanmışım gibi hissediyorum.

Ama o bir yalandan başka bir şey değildi.

"Kapa çeneni!" diye bağırır annesi. "O senin arkadaşın değil. Bunu sana sürekli hatırlatmak zorunda olduğumu biliyorum."

Profesörün şaşkın sırtışı çöküyor.

"Karen'ın benim kızım olması büyük bir şok olmalı. Yani, o işini yaptı. Bunu ona vermeliyim." Kızına şöyle bir bakıyor. "Onunla aynı üniversiteye transfer olacağını öğrendiğimde, bu kader gibiydi. Bir meslektaşım sayesinde orada kolayca iş buldum ve Karen'a seninle arkadaş olmasını söyledim. Ve Devlin'e geri dönme planım her zamankinden daha kolay görünüyordu."

Karen sessizce hıçkırıyor, utanç bakışlarını kaplıyor.

"Kulüp, bu ek bir bonus oldu. Adam'ın babasını tanıyordum. Ondan bir iyilik istedim ve sen de bu şekilde davet edildin. Karen'ın tek yapması gereken gidip müzayedeye katılmanı sağlamaktı. Söylemeliyim ki, bunu gerçekten yapacağına pek inancım yoktu. Öyle değil mi, sevgilim?"

Kızına bakarken gözleri kısılıyor ve Karen için neredeyse üzüleceğim, eğer gerçek adı buysa.

"Çok üzgünüm, Eriu!" Başını sallayarak ağlıyor. "Başka seçeneğim yoktu!" "Kapa o lanet !" Profesör ters ters bakıyor ve Karen büzüşerek kendisi.

Ani bir çarpma sesi irkilmeme neden oluyor, kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi çarpıyor.

Lütfen, Devlin ve ailem olsun! Lütfen!

Roy'a "Git alt kattakileri kontrol et" diyor, o da hemen gidip bizi onunla ve Karen'ı tutan uşakla yalnız bırakıyor.

Profesör diz çöküyor, elini bileğine götürüyor ve bir döner bıçağı çıkarıyor. Bana doğru kasıla kasıla yürürken acımasız bir bakışla beni süzüyor.

"Umarım odur." Saçımı arkadan tutuyor ve bıçağı şah damarıma dayıyor.

"Anne!" Karen hıçkırıyor. "Lütfen ona zarar verme!"

Ama o onu görmezden geliyor, önüne bakıyor ve Devlin'i bekliyor.

Fazla beklemez. Kapı uçarak açılır ve adam içeri dalar, elinde genç bir adam vardır, silahı adamın şakağına doğrultmuştur.

"Çek ellerini karımın üzerinden!" Gözleri bana bakıyor ve gözlerinde acı buluyorum, hem de çok fazla.

"Ah, buradasın. Yeterince uzun sürdü."

Daha sert çekerken kafa derim yanıyor ve irkiliyorum.

"Söylediğiniz her kelimeyi dinliyordum, Lordes. Tanışmamızın bu kadar uzun sürmesi utanç verici, öyle değil mi?"

"İnan bana, bunun için uzun zamandır bekliyordum. Şimdi, çocuğu bırak ve benimle bir erkek gibi dövüş."

Karen'ı tutan adam silahını Devlin'e doğrultuyor ve sinirlerim daha fazla dayanamıyor.

"Bunu yapacağımı sanmıyorum," diyor Devlin. "Bak, senin elinde kızının boğazına dayanmış bir bıçak var, benim elimde ise yeğenin kafasına dayanmış bir silah. Ve içimden bir ses onu öldürmektense kızını öldürmemi tercih edeceğini söylüyor, öyle değil mi?"

Bunun üzerine Karen feryat etti ve keşke ona sarılabilseydim. Bana ihanet ettiğini biliyorum ve çok kızgınım ama onu teselli etmekten de kendimi alamıyorum. Çok açık,

iyi bir aile hayatı yoktu.

"Siktir git, seni hain!" Bıçak tenimde derinleşiyor. "Kardeşimin oğlunu bırak! Yoksa onu hemen öldürürüm."

Çocuk o kadar da genç değil, benden birkaç yaş büyük.

"Onu zaten öldüreceksin, neden yaşamasına izin vereyim ki?" Kolunu adamın boynuna doluyor. "Gördün mü, benden daha zeki olduğunu sandın. Halkının beni kolayca alt edeceğini ve tarihin tekerrür etmesine izin vereceğimi sandın. Ama bu sefer öyle olmadı. Peki, ne olacak? Kana kan mı, yoksa gitmelerine izin mi vereceğiz?"

"Seni öldüreceğim!" diye bağırır.

"Yapabilirsin, ama burayı kuşattım. İrlandalılar, İtalyanlar ve hatta Ruslar kışınızı yakmaya hazır. Yani karımı ve beni öldürebilirsiniz ama hepiniz ölmüş olacaksınız."

"Seni piç! Babam sana güvendi. Sana oğlu gibi davrandı!" diye bağırıyor. "Ve sen hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi bizden vazgeçtin. Peki ne için? Zaten kolunda bir iğneyle sokakta ölecek olan keş bir kardeş için mi?" Kıs kıs gülüyor. "Seni avlamaktan asla vazgeçmeyeceğim. Nereye gidersen git, orada olacağım, senden her şeyi alacağım. Bu yüzden onunla evlenmene ihtiyacım vardı. Birlikte olmak yeterli değildi. Onu senden en kötü şekilde almak istedim. Olabildiğince çok acı çektirmek için."

"Pekala, bunu yaptın. Şimdi onu bırak ve beni al."

"Bu asla yeterli olmayacak, bunu sen de biliyorsun. Ailemi bu şekilde yok ettikten sonra olmaz!"

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, bedenim titriyor, hiç gelmeyen nefesler için soluk soluğa kalıyorum. Devlin ve kendim için duyduğum korku beni sertçe vuruyor.

Bu o olabilir. Geleceğimiz şimdi ve burada yok olabilir.

"Babam bana hiç ilgi göstermedi," diye devam ediyor. "Benimle hiç tanışmadınız bile çünkü hiçbir zaman işin bir parçası olmadım. Ama babam çok az şey biliyordu, ben onu izledim ve her şeyi öğrendim." Kendisiyle gurur duyuyor gibi. "Sen beni tanımıyor olabilirsin ama ben senin hakkında her şeyi biliyordum. Mason gibi biri onunla evlenirse nasıl tepki vereceğini biliyordum. Yani, o zaten pisliğin tekiydi. Eriu'yu bekareti konusunda tehdit etmesi için fazla bir şey gerekmedi."

Devlin'in yüzü sakın kalmaya çalışsa da öfkeyle buruşuyor.

"Bunun küçük Eriu'yu onunla evlenmemek için açık artırmaya katılacak kadar çaresiz kılacağını düşündüm. Haklı olmayı seviyorum." Sesi alaycı. "Tek pürüz onunla gerçekten evlenip evlenmeyeceğindi. Onun senin karın olmasını istiyordum."

Onu senden aldığımda. Sevdiğin başka bir insanın senden alınışını sana izlettiğimde. Eğer sadık olsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı. Hepsi senin suçun."

Devlin göğsünün altından homurdanıyor, bana bakıyor, çenesi bükülüyor. "Federallerin kardeşimi hapse atmasını engellemek için yapmam gerekeni yaptım."

Bir avucunu diğer ön koluna vurarak alkışlıyor. "Bravo. Sonunda ölmesi dışında. Hapishane daha iyi olurdu."

"Her şey bitti Lordes," diye uyarıyor. "Artık pes et."

"Asla bir korkak gibi aşağı inmeyeceğim. O-"

Pop.

Bir kurşun pencereden uçup şakağından girerken çığlık atarak nefes alıyorum.

Ve bir , Karen'ı tutan adama bir başkası girer. Bir gümbürtüyle düşer.

"Hayır!" Karen annesinin yerde yatan cesedine doğru koşar. "Anne! Hayır!" diye bağırır. "Anne!"

Ağır feryatlarından dolayı göğsümde ani bir sızı var. Ne kadar korkunç olursa olsun, o hala onun annesi.

Tüm bu olanlar beni pek etkilemedi. Karen ve profesörüm anne ve kızdı. Nasıl oldu da bunların hiçbirini görmedim? Ama Karen ailesinden pek bahsetmezdi. Şimdi nedenini anlıyorum.

"Devlin!" Yeğenini yere fırlatırken ona sesleniyorum.

Adam ellerini yüzüne doğru uzatır, nefes nefese kalmıştır. Ama hiçbir şey bir kurşunu durduramaz.

Devlin onu kafasından bir kez vuruyor ve çenem titriyor. Az önce birini öldürdü. Hem de gözümün önünde.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, ağlarken kendi kendime mırıldanıyor ve sızlanıyorum. "Yanımdayım, genç kız. Her şey yolunda. Ben yanımdayım."

Devlin.

Bileklerimdeki bağları kesiyor ve kollarım ona sarılıyor. Ve beni tuttuğunda, yoğun nefeslerini hissettiğimde, işte o zaman içimdeki her şey bir baraj gibi çatlıyor. Kalp atışlarını yanımda hissediyorum, etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor, vücudum sarkıyor.

Ben . O da
güvende. Biz
iyiyiz.

"Seni kaybettiğimi sandım." Kendi duyguları onu harap etti. "Beni bir daha asla böyle korkutma."

Ellerim sıkı yumruklar halinde gömleğini kavırıyor.

"Hadi seni buradan çıkaralım." Beni havaya kaldırdı ve kollarının arasına alıp kucakladı.

Etrafıma baktığımda tanıdık yüzler görüyorum: Gio, kız kardeşim, Messinalılardan bazıları. Hepsi burada. Hepsi benim için geldi.

Ama burada başka biri daha var. Görmeyi beklemediğim biri. Midem bulanıyor.

Onu son gördüğümde sahnede bekaretimi kaybediyordum.

"Merhaba, Daragaya. Tek parça halinde görüyorum ve bu ne büyük bir rahatlama." Ağzı yukarı kalktı.

Konstantin.

Hepsi alt kattaki adamları öldürmüş olmalı, profesör için çalışanları. Karen'ı arıyorum, ilk başta onu göremiyorum, ta ki Rogue onu kolundan tutarken bulana kadar.

"Ona ne yapmak istiyorsun?" diye sorar Devlin'e.

"Onu öldürmek."

"Ne?!" Kasılmalar kaslarımı kemiklerim kırılacakmış gibi hissedene kadar sarıyor ve beni yere bırakması için onu zorluyorum. "Hayır! Yapamazsın!"

"Lütfen," diye ağlıyor Karen. "Lütfen, yemin ederim hiçbir şey söylemeyeceğim. Ortadan kaybolacağım. Ülke dışına çıkacağım. Sadece beni öldürmeyin!"

"Devlin." Kolunu tuttum ve ona sert bir bakış attım. "Yapma bunu! Yapamazsın!"

"Mo stoirín, seni incitti. Yaşamasına izin veremem." Parmağı dudaklarımda geziniyor.

"Yapmak zorundasın," diye yalvardım. "Bunu benim için yapmalısın, yoksa geleceğimiz olmaz. Bunun için seni affetmeyeceğim."

Gözleri yavaşça kapanır ve uzun bir nefes alır.

"Peki. Ama seni bir daha burada görürsek..." der ona. "Sen öldün."

Rahatlayarak sarkıyor ve Rogue onu bırakıyor.

"Eriu." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanır. "Seni incittiğim için özür dilerim. Yemin ederim ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum. Bunu öğrenmeni hiç istemedim çünkü seni seviyorum. Tanıdığım en iyi insan olduğunu söylerken yalan söylemiyordum."

Kirpiklerimin altını kaydırıyorum. "Karen senin gerçek adın mı?"

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde öyle.

Başını sallıyor. "Evet. Beni senin arkadaşın yaptı ama duygularımın gerçek olduğunu bilmeni istiyorum." Bir çiçek gibi soluyor, gözümün önünde yavaşça ölüyor. "Başka seçeneğim yoktu. Onunla olmaz."

Bir çeşit anlayışla başımı sallıyorum.

"Beni bir daha asla görmeyeceksin. Söz veriyorum. Hoşça kal, Eriu. Lütfen mutlu ol."

Dudakları kırık bir gülümsemeyle titriyor ve son bir bakışla dönüp çıkışa doğru yöneliyor.

Pop.

Bir kurşun başının arkasını deliyor ve anında yere düşüyor.

"Hayır!" Silahı hâlâ ona doğrultulmuş olan Konstantin'e doğru koşarken acı dolu silah sesinin yankısını delip geçiyor. "Hayır! Neden?" Yumruklarımı göğsüne vuruyorum. "Onu neden öldürdün?! Neden?!"

Sadece bana bakıyor ve hiç etkilenmeden ona vurmama izin veriyor. "Asla yarım bırakma, Daragaya. Bu şekilde öldürülürsün."

Ellerim titreyerek, kederli gözlerle ona bakıyorum ve arkadaşımın ölü bedenine koşup yanına yere düşüyorum. Yanağımı karnına koyarak, kafasındaki delikten kan sızarken ona sarılıyorum.

O bunu hak etmemişti. Daha fazlasını, onu seven ve koruyan bir anneyi hak ediyordu ama bunun yerine annesinin intikam savaşında bir kayıp oldu.

"Bunu neden yaptın? Neden benimle konuşmadın? Sana yardım edebilirdim!"

Ama cevap vermiyor. Bir daha başka bir şey söyleyemez. O gitti. Öylece gitti.

Onu o şekilde tutarak orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Ama bırakamıyorum.

DEVLIN

Burası artık insanlarla dolu değil. Sadece Eriu, Karen ve ben varız. O ölü arkadaşının ardından hıçkıra hıçkıra ağlarken ben Konstantin'i boğmak istiyorum.

O doğru yaptı. Ama bunu ona söyleyemem.

Karen onun peşinden gelebilirdi. Birine yeterince öfke verin, bunu hissetmesi için yeterince yıl verin ve her şeyi yapabilir.

Eriu'yu tuttukları terk edilmiş kereste fabrikasındaki herkesi öldürmeyi başardık. Tüm Palmer kardeşler öldü. Geriye kalan herkes de yok olacak. Bu iş sonsuza dek bitmeli.

"Bebeğim, artık gitmeliyiz." Yanında alçalıyorum ve bana bakmıyor bile, yüzünü arkadaşına saklıyor.

"Onu gömmeliyiz," diye inliyor. "Onu burada bırakamayız."

"Elbette yapacağız. Söz veriyorum. Biz gittikten sonra çocuklar onunla düzgün bir şekilde ilgilenecek ve sen de yerini seçebilirsin, tamam mı?"

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor, sonunda başını yukarı kaldırıyor. "Buna inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. Profesör Montgomery'ye güvenmiştim. Beni önemseddiğini sanmıştım. Karen'ın beni önemseddiğini."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ben de kaçırdım."

Elimi onunkinin içine sokuyorum ve onu ayakta duracak şekilde kaldırıyorum. Arkadaşına bakıyor ve tekrar hıçkırmaya başlıyor. Ama bu sefer yüzünü göğsüme gömüyor ve ben de onu kendi kırık kalbime yaslıyorum, bu kadar acıya katlanmak zorunda kalmasından nefret ediyor, bu konuda bir şeyler yapabilmeyi diliyorum.

CHAPTER 36



ER)U

F) VE DAĞ LATER

"Bugün burada, her ikisini de aynı gün trajik bir trafik kazasında kaybettiğimiz Profesör Montgomery ve Karen Stuart'ı anmak için toplandık," diyor dekan hıncahınç dolu açık hava nöbetinde. "Birlikte yas tutuyoruz ve onlarla paylaştığımız tüm anıları hatırlıyoruz. Onlar asla unutulmayacaklar çünkü kalplerimizde yaşıyorlar."

Devlin arkamda duruyor, kolları sanki kırılğan ve kırılmış biriymişim gibi beni sıkıca sarıyor.

Ama ben kırılmadım. Kızgınım.

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı uzaklaştırıyorum, orada olmalarından nefret ediyorum.

Geceleri hala yastığıma ağladığım için nefret ediyorum.

Bana yalan söylediler. İyi niyetimi bana karşı kullandılar. Peki ne için? Sonunda onlara hiçbir şey kazandırmadı.

"Bir gün harika bir yazar olacaksın. Babanın yanıldığını kanıtlayacaksın."

Yüzünü görebiliyorum. Profesör Montgomery ya da Lodes, her kimse. Bana bunu söylediği zamanı hatırlıyorum. Kendime ilk kez gerçekten inanmışım. Yazar olabileceğime inanmışım.

Ama belki de yalan söylüyordu. Belki de sadece beni iyi olduğuma inandırmak istiyordu, böylece bir şeyde başarısız olabilirdim. Notlarım gerçek miydi? Yoksa gerçekte olduğumdan daha iyi olduğumu düşünmem için mi şişirilmişlerdi?

Artık ona soramıyorum bile, çünkü o öldü. Ait olduğu yerde, toprakta çürüyor.

Sessizce hıçkırıyorum, kalbimle birlikte bedenim de kırılıyor. O benim için bir profesörden daha fazlasıydı. Onun gibi olmak istedim ama o bir canavardı. Bir yalancı. Bir katildi! Bana iyi davrandığı onca zaman boyunca beni öldürmeyi planlıyordu! Her şeyi o yapıyordu! Ben bir kukladan başka bir şey değildim!

"Hadi, ayak parmaklarını boyayayım!"

Karen'ın gülümseyen yüzü şimdi önümde beliriyor ve ne kadar karşı koyarsam koyayım, anılar beni geçmişe götürüyor. Odasındaki halimiz, güzel olduğu için ayak parmaklarımı sarıya boyaması. Nefret ediyordum ama bunu ona söylemedim çünkü onu seviyordum ve onu mutlu etmek istiyordum.

"Seninle tanıştığım için çok mutluyum."

Öyle miydi? Yoksa bu da başka bir yalan mıydı? Gözlerimi kapatırsam hissedebiliyorum... bana sarılırkenki kollarını.

Karen'ı hatırlamak profesörün yaptığından daha acı verici. Karen ve ben ayrılmaz ikiliydik. Yıllar sonra da arkadaş olacağımızı düşünmüştüm.

Ne kadar da yanılmışım.

Geçenlerde bir şey hatırladım. Bir gün annesinden bir telefon almıştı. Odadan çıktı ve geri döndüğünde ağladığını anlayabiliyordum. Bu konuda konuşmak istemedi ve hemen iyiymiş gibi davrandı, ikimiz de gülene kadar bir komediyi açmak için uzaktan kumandayı kaptı. Şimdi o aramanın ne hakkında olduğunu merak ediyorum. Annesinin -profesörün- ona ne yaptırdığını.

Arkadaşım asla bir arkadaş değildi. O bir casustu.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, acım her köşemden sızıyor. Artık kimseyle arkadaş olamam. Kimseye güvenemem. Kayla, Devlin ve ailem var. Bunlar yeterli olacaktır.

Normal bir hayat yaşayabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Bizim gibi insanlar için normallik diye bir şey .

"Her şey girecek." Devlin'in fısıltısı duyuluyor ama onu duymazdan geliyorum. Her şey yoluna girmeyecek. Hiçbir şey asla düzelmeyecek.

Karen'ın mezarını ziyaret etmemi istedi. Onunla konuşmam için. Şaka gibi. Beni duyamaz. O öldü! Gitmiş.

Burnumun arkası zonkluyor ve ben buna karşı koyuyorum. Onun için bir şey hissetmek istemiyorum. O bunu hak etmiyor. Yine de hak ediyor.

"Bunu öğrenmeni hiç istemedim çünkü seni seviyorum. Tanıdığım en iyi insan olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum."

Vurulmadan hemen önceki sözleri zihnimde yankılanıyor. Bu iki zıt duyguyu, ihaneti ve dostluğu bir türlü .

Okula bile dönemiyorum. Bu döndüğüm ilk gündü ve bunun tek nedeni Devlin'in anma törenine katılmam gerektiğini söylemesiydi. Her şey bana Karen'ı ya da Profesör Montgomery'i hatırlatıyor.

Şu an olduğum kişi bu mu? Öfkeli bir kadın kabuğu mu? İnsanlar ihanete uğradığında böyle mi olur?

Olayın ertesi günü okula dönmeyi başarabileceğimi düşünmüştüm. Herkes bana ara vermemi söylediğinde bile güçlü olduğumu düşündüm.

Ama profesörün odasının önünden geçer geçmez panik atak geçirdim. Okulu terk etmek zorunda kaldım. Karen'ın yurt odasına da gitmedim. Kapısında bir anma töreni olduğunu duydum; fotoğraflar, kurdeleler, duvara yapıştırılmış notlar. Bunların hiçbirine bakamıyorum. Yokmuş gibi davranmak daha kolay.

"Biriyle konuşmaya ihtiyacı olan varsa..." diye devam ediyor dekan. "Sizin için mevcut kaynaklarımız var."

Etrafımdaki kederli yüzlere, birbirlerine sarılarak ağlayan öğrencilere bakıyorum. Sadece başımı sallıyorum çünkü kimin için ağladıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Profesör herkesi kandırmıştı.

Ama ailem onun gerçek kimliğinin ortaya çıkmasını istemedi, bu yüzden bunu gizli tuttular. Polislere para verdiler, böylece Karen'ın profesörle birlikte arabada olduğunu söyleyen sahte raporlar hazırlayabildiler. İkisi de çarpışmanın etkisiyle içeride öldü. Ve hepsi bu. Kimse buna itiraz etmeyecek.

Karen'ın babası birkaç yıl önce ölmüş. Devlin, annesinin onu aldattığını öğrendiğinde bunu yaptığını söylüyor.

Devlin'e dönüyorum. "Artık gidebilir miyiz?" İç geçiriyor. "Evet, tabii."

Buradan çıkmak için manevra yapmaya çalışırken birkaç kişiyi iterek uzaklaşmaya başlıyorum. Devlin beni takip ediyor, hemen yanımda yürüyor.

"Konuşabilir miyiz?" Elimi tutuyor ama ben itiyorum.

"Burada benim için bir şey kalmadı. İzin verirlerse dönemi internetten bitireceğim ya da yatay geçiş yapacağım."

"Eriu. Bunun hakkında konuşmamız gerek." Adımlarının ortasında durdu ve beni yakınında tutmak için bir kolunu sırtıma doladı. Geçici olarak yanağımı okşuyor. "Bunu içine atmanı ve kendi başına halletmeni istemiyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Sana tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

"Lütfen, şu anda bunu duymak istemiyorum." Onu görmezden gelerek Araba.

"Seni seviyorum genç kız. Bu şekilde acı çektiğini görmek istemiyorum. Sadece konuş Birisi."

Gözlerimi devirerek kıs kıs gülüyorum.

"Konuşmak durumu daha iyi hale getirmeyecek," diye çıkışıyorum. "Her yer bana Karen'ı hatırlatıyor. Uykumda onun kahkahalarını duyuyorum. Bana söylediği şeyleri. Yaşadığımız eğlenceyi." Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Ve hepsi bir yalandı. Kendimi ne kadar aptal hissettiğimi biliyor musun?"

Sokağın ortasında duruyorum ve başımı tutup şakaklarımı sıkıyorum.

Çenemi iki parmağının arasına aldı. "Belki de hepsi yalan değildi. Belki de söyledikleri doğrudu. Kötü bir şey yaptı ama pişman oldu. Seni seviyordu. Ben bunu gördüm. Sen de gördün ve bu yüzden seni öldürüyor, değil mi? Çünkü sen de onu seviyorsun."

Çenem titriyor, gözyaşlarım görüşümü örtüyor ve bir hıçkırıkla kendimi onun kollarına atıp göğsüne yaslanarak ağlıyorum.

Arkadaşlığımız için ağlıyorum. Beni incittiği için ağlıyorum. Ama en çok, onu affettiğimi söyleyemediğim için ağlıyorum.

Ben de onu sevdiğimi söylemek için bir gün daha istiyorum.

CKAPTER 37



DEVLYN

İKİ HAFTALIK SU

ERIU benimle konuşmayı . Hiç olmamış gibi davranmayı tercih ediyor. Mutlu bir gülümseme takınıyor ama duşta ağladığını duyuyorum. Başa çıkamadığı bir sürü duygusu olduğunu biliyorum.

Kardeşim öldürüldükten sonra hiçbir şeyle uğraşmadım. Her şeyi içime ve onun da benim gibi acı çekmesini istemiyorum.

Ama onu konuşmaya da zorlayamıyorum. Iseult da denedi ama olanları gündeme getirerek yardımcı olmadığımızı söyleyerek herkesi susturdu.

Acıdan saklanmak daha kolaydır. Zor olan onu kucaklamak ve bırakmayı öğrenmektir. Umarım bunu benden daha erken fark eder.

Gözüm her zaman Eriu'nun üzerinde. Ama ben Quinn'ler için çalışırken Rogue ve başka bir Quinn infazcısı beni izliyor. Onu başkasının izlemesinden hâlâ nefret ediyorum ama aynı anda her yerde olamam.

Peşinde iki kişi olduğunu bilmiyor. Ama bu kadın söz konusu olduğunda dersimi aldım. Bu onun kendi güvenliği için. Ve benim huzurum için.

Karımı kaybedemem. Onsuz ölürüm.

Palmer artık bir tehdit değil. Karen'ın ikiz kardeşi de dahil olmak üzere onlara sadık olan herkes ortadan kaldırıldı. Onlar gidince geriye kimse kalmadı. Onlardan kurtulduk.

Cep telefonum çalışıyor ve Iseult'un aradığını görmek için aşağı bakıyorum. "Evet?" Cevap veriyorum.

"Durumu daha iyi mi?" Ses tonuna endişe karışıyor.

"Hayır. Yardıma ihtiyacı var ve ben bunu ona nasıl vereceğimi bilmiyorum."

İç çekiyor. "Benden de kaçıp duruyor. Babam hâlâ iki hafta sonra doğum günü partisi vermek istiyor. Sence gelmek ister mi?"

"Onu oraya götürmeye çalışacağım. Ona bunun baban için çok şey ifade edeceğini söyleyeceğim." "Bunun işe yarayacağından emin değilim. Babamın telefonlarını da reddediyor."

Avucumu yüzüme sürüyorum. "Ona biraz zaman vermeliyiz. Bu onun için çok zor."

"Bunu biliyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Banyodaki su kapanıyor ve o saçını kuruturken birkaç dakikam daha olduğunu biliyorum.

"Bak, gitmem gerek. Duşunu bitirdi ve arkasından konuştuğumuzu düşünmesini istemiyorum."

"Yaptığımız şey tam olarak bu." "Evet, dahi, bunu biliyorum. Şimdi gidiyoruz."

Kapı açılmaya başlıyor ve ben hemen aramayı sonlandırıp telefonu yanımdaki yatağa bırakıyorum.

Eriu vücuduna sardığı bir havluyla dışarı çıkıyor, kaşları sımsıkı. "Az önce biriyle mi konuşuyordun?"

"Evet." Şakağımı kaşıyorum. "Sadece baban için çalışıyorum."

"Oh, tamam..."

Şifonyere doğru ilerliyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Gözlerim çıplak bacaklarının arkasına takılıyor ve sikim kabarıyor,

Onu özliyor, arzuluyor ve ona ihtiyaç duyuyorum. Ona dokunmaya çalışmadım, sadece uykuya dalarken ona sarılmakla yetindim. Hazır olduğunda bileceğim.

Havluyu çıkarıyor, hâlâ şifonyere bakıyor ve giyinmeye başlıyor. "Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?" Yumruğumu kıvrarak soruyorum, İçimdeki her şey kopuyor.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Elbette." Omzunun üzerinden bana geniş bir sırıtış atıyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Acı çekiyor ve ben bunu düzeltemem. "Ne için gitmek istiyorsun?"

Omuz silkiyor, artık gözlerimden kaçıyor. "Her neyse." "Eriu..."

"Evet?" Boğazını temizliyor ve çekmecedeki gömleklerinden bazılarını yeniden katlamaya başlıyor.

"Konuş benimle. Biriyle konuş."

Elleri hareketsiz ve vücudu derin nefeslerle aşağı yukarı yuvarlanıyor. "Eğer bütün gün bunu yapmayı planlıyorsan, belki de akşam yemeğine gitmemeliyiz."

"Özür dilerim." Ayağa kalktım, avuçlarımı arkadan omuzlarına yerleştirdim, kollarında aşağı yukarı gezdirdim.

Oflayıp puflayarak bana yaslandı. " değil. İyi niyetli olduğunu biliyorum." "Hepimiz seni seviyoruz."

"Bunu ben de biliyorum."

"Doğum günün yaklaşıyor ve baban sana bir parti vermek istiyor, ama sen hayır demeden önce-"

"Bunu söylemeyecektim." Etrafında dönüyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme. "Bir parti tam da ihtiyacım olan şey olabilir."

"Emin misin aşkım?"

"Evet." Kollarını boynuma doluyor ve işte o zaman görüyorum: evlendiğim kadının bir anlık görüntüsü.

Ve onu geri istiyorum.

"Tanrım, ne zaman on dokuz yaşına girdiğini hatırlasam, kendimi yaşlı hissediyorum."

"Oh, kapa çeneni!" Göğsüme şakacı bir şaplak attı. "Sen benim seksi yaşlı kocamsın ve ben böyle seviyorum."

"Şimdi mi?" Sesim daha derine iniyor ve gözleri anında kapüşonlu hale geliyor, dili ağzıma almak istediğim alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor.

"..." Sesi boğuklaşıyor ve bu benim sertleşmeme yardımcı olmuyor. Şu anda onu becermeyi düşünemem. Bu doğru olmaz.

Yine de dudaklarım yaklaşıyor, onu tatmak, yalnız olmadığını bilmesini sağlamak istiyorum. Ayağa kalkıyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, parmaklarım onun yumuşak tellerine kayıyor ve onları sıkıca kavıyorum. "Seni çok özledim."

"Seni de özledim..."

Beni yavaşça öpüyor, yumuşak dudakları dudaklarımın etrafında kayıyor. Ben de onu öpmeye cesaret edemiyorum, sadece onu hissetmeye ihtiyacım var.

Parmakları omuzlarıma batıyor ve bedenlerimizi birbirine yaklaştırarak bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geriye doğru itiyor.

Üzerime abanıyor, tişörtünü yere düşene kadar yukarı çekmeye başladığında yanakları biraz kızarıyor, meme uçları sertleşiyor ve onları ağzıma almak için can atıyorum.

"Emin misin?" Onu ne kadar çok istiyor olursam olayım, bunu zorlamak istemediğim için soruyorum.

Başını sallıyor, taytını indiriyor ve içinden çıkıyor.

Aletim zonkluyor ve onu çekip çıkarıyorum, sıkıca yumrukluyorum, vücuduna bakarken elimi yukarı aşağı sürüklüyorum. Tanrım, çok uzun zaman oldu.

Bana ateşli bir şekilde bakıyor, parmaklarını karnında gezdiriyor, tam da sıcak, ıslak ve benim olduğu yerin üzerinde.

"Hadi bakalım, genç kız. Benimle dalga geçmeyi bırak ve bu siki içine sok ve becer."

Alt dudağını çekiştirerek bana yaklaşıyor, üzerime yerleşiyor, dizleri kalçalarımın her iki yanına düşüyor. Saçlarını savuruyor ve göğsünü bana yaslıyor, baştan çıkarıcı nefesleri benimkilere karışıyor. Göbeği sanki buna ihtiyacı varmış gibi bana doğru sallanıyor.

Ve ben de. Islak amcığının sertleşmiş aletime karşı hissi tüm kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Elim saçlarına uzanıyor, bileğime sıkıca sarıyor ve ağzını ağzıma çarpıyorum. Hırlayarak, bu sefer liderliği alıyorum, onu çiğ, ağrıyan bir tutkuyla öpüyorum, ağzım boynunda ziyafet çekerken onu çeviriyorum. Altındaki nabız benim kalbim kadar hızlı atıyor.

Dilim boncuklu etinin üzerinde yuvarlanıyor, ben çekip fiskelerken dişlerim etin etrafını sarıyor.

Ben karnını aşağı indirip kalçalarını ayırırken, onu tatma ihtiyacıyla sırtını kamburlaştırıp inliyor.

"Çok güzel kokuyorsun bebeğim ve tadın daha da güzel." Dilim onun açıklığından klitorisine doğru ilerliyor. "Hepsi benim."

"Oh, Tanrım!" diye inliyor, altımda çırpınıyor, arzu etinin her santimine bağlanmış.

Onu mutlu etmek için yaşıyorum.

"Sen benimsin. Beni duyuyor musun? Sevmek için benimsin. Bakmak için benimsin. Ve bunu hayatımın sonuna kadar yapacağım."

Konuşma yeteneğinin ötesinde, vücudu ona hissettirdiklerime kendini kaptırmış durumda. Dilimin ucunu klitorisinin etrafında döndürdüğümde çığlık atıyor ve saçlarımı sıkıca kavırıyor.

Homurdanıyorum, acısının tadını çıkarıyorum, onu ağzıma alıyorum, çözülmesini istiyorum, her şeyi tekrar yapabilmem için her şeyi bana bırakmasını istiyorum.

Adımı haykırana kadar durmamın bir yolu yok. Olanları unutana, çirkinliği bir anlığına bile olsa unutana kadar olmaz.

Çünkü daha sonra her şeyi tekrar hatırlayacak ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacağım.

Serbest kaldığında, dudaklarında adımın damgasıyla paramparça olurken, ters çeviriyorum ve dizlerini yukarı kaldırmaya zorluyorum, ikimiz de kaybolana kadar içeriye doğru itiyorum. Dünya yok olduğunda ve tutunacak sadece ikimiz hissettiğimiz duyguya.

CKAPTER 38



ER)U

İKİ HAFTALIK SU

NEREDEYSE BABAMIN , tüm ailemle yüzleşmekten başka çarem kalmayana kadar dakikalar kaldı. Acıyan bakışlarıyla. Ya da daha kötüsü, etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlar, sanki yanlış bir adım atarsam çatlayacakmışım gibi.

Belki de ölüme, olduğumuz kişi olduğumuz için başkalarının ihanetine alışmışlardır. Ama ben alışkın değilim. Zamanın bir şekilde yardımcı olduğunu söylemek isterdim ama bu bir yalan.

Karen'ı düşündüğüm her an hissettiğim acıyı hiçbir şey silebilir mi bilmiyorum. İyiymişim gibi davranmaya çalışıyorum ama Devlin'in içimi gördüğünü biliyorum.

Ne yazık ki okula dönmek zorundaydım. Dönem ortasında online ders almama izin vermediler ve yeni bir okula geçmek kredilerim için daha da büyük bir sorun olacaktı, bu yüzden geri dönmem gerektiğine karar verdim. Notlarımın düşmesine izin veremem.

Geri döndüğüm ilk birkaç gün öğrenciler yanıma gelip Karen için ne kadar üzgün olduklarını söylediler. Ben orada durup onları teselli ederken onlar ağlıyor ve bana . Korkunç bir şeydi. Neyse ki zamanla beni unuttular. Karen onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Benim için olduğu gibi değil. Ben onun gerçek arkadaşıydım.

Elbette öyleydin, seni aptal.

Kendimi aptal gibi öyle bir ısırıyorum ki çenem ağrıyor. O asla benim arkadaşım olmadı.

Dizim zıplıyor ve Devlin'in avucu orada, babamın malikânesine yanaşıp muhafızlar kapıdan geçmemize izin verirken bacağımı sıkıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye bana güvence veriyor. Ama ona inandığımdan emin değilim.

Garaj yoluna, babamın eski model arabalarından birinin yanına park ediyor ve kapıyı açtığımda midem düğümleniyor. Şimdiye kadar ailemi görmekten hiç korkmamıştım.

Devlin yanıma gelip elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor. "Baban kimsenin olanlar hakkında konuşmayacağına dair bana güvence verdi."

Ağzımı kapatıyorum. "Tamam."

Beni ayağa kaldırıyor ve birlikte kaldırım taşlarını tırmanıyoruz, iki muhafız daha bizi içeri almadan önce başlarıyla selamlıyor.

Gürültü fuayeye taşınıyor, kahkahalar ve bardak şingirtıları yankılanıyor.

Beni aileme doğru götürürken elimi tutuyor ve yirmi kişilik yemek salonuna girdiğimizde tüm gözler üzerime çevriliyor. Messinalar bile burada, neden olmasınlar ki? Artık hepimiz büyük, mutlu bir aileyiz.

Anında kaçmak, bu gariplikten kurtulmak istiyorum ama Devlin sadece güven verici bir şekilde elimi sıkıyor ve kendimi bir parça daha iyi hissediyorum.

Boğazını temizliyor ve babamla Fernanda hemen sandalyelerinden kalkıyorlar.

"İşte orada! Doğum günü kıızı!" Bana doğru koşuyor ve sıkıca sarılıyor, elimin üstünü öpüyor, gözleri yüzümde kırık kalbimin izlerini arıyor.

Fernanda gelip beni sevgiyle kucaklamadan önce iç geçiriyor ve bana son bir öpücük veriyor.

"Mutlu yıllar, tatlım." Kaşları çatılıyor ve uzaklaşmadan önce hüznle omzuma vuruyor.

Bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum.

Fionn geliyor, diğer iki kardeşim de arkamızdan geliyor. Ama Iseult?

Gio'nun yanında oturmaya devam ediyor, gözleri benimkileri tutuyor.

"Sen daha ne olduğunu anlamadan benim kadar yaşlı olacaksın," diye takılıyor Fionn.

O sadece otuz bir yaşında. Hiç de yaşlı değil.

"Ya da daha iyisi, bunun gibi." Yedi yaş büyük olan Tynan'ın sırtına bir avuç içi vuruyor.

Tynan eğlenmiyor, ona sert bir bakış atıyor ama bana baktığında gözleri yumuşuyor.

Tynan'ın sorunu hep buydu. Çoğu insanın korktuğu kişiydi ama ben kardeşimi tanıyordum. Dışarıya karşı sertti, çok sertti, ama öyle olmak zorundaydı, onun gibi büyümüştü: en büyük, bir gün babamın yerine geçecek olan kişi. Ama iyi bir ağabeydi. Büyürken bana göz kulak oldu. Gecenin bir yarısı kabus görerek uyandığımda bana kitap okurdu.

"Bir içki ister misin?" Beni bara götürüyor ve Gio ile Iseult'nun yanından geçiyorum, ikisi de bana bakıyor.

Yüz ifadesinden bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum, muhtemelen duymak istemediğim bir şey.

Ama onun yerine, "Doğum günün kutlu olsun, kardeşim." diyor. "Teşekkürler."

Tynan bir bardağa uzanıyor ve bana biraz beyaz şarap dolduruyor. "İçki içmemem gerekiyor." Sırıtişım büyüyor.

" söylemem." Bana içkiyi uzatırken dudakları oynuyor.

Ağzıma götürüyorum, yanığın mırıltısı boğazımdan aşağı süzülüyor. "Ee, evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye soruyor, sek viskisini yudumlarken.

"Güzel. Sanırım." Gözlerim odanın içinde dolaşırken sekiz yaşındaki Brody'yi görüyorum.

Sophia onunla sohbet ederken yanına oturuyor ve tabletinde ona bir şeyler gösteriyor. Ama altın sarısı saçlı ve yeşil gözlü çocuk sessizliğini koruyor. Çünkü artık bildiği tek şey sessizlik. Önce babasını, bir hafta bile geçmeden de annesini intihar ederek kaybetmenin yarattığı travmanın ardından konuşmayı bıraktı ve kimse onu tekrar konuşturamıyor.

Onun yaşadıklarını hayal ederken bile gözlerim doluyor. Ben de kimseyle konuşmak istemezdim.

Ancak korkumuz bunun artık kalıcı olması. Doktorlar Tynan'a zamana ve daha fazla danışmanlığa ihtiyacı olduğunu söylüyorlar ama bunun bir faydası olmadı.

"O ?" Tynan'a onunla Brody arasında bakışarak soruyorum.

Yorgun bir nefes alıp elini yüzünde gezdiriyor. "İyi değil. Hâlâ kâbuslardan uyanıyor ve yatağıma atlıyor, ben onu tekrar uyutana kadar titriyor ve ağlıyor."

Duygularıma göz kırpyorum. "Çok özür dilerim."

"Onun için üzgünüm. Yaşadığı her şey... Bu doğru değil. Peki ne için? Siktir, Eriu. Belki de baba olmak için biçilmiş kaftan değilimdir."

"Hey." Yüzüm düşüyor ve bir elimi omzuna koyup doğrudan ona bakıyorum. "Onunla harikasınız. Ona istikrar ve sevgi veriyorsun,

Kabullenmek. Onu itmiyorsun. Olmasına izin veriyorsunuz. İhtiyacı olan şey bu." "Belki de sorun budur. Belki daha fazlasını yapmalıyım. Kendini özlüyor.

Ailesi, özellikle de annesi. Çok yakındılar. Ve o sadece-" Şakağını çimdikliyor ve başını sallayarak gözlerini kapatıyor.

"Acı çekiyordu, Tynan. Aiden'ı seviyordu. Lisede sevgiliydiler, hatırladın mı? Ve kederini aşacak bir yol göremiyordu. Brody'yi seviyordu ama acı çekiyordu ve bazen acı çektiğimizde bundan kaçmanın tek yolu *bu gibi* görünür."

Sert bir şekilde nefes verir. "Evet. Biliyorum. Ondan nefret etmiyorum. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. Ama asla yeterli olamayacağım."

Haklı olmasından korkuyorum. Brody bir zamanlar ailesinin sevgisinin olduğu yerde hep bir boşluk hissedecek.

Birden babam bardağını şingirdatarak herkesin dikkatini çekiyor ve oda sessizleşiyor.

"Küçük kızımın on dokuz yaşını kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Babam bana gülümseyerek bakarken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Çok güzel, akıllı bir genç kadın oldun ve her geçen gün seninle daha da gurur duyuyorum." Boğazını temizliyor. "Büyük bir yazar olmanı sabırsızlıkla bekliyorum, böylece kitaplarını okuyabilir ve herkese kızımın yazdığını söyleyebilirim."

"Teşekkürler baba." Gözlerimin altını kaydırıyorum, sözlerini kalbimde hissediyorum. Onun kabulü her zaman istediğim şeydi ve şimdi buna sahibim.

Hemen yanına gidip ona sarıldım.

Bana sıkıca sarıldı ve fısıldayarak, "Seni seviyorum, canım kızım. Annen de seninle gurur duyardı."

Başımın yanını öptükten sonra sırtımı sıvazlıyor ve odaya bakarken beni kendi tarafına çekiyor. "Aşçı mezelerimizi getirmeden önce bir duyuru yapmak istiyorum."

Devlin Tynan'ın yanına gelir ve ona bilmiş bir bakış atar.

Bu da neydi böyle?

"Bazılarınızın bildiği gibi, emekli olmayı planlıyorum." Fernanda'nın eline uzandı. "Güzel karım ve ben biraz seyahat etmek istiyoruz ve ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Bu nedenle..." Tynan'la göz göze gelir. "Artık her şey sana bağlı evlat. Benim yerime geçmeni istiyorum ama şartımı biliyorsun. Evlenmek zorundasın."

Tynan homurdanarak yanıt verir.

"Bana öyle bakma," diyor ağabeyime. "Soyumuzun güvende olmasını istiyorum. Beni duyuyor musun? Bunu yeterince erteledin ve yakında kırk yaşına basacaksın. Zamanı geldi."

Fionn içinden kıkırdıyor ve Cillian da aynı şekilde eğlenmiş görünüyor. Herkes kardeşimin evlilik hakkındaki düşüncelerini bilir: Evliliğin bir parçası olmak istemez.

Neden bilmiyorum. İyi bir koca olabilirdi. Bir süre sonra... "Neden bir eşe ihtiyacım olsun ki? Burada bir varisim var." Eliyle işaret etti. Brody'ye doğru çenesini eğerek. "Ve sana çok şey verecek başka çocukların da var."

"Asla yetmez, evlat. Yaşadığımız hayatla değil. Bunu sen de biliyorsun. En fazla iki ayın var. Saygın bir genç kadın bul ve onu karın yap. Belki biraz gülümsersin, olur mu? Evet demesi için ona biraz teşvik ver." Tynan'ın sinirli ifadesi babamın yüz hatlarını aydınlatıyor.

"Evet, her neyse. İyi," diye homurdanıyor.

"Harika! Duydun mu Fernanda? Yunanistan, işte geliyoruz."

Gözlerini deviriyor. "Acele etme, Tynan. Evlenmek büyük bir sorumluluk ve çocuklarını yetiştirmek için doğru kişiyi seçtiğinden emin olmak istiyorsun. Babanla ben ilgilenirim." Babamın sırtını sıvazlıyor.

Tynan kendine bir içki daha dolduruyor ve kendi kendine mırıldanmaya devam ederken başını sallıyor.

Iseult sonunda yanıma geldi ve kolunu doladı. "Hey, abla. Mutlu yıllar."

"Teşekkürler.

"

Geldiğini hissedebiliyorum. Kız kardeşim bir şey söylemek istediğinde, hiçbir şey onu durduramaz.

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

Ve işte orada.

Ona öfkeli bir bakış attığımda, kolu bana sıkıca sarılıyor.

"Lütfen?" Bana bakıyor ve beni odadan çıkarıp fuayenin götürüyor.

"Sadece on dakika, sonra bana siktir olup gitmemi söyleyebilirsin, tamam mı?"

"İyi." Nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Arazinin arka tarafına ulaştık, mükemmel bakımlı çimler yeni biçilmiş gibi kokuyordu.

Yüksek malikaneden uzaklaşmaya başladığımızda ışıklar geniş araziye aydınlatıyor.

"Lafı dolandırmaktan nefret ediyorum, Eriu. Seninle her zaman olduğu gibi fikirlerimi paylaşamamaktan nefret ediyorum. Ve sen her zaman beni dinledin, bu yüzden

Lütfen..." Bana döndü ve elimi tuttu. "Şimdi beni dinle. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, ayaklarıma bakıyorum, kalbim daha hızlı atıyor. Bir yanım bunu duymak istemiyor ama bir yanım da ablamın bana bir şekilde yardım edip edemeyeceğini merak ediyor. Bir banka yerleşip ikimiz de karanlığa bakarken bu umuda tutunuyorum.

"Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum. Kendini açtığın biri tarafından ihanete uğramanın ne kadar kötü bir his olduğunu. En iyi arkadaşın olarak gördüğün biri tarafından. Kendi arkadaşım bana ihanet ettiğinde sen de oradaydın. Ne yaptığımı biliyorsun. Ne yapmam gerektiğini. O yüzden neler yaşadığını biliyorum derken ciddiylim."

O haklı. Haklı. Durumlarımızın ne kadar benzer olduğunu düşünmemiştim bile.

"En azından Karen pişmanlık duydu," diye devam ediyor. "Buna zorlandı ve tabii ki bu da korkunç bir şey. Ama seni seviyordu." Şimdi bana bakıyor. "Aynı anda hem onu sevip hem de ondan nefret etmekte sorun yok."

Gözlerimin arkasında bir sızı var.

"Ve biliyorum ki tüm bu duygularla boğuşuyor olmalısın, onu her yerde, yaptığın her şeyde görüyorsun, çünkü benim başıma gelen de buydu. Ama eğer bizimle konuşamıyorsan, o zaman biriyle konuşmalısın." Kot pantolonunun cebine uzanıp bir kart çıkardı ve bana uzattı. "O bir terapist. Kendim görmeden önce onu inceledim."

"Bir terapistte mi gittin?" Gözlerim büyüyor.

Kız kardeşim psikiyatristlere hep karşıydı. Annemizin ölümü onu çok etkiledi, hala da etkiliyor ama bu konuda hiç konuşmak istemedi.

"Aslında bu Elsie'nin fikriydi ve haklıydı. Bir şekilde daha hafif hissediyorum, sanki beni aşağı çeken bu yükü taşıımıyormuşum gibi, anlıyor musunuz?"

Bunu düşünmeye başladım.

"Bu terapistte gerçeği söyleyebilir miyim?"

"En iyi kısmı da bu. Yapabilirsin. Helping Hand'de çalışıyor ve ağzı sıkı biri."

Belki de denemeliyim. Ne zararı olabilir ki? Yardımı dokunmazsa, geri dönmem.

"Kendinizi daha iyi hissetmeniz ne kadar sürdü?"

"Herkes farklıdır. Zaman vermeli ve dürüst olmalısınız."

Omurgamı dikleştirdim. "Ben giderim."

Bir iç çeker. "Seninle gurur duyuyorum." Eli benimkini sıkıyor. "Şimdi gidip en azından biraz kafayı bulmaya ne dersin, çünkü bu ağır şeyler bana değil."

"Bence gayet iyi gidiyorsun," diyorum ayağa kalkarken. "Belki de Gio seni etkiliyordur."

"Diliyor."

DEVLIN

Eriu'nun Iseult ile ayrılışını izledim ve söylediği gibi onunla konuşacağını biliyordum. Umarım işe yarar. Karımı geri istiyorum.

Tynan şimdiden altıncı içkisi olabilecek şeyi geri atıyor.

"Bunun olacağını söylemiştim," diye takılıyorum ağzıma bir parça pastırma atarak.

"Böbürlenme, göt herif."

Fionn ve Cillian oraya doğru yürür, Gio da onları takip eder.

"Bu kadar mutsuz görünme." Gio elini Tynan'ın omzuna atıyor ama Tynan elini silkeliyor. "Evlilik o kadar da kötü değil." Gülüyor. "Sonunda seninle birlikte olan şanssız kadın hariç."

"Evet, evet, lanet olası komedyen," diye karşılık veriyor Tynan.

Fionn elini cebine atar ve telefonunu çıkarır. "Bu arada, takip ettiğin kız arkadaşın hakkında 411 bilgi aldım."

"Bekle, kimi takip ediyoruz?" Kardeşlerin arasına bakarak soruyorum.

"Oh, sana söylemedi mi?" Fionn gülüyor. "Elara Hill, Brody'nin yeni öğretmeni. Kısa süre önce çocuğun son öğretmeninini yerini aldı, bu yüzden Tynan bana onun hakkındaki pislikleri araştırttı."

Tynan homurdanıyor. "Sadece dikkatli oluyorum."

"Doğru." Cillian kıs kıs güler. "Bunun onun harika kızıyla ya da kristal mavisi gözleriyle hiçbir ilgisi yok."

"İlgilenmiyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Onunla şahsen tanışmadım bile."

"Sanırım bir zamanlar nişanlı olduğunu bilmek de hoşunuza gitmez." Fionn telefonuna bakar.

"Ne?" Tynan'ın gözleri kardeşine kaydı. "Şuna bir bakayım." Telefonu onun elinden alır ve ekranı kaydırır.

"Şimdi dikkatini çektim." Fionn sırtıyor.

"Neden nişanı attı?"

"Bilmiyorum. Belki de ona bir kadeh şarap içerken sormalısın."

"Fotoğraflarını ben de gördüm." Cillian sırtıyor. "Çok güzel bir kız. Belki de onu karın yapmalısın."

Tynan alay ediyor. "Asla olmayacak. Evlenmiyorum." "Eğer onu istemiyorsan, İrlandalı şansına bir vereceğim."

Fionn'un ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ve eğer Tynan'ın yüzündeki parıltı bir gösterge ise, oldukça iyi başarıyor.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden. Kardeşim olman umurumda değil. Seni öldüreceğim."

Fionn kıkırdar. "Evet, haklısın. Ondan hiç hoşlanmıyorsun."

"Bunu Brody için mahvetmeni istemiyorum. Ondan hoşlanıyor. Son zamanlarda onu gülümseten tek kişi o ve hiçbir şeyin buna engel olmasını istemiyorum." Kardeşinin gömleğini avuçluyor. "Eğer onu becerip kalbini kırarsan ve o da giderse, bacaklarını kırarım. Anladın mı?"

"Lanet olsun." Gio onun sırtına vurur. "Çok kötü olmuşsun."

"Yeter!" Kardeşinin gitmesine izin verir. "Tek umursadığım çocuk ve onun yeni hayatının istikrarlı olmasını sağlamak, buna okul hayatı da dahil. Kaldığından emin olmak istiyorum."

Odanın uzak ucunda Sophia ile oynayan Brody'ye bakıyorum. Başına gelenler utanç verici. Hepimiz o çocuk için daha fazlasını yapmak istiyoruz ama elimiz kolumuz bağlı.

Hazır olduğunda tekrar konuşacak. Ama Tynan haksız değil. Doğru öğretmen büyük fark yaratabilir.

Ve bu Elara bunu yapacak kişi olabilir.

CKAPTER 39



ER)U

ÜÇ HAFTALIK SU

Kalbim gümbürdüyor, attığım her adımda sesi daha da yükseliyor. Nefesim daralıyor, göğsümdeki ağrı zonkluyor.

Ama bunu yapmak zorundayım. Karen'ın yurt odasına gitmeliyim. Bundan kaçınmayı bırakmalıyım. Terapistin önerisi buydu.

Bacaklarım tuğla gibi ağırlaşıyor, yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyor. Bir adım daha ve...

Bir hıçkırık kopuyor ve kapısının önüne geldiğimde ağzımı kapatıyorum.

Fotoğraflar ve kurdeleler hâlâ burada. O kadar çok ki, hepsinden bunalmış durumdayım. Ama gözyaşlarımın arasından bir şekilde gülümsüyorum, onun, benim ve bir başkasının aptal suratlar yaptığı bir fotoğrafı izliyorum.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum parmaklarım başka bir fotoğrafa uzanırken, içimdeki yoğun duygular yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

Profesör Montgomery'nin eski ofisinin önünden de geçtim, şimdi orada yeni biri çalışıyor. Yine de derse girmedim. Alamazdım. Belki gelecek dönem, buna tekrar hazır olurum.

Elim başka bir fotoğrafa uzanıyor ve o sırada yanlışlıkla kapıyı itiyorum.

"Merhaba," diyor siyah pantolon ve kırmızı bluz giymiş bir kadın, Karen'ın eşyalarını basit kahverengi bir kutuda toplayarak. "En yakın akrabası siz misiniz?"

"Ugh, ne?" İçeri giriyorum ve kalbimin içinde acı dolu duygular savaşıyor.

Anılar, ben yerde yataırken durmaksızın dörtlüyle koşan vahşi atlar gibi zihnimi dolduruyor.

Gördüğüm o. Gülümsemesi. Kulüp için hazırlanıyoruz. Makyajımı yapıyor. Birlikte ders çalışmamız. Hepsi orada, bana ağırlık yapıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve bu kadınla yüzleşiyorum, her kimse.

"Beni duydun mu?" Kaşlarını çatarak nazikçe gülümsüyor. "Ben kabul bölümünden Stella. Eşyalarını toplamak için Karen'in ailesine ulaşmaya çalışıyorduk ama kimse bize geri dönmedi. Umarım akrabasınızdır ve bu yüzden buradasınızdır?"

"Ah, evet." Başımı salladım. "Ben onun kuzeniyim. Annesi öldü ve babası ... Bir süre önce vefat etti."

"Oh, vay canına. Ne kadar trajik." Bir nefes üflüyor. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm. Eşyalarını atmak zorunda kalmadığımız için çok mutluyum. Artık burada olduğuna göre, hepsini gözden geçirebilir ve neleri saklamak istediğine bakabilirsin. Seni biraz yalnız bırakayım, tamam mı? Yirmi dakika içinde dönerim. Olur mu?"

Kutuya pembe bir günlük yerleştiriyor ve bana doğru ilerliyor.

"Güzelmiş. Teşekkürler."

Dudaklarını büzüyor ve yanımdan geçip kapıyı arkasından kapatıyor.

O kutudaki bir şey beni daha fazla incitecekmiş gibi, ilerlemekten korkarak yerimde sabit kalıyorum. Ama artık anılardan korkamam. İyi olanlara tutunmak zorundayım, yoksa olanlar, onun ihaneti, çürüyene kadar beni yiyip bitirecek.

Uzun, derin bir nefes alarak, kutuya ulaşip içine bakmak için güç topluyorum. Resim çerçeveleri, kitaplar, defterler orada terk edilmiş halde yatıyor.

Kıyafetlerinin hâlâ içinde olup olmadığını merak ederek dolaba bakıyorum. Öyle olmalılar. Onları almalıyım, yoksa okul onları çöpe atacak.

Kutuyu kaptığım gibi çıplak yatağın üzerine yerleşiyorum, dergiyi elime alıyorum ve fotoğraflarımızı görmek istiyorum.

Ama günlüğü kucağıma koyduğumda açılıyor ve ilk iki kelimeyi gördüğümde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

3eax √xi,

Günlüğü kapattım, nefes alış ve verişlerim yer kapmak için savaşıyor. Yazdıklarını okumamın imkânı yok. Ağlamadan bitirebilmemin hiçbir yolu yok. Kalbim tamamen kırılmadan.

Neden daha önce hiç görmediğim bir günlüğe bana bir şeyler yazsın ki?
Neden hayattayken bana göstermedi?

Hiç mantıklı değil.

Merakım beni ele geçiriyor ve kendimi tekrar açarken buluyorum ve onun sözlerini okuduğumda, keşke açmasaydım diyorum. Çünkü hayal ettiğimden bile daha fazla acıtıyor.

3eax √xi ,

5f; o fo t cLi', ic lea ' 5'l p'o aSly go e.

Jope('ll; nor deab, Se a"e cLa9 no lt Se a co lere

Sv ex. 5'l ^o i>g 5'l on a Sea ³ so ev^e'e, si ing a
la'paxira,'ing ;o , niS³ing 5 naS aSle co cell ;o exe'ycLi>g.

5 do 'c exe h ov nLy 5'l N'i9ing cLi'. T^e cLa>ceS
of ;o exe xeabi>g cLi' ler9ex, in; p'icace jo '>al cLa9 5
^ibe SeLi>d; Seb, axe xe'y sli . 5'l clecex, 5 h ov.

şvc on cLe off cLa>ce cLa9 ;o axe xeabi>g ic, 5 jvS9 neeb
;o co h ov cLa9 5'l so' ;.

5 ^are>'c Bkz. ^o e'c nir³ ;o si e ne. 5'xe Bkz. l;i>g.
Cax'ying coğ la y se ecS 5'xe See fo' ed co hee S;;. √xe'y
ci e ;o cala aSø'r ^e', 5 na 9 co
s eaļ. O× sla a fīsr inrø cLe nall anb ilagi>e ic's ^e' fa
e. şeca'Se sLe's cLe xeaSo> 5'l ^v'9ing ;o NIR³O'c
;o exe h oving.

şvc see, 5 co 'ide' ;o; fie>d, no lar9ex nLa9 sLe
cLi>hS. 5'd do an;9^i p fo' ;o , exe nLe> sLe cells le nLa9 a
nea , par³eci gi'l 5 aļ fo' ler9ing ;o inrø;

^ea'9. §vc ^ow ca 5 nor? Yo 'xe an a]a i>g pe"on,
√xi. √xe sLe ^aS co bkz. cLa9.

5'l sv'e ;o 'xe co f seb. O×; e nor. Pa;be ;o so
E³ON diS'et; de e cio anb a×e sir9ing cLe e c'ying
NLILE xebi>g cLi' ler9ex cLi>hi p NLA9 a ce' iSle pe"on 5
a].

Rnb 5 no 'c diS ce cLa9. 5 a] a ce' iSle pe"on. 5f 5
naS a goob pe"on, 5'd ^are colt ;o cLe c'v9^ a lo p ci e
agθ. §vc 5'l a cowa d. Yep,. R cowa d.

5f 5 naS S'ace, 5'd ^are colt ;o nLa9; lor³ex
]a e']e do. JON]v³ sLe ^are' 3exli> anb is vsi p ;o
co ^v'9 ^i. 5'd nere ler ^e' do an;9^i p co ;o , cLo p^ . 5
swea . §vc sLe ^aS so]a y peθ le SeLi>d ^e', anb;
no't ^aS always]ea 9 x'e'y lir9le. Yo h ov ^e' as
P×o(e'so' Ponrpθ]e'y, Svr 5 call ^e' Po]. O× Caca .
C^e xeS' co eicLe .

§efθ'e 5]er ;o , 5 ^ab no f'ie>dS. 5]ea , cLe peθ le
ac s³odl do 'c h ov. Noc x'eall;, nor cLe na; ;o do.

5 h ov ;o 'xe p'o aSly cLi>hi p, "5 do 'c h ov ;o eicLe
." §vc ;o do, √xi . WicL ;o , 5 a] ;'el(,'e cLa> 5 ^are
exe' See , anb 5 neeb ;o co h ov cLa9. 5 neeb ;o co h ov
cLa9 5 lore ;o anb 5'l so' ;. 5 niS³ 5 co lt'xe do e cLi>gS
diffe'e>cly. §vc 5 naS af'ait. Rnb §imdi 5'xe loS9 cLe one
pe"on nLo]ar9exeb co]e.

PleaSe fo'pixe. 5 h ov ic's a lor co as , Svr ic's cLe one
cLi>g cLa9 no lt]ea cLe no'ld co.

*Pa;be nor cobay ox co d xow. şvc so eta; 5 ^o e
;o ca loş Sa a on ox fie>dS³ip anb xali e exe'ycLi>g 5'xe
saib ^e'e is c've.*

Soxe,

Kaxe

Mektubu göğsüme bastırırken, içimden bir hıçkırık kopuyor, kemiklerimi kırıyor, iliklerime işliyor.

Onu bir daha asla göremeyeceğim. Ona anladığımı söyle. Ona dair sahip olacağım tek şey bu: eskiden olanın hayaleti. Ve hiçbir dilek onu geri getiremeyecek.

BİR AY SONRA

Dikenli sarmaşıklar tenimi deliyor. Koyu kırmızı güller en sevdiğiydi. Devlin, Karen'ın hak ettiği şekilde gömülmesini sağlamak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Çiçekleri mezar taşının yanına koydum ve yüzümü mezar taşına dönerek çimlerin üzerine oturdum.

KAREN LUCIA PALMER

Okulda gerçek soyadı yoktu. Annesi evraklarda sahte soyadının yazılmasını sağlamış, Devlin de bu yüzden hiç öğrenememiş.

Onu ilk kez ziyarete geliyorum. İlk kez gerçekten veda etmeye hazır hissediyorum. Üzgün olduğumu söylemeye. Onu affettiğimi.

Ve şimdi onu affediyorum.

Zamanla ve terapiyle, onun iki farklı insan olduğunu ama yine de bir şekilde sevdiğim Karen olduğunu kabul etmeye başladım.

Annesine beni öldürmemesi için yalvarmış. Ölmemi istememiş. Bunun bir anlamı var.

Artık ona karşı nefret beslemiyorum. Ve bu kendi içinde özgürleştirici.

Günlüğünü yanımda taşıyorum ve odasında bulunan fotoğrafımız şu anda Devlin'le paylaştığım dairenin fuayesinde duruyor.

Kıyafetlerini, ihtiyacı olabilecek kişilere ulaştırılabilmeleri için Helping Hand'e bağışlamaya karar verdim. Karen buna bayılırdı.

"Okul sensiz aynı değil," diyorum ona, kazağımın koluyla oynarken. "Seni çok özlüyorum. Ne zaman öğle yemeğine çıksam, seni karşımda oturmuş yüzme takımındaki çocuklara bakarken görüyorum." Ağlamaklı bir kahkaha atıyorum. "Keşke burada olsaydın. Keşke sana bir kez daha sarılabilseydim." Gözyaşlarım alt kirpiklerime hapsoluyor. "Yaşamak zorunda kaldığın her şey için üzgünüm. Annenle başa çıkmanın kolay olmadığını biliyorum. Lütfen seni affettiğimi bil. Ve seni asla unutmayacağım."

Orada kalıp ona derslerimden, yakın zamanda şehirdeki bir yayınevinde kazandığım editörlük stajından bahsediyorum. Benimle gurur duyacağını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Hayat bazen adil olmuyor.

Gözlerimin altını silerek, birkaç adım ötede sabırla bekleyen Devlin'e doğru ilerliyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor.

"Evet." Başımı kaldırıp kocama bakıyorum ve gülümseyerek elini tutup parmak eklemlerini ağzıma götürüyorum. "Sanırım öyleyim."

ALTI AY SONRA

Devlin ve ben şehirde kaldık. Burayı seviyoruz ve ayrılmak gibi bir planımız yok. Gelecekte ve okulum bittiğinde ne olacağından bahsettik ve sonunda Long Island'a taşınmayı düşündük, böylece Iseult'ya daha yakın olabilirim. Ama buna daha yıllar var, o yüzden şimdilik burada keyfimize bakıyoruz.

Terapi harikalar yarattı ve artık ona ihtiyacım yok. Iseult'yu dinlediğim için mutluyum ve bana bunu hatırlatmayı çok seviyor.

Ben yatağımızda tişörtünden başka bir şey giymeden uzanırken, o parmak eklemleri kan içinde kelepçelerinin düğmelerini çözmeye başladığında, kocama bakıyorum, gözleri bedenimi tarıyor.

Neden öyle olduklarını sormama yok. Ailem için ne yaptığını biliyorum.

"Ben duşu bitirene kadar orada kal." Gözlerinde uyarıcı bir parıltı var, uyarılmışlığı havada yoğun.

Gömleğini bedeninden kurtarıyor ve yere düşmesine izin veriyor, sonra kemerini çözüyor, sonra pantolonunu, kaba, erkeksi elleri bana bir şeyler yapıyor.

Dizlerim kenetleniyor, gözlerim onun üzerinde boğuluyor, bedenim arzuyla geriliyor.

"O zaman acele etsen iyi olur, yoksa bu konuda bir şeyler yapmaya karar verebilirim." Elimi kalçalarımın arasında gezdiriyorum.

"Lanet , kadın. Ben dönene kadar o parmaklarını amından uzak tut."

"Yoksa ne olur?" Kalçalarımı açtım ve klitorisime fiske vurdum.

Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor, okşarken sikini yumrukluyor. "Yoksa seni cezalandırırım ve söz veriyorum bundan hoşlanmayacaksın."

"Senin cezalarını hep sevmişimdir." Ağzım kıvrılıyor. " olsun, eğer bu kadar kirli , şu anda içinde olurdum."

Yüzüm kızarıyor, meme uçlarımla ince pamuğun altında akıllaşıyor. Bir lanetle ana banyoya koşuyor ve kapıyı kapatıyor, su çarpıyor.

Benden bir kahkaha kaçıyor ve yataktan kalkıp buharlı banyoya gitmeden önce ona birkaç dakika yalnız kalma fırsatı veriyorum.

Cam kapının ardından gözleri benimkilere takılıyor ve beni bakışlarının parlak korunda sabit tutuyor. Yavaşça kapıyı açıyor, uzun saç telleri yüzünden aşağı damlıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama ellerim gömleğimin kenarını kavradığında ifadesi sertleşiyor, gözleri hareketlerimi takip ediyor.

Tişrt çıkarıp ayaklarımın dibine fırlatıyorum, bakışları her kıvrımında ziyafet çekiyor.

Ben ne çıktıkça yumruğu sikinin etrafını sarıyor ve ben yaklaştıkça inleyerek yavaşça okşuyor.

"Buraya gel, aşkım. Seni kirletmeme izin ver."

Sahiplenme duygusu, ses tonundaki karanlık tınıya sinen arzu, bedenimin onu istemesine neden oluyor. Elimi tutup beni duşa çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Ve bir anda dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve beni acımasızca öpüyor, beni soğuk fayanslara yaslıyor, ağzı çenemden boynuma doğru yuvarlanırken bacaklarımdan birini kaldırıyor.

Çıkardığımız sesler, vcutlarımızın birlikte hareket edişi... Onu benim sevdiğim gibi sevmek erotik, mutluluk verici ve özgürleştirici.

Diğer eli boğazıma düşüyor, öpücükleri daha ısrarlı hale gelirken parmakları boğazımın etrafında dolanıyor. Dolgun dudakları benimkileri çekiştirip ısıyor, delilik şiddetli aciliyetle yarışıyor. Sonsuza dek onun olmak istediğim andan beri yaptığı gibi beni ateşliyor.

Şimdi her şeye sahipmişiz gibi geliyor. Bir zamanlar sadece hayalini kurduğum bir hayat.

Bana bakacak kadar geri çekiliyor ve ben de onun gözlerinde aynı duyguların kalbimi doldurduğunu görüyorum.

Bir elini aramıza indiriyor, kalçalarımın arasını okşuyor, iki parmağını içime sokuyor, ben inerken beni izliyor. Parmaklarını çıkarıyor, sikini kavlıyor ve girişime yerleştiriyor, beni gerdikçe tepesi daha derine batıyor.

"Sana bakıyorum..." diyor. "Ve seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ben her zaman senin oldum, Devlin McHale." Elimin tersiyle çenesindeki kirli sakalı okşuyorum. "Sadece bunu görmek biraz zaman aldı."

Hırlayarak içime giriyor, aynı anda hem dudaklarımı hem de kalbimi ele geçiriyor.

Ve birlikte düşeriz, çünkü birlikte her şeyi yapabiliriz.

SON

Sevgili okuyucu,

***Ruthless Savage'ı* okuduğunuz için teşekkürler! Mant daha fazla Devlin & Eriu?**

Bonus sahne için BURAYA [TIKLAYIN!](#)

Sırada Tynan Quinn ve Brody'nin öğretmeni Elara Hill var. [Acımasız Vahşi](#), tüm ile zorla evlendirilen, seni sevmekten nefret bir romantizm olacaksırları ve baharatı !

Eriu kaçırıldığında ne olduğunu bilmek ister misiniz? Gio ve Iseult'un hikayesi *Twisted Promises*'da öğrenin!

ALSO BY LILIAN HARRIS

FRAG) LE KEARTG GER) EG

1. [Kırılğan Yara İzleri](#)
2. [Kırılğan Yalanlar](#)
3. [Kırılğan Gerçekler](#)
4. [Kırılğan Parçalar](#)

CAVALER) BROTKERG GER) EG

1. [Şeytan'ın Anlaşması](#)
2. [Şeytanın Piyonu](#)
3. [Şeytanın Sırrı](#)
4. [Şeytanın İni](#)
5. [Şeytanın Ölümü](#)

MEGG) NA CR) ME FAM) LV GER) EG

1. [Günahkar Yeminler](#)
2. [Zalim Yalanlar](#)
3. [Çarpık Vaatler](#)
4. [Vahşi Yaralar](#)

GAVAGE K) NGG GER) EG

1. [*Acımasız Vahşi*](#)
2. [*Acımasız Vahşi*](#)
3. *Pis Vahşi*
4. *Kötü Vahşi*

GTANDALONE

1. [*Parçalanmış Sırlar*](#)

PLAYLIST

[Spotify'da dinleyin!](#)

- "Ruthless" by Bookish Songs Collective feat. Kendra Dantes ve Nino Tosco
- Billie Eilish'ten "Six Feet Under" James
- Arthur'dan "Blindside - Acoustic"
- Hozier'den "Work Song"
- "Always Been You" Jessie Murph
- "Insane" Kendra Dantes "Sunday"
- Dermot Kennedy
- Dermot Kennedy tarafından yazılan "Moments Passed"
- "Always Remember Us This Way" Noelle Johnson
- "Everybody Wants to Rule the World" Lorde "Faithful - Stripped" BOBI ANDONOV
- Olivia Rodrigo'dan "Can't Catch Me Now" Jade
- LeMac'ten "Constellations"
- Olivia Rodrigo'dan "Making the Bed"
- Stalgia'dan "Talk to My Skin"
- "Nothing Breaks Like a Heart" by Mark Ronson feat. Miley Cyrus
- "If I Don't Laugh, I'll Cry" by Frawley
- Suriel Hess'ten "Hurt Me"
- "Ruin in the Stars" Kendra Dante feat. Sleeplore
- "Endgame" Katie Garfield

- "The Pines" by Roses & Revolutions
- "Nightmare" by Kendra Dantes feat. Nino Tosco
- "Under the Spell" by Roses & Revolutions "One
- Day" by Tate McRae
- "That Part" Lauren Spencer Smith "Grave"
- Tate McRae
- Roses & Revolutions'dan "Moon Song"
- Loreen'den "Tattoo"
- Shaya Zamora'dan "Günahkâra Aşk Yok"
- James Arthur'dan "Serbest Düşüş"
- "Curls in Wind" Mark Amber "Lucky"
- Dermot Kennedy "Terrified" Vincent
- Lima

ABOUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[E-posta](#)

[İmzalı Kitaplar](#)

[Meb site Bülten](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.